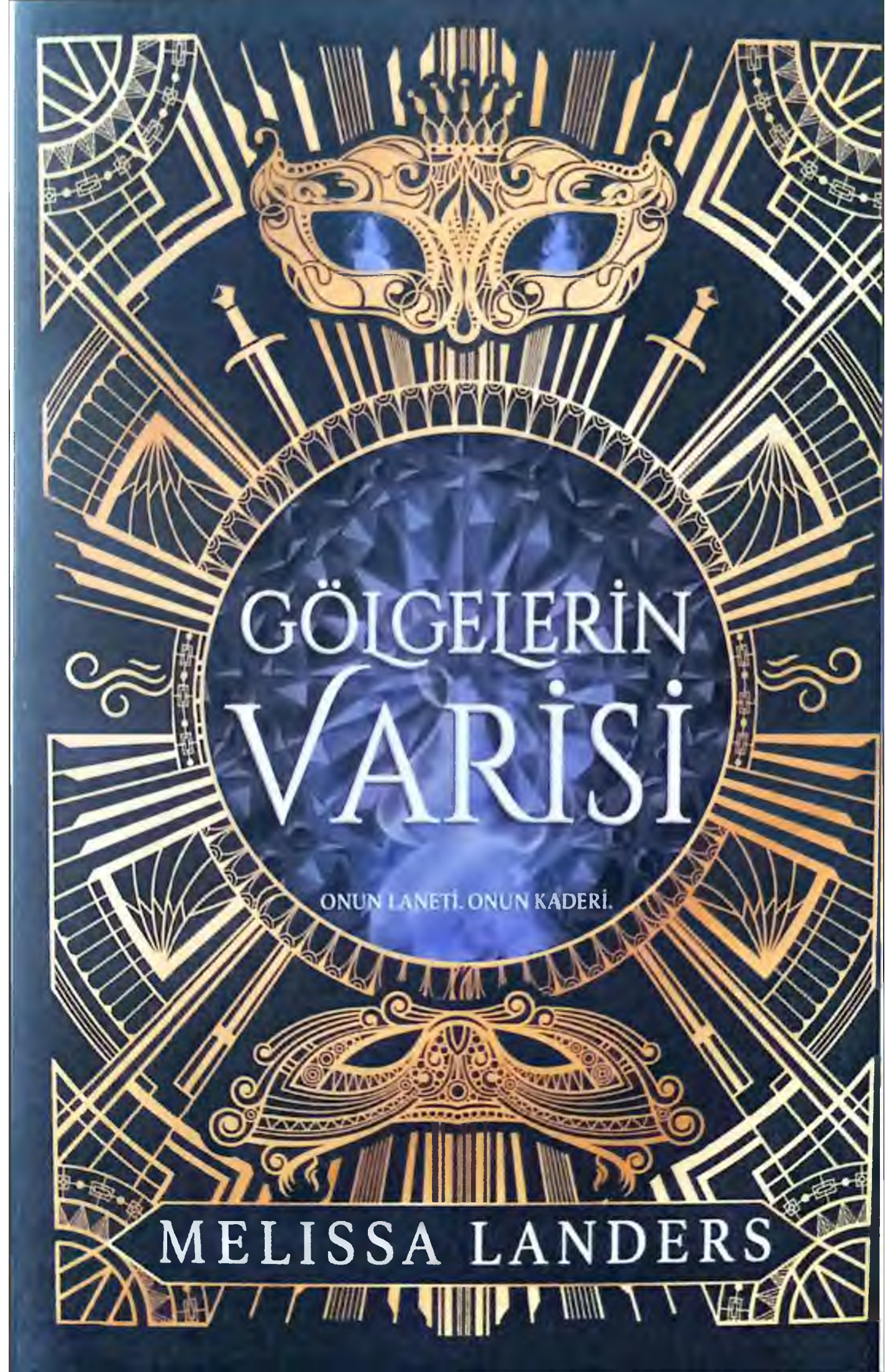

GÖLGELERİN VARISI

ONUN LANETİ. ONUN KADERİ.

MELISSA LANDERS

GÜNDÜZLERİ BİR KRAL... GECELERİ BİR GÖLGE...

Büyük İhanet, Müttefik Diyar'ı kökten değiştirmişti.

Uzun zaman önce, krallığın asil hanedanları tanrıçaya karşı ayaklanmış... ve bu ihanetlerinin bedeli ağır olmuştu. Her soylu ailenin ilk doğan çocuğu lanetlenmişti.

Biri, tehlikeli bir güzellikle.

Biri, yıkıcı bir bilgelikle.

Biri asla dinmeyen bir kan arzusuyla.

Fakat Mortara Kralliyet Hanesi, hepsinden daha ağır bir lanete mahkûm oldu. Çünkü kral, yalnızca gündüzleri var olabiliyor, geceleriye gölgelere karışıyordu... ta ki yirmi birinci yaş gününde gölgelerin içinde sonsuza dek kaybolana kadar.

Bir gün, saraya bir acemi gelir. Müttefik Diyar'ının tüm ikinci doğan çocukları gibi, Tanrıça ya hizmet etmeye ve bir Kahin olmaya mecburdur. Aneak Cerise Solon kehanet yeteneğine sahip değildir. Hatta büyü gücüne dair en ufak bir iz bile taşımamaktadır.

Bunun yerine, kendini gülümseyen dalkavuklar ve kalpleri sırlarla dolu olan rahiplerin arasında bulur. Tüm bu karmaşanın merkezinde, büyüleyici gözlere, keskin bir dile ve en olmadık anlarda kalp atışlarını hızlandıran Majesteleri Kian Hannibal Mortara oturmaktadır.

Onu âşık olmak aklının ucundan bile geçmemesi gereken bir şeydir. Çünkü kral, soyunun son üyesidir ve yirmi birinci yaş günü -ve lanetin tüm gücünün ortaya çıkacağı gün- yaklaştıkça, krallık nefesini tutmuş beklemektedir.

Ama ölmekte olan bir kralı kurtarmanın tek bir yolu vardır... ve bu yol, en büyük sırrı saklayan kişide gizlidir: Cerise.

PAROLA YAYINLARI: 687

Roman: 242

Orijinal Eser Adı: The Half King

Eser Adı: Gölgelelerin Varisi

Yazar: Melissa Landers

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Çevirmen: Melike Çetiner *****

Editör: Serpil Çelebi

Kapak Uygulama: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04 Matbaa Sertifika

No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-32-8

1. Basım: 2025

© Melissa Landers 2024

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dâhil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Bu kitabın yayım hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Translation copyright © 2024

This edition is published by arrangement with ALLIANCE RIGHTS AGENCY

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

MELISSA LANDERS

GÖLGELERİN
VARİSİ

Düzenleme
Ny.ozlem

Parola

BU KİTAP KİTAPLIK RAFI GURUBU TARAFINDAN TARANMIŞTIR

Nicole'a, bu kitaptan asla vazgeçmediğin için ve Liz'e, ona muhteşem bir ev sahipliği yaptığın için. Teşekkür ederim.

Gölgelerin Varisi lanetlerin, tanrıların ve ihanetin hüküm sürdüğü bir krallıkta geçen bir romandır. Bu nedenle hikâye şiddet, kan, yaralanma, ölüm, keder, sosyal sınıf ayrımı, cinsiyetçilik, hastalık, özerklik kaybı, dinî travma, yanma, boğulma, alkol ve uyuşturucu kullanımı, cinsellik gibi tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içerir. İntihar, zehirlenme ve kendine zarar verme unsurları bulunmaktadır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen bunları aklınızda tutun ve *Gölgelerin Varisi*'nin ölümcül sarayına adım atmaya hazır olun...

MORTARA

TAHETI
TUN

HISTAN

LIMAN

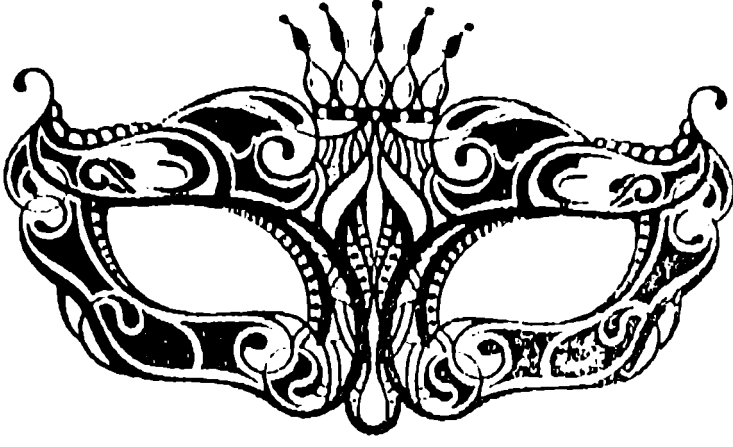
TAHNAK

PAZAR
YEH

SARAY

SOLON

1. BÖLÜM

“Bana yavru bir tavşan getir, Cerise. Elini de çabuk tut.”

Cerise Başrahibe’yi selamladıktan sonra avlunun diğer ucunda yer alan tavşan kafesine doğru döndü. Hızla mermer banklar ve tapınaklardan oluşan bir labirentin içinden geçip ki tapmağın hanımları *asla* koşmazdı, kafese ulaşana kadar ilerledi. Kafesin üstünü açmasıyla etrafa tatlı talaş ve şeker otu kokusu yayılırken içeride dinlenen yavru tavşanları ortaya çıkardı. Yavrular uyuklu gözlerle ona bakıyor, tüylü kulaklarını ve minik pembe burunlarını oynatıyorlardı. Cerise en küçük yavruyu yuvasından alarak onu göğsüne bastırdı. Geldiği yoldan geri dönerken tavşanın narin tüylerini okşadı ve avucuna sokulduğunda gülümsedi.

Tam olarak böyle anlar için yaşıyordu.

Ancak Başrahibe’nin bankına yaklaşıp bankın altında uykuya dalmış olan devasa yılanı fark ettiğinde adımları yavaşladı ve gülümsemesi kayboldu. Yavruyu göğsüne yaklaştırdı. Artık Başrahibe’nin onu neden istediğini biliyordu.

“Gel ve yanıma otur,” diye emretti Başrahibe.

Cerise olması gerekenden daha yavaş olsa da itaat etti. Ona doğru alçalırken diğer kızlar gibi korkusunu saklayarak

bir kâhin kadar özgüvenli görünmeye çalışsa da nefesinin titrediğini fark etti.

Başrahibe bu ses karşısında yumuşamış gibi görünüyordu. Solgun ellerinden birini uzatarak Cerise'in dizine koydu, günışığını yansıtan uzun tırnakları parlıyordu. "Söyle kızım. Bu hayvana karşı ne hissediyorsun?"

"Şefkat." Cerise boğazını temizleyerek daha net konuştu. "Sevgi."

"Başka?"

"Bağlılık."

"Kalbinde seni onu korumaya iten bir kuvvet kuvvet hissediyor musun?"

"Evet, Majesteleri. O daha bir yavru. Bana ihtiyacı var."

"Güzel. Bu içgüdüye odaklanmanı istiyorum. Yavrunun hayatı buna bağlı olacak." Başrahibe bir avucunu iman tahtasına bastırdı ve kısa, kır saçlarını örten bonesinin altından sivri bir bakış attı. Cerise on dokuz yaşındaydı, kadın ise ondan üç, belki de dört kat yaşlıydı. Kimse yaşını tam olarak bilmiyor ya da sormaya cesaret edemiyordu. "Merhamet yeteneğimizin kaynağıdır. Bırak sana rehberlik etsin ki sen de göresin."

Cerise söylediklerini düşünüyormuş gibi başını sallasa da bu sözleri daha önce binlerce kez duymuştu. En eski anıları tam da bu avludan geçerken genç kâhinlerin becerilerini geliştirmelerini hayranlıkla izlemekle ilgiliydi.

Bu işi çok basitmiş gibi göstermişlerdi.

"Şuraya diz çök," dedi Başrahibe, banktan bir kol boyu uzaktaki taş döşemeyi ve onun altındaki yılanı işaret ederek. "Yavruyu da al."

Cerise yerini aldığı anda kaldırım taşlarının kenarları dizlerine batsa da umursamadı. Önünde, yerde yatan yılan dikkatini fazlasıyla dağıtmıştı; artık uyanmış ve çatal dilini dışarı çıkarmıştı. Yavru tehlikeyi sezmiş gibiydi. Cerise, minik kalbinin bir sineğin kanat çırpışından daha hızlı attığını hissetti.

“Pekâlâ...” Başrahibe arkasına geçti, küçük bir kafes çıkarp Cerise’in hemen önüne, yere koydu. Aşağı yukarı iki el genişliğinde ve derinliğindeki kafesin üstü açıktı. Ön kısmında eşit aralıklarla yerleştirilmiş altı delik vardı; bu delikler yılanın içeri girmesine imkân tanıyacak kadar büyük ama yavru tavşanın kaçmasını imkânsızlaştıracak kadar küçüktü. Delikler yılanı döndü ve yılanın yattığı yerden kafesin altı adet girişine doğru uzanan kısa, dosdoğru bir yol oluşturuyordu. “Yavruyu kafesin içine koy.”

Cerise ona söyleneni yaptı.

“Yılan,” dedi Başrahibe, “ön kısımdaki altı deliğin birinden kafese girecek. Kafesin üstünden girmeyecek. Bunu biliyorum çünkü o basit bir yaratık ve hangi yolu seçeceğini görebiliyorum. Gözlerini kapat, zihnini boşalt ki sen de göresin. Doğru girişi gördükten sonra parmağınla göster, ben de yavrunun canını bağışlayayım.” Başrahibe diğer seçenekten bahsetmemiş olsa da gerçek gün gibi ortadaydı.

Cerise kendini hazırlayamadan yılan ağır, ölümcül bir sürünüşle kıvrıldı ve sırtındaki birbirine kenetlenmiş kırmızı dairelerden oluşan deseni ortaya çıkardı. *Bir ova alev engereği.* Ölmek için daha acı verici bir yol varsa bile aklına gelmiyordu. Gözlerini sımsıkı kapatarak göğsündeki sıcaklığa odaklandı, yerini endişenin dikenlerine bırakmadan önce bu parıltıya sıkı sıkıya tutundu.

Yılan hangi yolu seçecek? diye sordu kendi kendine.

Göz kapaklarının ardında karanlıktan başka bir şey yoktu.

Zihninde cevabı bulmak için tekrar denedi. *Hangi yolu seçecek?*

Hiçbir şey göremiyordu. İçinde ufacık bir titreşim bile hissedemiyordu. Sakinleşmek için tam nefes vermişti ki kanını donduran bir şey oldu.

Yavru tavşan çığlık atmaya başladı.

Cerise dehşetle gözlerini açtı. Daha önce hiç tavşan çığlığı

duymamıştı. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Ürkütücü bir sestti, insani duygularla öylesine dolup taşıyordu ki bir çocuğun ağlamasıyla kolayca karıştırılabilirdi. Yavru, yılanın yaklaşmasını izlerken daha yüksek sesle çığlık attı, sonra panikle tel duvarlara doğru defalarca zıpladı ve küçük bedenini duyulabilir *güm* sesleriyle kafese savurdu.

“Merhametinden güç al,” dedi Başrahibe.

Cerise yalnızca merhametinden değil, bu zorlamayla patlayacağından korkana dek içindeki her bir duygudan güç çekti. Vücudu terden sıırılsıklam olmuş, titremeye başlamıştı. Zihnini temizleyerek kalbini açtı. Bu da işe yaramadığında sessizce Tanrıça’ya bir cevap vermesi için yalvardı.

Hangi yolu seçecek?

Ne kadar çabalarsa çabalasın, yılanı zihin gözüyle göremiyordu. Yılan başını en alttaki üçüncü delikten sokup saldırmak için geri çekilirken yavru tavşan bir dizi çığlık –ölüm çığlıkları– attı.

Tam yılanın ileri atıldığı anda Cerise elini kafesin içine daldırdı. Bir çift keskin diş ön koluna battı, ardından öyle keskin bir acı hissetti ki tarifi yoktu. Tapmakta yaşayan bir hanımefendi olarak itibarını umursamadan ciğerlerinin derinliklerinden gelen bir çığlık attı. Kendini Tanrıça Shiera’ya bıraktı, ölüm bir merhamet göstergesi olacaktı. Ateş, damarlarındaki kanın kaynamasına neden oldu. Yanmış et kokusu burun deliklerine doldu. Kolunun alevler içinde kalmasını beklese de dışarıya doğru patlamak yerine, ısı içeriden birleşti ve gözlerinin önünde siyah noktalar oluşana kadar yoğunluğu iki katına çıktı.

Bildiği son şey, Başrahibe’nin onun yanında olduğu ve şifa gücünü kullanarak zehri çekip çıkardığıydı. Yaralarından durgun bir ırmak misali akan kan yere damladı ve pıhtılaşmış, bordo bir birikinti oluşturdu. Yılan, kan birikintisinin yanında yatıyordu, ya uykuya dalmış ya da ölmüştü. Hangisi olduğunu anlayamadı. Zehir damarlarını terk ederken bedenini kapla-

yan ateşi de beraberinde götürdü ama acısı dindikten sonra bile kol yeninin içine doğru hıçkırarak ağladı.

“Kendine mukayyet ol,” diye azarladı onu Başrahibe. Topuklarının üzerine oturarak başını iki yana salladı. “*Bunu kesinlikle tahmin etmemiştim. Bir kez daha beni şaşırtmayı başardın. Seninle gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.*”

“Elimden geleni yaptım, Majesteleri. Yemin ederim.” Cerise nefesini tutarak durakladı, söyleyecek başka hiçbir şey yoktu. İkisi de gerçeği ve daha da önemlisi bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Rahipler büyüünün tek kullanıcısıydı. Kâhinlerse geleceğe giden yolları önceden haber verenlerdi. Başrahibe gibi bir avuç istisnai kâhin aynı zamanda şifa verme yeteneğine de sahipti. Ancak Cerise’in tek yeteneği akıl hocalarını şaşırtmaktı.

Başrahibe dikkatini taş zemine çevirdi ve şifa enerjisini kullanarak zehri kandan ayıştırdı. Kütle biri sarı, diğeri kırmızı olmak üzere iki sıvı küreye ayrıldı, ta ki zehir saf zehirden oluşan bir inciye dönüşene kadar. Kan değersizdi ama zehir ziyan edilemeyecek kadar değerliydi, özellikle ortada savaş söylentileri dolaşırken. Zehir bir silah hâline getirilecek ve savunma için saklanacaktı.

“Cesaretini kaybetme,” dedi Başrahibe umutsuz bir sesle. “Hâlâ vaktimiz var.”

Üç ay döngüsü. Cerise’in yirmi yaşına basmasına ve – eğer varsa– yeteneklerini ortaya çıkaracağı son fırsat olan Talep Günü’nü kutlamasına bu kadar zaman kalmıştı zamana kadar Görü’ye kavuşamazs asla kavuşamayacaktı. Tanrıça’nın hizmetine verilen tüm ikinci doğan çocuklar için durum aynıydı. Fakat Cerise tapınakta yaşadığı on dokuz yıl boyunca, bir yeteneğe kavuşmak için böylesi uzun süre bekleyen bir kâhin ya da rahiple hiç karşılaşmamıştı. Büyük ihtimalle bir yetenek barındırmıyordu, peki öyleyse ne olacaktı? Soylu hanımefendiler için pek fazla seçenek yoktu ve ikinci doğan olarak evlenmesi yasaktı. Tapmak onu bırakmayacak,

hayatını bir hizmetçi olarak sürdürmek zorunda kalacaktı. Bunun neye benzeyeceğini hayal ettiğinde ürperdi: Her yeni kâhin sınıfı için yemek pişirip temizlik yapacak, onlar sürekli genç ve umut dolu kalırken yaşlanıp solacaktı.

Zaman onun unutulmasını sağlayacaktı. O bile kendini unutabilirdi.

Kuzeydeki tapınağın girişinden hafif bir ayakkabı tıkırtısı duyuldu ve bir uşağın onlara doğru ilerlediğini gördü. Adam avluyu geçerken, Cerise onun sade ve gri tondaki giysilerini dikkatle inceledi; bu giysiler yeteneksiz bir ikinci doğan olduğunun kanıtıydı. Adam rahip olmayı hayal etmiş miydi? Sihriyle dünyayı değiştirme hayalleri kurmuş muydu? Ve o da kendi Talep Günü'nde Cerise'in de mahkûm olduğu kalp kırıklığını yaşamış mıydı?

“Majesteleri,” dedi adam Başrahibe'nin önünde eğilerek. “Solon ailesi öğrencinizi ziyaretçi odasında bekliyor.”

Cerise şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Ailesinin burada ne işi vardı? Geçen ay döngüsü sırasında onu bir kez ziyaret etmişlerdi zaten. Talep Günü'ne kadar gelmelerini beklemiyordu.

“Onları kış bahçesine alın ve içecek ikram edin.” Başrahibe elini kaldırarak Cerise'in kanlı elbisesini gösterdi. “Kızları kendine çeki düzen verdikten sonra yanlarında olacak.”

“Elbette, Majesteleri.”

“Bunu,” alev engereğinin zehrini göstererek, “cephaneliğe, bunu da,” kanı göstererek, “kurban sunağına götürün,” dedi.

“Derhal, Majesteleri.”

Uşak iki şişeyi doldurup götürdükten sonra Cerise, bakışlarını Başrahibe'ye çevirmeye cesaret etti. “Onlara ne söyleyeceksiniz?”

“Gerçeği, Cerise. Senden duymayı tercih edeceklerinden eminim.”

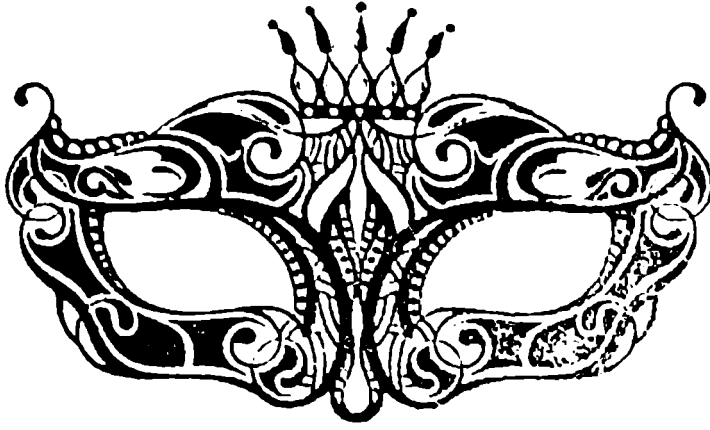
Fakat durum öyle değildi. Ailesinin duymayı istediğı son şey gerçektir.

“Şimdi git ve üzerini değıştir,” dedi Başrahibe Cerise’in ellerine sıcak ve yumuşak bir şey tutuştururken. Kucağına bıraktığı şey yavru tavşanın ta kendisiydi ve hareketsizleşmişti, hatta fazla hareketsizleşmişti.

“Sakinleş,” diye ekledi Başrahibe keskin bir bakışla. “Yaşıyor. Yaşadıkları yüzünden kalbi biraz zorlandı. Dinlenmesi için onu kafesine götür.”

Cerise yavru tavşanın uzun kulaklarını okşadı. “Yaşayacak mı, Majesteleri?”

Başrahibe cevap vermek yerine kafesin yanındaki taş döşemenin üzerindeki kan damlasına baktı. Ayakkabısının ön kısmıyla lekeyi temizledi. “Git ve üzerini değıştir,” diye tekrarladı.

2. BÖLÜM

Cerise ikinci kattaki odasından çıkıp mermer merdivenlerden inerken yeni bir elbise giymiş, yüzü ve kolları parlayana kadar temizlenmişti. Bir elini pileli eteğinin üzerinde gezdirirken, üzerindeki bembeyaz renkten etek uçlarındaki gece yarısı siyahına doğru yayılan hafif renk değişimine hayranlıkla baktı. Renk geçişleri o kadar kusursuzca birbirine karışmıştı ki birinin nerede bitip diğerinin nerede aştığını anlayamıyordu. Tüm kıyafetler gibi bu elbise de eğitim gören bir kâhin olarak statüsünü yansıtıyordu; Başrahibe'nin yaldızlı cübbelerinden daha az gösterişli ama bir hizmetkârın gri keteninden daha zarifti. Saten kumaş cam kadar pürüzsüzdü ve hareket ettiğinde hışırdıyordu, en çok gölgelerin temsil ettiği şeyi seviyordu: Karanlık ve aydınlık arasındaki kusursuz denge, tıpkı Tanrıça Shiera gibi.

Cerise'in onu teslim etmek zorunda kalacağı günden ödü kopuyordu.

Merdivenlerin dibindeki avluya ulaştığında sol tarafa, kış bahçesine doğru baktı ve omuzlarının kasıldığını fark etti. Art arda nefes alıp vererek teskin egzersizlerine girişti ve kasları çözülürken bakışlarını, halkının tarihini gözler önüne seren, yağlı boya fresklerinin bulunduğu kubbeli tavana çevirdi.

İlk sahnede Shiera'nın dört kara parçasını yaratışı ve dünyayı güneşin etrafında harekete geçişi tasvir ediliyordu. Bu dört parça –Calatris, Mortara, Solon ve Petros– bilinen tüm yaşamı barındırıyor, her biri aynı isimde bir hanedan tarafından yönetiliyordu. Shiera'ya gelince, kimse onun gerçek şeklini bilmiyordu. İnsanların yaşadığı dünyaya yaptığı tek ziyaret bin yıl önce Büyük İhanet sırasında gerçekleşmişti ve o zamandan kalma anlatılar çok çeşitliydi. Burada, vahşi bir güzellik olarak tasvir edilmişti; uzuvları çok güçlüydü ve yüzü eşit yarılar bölünmüştü. Biri merhametle parlarken, diğeri öfkeyle çarpılmıştı. Karanlık yarısı çok uzun süre baktığında tüylerinin ürpermesine neden olsa da Cerise, Tanrıça'yı bu şekilde hayal etmeyi seviyordu. Ürperti omurgasından aşağı yayıldığında arkasını döndü.

Avludan geçerek bitişikteki kış bahçesine doğru ilerledi.

Daha kapıya ulaşmadan ay sarmaşıklarının tatlı kokusu burnuna doldu. İçeri adım attığında nem duvarını yarararak ilerledi. Anne ve babasını ellerinde çay fincanlarıyla kadife bir divanda oturmuş, kendisiyle neredeyse aynı tondaki esmer kafaları birbirlerine yaklaşık, sohbete dalmış hâlde buldu. Bakışlarını ona doğrulttuklarında Cerise kararsız bir gülümsemeyle onlara baktı.

“Hayatım,” diye seslendi annesi, elindeki çay fincanını derhal sehpa bırakıp ipekli kollarını iki yana açarak kızına yaklaştı. Cerise'e miras kalan kehribar rengi gözleri heyecandan o kadar parlak görünüyordu ki neredeyse tüm endişelerini unutmak üzereydi. En azından birbirlerine sarıldıktan sonra annesi kaşlarını kaldırıp sessiz bir sorgulamayla geri çekilene kadar.

“Hiçbir şey değişmedi,” dedi Cerise. Annesi aniden bakışlarını alçalttı. Babası da bakışlarını yere indirmişti. Hayal kırıklıkları neredeyse havadaki nem kadar yoğundu.

Babası bakışlarını kaldırmadan boğazını temizledi. “Daha çok vaktimiz var, canım.”

“Başrahibe de böyle söylüyor,” dedi Cerise.

“Haklı,” diye yeni bir ses duyuldu ve arka duvarın yanındaki asma kaplı kafesin arkasından bir hanımefendi çıktı. Uzun boylu, ince yapılı, ipek giysiler içindeki kadın, saçlarının ve yüzünün her santimini gizleyen koyu renk bir peçe takmıştı. “Bunu sana yıllardır söylüyorum.”

Cerise’in nefesi kesildi. “Nina!”

Tapmak kuralları yitip gitti ve Cerise kız kardeşine doğru fırlayıp kollarını boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldı. Nina aldırış etmemiş gibiydi. Cerise’i kendine doğru çekerek, “Seni özledim,” diye fısıldadı.

Ağzı peçeyle perdelenen Cerise, “Ben de seni özledim,” diye mırıldandı. Ailesinin neden geldiğini şimdi anlamıştı. Nina ziyarete gelmişti. Zengin bir Calatris beyefendisiyle evlenip onun malikânesinde yaşamak üzere yanına taşındığı geçen ilkbahardan bu yana hiçbiri Nina’yı görmemişti.

“Ne kadar kalacaksın?” diye sordu Cerise.

“Gitmeden önce seni bir kez daha ziyaret edecek kadar uzun süre,” dedi Nina geri çekilerek. “Dur da sana bir bakayım.”

“Asıl ben *sana* bakayım,” dedi Cerise kız kardeşinin peçesine uzanarak. Nina gerilince Cerise yalnız olduklarından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. “Kimse görmeyecek.”

“Pekâlâ.” Nina iç çekti. “Ama çok kısa.”

Sabırsızlıkla olduğu yerde zıplayan Cerise, kız kardeşinin başındaki örtüyü kaldırdı ve anında nefesi kesildi. Kalbi tekledi. Kelimeler boğazında düğümlendi. Yapabildiği tek şey kız kardeşinin yüzünün kusursuz hatlarına hayretle bakmaktı çünkü Nina öylesi büyüleyici görünüyordu ki. Her zaman öyleydi. Nina’ya babalarının koyu kestane rengi saçlarıyla zümrüt gözleri miras kalmıştı ama o bunları o kadar güzel bir şekilde taşıyordu ki hayran kalmamak imkânsızdı. Kimse Nina’ya yüz çeviremez, ona karşı koyamazdı.

İlk doğan olarak bu onun lanetiydi.

Çarpıcı bir güzelliğin pek de kötü bir şey olduğu söylenemezdi. İlk doğan Solonların aşkta şanssız olduğu da rivayet edilirdi, gerçi aynı şey çoğu insan için söylenemez miydi? Her hâlükârda Nina güzelliğinin beladan başka bir şeye yaramadığını iddia ediyordu ama Solon cazibesi Petros'un kan tutkusuna ya da Calatris'in hezeyanına muhakkak tercih edilirdi. Bu ailelerin ilk doğanları Nina'yla yer değiştirmeye hevesliydi. Bir de Mortara laneti vardı. Onlarıki gerçekten tüyler ürper-ticiydi.

“Bu kadar yeter.” Nina peçeyle tekrar yüzünü örttü.

Cerise itiraz edince anneleri araya girdi.

“İkiniz de gelip oturun. Başrahibe birazdan burada olacak.”

Tam da o anda bir cübbe hışırtısı kulaklarına çalındı ve Başrahibe soylulara özgü kibar bir tebessümle odaya girdi. Baş Kâhin olarak Cerise'in babasından üstündü ama soylu ailelerin cepleri derindi ve tapınak sadece vergilerle ayakta duramazdı.

“Hoş geldiniz,” dedi Başrahibe. “Shiera'nın ışığı üzerinize olsun.”

Herkes başını eğerek, “Gazap dolu gözleri uzaklara bak-sın,” dedi hep bir ağızdan.

Cerise divanda anne ve babasının arasına otururken, Nina Başrahibe'nin karşısındaki sandalyeye yerleşti. Herkes oturduğunda Cerise, kat ettiği ya da edemediği gelişme hakkında bir rapor duymayı bekledi. Ancak Başrahibe konuşmak için ağzını açar açmaz acı dolu bir homurtu çıkardı. Kadının duruşu kamburlaşp başı öne eğilirken iki eli kucağına düştü.

Cerise kollarını anne ve babasının önüne uzattı. “Ona dokunmayın,” diye uyardı. “Transı bozarsınız.”

“Bu sıradan bir trans hâli değil,” diye fısıldadı Nina Baş Kâhin'in titremeye başlamasını izlerken.

Nma hakhydı. Başrahibe'yi tüketecek kadar kuvvetli bir güç ancak vahiy olabilirdi ki olağanüstü nadir bir yetenektir. Cerise doğduğundan beri tapınakta yaşıyordu ve bu olaya yalnızca iki kez şahit olmuştu. Süreç bir sabun köpüğünden daha hassastı, tek bir hatayla ruhani bağlantı bozulabilirdi.

Başrahibe hırıltılı bir nefes aldı ve Cerise'in tüylerinin ürpermesine neden olan bir sesle konuşmaya başladı. *"Hem yerde hem gökte. Söndürmeye çalıştığın ateş seni tüketecek."*

Cerise daha fazlasını duymak için öne doğru eğildiğinde annesi elini kavrayarak kemiklerini sızlatacak kadar sertçe sıktı. Cerise elini çekip kurtardı. Anne ve babasına baktığında yüzlerindeki rengin solduğunu fark etti. Bir vahiy izlemek korkutucuydu, özellikle de ilk defasında.

"Korkmayın," diye fısıldadı.

Trans başladığı gibi aniden bitti. Başrahibe sandalyesinde hazır ola geçti, göğsü kabarmıştı. Gözlerinde Cerise'in nasıl anlamlandırması gerektiğini bilmediği bir duygu vardı. Başrahibe her daim o kadar kusursuz bir şekilde sakinleşirdi ki yüzüne yerleşen herhangi bir ifade yabancı görünürdü.

"Majesteleri," dedi Cerise. "İyi misiniz? Bir şifacı çağırmanı ister misiniz?"

Başrahibe ona bir tuhaf baktı. Bakışlarını Cerise'in yüz hatlarında gezdirirken tıpkı tablosundaki özneyi bulmaya çalışan bir ressam gibiydi.

"Majesteleri?" diye tekrarladı Cerise.

Başrahibe, "Gel," diye buyurup Cerise'i çıkışa doğru yönlendirdi. Sandalyesinden kalkarak diğerlerine, "Lütfen burada kalın ve ikramlarınızın tadını çıkarın. Cerise ve ben birazdan döneceğiz," dedi.

Anne ve babası şaşkınlıkla birbirlerine baksalar da tek kelime etmediler.

Cerise, Başrahibe'nin peşi sıra kış bahçesinden çıkıp biti-

şıktaki avluya gittikten sonra sesini alçaltarak, “Majesteleri? İyi misiniz?” diye sordu bir kez daha.

“Ah, sessiz ol,” diyerek karşı çıktı kadın. “Düşünmem gerek.”

Cerise dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Ondan izin istemeden bir şifacı çağırmalıydı. Eğer şimdi bir şifacı çağırırsa itaatsizlikten suçlu bulunacak, yemek salonuna girmesi yasaklanacaktı.

“Dinle beni,” dedi Başrahibe. “Sana bir teklifim var.”

Bunun üzerine Cerise başını eğdi. Şimdiye kadar sadece emir almıştı, herhangi bir teklif değil.

“Burada, tapmakta benimle kalabilirsin,” dedi Başrahibe. “Ancak senin buraya ait olduğunu düşünmüyorum. Bugün en eski ve en güvendiğim hizmetkârımın öldüğünü öğrendim. Senin görevinin Majesteleri Kian Hannibal Mortara’nın tapınak elçisi olarak onun yerini almak olduğuna inanıyorum.”

“Gölgelerin Varisi’nden mi bahsediyorsunuz?” deyiverdi Cerise. Aniden yanakları kızardı. Ona böyle kaba bir şekilde hitap etmemeliydi. “Yani, *o kraldan* mı bahsediyorsunuz?”

“Başka var mı ki?” dedi Başrahibe iğneleyerek.

Hayır, yoktu. Müttefik Diyar’ın savaşın eşiğinde olmasının nedeni de buydu. Kral, kraliyet soyunun hayatta kalan son üyesiydi ve tüm rahipler ona hizmet etmekle yükümlüydü. Ama o ilk doğan bir soyluydu ve soyunun lanetini taşıyordu. Her gece gün batımında gölgeye dönüşüyordu. Her şafak onu yeniden bütünleştiriyordu. Önünde sonunda, kendisinden önce gelen tüm Mortara ilk doğanları gibi, sonsuza dek yok olana kadar günün aydınlık saatlerini de kaybedecekti. Bu gerçekleştiğinde, Müttefik Diyar kayıtlı tarihte ilk kez hükümdarsız kalacaktı.

“Ama neden ben?” diye sordu Cerise. “Anlamıyorum.” Söyledikleriyle irkilerek yiyeceği kaçınılmaz azarı bekledi.

Fakat düşündüğü gibi olmadı. On dokuz yıldır ilk kez,

Başrahibe sanki içten içe gizli bir savaş veriyormuş gibi kararsız görünüyordu. Kararsızlığı Cerise'i kadının öfkesinden daha çok korkutuyordu.

Sonunda kısık bir sesle konuşmaya devam etti. "Kralın elçisinin ölümünden daha fazlasına şahit oldum. Lanetlerin olası bir sonunu öngördüm."

Cerise'in nefesi kesildi. "Bu bir mucize, Majesteleri!"

"Hayır, değil," diye tersledi Başrahibe. Kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak istercesine etrafını taradı. "Henüz değil. Bu yüzden tedbirli olmalıyız. Bu sonuca giden yol çok ince, bir saç telinden daha ince. Lanetleri bozmak için Tanrıça'nın sınavlar, sınanmalar ve kurbanlar yoluyla yatıştırılması gerekir."

"*Hem yerde hem gökte,*" diye tekrarladı Cerise. "*Söndürmeye çalıştığın ateş seni tüketecek. Alevle bunu mu kastettiğiniz? Sınanmalardan biri bu mu?*"

"Bilmiyorum." Başrahibe burnundan ağır ağır nefes verdi. "Hiçbirini net olarak göremedim. Ayrıntılar bulanık çünkü yolu senin yolunla iç içe geçmiş durumda."

Cerise gözlerinin yuvalarından çıkacağını düşündü. "Benim yolumla mı?"

"Evet. Ve şimdi beni her zamankinden daha çok şaşırtıyorsun."

"Ama..." Cerise başını iki yana salladı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Başrahibe'nin vahyini bir şekilde bulandırmış olabilir miydi? Bir kâhin olarak tamamen başarısız olsa da kutsal öngörülerini etkileyecek güce sahip olmadığı kesindi.

Öyle değil miydi?

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu.

Başrahibe bir kaşını kaldırdı. "Sen söyle, Cerise. Yaptın mı?"

"Hayır, Majesteleri," dese de bu *tam olarak* doğru değildi.

"O zaman endişelenmene mahal yok," diye karşılık verdi

Başrahibe. “Tanrıça seni net bir şekilde görmeme izin verdi.”

Cerise kendine geldi.

“Görümde,” diye fısıldadı Başrahibe, “sarayda bir masada oturmuş, eski elçinin senin için bıraktığı notları ve günlük kayıtları inceliyordun. Onun görevini öğreniyordun, epey itaatkârca olduğunu da eklemem gerekir.”

Cerise daha fazlasını duymak için beklese de görünüşe göre söyleyecekleri bu kadardı. Hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yaptı. Görünün heyecan verici bir şeyi ortaya çıkaracağını ya da en azından bu “ince yolun” neden kendi yoluyla kesiştiğini anlamasına yardımcı olacağını ummuştu.

“Yapmam gereken tek şey bu mu, Majesteleri?” diye sordu Cerise. “Lanetleri bozmak için üstlenmem gereken rol bu mu? Bir elçi mi olacağım?”

“Tek şey mi?” diye tekrarladı Başrahibe ona ters ters bakarak. “Aklını mı yitirdin sen?”

Ah, olamaz. Yanlış bir şey söylemişti. Yine.

“Derslerini unuttun mu?” diye konuşmaya devam etti Başrahibe. “Amaca giden bir yolun, en küçük böceğine kadar her bir unsuru netice için büyük önem taşır. Gelecek gerçekleşene dek böceğin rolünü anlayamayabiliriz. Bir eşek arısı bir hayvanı sokabilir ve hayvanı bir avcının menziline itebilir, besin sağlayabilir, aksi takdirde açlıktan ölecek düzinelerce insanın hayatını kurtarabilir. Elçi olarak görevlerin önem taşıyan bir ayrıntıyı ortaya çıkarmana, yeni bir müttefik edinmene veya lanetlerin kırılmasıyla sonuçlanacak bir keşfe ilham vermene yol açabilir. Rolün ne olursa olsun, eşek arısınınkinden daha fazla ya da daha az önem arz etmez. Ne cüretle *tek şey bu mu* diye sorarsın?”

Cerise yanaklarının var gücüyle yandığını hissetti. “Özür dilerim, Majesteleri. Öyle demek istememiştim—”

“Ah, bahanelerini kendine sakla. Beni çileden çıkarıyorsun.”

Cerise'in yapmak istediği son şey daha fazla soru sormaktı. Ancak başka bir seçeneği yoktu. Mahzeni ziyaret etmek için izin isteyen bir çocuk gibi elini kaldırdı ve bunu yaptığı için kendinden nefret etti. Keşke Görü'ye sahip olsaydı, o zaman cevapları biliyor olurdu.

"Lütfen, Majesteleri," dedi.

"Yine ne oldu?"

"Elçi olarak benden ne yapmam bekleniyor?"

Başrahibe başını salladı. "Seni aşan bir şey değil. Görevlerin arasında kralla toplantılara katılmak, ona inanç konularında tavsiyelerde bulunmak ve tapınağın bir hanımefendisi gibi davranarak Tanrıça doğru bir şekilde temsil etmek yer alacak."

Bu, görevini netleştirme konusunda pek de yardımcı olmadı. Cerise sonuncusu hariç önerilen görevlerin hiçbirini gözünde canlandıramıyordu. Bir hanımefendi gibi davranmayı biliyordu, en azından çoğu zaman.

"Yani?" diye sordu Başrahibe. "Kabul ediyor musun?"

Cerise göğsünde yükselen korkuyu bastırdı. Bu teklifi reddedemezdi, özellikle çok küçük de olsa, saraydaki görevinin bin yıllık acıyı bitirme ihtimali varken. Elçi olmanın nasıl bir şey olduğundan bihaber olsa da önceki kuşaklar ona yol gösterecek notlar ve günlük kayıtlar bırakmıştı ki bu da bir başlangıçtı.

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdi.

"Güzel. Bir şey daha var." Başrahibe biraz daha yaklaştı. "Görümde Tanrıça'nın düşmanlarını sezdim; sahte putlara hizmet eden isimsiz, yüz­süz adamlar. Onları birbirinden ayırmak zordur, bu yüzden kime güvendiğine dikkat etmelisin. Hatta..." Sözlerini düşünürmüş gibi görünerek kesti.

"Hatta?" diye sordu Cerise.

"Tarikat içinde bile," diye fısıldarken sesi güç bela duyuluyordu, "acı çekmenin kefarete giden tek yol olduğuna inanan,

Tanrıça'nın fazlasıyla hevesli hizmetkârları var. Soylu haneler için acının sona ermesini istemeyebilirler. Görü parçalanmış, tamamlanmamıştı. Tanrıça'nın bu konudaki isteğinin ne olduğunu anlayamadım, sadece bir şans olduğunu anlayabildim. Bu kırılğan şeyi korumalıyız. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Cerise'in Başrahibe'nin tam olarak nasıl bir rahipten bahsettiğini anlamak için Görü'ye ihtiyacı yoktu. Rahiplerin çoğu sakin ve nazikti. Aralarından bazılarıysa keskin ve soğuk bakışlıydılar, acemi birini kural çiğnerken yakalamaktan büyük zevk alıyor gibiydiler. Zaten o adamlardan uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Tanrıça'nın iradesi netleşene kada görüyü avucundaki tavşan yavrusu gibi korumak, onun kutsal göreviydi.

"Evet, Majesteleri."

"Müttefiklerinin kim olduğunu öğrenene kadar vahyi kendine sakla," dedi Başrahibe.

"Anlaşıldı, Majesteleri. Ne zaman gidiyorum?"

"Hemen. Seni limana götürmesi için bir araba çağıracağım. Mortara'ya yolculuk birkaç gün sürecektir ve kaybedecek bir dakikamız bile yok. Gidip ailenle vedalaş. Toplamana yardım etmeleri için birkaç hizmetçi yollayacağım."

Hemen mi? Cerise sersemledi. Her şey çok hızlı geliyordu.

Şaşkınlık içinde, haberi ailesiyle paylaşmak için kış bahçesine döndü. Onlara ne söylediğini güçlükle hatırlıyordu. Söyledikleri sona erdiğinde kimse konuşmadı. Anne ve babası dudaklarını aralamış, donuk bir hâlde karşısında oturuyordu. Nina'nın yüz ifadesi peçesinin ardında gizleniyor olsa da o da hareket etmiyordu. Cerise onların yaşadığı şoku anlıyordu, o da aynısını hissetmişti ama ailesinden biraz heyecan ya da en azından ani terfisinden dolayı gurur duymalarını beklemişti.

"Bunu hak etmediğimin farkındayım," dedi. "Ama sarayda hizmet etmek büyük bir onurdur."

Annesi bir rüyadan uyanır gibi gözlerini kırptırdı. “Ah tatlım, elbette bu onuru ve daha binlercesini hak ediyorsun. Kral sana sahip olduğu için çok şanslı. Sadece...”

“Endişeliyiz,” diye tamamladı babası.

“Aynen öyle,” dedi annem. “Tapmak senin için en güvenli yer.”

“Herkes için,” diye araya girdi babası.

“Evet, herkes için,” diye onayladı annesi. “Seni ziyaret edebileceğimiz kadar yakın üstelik.”

“Saray, seyahatimiz için çok uzak,” diye devam etti babası. “Burada kalmalısın.”

Cerise başını iki yana salladı. Seçim yapma vakti geçmişti. “Vedalaşmamız gerekiyor. Başrahibe hemen yola çıkmam gerektiğini söyledi.”

Uzun bir sessizliğin ardından gözlerine duygu yüklü bakışlar yerleşti. Sonra annesi kendini gülümsemeye zorlayarak yanındaki mindere hafifçe vurdu. Cerise anne ve babasının arasına oturduğunda, annesi ipek çantasından bir şey çıkardı.

“Bunu al.” Annesi Cerise’in avucuna pürüzsüz, yassı bir disk koydu. “Diğeri babanda. Bizimle konuşmak için bunu kullanabilirsin.”

Cerise elindeki nesneye baktı ve onun, ayrı düşmüş aşıkların gizlice iletişim kurmak için kullandığı aynalardan olduğunu gördü. Daha önce hiç aynası olmamıştı ama nasıl kullanıldığını biliyordu. Aynayı yukarı kaldırdığında babasının cebinin taba rengi astarını gördü. Ardından parmakları görünür hâle geldi, sonra aynayı cebinden çıkarıp gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye yansımasını gösterdi.

“Daha önce bunlardan birine sahip olmana asla izin verilmiyordu,” dedi babası aynaya bakarak. “Ama artık tapmakta olmayacağına göre...”

Cerise *tapınakta olmayacağına göre* sözlerinden başka hiçbir şey duymadı. Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçire-

mezdi. Başka birinin bedenine girdiğini hayal etmek daha kolay olurdu. Pazara yaptığı geziler dışında tapınak arazisinden hiç çıkmamıştı. Şimdi kendisine tamamen yabancı bir diyara doğru yola çıkmak üzereydi. Hayatının bir kısmı sona eriyordu ve o bunu öngörememişti.

Nem görüşünün bulanıklaşmasına neden oldu.

“Hiçbirine iznin yoktu,” diye emretti Nina, onun da orada olduğunu neredeyse unutturacak kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra.

“Anne? Baba? Cerise’e özel olarak veda etmeme izin verirsiniz?”

Anne ve babaları başlarıyla onaylayarak avluya çıktılar.

“Beni dinle çünkü fazla zamanımız yok,” dedi Nina divanda Cerise’in yanına otururken. Elbisesinin yakasının altına uzanarak altın bir zincir çıkardı ve serbest kalana kadar peçesinin üzerinden çekti. Zincirin ucunda, bir zamanlar yüzükmüş gibi görünen, deforme olup kararmış bir halka sallanıyordu. “Seni koruması için bunu takmanı istiyorum.”

Cerise zinciri alarak ucunda sallanan yıpranmış halkayı inceledi. Büyülü eşyalar konusunda çok az deneyimi vardı ama bu kolyenin hiçbir özelliği yokmuş gibi görünüyordu. “Nedir bu?”

“Sana söyleyemem.”

“Neden?”

“Çünkü bazı büyüler sırlarla bağlıdır. Şimdi tak onu.”

“Peki nasıl çalışıyor?”

“O kısmı boş ver.” Nina sabırsızca zinciri Cerise’in boynuna taktı, sonra bir elini elbisesinin önünden aşağı daldırdı ve çirkin kolyeyi göğüslerinin arasına tıktırmaya başladı.

“Nina!” Cerise kız kardeşinin ellerini savuşturdu.

“Lanet olsun, Cerise. Aynı vücut parçalarına sahibiz.”

“Bu benimkilere dokunmanı istediğim anlamına gelmiyor!”

“Peki.” Nina ellerini kaldırdı. “Sadece onu asla çıkarmaya-
cağına söz vermeni istiyorum.”

“Yıkanırken bile mi?”

“O zaman bile. Kimsenin onu görmesine izin verme, ne
kralın ne rahiplerin ne Başrahibe’nin, hiç kimsenin.”

“Peki annemle babam?”

Nina peçesini geri çekerek yüzünü gösterdi. Cerise kız kar-
deşinin ciddi olduğunu o an anladı. “Hiç kimse. Söz ver bana.”

Nina’nın güzelliğinde kaybolan Cerise kendi kendine,
“Söz veriyorum,” dedi.

Nina tam da Başrahibe odaya girdiği an peçesini tekrar
indirdi. “Gel, Cerise,” diye emretti kadın. “Araban geldi.”

“Bu kadar çabuk mu?” Cerise bakışlarını yatak odasının
olduğu yöne olduğu yöne doğru çevirdi. Bir hizmetçinin şim-
diye kadar toplayabileceğinden çok daha fazla eşyası olduğu
kesindi.

“Her şey hazır. Hadi, kızım. Sözlerimi tekrarlatma.”

“Anlaşıldı, Majesteleri.”

Cerise kış bahçesinden çıkıp diğer tarafta onu bekleyen
bavulları fark ettiğinde aklına bir fikir geldi. Hizmetçilerin
onun için ne tür kıyafetler hazırladıklarını merak ediyor-
du. Eğitim gören bir kâhinin cübbesini giymeye devam mı
edecekti? Acemi kâhin cübbesine mi geçecekti? Yoksa kral
ondan annesiyle Nina’nın saray için kuşandığı ipek kıyafet-
lerden giymesini mi isteyecekti? Bu sıfatların hiçbiri ona uy-
muyordu. Cerise bir kâhin değildi –en azından kendisi, oldu-
ğunu sanmıyordu– ve ikinci doğan olarak statüsü, erkeklerin
dünyasına değil, Tanrıça’nın hizmetine ait olduğu anlamına
geliyordu.

O şimdi tam olarak neydi?

Sormak istese de Başrahibe’nin sabrını kıyafet gibi an-
lamsız bir konuyu açarak zorlamak istemiyordu. Bu sebeple
sessiz kalmaya karar vererek ailesiyle vedalaştı. Onlar gittik-

ten sonra Başrahibe elini Cerise'in omzuna koyarak kendine has bir şekilde ona veda etti.

“Burası yollarımızın ayrıldığı yer, kızım. Aklımı başımdan alacak kadar şaşırmama neden olsan da seni özleyeceğim.”

“Bir gün geri döneceğime eminim, Majesteleri.”

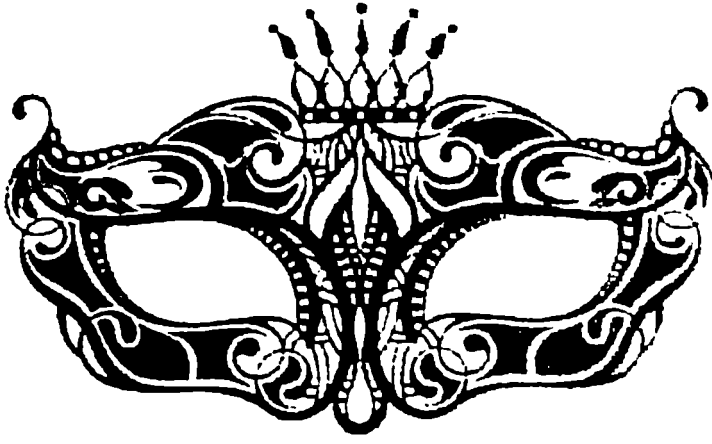
Başrahibe başını iki yana salladı. “Yolunun nerede bittiğini bilmiyorum ama bu tapmağa bir daha asla dönmeyeceksin.”

Cerise, Başrahibe'nin onun yolu hakkında yanıldığı tüm zamanlara dikkat çekmemeyi tercih etti. Gelecek değişebilirdi. Tapınağına dönmесinin mümkün olduğuna inanmak zorundaydı. Aksi, düşünölemeyecek kadar korkutucuydu.

“Unutma, kızım, sükûnet ve merhamet sana yol gösterecek. Korkma. Kendine saklamak anlamına gelse bile görüyü canlı tut.” Başrahibe gözlerini tavandaki hareketli fresklere çevirdi. “Tanrıça'nın senin için planları var, Cerise.”

Cerise başını kaldırdığında, bakışları Shiera'nın yüzünün öfkeli tarafına kilitlendi; bir gözü alev alev yanıyor, üst dudaklarının yarısı ölümcül ön dişlerini sıırıyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Tanrıça'mn yolunu değıştirdiğinden hiç şüphesi yoktu.

Ama dümeni hangi yöne çevirmişti?

3. BÖLÜM

Kamarasında pencere bulunmayan Cerise, gemi limana yanaşıp güverteye çıktığında Mortara'yı ilk kez gördü. Hissettiği ilk şey sıcaklıktı. *Tanrıça aşkına*. Kavurucu ve kuru sıcaklık bir alev gibi etrafını sarmış, limon otu ve misk kokularıyla başının dönmesine neden olmuştu. Korkuluklara doğru yürürken geçen süre esnasında, tapmakta giydiği saten elbiselerden farklı bir gardırop bulması gerektiğini anladı. Bol ve havadar bir şeyler lazımdı; tıpkı koşuşturan liman işçilerinin güneşten korunmak için giydiği uzun, keten kollu giysiler gibi.

İşçiler kutuları ve sandıkları rıhtıma indirmek için makaraları kullanırken, sesler birbirinin üzerine binerek bir karkofoni yaratıyordu. Cerise elinden geldiğince iyi bir tapınak tavrı takındı ve yanından geçerken bazı denizcilere baş selamı verdi, ardından hareketlilikten az da olsa uzaklaşarak yeni evi olacak toprakları incelemeye başladı.

Batıda, yeşilimsi kahverengi yoncalar ufukta bir dağ sırasına doğru uzanıyordu. Kayalıklar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Gördüğü bu zalim, sivri tepeler tüylerini ürpertti.

Burası o yerdi.

Büyük İhanet'in gerçekleştiği yer.

Dört soylu hanedanın bir araya gelerek Tanrıça'yı öldür-

mek için komplo kurduğu dağın zirvesiydi. Komplo kurup başarısız olmuşlardı, bu da soylu ilk doğanlar ve Mortara toprakları için bin yıllık bir lanetle sonuçlanmıştı.

Dağlarda yetişen birkaç baharat ve nadir mücevherler dışında burada çok az değerli şey üretiliyordu. Bitki örtüsünün çoğu, saray rahiplerinin büyüsiyle yetiştiriliyor ya da başka diyarlardan ithal ediliyordu. Cerise iskeleye çarpan suya baktığında hiç suda süzülen deniz yosunu ya da tuz çalısı görmedi.

Böyle lanetli bir yerde balıklar bile yaşayamazdı.

Doğuda, şehrin taştan inşa edilen dış duvarlarından biri duruyordu, üzerinden bakılınca yalnızca tapınak kulesi görülebiliyordu. Duvarın ne tür bir koruma sağladığını bilmese de Tanrıça'nın dökülen kanının yarattığı tuhaf yaratıklar ve garipliklerle ilgili birtakım hikâyeler vardı. Cerise bazılarının masal olduğunu düşünmüştü.

Artık o masalların tam içindeydi.

...

Saraya doğru yol alırken alacakaranlık çökmüştü, bu da kralın gölgeye karışıp ortadan kaybolduğu anlamına geliyor-du. Cerise, güneş ufka yaklaştıkça içini kaplayan rahatlama hissini inkâr edemiyordu.

Kendini zinde ve dinlenmiş hissetmeden kralın karşısına çıkmak istemiyordu. Doğru dürüst bir banyo yapmadan *hiç kimseyle* görüşmek istemiyordu. Eğer şanslıysa akşam yemeği vaktinde saraya varacak, tanışma faslından sabaha kadar kaçınmış olacaktı.

Arabayı kapıda iki muhafız karşıladı; her birinin üzerind Mortara'nın bir mızrakla ikiye bölünmüş tek dağ armasını taşıyan, açık kahverengi bir üniforma vardı. Muhafızların her biri belinde metal kılıçlar taşıyordu. Cerise her bir kılıcın sivriltilmiş kenarlarını ve iğne inceliğindeki uçlarını inceledi.

Daha önce hiçbir silahı bu kadar yakından görmemişti. Tapınakta onlara ihtiyaç yoktu. Rahipler, eğitimin yanı sıra savunma da sağlıyorlardı.

Kapılar açılıp diğer tarafta bekleyen saray çalışanlarının kalabalığı belirince silahlarla ilgili tüm düşünceleri aniden kaybıldı. Kalabalık göz açıp kapayıncaya kadar tezahüratlara boğuldu.

Panik bedenini ele geçirdi. Neler oluyordu?

“O burada! Kutsanmış Kâhin burada!” diye bağırdı biri.

Kutsanmış Kâhin mi?

Onu başka biriyle mi karşılaştırmışlardı? Elinden gelen tek şey oturduğu yerde öylece kalmak ve apar topar limana geri koşmamaktı. Arabanın etrafı o kadar kalabalıktı ki –hizmetçiler, aşçılar, seyisler, bahçıvanlar– hepsi parmak uçlarında yükseliyor, pencereden onu bir an olsun görebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Tam kalbinin göğüs kafesini delip çıkacağını düşündüğü anda bir adamın, “Bu kadar yeter!” diye bağırdığını duydu ve kalabalık aniden sessizliğe gömüldü. Saray çalışanları hep beraber kapıdan uzaklaşarak arabaya ilerlemesi için alan yarattı ve Cerise rahatlayarak nefesini bıraktı.

Araba durdu, kapı açıldı ve bir muhafız onun kraliyet bahçesine inmesine yardımcı oldu. Onları dizginleyen adamın kim olduğunu görmek için kalabalığı taradı ve onu anında buldu. Yıldızlı cübbesini ya da statüsünü belli eden karmaşık, dokunmuş semboller hataya yer bırakmıyordu. Shiera’nın başrahibi, tartışmasız yaşayan en güçlü adam, arkasında iki sıra rahiple ona doğru süzülüyordu.

Cerise derhal saygıyla ayağa kalktı. Adam, kaskatı kesilen omurgası, dik çenesi ve önünde kenetli parmaklarıyla çevresindeki diğer herkesten fazla dikkat çekiyordu. Fakat aralarındaki mesafe kapandıkça yaşadığı şaşkınlığı yüzüne yansıtma için mücadele etmek zorunda kaldı.

Başrahip korkunç derecede genç görünüyordu, ne şakaklarındaki sarı saçlarında ne de özenle kesilmiş sakal ve bıyıklarında hemen hemen hiç gri tel yoktu. Gittikçe bastırılan karanlıkta bile gözlerinin tavus kuşu tüyünden daha mavi olduğunu, güven ve sükûnet yayan hoş bir yüze yerleştiğini görebiliyordu. Adamın bu yaşta böyle bir statüye gelmesini sağlayacak ne tür güçlere sahip olduğunu merak etti. İnanılmaz bir yeteneği olmalıydı.

Adam şefkatli bir gülümsemeyle önünde durdu. “Hoş geldiniz, çocuğum.”

Cerise kendini toparlayarak derin bir reveransla eğildi. “Majesteleri.”

“Başrahibe haklıymış. Cömert bir ruha sahip olduğunuzu hissediyorum.” Yanağına dokunarak ayağa kalkmasını işaret etti. “Bana Peder Padron diyebilirsiniz. Sizi sarayda ağırlamaktan memnunum, Cerise.” Koluna girmesini işaret etti. “Size içeriye kadar eşlik edebilir miyim?”

“Benim için onurdur, Maje—” Cerise durakladı ve, “Peder Padron” diye düzeltti.

Koluna girdiğinde bunaltıcı sıcakta bunu yapmamış olmayı diledi. Adamdan yayılan sıcaklık yüzünün kızarmasına yol açmış, bu da Peder Padron’un gözünden kaçmamıştı.

“Ah, evet, bunalmış olmalısınız,” dedi. “Şehir tapınağından yeni kıyafetler sipariş ettim ve odanıza bıraktırdım.”

“Çok düşüncelisiniz.”

Kalabalık onlar için aralandı ve Cerise saray çalışanlarının yanından geçerken gülümseyip başıyla selam vererek ilerlemeye devam etti. Eteklerinde bir çekilme hissedince o yöne döndü ve yaşlı bir hizmetçinin bir eliyle cübbesine dokunurken diğer eliyle yaptığı işarete baktı. Yaşlı kadın kırışmış alına dokunarak oraya bir üçgen çizdi. Cerise bu işaretin ne anlama geldiğini anlamadı ama Peder Padron olanları görerek durakladı. Cerise adamın kolunun elinin altında gerildiğini hissetti.

Cerise'in midesi bir fena oldu. O işaret her ne anlama geliyorsa rahipler bundan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Peder Padron izin istedikten sonra adamlarından biriyle kısık sesle konuşmak için Cerise'in arkasından dolaştı. Birkaç dakika sonra tekrar yanına geldi ve hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam ettiler. Cerise arkaya baktığında yaşlı kadın ve rahip gitmişti.

"Bakışlar zararsızdır ama yerinizi unutmayın," dedi Peder Padron. "Siz bir elçisiniz ve tapınağın bir hanımefendisisiniz. Size saygı duyulmalı ama tapınılmamalı."

Tapınmak mı? Yaşlı kadının üçgen işaretiyle yaptığı şey bu muydu? Rahiplerin gözü önünde putperestlik mi yapmıştı? Hayır, işaretin başka bir anlamı olmalıydı. Aklı başında hiç kimse bu kadar pervasız davranamazdı.

"Evet, Majesteleri," dedi Peder Padron'a. "Putperestliği asla körüklemem."

"Yapmayacağınızı biliyorum, Cerise," diye devam etti güven verici bir şekilde elini okşayarak. "Ama unutmayın ki hiçbir vasfı olmayan kişilere karşı sorumlu değilsiniz. Saraydaki herkes size *leydim* diye hitap edecek, kralın kendisi bile. Eğer herhangi bir saygısızlıkla karşılaşırsanız bunu duymak isterim."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye cevap verdi Cerise.

Kalabalıktan geriye kalan son kalıntılar da dağıldıktan sonra, nihayet tam anlamıyla sarayı gördü, nefesi kesildi.

Alacakaranlık her tarafa gölgeler düşürmüştü olsa da saraydan gökleri bile kör edecek kadar parlak bir ışık yayılıyordu. Elini gözlerine siper ederek hayretler içerisinde ileriye baktı. Güneş ışığının son kırıntıları kalenin kristalize taş cephesinde yıldız gibi parlıyordu. Kalenin tasarımı basitti; her köşesine bir kule inşa edilmiş olan altıgen duvarlardan oluşuyordu ama daha süslü bir şey kalenin güzelliğini bozabilirdi. Önünde, ana kapılara giden çim halı kaplı yolda, hepsi sihirle yetiştirilmiş, her tür narenciye meyvesiyle dolu ağaçlar yükseliyordu.

On kuşaktır rahipler buraya iyi hizmet etmişlerdi. Hatta sarayın etrafındaki havayı koruyucu bir balonla soğutmuş gibydiler. Her yerde büyülerinin izi vardı. Eski ve soluk görünüyor olmasına rağmen Cerise dilinde gök gürültülü bir sağanaktan önceki metalik tat gibi gelen gücün tadını aldı. Tabii gözlemine kendine sakladı. Daha önce büyüünün tadını alabilen bir kâhinle hiç karşılaşmamış, sadece rahipler görmüştü. Tarikat'a kendisini doğal olmayan eğilimlerinden dolayı araştırmaları için bir sebep vermek istemiyordu.

"Ah, evet," dedi Peder Padron kıkırdarak. "Saray muhteşem bir manzara sunuyor, özellikle buraya yeni gelen biri için."

Gökyüzü mor bir sisle kararınca tepedeki küre onun yerini almak üzere aydınlandı.

"Gerçekten öyle," dedi Cerise. "Beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Önemli değil. Tapmağın dışına yaptığım ilk gezintiyi hatırlıyorum." Dudakları hüznünlü bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Uyum sağlamak... oldukça... zorlayıcıydı. Bu geçişi başkaları için daha rahat hâle getirmek adına elimden geleni yapıyorum."

"Hangi tapınakta büyüdünüz?" diye sordu Cerise.

"Calatris," dedi Peder. "Tam olarak Kuzeybatı Calatris'te; yaz mevsiminde diz boyu kar yerine botlarınızın altında çok ince bir kar tabakası görebileceğiniz yerde."

Onu kendi yaşında, masum ve meraklı bakışlı, yüzü pürüzsüz tıraşlı ve Mortara sıcaklığında terlemiş olarak hayal etti. Zihninde beliren bu görüntüye gülümsedi. Hâlâ onun ne kadar genç olduğuna ya da kendisini saraya kadar eşlik ederek onurlandırdığına inanamıyordu. Onunla sohbet etmek bile büyük bir zevkti. Tapmaktaki hanımefendilerin çoğu ki buna beyler de dahildi, hayatları boyunca Tarikat'ın başrahibiyle tanışmamıştı.

"İbadet programını sürdürmeniz zihinsel sağlığınıza korumak için önemli," diye öğüt verdi peder yolda yürüyüp çiçek

açmış armut ağaçlarının özenle dikilmiş sıralarının yanından geçerken. “Saray mabedini kullanırken Tarikat’a katılabilirsiniz. Doğu bahçelerinin yakınındaki müstakil bir binadır. Sıradan insanların içeri girmesine izin verilmez.”

Tabii ya. Cerise ne demek istediğini anlamıştı. Mabet saraydan bir kaçış yoluydu. Bunu duyduğuna sevinmişti, özellikle de arkasındaki insan kalabalığını düşündüğünde. Bakışlarını neredeyse sırtında hissedebiliyordu. Böyle bir karşılamayı hak edecek ne yaptığını bilemiyordu.

“Majesteleri sizi şahsen karşılayamadığı için üzüntülerini iletmemi istedi.” Peder Padron bir eliyle önlerindeki girişin taş basamaklarından yuvarlanan gölgeleri işaret etti. “Yarın sabaha kadar istirahatte olacak.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi Cerise. “Majesteleri hakkında bilgi alabilir miyim?”

“Bana her şeyi sorabilirsiniz, Cerise.”

“Geceleri ortadan kaybolduğunda... nereye gidiyor? O, bütün gölgelerin içine mi karışıyor?”

Kendi bedeninin karanlık silüetine baktığında zihninde ona bakan bir çift görünmez göz canlandı. Kralın gölgelerde geçirdiği gecelerde iblislerle tanıştığına ve ebeveynlerinin başka bir varise hamile kalmasını engellemek adına anlaşmalar yaptığına dair bazı hikâyeler duymuştu. Buna pek inanmıyordu ama geçen yıl pazarda da sarayda doğallıktan uzak ölümler meydana geldiğine dair söylentiler duymuştu. Eski kral ve kraliçe odalarında ölü bulunmuştu, kaskatı kesilmiş bedenleri mavimsi gri renkteydi. Saray hizmetlilerine göre Kian bu habere hiç şaşırmamıştı.

Saçma sapan dedikodulardı. Büyük ihtimalle.

Cevap verirken Peder Padron’un sesi keyifli geliyordu. “Majesteleri bir keresinde bana gece saatlerini hatırlamadığını, gün doğumunda sadece birkaç saniyeliğine uykuya dalmış gibi uyandığını söylemişti. Söylediklerinden şüphe etmek için hiçbir sebebim yok.”

Bu cevabı, kralın gölgeler arasından kendisini gözetlediği düşüncesine tercih etti. Başka, daha hassas bir soru sormak istiyordu. Mortara laneti diğer soylu hanedanlarınkinden farklıydı. Solon, Calatris ve Petros'un ilk çocukları için lanet, yirminci yaş günlerinde, yani Talep Günü'nde tam olarak ortaya çıkıyordu. Sonrasında soylular istedikleri kadar yaşamışlar ya da en azından hayatta kalmışlardı, tabii buna *yaşamak* denirse. Ancak Mortara ilk doğanları Talep Günü'nde gün batımında kaybolmaya başlarlardı ve bir sonraki yılda lanet, ilk doğan tamamen yok olana kadar günün aydınlık saatlerini de tükettirdi. Mortara'nın ilk doğanlarından çok azı yirmi bir yaşından sonra hayatta kalabilmişti. Kralın, sonsuza dek ortadan kaybolmadan ve ardında kalan boş taht uğruna bir savaş başlatmadan önce büyük ihtimalle altı ayı daha vardı. Zamanlama, lanetin ne kadar ilerlediğine, gün içinde kralı ne kadar hızlı tükettiğine bağlıydı.

“Güneş doğduktan sonra,” diye söze başladı Cerise, “Majesteleri güneş batana kadar görünür mü oluyor?”

“Görünür mü?” diye sordu Peder. “Hayır, ne yazık ki. Lanet, Majesteleri'nin gündüz saatlerini ihlal etti ancak ne ölçüde olduğunu söylemem mümkün değil. Majesteleri, ayrıcalığı olduğu için gün boyunca kendi hâlinde yaşıyor.”

“Anlıyorum.”

“Cariyesine sorabilirsiniz,” diye önerdi Peder Padron. “Kralın vaktini nasıl geçirdiğini o daha iyi bilir.”

Cerise bunun sorularına bir cevap olacağından şüpheliydi. Cariyesi krala biraz olsun saygı duyuyorsa ona asla ihanet etmezdi.

“İşte geldik,” dedi Peder merdivenleri tırmanıp kalenin fuayesine girdiklerinde. “Ah, işte Daerick.” Merdivenin dibinde aylakça dolaşan uzun boylu, siyah saçlı bir çocuğa başıyla işaret etti. Çocuğa dar bir pantolonun içine sokulu mavi, ipek bir gömlek giydirilmişti, çenesinden de fasulye filizine benzeyen bir şey sarkıyordu. Onu yakından incelediğinde bunun bir

çeşit sakal olduğunu fark etti. Çocuk da ona bakıyordu ama yüzünde hayranlık yerine merak dolu bir ifade vardı. “Size odanızı gösterecek. Benim ilgilenmem gereken bir mesele var.”

Cerise “meselenin” yanından uzaklaştırılan yaşlı kadınla ilgili olup olmadığını merak etti. Peder Padron nazik görünüyorsa da rahiplerinden bazıları bunun tam tersi olabilirdi. Cerise kadının yaptığı işaret yüzünden çok katı bir şekilde cezalandırılmasını istemiyordu. Fakat Peder Padron’un kendisine her şeyi sorabileceğini söylemiş olmasma rağmen konu, ilk buluşmaları için yersiz görünüyordu. Bunu ona yarın soracaktı.

“Cerise,” dedi Peder Padron. “Bu Daerick Calatris, kralın özel tarihçisi. Hiç kimse kutsal parşömenler hakkında ondan fazla bilgiye sahip olamaz. Hatta inanıyorum ki onları ezberden okuyabilir—”

“On dilde,” diye araya girdi Daerick. “Saydığımın değil tabii.”

“Yeni görevinizde size yardımcı olabilecek biri varsa kesinlikle Daerick’tir.”

“Yardım için minnettarım,” dedi Cerise. “Majestelerinin elçisi olarak atanmam biraz ani oldu. Öğrenecek daha çok şeyim var. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum, Lord Calatris.”

Daerick reverans yaptı. “Benim kadar değil, leydim.” İğneler bir tavır takınmadan, gözlerinin çevresinde kırışıklıkların oluşmasına neden olacak şekilde gülümseyerek konuşmuştu. Cerise irislerinin koyu kahverengi olduğunu ve zekâsını yansıtan bir keskinlik barındırdıklarını fark etti.

İlk doğanlardan biri olmalıydı.

İçinde yükselen ani sempati duygusu yüreğini sızlattı. Calatris laneti en acımasız olanlardan biriydi. Büyük İhanet hakkında yazılan parşömenler, parlak bir zekâyâ sahip bir Calatris bilgenin Tanrıça’yı öldürmek için bir yöntem tasarladığını söylerdi. Ceza olarak, onun ilk doğan torunları fâni

zihinlerin taşıyabileceğinden daha fazla bilgiyle lanetlenmişti. Cerise, Talep Günü gelip de Daerick'in zihni evrenin tüm sırlarıyla dolup taşıdığında o gülen gözlerinin neye benzeyeceğini düşünmek istemiyordu.

Daerick dirseğini uzatarak, "Gidelim mi?" diye sordu.

Cerise koluna girdiğinde içini ani bir suçluluk duygusu kapladı. Shiera'nın intikamcı tarafı da dahil olmak üzere, Tanrıça'yla arasında her zaman derin bir bağ hissetmişti çünkü karanlık da aydınlık kadar önemliydi. Ancak bunca zaman sonra, belli ki Tanrıça lanetleri bozmalarına izin verecekti. Belli ki bir bedel ödenmişti.

"Kral bir süre önce saray sakinlerini azletti," dedi Daerick onu merdivenlerden yukarı yönlendirirken, "bu yüzden bir sürü boş oda var. Sizin odanızı bizzat ben seçtim. En iyi konuma sahip olduğunu göreceksiniz. Gün boyunca en çok gölgeyi alan sizin odanız. Ayrıca pencereler doğuya bakıyor, yani sabah dualarına güneş ışığıyla uyanacaksınız." Ardından, "Günlük düzeninizden haberim var çünkü kardeşim Calatris'te bir tapınakta yaşıyor," diye ekledi.

"Kardeşiniz eğitim gören bir rahip mi?"

"Evet, yeteneği on dokuzuncu doğum günümüzde ortaya çıktı."

"Doğum *günümüz* derken?"

"İkiziz. Üç dakika farkla ilk doğan benim." Daerick kuru bir kahkaha attı. "Ne şanslıyım. Ben yaklaşan hezeyan tehdidini mirası aldım, o da büyüü. Birçok ailede en büyük çocuğun avantajlı olduğuna inanabiliyor musunuz?"

Evet, inanıyordu. Sadece soylu aileler lanet taşırdı.

"Sıradan insanlara imreniyorum. Sandıklarından daha özgürler." Daerick elini kendi eliyle kapattı. "Ben de bu özgürlüğü paylaşmayı umuyorum. Hakkımızdaki söylentileri duyduğumda ne kadar heyecanlandığımı tahmin bile edemezsiniz."

“Ne tür söylentiler?” diye sordu Cerise.

“Kaderinizde soylu lanetlerini bozmak olduğu söyleniyor.”

Aniden durup şaşkınlıkla çocuğun yüzüne baktığında ne-redeyse kendi ayağına takılacaktı.

“Ne?”

“Soylu lanetlerini bozmak kaderinizde var,” diye tekrarla-dı Daerick. “Öyle değil mi?”

Yüce Tanrıça. Bu, sarayın önündeki kalabalığı açıklıyor-du. “Bunu size kim söyledi?”

Daerick hatırlamak istercesine bakışlarını tavana çevirdi. “Bahçıvandandan duydum, o da karısından, o da bir seyisten duy-muş. Sanırım seyis de mutfaktaki birinden duymuş, onlar da tapmağa elma şarabı götüren bir adamdan duymuşlar. Ondan öncesini bilmiyorum.”

Cerise içinde yükselen bir başka panik dalgasını bastırma-ya çalıştı. Sarayda dedikoduların yaygın olduğunu biliyor olsa da buraya gelmeden önce kendisinin dedikodulara malzeme olabileceğini hiç düşünmemişti. Birileri gerçeğin bu kadar çarpıtılmış bir versiyonunu ya da gerçeğin *herhangi* bir ver-siyonunu nasıl uydurmuştu? Vahyin bir sır olması gerekiyor-du. Ayrıca o sıradan biriydi. Tanrıça ona görü yeteneğini bile bahşetmemişti. Bu söylenti büyük bir sorundu çünkü boş yere umut dağıtıyordu. Kaç ilk doğan soylu, onun oraya bir muci-ze gerçekleştirmek için gelmediğini öğrendiğinde yıkılacaktı? Peki ya kral? O da bu söylentiye inananlardan mıydı?

Yıldızlar aşkına, öyle olmamasını umuyordu. Kralın on-dan beklentilerini gerçekleştirmesi imkânsız olurdu.

“İnsanlar bu yüzden mi burada olduğumu düşünüyor?” diye sordu Cerise.

Daerick tek kaşını kaldırdı. “Öyle değil mi? Herkes sizin doğuştan yetenekli olduğunuzu biliyor. Yoksa Başrahibe ne-den eski elçinin yerine on dokuz yaşında bir kız göndersin ki?”

Doğuştan yetenekli. Bu cümle yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Daerick haklıydı; bir elçi yetenekli olmalıydı, onlarca yıllık deneyimiyle bu görevi hak etmiş olmalıydı, tavşan yavrularını kurtarmak ve kâhinleri çileden çıkarmak dışında hiçbir becerisi olmayan bir acemi değil. Bu sebeple Mortara halkı yeni elçinin on dokuz yaşında olduğunu öğrendiğinde, onun olağanüstü yeteneklere sahip olan biri olduğunu varsaymış olmalıydı. Buna şaşırmamalıydı ama işe bakın ki önündeki en tahmin edilebilir yolu görecektir kadar bile yetenekli değildi.

Daerick'i hayal kırıklığına uğratması gerekecekti.

"Lord Calatris," diye konuşmaya başladı.

"Lütfen bana Daerick deyin."

"Daerick," diye devam etti Cerise. "Buradaki amacımı anlamıyorum çünkü Başrahibe bunu tam olarak göremediğini söyledi. Ama hakkımdaki söylentilerin yanlış olduğunu biliyorum." Daerick'in yüz ifadesi midesinin bulanmasına neden olsa da ona yalan söylemeyi reddetti. Hiçbir şey yalandan daha acımasız olamazdı. "Shiera'nın merhametine ve Tanrıça'nın insanların dünyasını bağışlamaya hazır olduğuna inanıyorum. Fakat bunun nasıl olacağına dair bir fikrim yok. Görü'ye sahip bile değilim."

"Henüz yirmi yaşında değilsiniz," diye cevap verdi Daerick. "Talep Günü'nüz ne zaman?"

"Üç ay dönümü sonra."

"O zaman hâlâ vakit var demektir."

Cerise iç çekti. Bunu duymaktan çok sıkılmıştı. "Sizinki ne zaman?"

"Beş buçuk ay dönümü sonra, kralın doğum gününden kısa bir süre önce." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Başrahibe lanetleri *bozamayacağınızı* özellikle belirtti mi?"

"Şey... hayır," diye itiraf etti Cerise. Bir şekilde vahyi gölgelemiş ve Başrahibe'nin bunun kimin görevi olduğunu görmesini engellemişti. "Açık açık belirtmedi ama burada olma sebebimin o olmadığından eminim."

“Sizden önceki elçinin nasıl öldüğünü anlattı mı?” diye sordu Daerick.

Cerise başını iki yana salladı. “Yaşlılıktan olduğunu sanıyordum.”

“Ah, kadın çok yaşlıydı, buna şüphe yok. Ancak onu yaşı öldürmedi.”

“Peki nasıl öldü?”

“Bunu *kendisi* yaptı.”

Cerise kaşlarının kalktığını hissetti. “Yani elçinin intihar ettiğini mi söylüyorsunuz?”

“Zehirle,” dedi Daerick. “Nedenini kimse bilmiyor. Arkasında anlamsız bir not bıraktı. Sanırım mesajının mahiyeti gelişinizi çevreleyen mistisizme katkıda bulunmuş olabilir. Kulağa kehanet gibi geliyordu.”

“Notta ne yazıyordu?”

“Tek bir cümle,” dedi Daerick. “*Hem yerde hem gökte. Söndürmeye çalıştığın ateş seni tüketecek.*”

Cerise’in kollarına bir ürperti yayıldı.

“İlk başta bunun kutsal parşömenlerdeki bir şeye gönderme olduğunu düşündüm,” diye konuşmaya devam etti Daerick. “Ama metinlerimde sönmüş ateşlerden bahsedilip bahsedilmediğini araştırdığımda hiçbir şey bulamadım.”

“Tam olarak ne zaman öldü?” diye sordu Cerise.

Daerick bir süre düşündü. “Dört gün önce, öğleden sonra.”

Yani Başrahibe vahyi aldığı zamandı.

Bu zamanlama asla tesadüf olamazdı. Başrahibe yaşlı elçiden en güvendiği hizmetkârı olarak bahsetmişti. Büyük olasılıkla ikisi arasında ruhani bir bağ vardı. Peki bunun Cerise’le ilgisi neydi? Belki de kadının günlüğü bir ipucu sunabilirdi. Başrahibe’nin de söylediği gibi, lanetleri bozmaya yol açabilecek bir keşif olabilirdi.

“Bildiğiniz bir şey var,” dedi Daerick. “Bunu anlayabiliyorum.”

Daha fazlasını söylemekte tereddüt etti. Daerick'in, onun sıradan biri olduğunu bilmesine aldırılmıyordu. Görme yetisinden yoksun olduğu bir sır değildi. Fakat Başrahibe'nin görüşünden bahsedilmesi yeni dedikoduların çıkmasına neden olabilirdi ve Cerise buna izin veremezdi.

"Bana güvenmiyorsunuz," dedi duygusuz bir şekilde.

"Mesele o değil."

"Endişelenmeyin, leydim." Onu doğu koridoruna, ipek halılar ve mücevherlerle bezenmiş aynalarla kaplı koridorlara doğru yönlendirirken hafifçe elini okşadı. "Güven kazanılır. Ama unutmayın ki size yardım etmek için üzerime düşeni yapıyorum. Eski elçinin notlarından bazılarını çoktan topladım ve geri kalanının da peşindeyim. Korkarım düzen konusunda çok başarılı değildi."

"Peki ya günlüğü?"

"O da listede. Henüz ortaya çıkmamış olsa da sizin için bulacağımdan emin olabilirsiniz. O zamana kadar yapabileceğim tek şey sırlarınızın benimle güvende olacağına dair söz vermek, tıpkı benimkilerin de olmasını umduğum gibi. Birbirimize yardımcı olmanın tek yolu özgürce konuşabilmektir." Fısıltıyla konuşuyormuş gibi yapıp, "Ayrıca, sizi sevdim," diye ekledi.

Cerise gülümsemesine engel olamadı. O da onu sevmiştir. Ona tam anlamıyla güvenmese de Peder Padron için fazla ağır görünen bir soruyu ona soracak kadar güvende hissediyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi yaşlı hizmetçinin yaptığı üçgen işareti taklit ederek.

"Cehennem alevleri!" Daerick, Cerise işareti tamamlayamadan eline uzandı. "Bunu yapmayın." Etrafına bir göz attı. Yalnız olduklarından emin olduktan sonra nefes vererek Cerise'in elini bıraktı. "Bunu yaptığınızı kimsenin görmesine izin vermeyin."

"Neden?"

"Çünkü bu dinden çıkmak anlamına gelir."

Cerise soluk soluğa kendi omzunun üzerinden baktı. Tarih, cezalarını verirken sağduyulu davranırdı ama dinden çıkmanın geleneksel cezası bin taşla öldürülmekti. Bunun yaşlı hizmetçinin başına geleceğini düşününce ürperdi. Yaşlı kadını o işareti yaşlı rahiplerin önünde yapmaya iten şey neydi?

Daerick Cerise'in parmaklarını tekrar kendi dirseğine yerleştirdi. "Üçlü hakkında herhangi bir bilginiz olmadığını varsayıyorum."

Cerise başını iki yana salladı. Daha önce hiç duymamıştı.

"Shiera'nın sevgilisiyle ilgili hikâyeyi duydunuz mu?" diye sordu. "Büyük İhanet zamanından?"

"Elbette." Bir Solon olarak bunu herkesten iyi biliyordu. Kendi hanedanından biri göklerden gelen Tanrıça'yı baştan çıkarmış, diğer soyluların onu öldürebilmesi için ölümlü suretine bürünmeye ikna etmişti. Solon'un karşı konulamaz cazibe lanetinin sebebi buydu.

"Eski bir söylenti var," diye konuşmaya devam etti Daerick. "Tanrıça'yı baştan çıkaran kadının Solon'dan bir kadın olduğu ve Shiera'nın onu hamile bırakarak bir yarı tanrı ırkı doğurduğu söyleniyor. Üçlü, Shiera'mın soyundan gelenlerin kontrolü elinde tutması gerektiğine inanıyor, rahiplerin ya da kralın değil. Dört diyarda da sempatizanları var ama özellikle burada başı mezhep çekiyor."

Cerise o iğrenç işareti yaptığı için utanarak elini cübbesine sildi. Diyarın dört bir yanına dağılmış inançsızların –para ya da bedene tapanların– olduğunu biliyor olsa da bu çok *yanlıştı*. Shiera'dan başka Tanrı yoktu. Herhangi birinin bir mezhep kurması ve sahte tanrıları yüceltmek için sempatizan toplaması onu fazlasıyla rahatsız etmişti. Başrahibe onu bu topraklardaki düşmanlar konusunda uyarmakta haklıydı.

"Kâfırlar," dedi öfkeyle.

Daerick sanki eğleniyormuş gibi bakışlarını ona çevirdi.

"Ne?" diye sordu Cerise.

“Peder Padron’la çok iyi anlaşacaksınız.”

Bu cümlesi her ne anlama geliyorsa kulağa bir iltifat gibi gelmediği kesindi.

“İşte geldik.” Daerick elini doğu koridorundaki son kapıya doğru uzattı. Kapıyı açarak içeri girmesini işaret etti.

Cerise odasına adıma atarken, “Yıldızlar aşkına,” diye mırıldandı. Bu kadar büyük bir odayla karşılaşmayı beklemiyordu. Odasının girişi pelüş bir divan ve iki koltukla döşenmiş bir oturma alanına açılıyor, bunun ötesinde beyaz örtülerle süslenmiş dört direkli bir yatak duruyordu.

Özel balkonuna açılan açık kapılardan içeriye serin bir esinti doluyordu. Hava, balkon korkuluklarını boylu boyunca saran sarmaşıkların kokusuyla kaplıydı.

“Bu çok zalimce, gerçekten,” dedi Daerick sırtarak. “Artık bundan başka bir hayatı yaşamak istemeyeceksiniz.”

Cerise güldü çünkü söylediği doğruydı. Eski odası tek kişilik bir yatak, bir gardırop ve dua etmek için yapılmış bir köşe tapınağından ibaretti. Elçi olarak ne kadar süre hizmet edeceğini ya da sonrasında hayatının onu nereye sürükleyeceğini bilmiyordu ama bir daha bu kadar lüks bir odada kalacağından şüpheliydi.

Odayı geçerek açık balkona ulaştı. Dışarıda ay, ışıltısıyla toprağı yıkıyor, duvarlarla çevrili şehrin ötesini görmesini sağlıyordu. Şehrin merkezinde bir tapmak yer alıyordu. Oradan dar sokaklar, farklı yükseklikteki kutuya benzer yapıların arasından bölgenin dışına doğru uzanıyordu. Herhangi bir hareketlilik göremeyecek kadar uzakta olsa da yakından gelen bir kumaş hışırtısı dikkatini aşağıdaki egzotik yeşilliklerin arasında genç bir kadının dolaştığı bahçeye çekti. Uzun, parlak saçları ve asil yüz hatlarıyla neredeyse bir Solon ilk doğanı olabilecek kadar güzeldi. Ama Cerise’in asıl dikkatini çeken şey genç kadının adımlarındaki acelecilikti. Huzursuz görünüyor, bahçenin tadını çıkarmak yerine volta atıyordu.

Cerise Daerick’i balkona çağırarak, “O kim?” diye sordu.

Daerick aşığı bakarken sırttı. “Leydi Delora Champlain. Kralın cariyesi.”

“Ah, adını duymuştum ya da en azından duyduğumu sanıyorum,” dedi. “Majestelerinin başka cariyeleri de var mı?”

Daerick kahkahasını bastırdı. “İnanın, bir tane yeterli. Delora alt tabakadan olmasına rağmen kral tarafından bir unvana layık görüldü ve kral, bir varis doğurabilirse onunla evleneceğine söz verdi. Bir sonraki kraliçe olmak için oldukça hevesli diyebilirim.”

Cerise arkasını döndü. Bu bilmek istediğinden fazlasıydı. Sabah kralla yüzleşmek zorunda kalacaktı ve kral hakkındaki söylentiler onu yeterince germiştı.

“Misafırperverliğiniz için teşekkür ederim,” dedi Daerick’e. “Artık dinlensem iyi olur.”

“Elbette.” Daerick kapıya ulaştıktan sonra reverans yaptı. “Ben gittikten sonra kapıyı kilitlediğinizden emin olun. Balkon kapılarını da kapatın.”

“Neden?” diye sordu Cerise. “Burada bu kadar büyü varken ne olabilir ki?”

“Neler olduğunu bilseniz çok şaşırsınız. İyi geceler, leydim.”

4. BÖLÜM

Cerise rüyasında kâfirleri, yarı tanrıları ve yaşayan gölge-leri görerek bölük pörçük bir uyku uyudu. İki kez kulağına telaşla fısıldanan kelimelerle uyandığında yalnız ve nefes nefese olduğunu fark etti. Adını söyleyen ses çok netti ama kendini bunun bir tür zihin oyunu olduğuna ikna etti ve tekrar uykuya dalana kadar gözlerini kapalı tuttu.

Sonunda güneşin doğuşuyla uyandı ve yerel tapınaktan aldığı cübbelerden birini giydi. Cübbesinin tarzı eski cübbe-siyle aynı olsa da ince, tiril tiril bir kumaştan yapılmıştı ve öyle olmadığı hâlde kendini çıplak hissetmesine neden oldu. Birinci kata adım attığında sarayın gergin konuşmalarla çal-kaandığını fark etti. Çalışanlar dedikoduya o kadar dalmışlar-
dı ki hizmetkârlar onu neredeyse hiç fark etmediler. Koridor-
da sessizce ilerlerken konuşmalardan bazı kesitler yakaladı. *Yatağında korkunç bir canavarın* olduğuna dair dedikodu ediyorlardı. Fuayeye doğru ilerleyip açık kapılardan çimenlik alana bakana kadar bu karmaşaya neyin sebep olduğunu an-
layamadı.

Otların arasında yan yatmış bir hayvan vardı. Uzuvla-rını uzatmış, kaskatı kesilmiş bir çöl panterine benziyordu. Panterin tüysüz vücuduna ve topraktan nem çekmesiyle bi-linen uzun, içi boş pençelerine bakarken içini pişmanlık ve

hayranlığın bir karışımı kapladı. Tapmak kütüphanesindeki kitaplar dışında hiç bu kadar görkemli bir şey görmemişti.

Ona biraz daha yakından bakabilmek için merdivenlerden indiğinde Peder Padron'u birkaç rahibiyle birlikte dışarıda buldu. Adam göz göze geldikleri an ona gülümsedi, sanki gece boyunca olanlar için özür diliyordu.

“Ne oldu, Majesteleri?” diye sordu Cerise.

“Leydi Champlain gece yarısı odasına çekildiğinde bunu buldu,” dedi panteri göstererek, “onu bekliyormuş. Hayatını Peder Bishop’un tatlı keklere olan zaafına borçlu. Kadının çığlıklarını duyup yardıma koştuğunda mutfığa giden yolu yaralamıştı. Canavarı öldürdükten sonra leşi dışarı sürüklemek için üç kraliyet muhafızı gerekti.”

Cerise hayvanın köseleye benzeyen derisinde hiç yara olmadığını fark etti. Rahip onu büyüleriyle öldürmüş olmalıydı. Buna daha önce bir porsuk, tapmak tavuklarına saldırmak için avlu duvarının altına girdiğinde şahit olmuştu. Peder Diaz elini sallayarak hayvanın kalbini durdurduktan sonra bilincini kaybederek yere yığılmıştı. Ayılması tam bir gün sürmüştü. Hiçbir şey ölümü yenmekten daha yorucu olamazdı.

“Leydi Champlain ona iyileşmesi için kek göndermeli,” dedi Cerise. Sonra Daerick’in ona kadın hakkında anlattıklarını hatırladı. “O kralın–”

“Cariyesi, evet,” diye tamamladı Peder Padron. “Majesteleri doğal olarak üzgün. Soruşturma için muhafızlar eşliğinde şehre gitmekte ısrar etti.” Ayakkabısını kullanarak panterin arka tarafım, derisine dairesel bir damga vurulan yeri dürttü. “Bu yerel bir tüccarın işareti.”

Cerise herhangi bir tüccarın damgası ortadayken bir panteri saraya salacak kadar dikkatsiz davranacağından şüpheli olsa da soruşturmanın bir yerden başlaması gerektiğini düşünüyordu.

“Majesteleri gün batımmdan önce döner mi sizce?” diye

sordu. Kralla yapacağı görüşme için kendini ancak toparlamıştı ve bunu bir gün daha ertelemek, midesinin bir kez daha tepetaklak olmasına neden olacaktı.

Peder başını iki yana salladı. “Muhtemelen hayır. Ayrıca kralın, zamanını boşa harcadığını düşünüyorum. Bunu yapan kişi tüccar değildi ki asıl hedefin cariyesi olduğundan da şüpheliyim.”

“Hedefin Majesteleri olduğunu mu söylüyorsunuz?” diye sordu Cerise. “Gün batımından sonra onu kim öldürebilir ki? Gölgelerin arasında kaybolup gidiyor.”

“Ve gün doğumunda ruhu nereye çekilirse orada uyanıyor ki şu anda o yer Leydi Champlain’in yatağı demek.”

“Ah, bunu bilmiyordum.” Cerise her zaman kralın ölümlü bedeninin belirli bir kişinin bulunduğu yerde değil, önemli bir yerde ortaya çıktığını düşünmüştü. Bedeninin ruhunun çekimine uygun hareket etmesi, lanetini Cerise’in beklemediği kadar tuhaf bir şekilde romantikleştiriyordu. “Günün aydınlık saatlerini kaybettiğinde de mi aynı şey oluyor? O zaman da Leydi Champlain’in yanında mı beliriyor?”

“Şimdilik evet,” diye cevap verdi Peder Padron. “Tüm gençler gibi onun da duygularının değiştiği biliniyor.”

Gözünü cinsellik bürümüş bir kral mı? Şaşırmamıştı. “Ama kim onun olması gerekenden daha erken ölmesini ister ki? Boş bir taht, savaş anlamına gelir. Bu herkesin en büyük korkusu.”

Peder Padron dikkatini, yaklaşan bot seslerinin giderek arttığı fuayeye çevirdi. Bakışları keskinleşti. “Herkesin değil.”

Cerise botların sahibine bakmak için döndüğünde içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attı. Peder Padron’dan en az iki kafa kadar daha uzun ve iki kat daha geniş, o güne dek gördüğü en iri cüsseli adam onlara doğru ilerliyordu. Adamın traşlı kafası alev dövmeleriyle kaplanmıştı ve göğsü muhafız üniformasının sınırlarını zorluyordu. Ama Cerise’i asıl ürküten şey ifadesiydi. Dudakları kayrak taşı gibi sertti ve

gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. Şiddetin bir yüzü olsaydı, bu kesinlikle onunki olurdu.

Peder Padron bir elini Cerise'in koluna koydu. Tek kelime etmeseler de dokunuşu güven sözü veriyordu. "General Petros," diye selamladı adamı soğukkanlılıkla.

Cerise Peder Padron'un savaş hakkında yaptığı yorumu şimdi anlıyordu. Büyük İhanet sırasında Tanrıça'yı öldürmek için silahı yapan, bir Petros'tu. Ceza olarak Petros'un ilk çocukları kana susamışlık laneti taşıyordu. General Petros gibi bir adam taht uğruna savaşmaktan başka bir şey istemezdi. Daha da korkunç olanıysa muhtemelen onun hanedanının kazanacak olmasıydı.

"Majesteleri," diye gürledi general dişlerini sıkarak. "Az önce bir olayın haberini aldım, bu seferki Calatris'in güneyinde." Bakışlarını bir rahipten diğerine yöneltti ve şakaklarındaki damarların tıkanmasına neden olacak şekilde yüzlerine baktı. "Shiera'nın kanı üzerine yemin ederim ki eğer—" Sesi kısıldı, vücudu kaskatı kesildi. Cerise ondan yayılan enerjinin bakırimsı tadını aldı ve kılını bile kıpırdatmamış olan Peder Padron'a baktı. Sanki dağ gibi adamı hareketsiz bırakmak onu hiç zorlamamış gibi, sakin ve rahat görünüyordu.

"Beni tehdit etmeyeceksiniz," dedi Peder yumuşak bir sesle. "Ya da benim gözetimim altındaki herhangi birini. Majesteleri stratejik tavsiyelerinize ne kadar değer verse de Tarikat'a daha çok değer verdiği açık. Ya haddinizi bileceksiniz ya da bunu size hatırlatmaya devam edeceğim."

Büyüyü kaldırdı ve öfkeyle titreyen generali serbest bıraktı. General bir anlığına yumruklarını sıkarak hareketsizce bekledi. Sonra gırtlığını yırtarcasına kükredi ve yumruğunu, Cerise'in ayakkabılarının altında bir titremeye neden olacak kadar sertçe yere vurdu. Generalin kemikleri çatırdadı. Ayağa kalktığı anda eli yanında gevşekçe sallanıyordu. Farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kapıya dönerek yavaşça uzaklaştı.

Peder Padron generalin kapıdan çıkışını izlerken, "Eli için

endişelenmenize gerek yok,” dedi. “Sevgilisini ziyaret etmek üzere tapınağa gidiyor. Kadın onu iyileştirecektir.” Daha sonra ekledi. “Bilmediğimi sanıyor. Utanç verici.”

“İlişkileri olduğunu biliyor musunuz?” diye fısıldadı Cerise. “Ve siz...” *bunu engellemek adına hiçbir şey yapmadınız, öyle mi?* Pederin kararını sorgulamadan önce kendini tuttu, bunun yerine bu bilgiyi ilerleyen zamanda kullanmak üzere zihninin derinliklerine kaydetti.

Böyle giderse zihni dolup taşacaktı.

“Bazı savaşları geleceğe saklamak en iyisidir,” dedi Peder.

Cerise konuşmadı çünkü ekleyebileceği başka bir şey yoktu. Tapınak Kâhinleri, hatta şifa verme yeteneğine sahip olanlar bile Tarikat üyeleri gibi bekârete sıkı sıkıya bağlı değillerdi. Rahipler fiziksel yakınlaşmaya giremezlerdi. Bunu arzu bile etmezlerdi. Bu, sahip oldukları yetenek için ödedikleri bedeldi. Ancak aşk, kutsal parşömenlerde kâhinlere açıkça yasaklanmamış olsa da Görü’yü karartıyordu. Çoğu kâhin tam da bu sebeple her türlü romantik arkadaşlığı reddederdi. Bir ilişkisi olanlar tövbe etmeye teşvik edilir ya da kefaretlerini ödeyene kadar bilinmeyen bir yere gönderilirdi. Cerise buna hiç şahit olmamıştı. Sadece bazı hikâyeler duymuştu.

“Namusunuz konusunda endişelenmeme gerek olmadığına eminim,” diye ekledi, sözlerini anlamsız kılan, sorgular bir tonla.

“Gerek yok,” diye karşılık verdi Cerise. Üçüncü gözü, görüşünü bulandıracak bir âşığı davet etmeden de yeterince kördü.

Peder özür dilercesine elini kaldırdı. “Sizi gücendirmek istememiştim. Sadece sarayda, sıradan insanların nasıl düşündüğünü bilecek kadar uzun süre yaşadım. Sizi bir ödül olarak görürler. Siz özelsiniz, o nedenle sizi kazanmanın onları da özel kılacağım düşünürler. Fakat geleceğinizi ya da bir cilvelaşmenin size neye mal olacağını hiç umursamazlar. Anlıyor musunuz?”

Cerise başıyla onayladı, dudakları gülümsemek için yalvarırken kasvetli görünmeye çalışıyordu. Shiera'nın başrahibi onun özel olduğunu düşünüyordu. Bundan daha büyük bir iltifat düşünemiyordu.

"Tanrıça sizi sınayacak," dedi Peder Padron. "Sizden tek isteğim, hazırlıklı olmanız." Koluna girebilmesi için kolunu uzattı. "Bunu unutalım. Sabah duası için bana katılır mısınız?"

Cerise cevap olarak koluna girdi ve onu mabede götürmesine izin verdi. Küçük, kubbeli bina saraydan biraz ayrı duruyordu ve saray bahçelerinden birini çevreleyen uzun, üstü kapalı, açık hava koridoruyla saraya bağlanıyordu. Cerise eşikten adımını attığı anda mabedin adını hak ettiğini düşündü. Dua odasında ipek halılar ya da büyülu süslemeler yoktu, burada sadece aydınlık ve karanlık arasındaki dengeyi simgeleyen tanıdık siyah beyaz karolar vardı. Bir yer minderine eğilip gözlerini kapattığında, hiçbir büyüün ona veremeyeceği bir şey hissetti.

Huzur.

Günün büyük bir kısmını kendisine yol gösterilmesi için dua ederek orada geçirdi ve daveti üzerine Peder Padron'la oturma odasında öğle yemeği yedi. Cerise görme yetisinden yoksun olduğunu anlatırken Peder Padron onu yargılamadan dinledi. Bir gün önce eteklerine dokunan yaşlı kadını sorduğunda bile irkilmedi.

"Bu konuyu açtığım için kızacağınızı düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Kızmak mı?" Yüz hatları yumuşayan adamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Düşmüşleri kurtarmak istemeniz kalbinizin ne kadar saf olduğunu gösterir. Size hayranlık duy-maktan başka ne hissedebilirim ki, Cerise?"

Yanaklarının kızardığını hissetti. "O zaman o kadın... idam edilmedi mi?"

"İdam edilmek mi?" dedi geri çekilerek. "Tanrım, benim

gözetimin altında bunların yaşanabileceğini mi sanıyorsunuz? İstismar? Cinayet gibi şeylerin?”

“Hayır, Majesteleri,” diye cevap verdi Cerise ama aslında Tarikat hoşgörüsüyle anılmazdı. “Tabii ki hayır. En kötüsünü düşünmek benim hatamdı.”

“Sizi temin ederim ki hizmetçi bir uyarı olarak serbest bırakıldı,” dedi. “Cezası saraydaki görevini kaybetmek oldu ama şehirde çoktan başka bir görev bulduğuna inanıyorum. Merhametli değilsem hiçbir şey değilim. Biz başkalarını bağışlayamazken Tanrıça’nın günahlarımızı bağışlamasını nasıl bekleyebiliriz?”

Cerise’in içini bir rahatlama kapladı ve bu sadece yaşlı kadının hakkında edindiği bilgilerden kaynaklanmıyordu. Peder Padron, Shiera’nın Tarikat’ının başıydı ve onun zalim olmadığını, iyi kalpli bir adam olduğunu görmekten son derece memnundu. Hâlâ vahyi korumakla yükümlü olsa da bugün Peder Padron, kalbinde bir müttefik olma yolunda büyük bir adım atmıştı.

Gösterdiği nezaket Cerise için Peder Padron’un düşündüğünden çok daha önemliydi. “Bir soru daha sorabilir miyim?”

“Daha önce de söylediğim gibi, Cerise, bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz.”

“Buraya gönderildiğimde bana hiçbir şey açıklanmadı,” diye konuşmaya başladı. “Şehirdeki insanların benden mucizeler yaratmamı beklediklerini duydum. Sıradan biri olarak onları zaten hayal kırıklığına uğratacağım. Üstüne bir de beceriksiz görünmek istemiyorum. Yarın kralın karşısına çıktığımda onu nasıl etkileyebilirim? Elçi olarak ilk günümde neler olacak?”

“İçinizi rahatlatmama izin verin,” dedi Peder Padron. “Kral sizden siyasi rehberlik anlamında çok az şey bekleyecektir. Ruhani rehberlik konusundaysa çabalarınızı boşa harcamanıza gerek yok.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Majestelerinin günlerini nasıl geçirdiğini hatırlıyor musunuz?”

“Odasında, cariyesiyle birlikte.”

“Kral nadiren görülür ve duyulur,” dedi Peder. “Birkaç ay önce saray çalışanlarının çoğunluğunu görevden azletti. O zamandan beri günlük yönetim işlerinden elini eteğini tamamen çekti. Dün gördüğünüz insanlar, genellikle saray çalışanları ve kalmayı tercih eden birkaç saray mensubuydu. Katılabileceğiniz hiçbir toplantı, halka açık hiçbir oturum ya da duruşma yok çünkü hepsini iptal etti.”

“Burada yapacak hiçbir işimin olmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Söylediğim tam olarak bu,” dedi. “Endişelenmemeye çalışın.”

İşin garip tarafı, sarayda hiçbir görevi olmadığını öğrenmenin onu daha iyi hissettirmemesiydi. Yapması gereken *herhangi* bir şey olmalıydı. Aksi takdirde Başrahibe onun elçinin masasında “oldukça itaatkârca” çalıştığını göremezdi. Bu düşüncesini kendine saklayarak Peder Padron’u göreviyle baş başa bıraktı.

Fuayeden içeri süzülen güneş ışığını fark edene kadar mabedin içinde ne kadar vakit geçirdiğini anlamamıştı. Kızarmış et kokusuna bakılırsa akşam yemeği yakında servis edilecekti. Odasına dönüp tekrar çıkmak anlamsızdı, bu yüzden dün gece balkonundan gördüğü bahçeyi bulmak için yola koyuldu.

Güneş ufka yaklaştıkça hava neme teslim olmaya başlamıştı. Mortara’da günün en sevdiği zaman diliminin bu olduğuna karar vererek bahçeye ulaştığında bahçenin tamamen kendisine ait olduğunu memnuniyetle fark etti. Mortara’daki çiçekler Solon’dakilerden farklıydı; canlı mavi, pembe ve mor çiçekler Solon’dakiler kadar narin değildi. Dokunulduğunda daha kalın, daha az ipeksi ve sert gövdeliydiler. Sert iklim koşulları onları güçlendirmişti. Cerise de güçlü olmak istiyordu.

Yakınlardan gelen tatlı bir cıvıltı, bakışlarını üzerinde

şimdiye kadar gördüğü en küçük kurbağanın tünediği ahşap bir kafese çevirmesine neden oldu. Kitaplarında buna benzer bir şeye hiç rastlamamıştı. Aşağı yukarı başparmağının tırnağı büyüklüğündeki kurbağanın canlı mavi bedeni, etrafındaki sert bitkilerin aksine narindi. Gözleri yüzüne göre büyüktü ve ona şüphesiz sevimli bir görünüm katıyordu. Kurbağayı ür-kütmemeye çalışarak yavaşça kafese doğru yaklaştı. Ona dokunabilecek kadar yaklaşmayı başardığında minik kurbağayı avucunun içine almak için yavaşça elini uzattı.

Aniden bir şey kulağının dibinden vızıldayarak geçti ve bir gümbürtü koptu. Bir baktı ki bir hançerle tahta kafese saplanan kurbağa ölmüştü. Hançeri kimin attığını görmek için nefes nefese arkasını döndü.

İşte, Majesteleri Kian Hannibal Mortara'yla böyle tanıştı.

Kralının görünüşü içini büyük bir heyecanla doldurdu. Portrelerini defalarca görmüştü; omuz hizasındaki abanoz saçları ortadan ayrılmış, bakır rengi bir yüzü ve çekici olmaktan çok, tehlikeli olduğunu düşündüğü grimsi gözleri çerçevesiyordu. Ama gerçekte, yağlı boya tablolarının asla yansıtamayacağı cesur bir varlığa hükmediyordu. Kraliyet askeri üniforması yerine kanvas bir pantolon ve kolları kıvrılmış siyah bir ipek gömlek giymişti; yumruklarını sıkarak kastediği güçlü, bronz ön kolları dikkat çekiciydi. Portresinde gülümsemiyordu, tıpkı şimdiki gibi. Ona bir kayanın altında keşfettiği bayağı bir şeymiş gibi ters ters bakıyordu.

“Tapınakta sana hiçbir şey öğretmediler mi?” diye sordu.

Bir anlığına adamın gözlerinde öfkeden fazlasını gördüğünü düşündü. O... hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kendini toparlayarak derin bir reveransla eğildi.

“Onu demiyorum, seni aptal kız!” dedi elini kurbağaya doğru savurarak. “*Bundan bahsediyorum.*”

Aptal kız mı? Cerise’in gücenmiş hâlde dudakları aralandı. Soylu bir aileden geliyordu ve karşısındaki kral olsun ya da olmasın, ona hizmetçi gibi davranmaya hakkı yoktu.

“Ben...” Sesi titrediğinde bir daha denemek için çenesini kaldırdı. “Ben tapınağın bir leydisiyim ve bana, ona göre hitap edeceksiniz.”

Kral kahkahayı patlattı, bakışlarını yumuşatmayan ağır, tehditkâr bir kıkırdamaydı. “Görüyorum ki başrahibimle tanışmışsın.”

Sanki kutsal tarikat, sıradan insanlar arasında alınıp satılan bir metaymış gibi *başrahibim* deyişi hoşuna gitmemişti. “Evet, Peder Padron’la tanıştım.”

“Ne yazık ki sana hangi yaratıklardan uzak durman gerektiğini öğretmek yerine egonu şişirmek için gereksiz zaman harcamış.” Kurbağaya yaklaşırken çenesini ona doğru uzattı. “Bunun gibi. Derisinden zehir atıyor. Bir dokunuşla seni Padron bile kurtaramazdı.” Hançerini çekip çıkardıktan sonra ona doğrulttu. “Bir şey değil, bu arada.”

Cerise geri geri gittiğini fark ederek durdu. Onun kendisine zorbalık etmesine izin vermeyecekti. “Söyledikleriniz doğruysa size minnet borçluyum, Majesteleri.”

“Söylediklerim doğruysa,” diye tekrarlarlarken küçümseyici bakışlarını ondan uzaklaştırmadı. “Beni kötülükten korumak için gönderdikleri elçi siz misiniz? Yanlıssam düzeltin, *leydim* ama beni koruyacak birine benzemiyorsunuz. Görü’ye bile sahip değilsiniz, değil mi?”

Cerise çenesini sıkarak ona cevap vermeyi reddetti. Belli ki Daerick’in bahsettiği söylentiye o da duymuştu. Gerçeği öğrendiğinde kralın ondan nefret edeceğini tahmin etmekte haklıydı.

Kralın bakışları boğazında hissettiği nabzına kaydı. Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Hançerini kafes çitine sapladıktan sonra ona doğru yürümeye başladı. “Kâhin olmadığını nasıl anladığımı bilmek ister misin?” diye sordu. “Gerçek kâhinler etraflarındaki yolları görebilme yeteneğine sahiptir. Ama sen engereğe bakan bir tavşandan daha çok korkuyorsun, değil mi?”

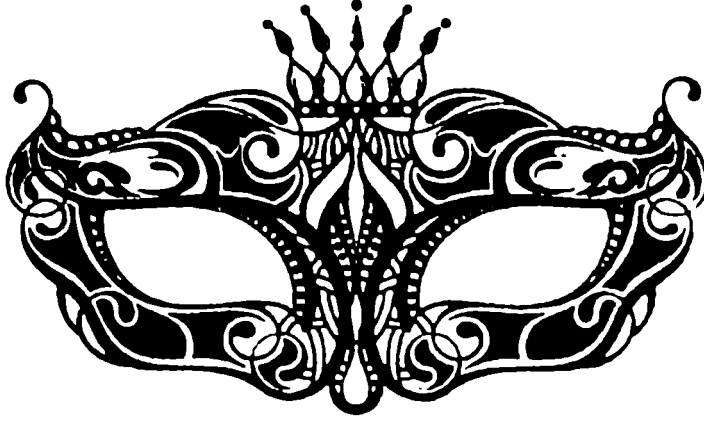
Özgüven maskesi paramparça olmuştu. Tavşan yavrusu ve ova alev engereği hakkında bir şey biliyor olamazdı, değil mi?

“Size bir tavsiyede bulunmama izin verin, tapmak leydim.” Zaten derin olan sesi biraz daha boğuklaştı. “Kötülüğü burada, en beklenmedik yerde *bulacaksınız*. Gölgele beni tükettiğinde ve ben hiçliğe karıştığımda, tapınağın sizden sakladığı her şeyi unutmak isteyeceksiniz.”

Cerise zorlukla yutkunarak dik durmaya çalıştı. Ama kral adımlarını hızlandırıp hiç durmadan ona doğru yaklaştı. Başlayınca geriye doğru kaçtı. Neredeyse eteklerine takılıp düşüyordu. Adamın uzun, geniş gövdesinin kenarları solmaya başlamış, dumana karışmıştı. Ancak o, Cerise bedenlerinin birbirine çarpacağından emin olana kadar ilerlemeye devam etti. Yumruklarını sıkarak gözlerini kapattı ve darbeye hazırlandı ancak çarpışma yerine, serin bir esinti saçlarını geriye doğru tarayarak üzerinden geçti.

Gözlerini açtı ve birkaç kez kırptırdı.

Kraldan geriye kalan tek şey ayaklarının dibindeki giysi yığınıydı.

5. BÖLÜM

Ertesi sabah Cerise, Daerick Calatris'i bulmaya karar verdi. Kralla yaptığı ilk korkunç görüşmeden beri yüzü utançtan kızarmaya devam ediyordu ve huzursuz bir uykuyla geçen diğer bir gecenin ardından artık Majestelerinin saray sakinlerini azletmiş olmasını, toplantılarını iptal etmesini ya da sorumluluklarından çekilip Cerise'i kendininkilerden kurtarmasını umursamıyordu.

Kendini başarısız hissetmekten yorulmuştu.

Elçi unvanı, iyi ya da kötü, artık ona aitti ve görevlerini onurlu bir şekilde yerine getirmeye kararlıydı. Görü'ye sahip olmasa da başka yetenekleri vardı. Tapmaktaki herkesten daha iyi okurdu ki gecelerini burnunu kitaplara gömüp yeteneğini ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirmişti. Şanslıysa, Daerick ona görevlerinin ne olduğunu öğretecekti.

Onu bulmak için odasından çıkmasına gerek yoktu. Cerise daha kahvaltısını bitirmeden Daerick kapısında belirdi. Kapıyı iki kez çaldıktan sonra koridordan sesini duyurdu.

Daerick'i içeri almak için kapıyı açtığında ipek giysiler yerine bir hizmetkârın tüllü ketini giymiş olan bu adamı tanıması birkaç saniye sürdü. "Lord Calatris," diye selamladı Daerick'i, daha çok soru sorar gibi.

“Günaydın, leydim.” Daerick ona üzerindeki giysileri işaret ederek katlanmış giysilerden oluşan bir bohça uzattı. “Ne düşündüğünüzü biliyorum. *Daerick bir köylü kıyafeti içindeyken bile nasıl bu kadar yakışıklı olabiliyor?*”

“Evet, düşüncelerimi okudunuz,” dedi Cerise, esprili yaklaşımına karşılık vererek. Katlanmış giysileri alıp kokladı. Temizdiler ki bu rahatlatıcıydı çünkü belli ki onları giymek zorundaydı. “Lütfen beni merakta bırakmayın, lordum.”

“Size bir sürprizim var.” Ona verdiği kıyafetleri işaret etti. “Ama önce şu cübbeyi ve elbiseyi giymelisiniz.”

Cerise tek kaşını kaldırdı. Bir yabancıyı taklit etmek pek de güzel bir sürprize benzemiyordu.

“Kral bizi şehre kadar kendisine eşlik etmeye davet etti,” diye açıkladı Daerick. “İkimiz adına kabul ettim çünkü sizi götürmek istediğim bir yer var. Şehrin özellikle o bölgesinde çok fazla dikkat çekmeseniz iyi olur.”

“Yani halktan insanlar gibi giyinmemizi istiyorsunuz,” dedi Cerise. “Ama kralla seyahat ederken zaten tüm dikkatler üzerimizde olmayacak mı?”

“Hem evet hem hayır. Kendisi uzun süre bizimle olmayacak.”

“Beni nereye götüreceksiniz?”

“Ne çok soru var!” diye yakındı Daerick.

“Ve de ne az cevap...”

“Pekâlâ,” dedi Daerick, “oraya vardığımızda söylemeyi tercih ederim. Açıkçası, gideceğimiz yer bir tapmak hanımefendisi için uygun görülüyor. Sizi, Peder Padron gibi yolunuzu kesip bugün nereye gittiğimizi sorabilecek birine yalan söylemek zorunda bırakacak bir duruma düşürmek istemem.”

“Kulağa hoş gelmiyor.” Daerick bunu bilmesine de onun konumundaki bir leydi için uygunsuz bir yere gideceğini söyleyerek onu çoktan yalan söylemek zorunda bırakmıştı. “Bana eski elçinin çalışma odasını göstereceğinizi, görevlerini öğ-

renmeme yardımcı olacağınızı umuyordum. Günlüğünü buldunuz mu?”

“Henüz değil ama bulacağım. Söz veriyorum.” Daerick eğilerek dikkatle yüzüne baktı. “Elçinin çalışma odası kaçmıyor. Ama aklımdaki iş için sadece bugünümüz var. Benim için bu iyiliği yapın, sonra istediğiniz her şeyi öğretirim.”

“Güvenli olduğundan emin misiniz?”

“Sözüm söz.”

“Tamam o zaman. Anlaştık.”

Daerick’i odasından gönderdikten sonra ona getirdiği kıyafet parçalarını giydi. Kollarını güneş ışınlarından korumak için uzun, bol kollu, bej rengi, keten kumaştan, bacaklarını bileklerine kadar örten basit bir elbiseydi bu. Saçlarını uyumlu bej rengi bir başlığın altına tıktırdı, tapınakta yaz aylarında giydiği düz deri sandaletlerini giydi ve Daerick’le koridorda buluştu.

Peder Padron’a yalan söylemek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı çünkü saraydan çıkarken ne onun ne de onu tanıyan başka birinin yanından geçmişti. Daerick dışarıda, bir gün önce kaskatı kesilmiş ölü panteri gördüğü yerin ilerisinden itibaren ona rehberlik etti ve birlikte ön kapıya doğru ilerlerken çim halı kaplı patikada yürümeye devam ettiler. Yol boyunca dizilen meyve ağaçlarının gölgesinde küçük bir grup insan toplanmıştı. Cerise onlara yaklaşıırken, birkaç kraliyet muhafızı ve onlarla birlikte duran kralla cariyesi Leydi Delora Champlain’i anında tanıdı.

Kral, bir turuncu ağacının altındaki taş bankta oturmuş, bir kolunu Leydi Champlain’in beline dolamış, diğer elinde tuttuğu deri matarayı ağzına götürüyordu. Bir önceki gece bahçede bıraktığı kıyafetleri giymiş gibiydi: buruşuk kanvas bir pantolon ve kolları kıvrılmış siyah bir ipek gömlek.

Cerise bir anlığına onun bedeninin gün doğarken bahçede yeniden belirip belirmediğini merak etti ama sonra ruhunun çekildiği yerde, yani Leydi Champlain’in yatak odasında cisim-

lendiğini hatırladı. Belki de Delora kralın giysilerini bahçeden toplamış ve odasına götürmüştü. Ne olursa olsun, Majesteleri o gün için özenle giyinme zahmetine girmemişti. Uzuvarının gevşekliğine ve göz göze geldiklerinde yüzünde beliren sırıtışa bakılırsa sarhoştı.

Kahvaltı saatinde.

Gerçekten de gölgelerin varisiydi.

“Tapınak leydim,” diye mırıldandı oturduğu yerden reverans yaparak. Matarasındaki sıvı, gömleğinin ön kısmında damladı. “Bugün oldukça...” Gözlerini Cerise’in kıyafetlerinde gezdirdi. “*Köylümsü* görünüyorsunuz.”

“*Köylümsü* mü?” diye tekrarladı Daerick kıs kıs gülererek. Kendi gömleğinin üzerindeki bir tüyü eliyle uzaklaştırdı. “Kraliyet Dilbilimciler Akademisi, bu hoş kelimeyi ben yokken mi sözlüğe ekledi?”

“Ah, kapa çeneni,” dedi kral. “İstediğim kelimeyi uydurabilirim.”

Cerise sahte bir saygıyla başını eğdi. “Siz de oldukça... *gevşemiş* görünüyorsunuz, Majesteleri.”

Kian hafifçe kıkırdadı. Ancak sesi fazlasıyla samimiyetsizdi, Cerise’in kulaklarına bir gün önce ona karşı bir silah olarak kullandığı soğuk kahkahadan daha hoş gelmiyordu. Ona yaklaşırken sert elma şarabının kokusu burnuna doldu ve gözlerini sessiz bir soruyla Daerick’e çevirdi. Kral hep böyle miydi? Sarhoş ve çocuksu? Her zaman kendini beğenmiş bir okul çocuğu kadar kaba ve şımarık mıydı?

“Majesteleri bizi şehre davet ederek onurlandırdı,” dedi Daerick, sesinden hafifçe kinaye sızıyordu. “Hatta bunu yapmak için tüm kraliyet randevularını iptal etti. Ne kadar cömert, öyle değil mi?”

“Kralımız çok yaşa,” diye mırıldandı Kian. Pantolonunun cebinden bir hap kutusu çıkararak avucuna doldurduğu mide yatıştırıcılarını ağzına doldurdu ve başını geriye atarak ma-

tarasındaki son birkaç damla şarapla birlikte yuttu. Kaşlarını çatarak boş mataraya baktı. “Bana elma şarabından daha sert bir şey lazım ve nerede bulacağımızı da biliyorum,” dedi kolunu Delora’ya uzatmadan önce tökezleyerek. “Leydim. Kötü şöhretimize uygun bir şeyler yapalım mı, ne dersiniz?”

“Zevkle,” dedi Delora. Bir elini ipekli kavrımlarının üzerinde gezdirerek dikkati göğüslerinin dolgunluğuna çekti. “Bir kadının yakası ne kadar açıksa o denli kötü olabileceği söylenir.”

Kian kıkırdadı. “O zaman cinnet yanına kâr kalacak demektir, canım.”

Cerise gözlerini devirmemek için çabalarken Leydi Champlain’in gülümsemesinde ona ikinci kez bakmasına neden olan bir ihtiyat fark etti. Kral dahil, gruptaki başka kimse fark etmemiş gibiydi. Eğer dikkatini Delora’nın göğüslerinden ayırabilseydi, sırtışının dudaklarıyla sınırlı kaldığını görebilirdi. Omuzlarındaki gerginliği ve kolunu çok sıkı tuttuğunu fark edebilirdi.

Kralın cariyesi korkmuş gibiydi. Ama neden? Ya da kimden?

Belki de Delora’nın tavırlarına fazla anlam yüklüyordu. Grup, zırhlı kapıların ötesine geçip düzinelerce üniformalı asker tarafından eşit şekilde korunan şehir girişine doğru ilerlerken, Cerise ikilinin arkasına geçip beden dillerini izledi.

Cerise Daerick’e el sallayarak, “Nereye gittiğimizi söylemeyecek misiniz?” diye sordu alçak sesle.

“Henüz değil,” diye fısıldadı. “Etrafımızda çok fazla kulak var. Yakında yalnız kalacağız. Şehir kapısından en fazla üç adım içeride bir kumarhane var. Kralın orayı es geçeceğini düşünmüyorum.”

Cerise ona kuşkuyla baktı.

“Güvenin bana,” dedi Daerick. “Kian’la uzun yıllardır arkadaşız. Bildiğim bir şey varsa o da onun kötü alışkanlıklarıdır.”

“Arkadaş mı?” diye sordu Cerise. “Size pek arkadaş gibi davranmıyor.”

“Bugün kendinde değil.”

“Dün kendinde miydi?” diye sordu meydan okurcasına. “Çünkü onunla bahçede karşılaştım ve kendini bir hançerle tanıtmayı tercih etti.” Daerick’in şaşkın bakışları karşısında ona küçük kurbağayı ve kralın onu öldürdükten sonra kendisiyle nasıl dalga geçtiğini anlattı. “Benden nefret ediyor. Bunu daha açık bir şekilde ifade edemezdi.”

Daerick’in söylediklerine karşı çıkmasını ya da en azından kralın davranışına bir bahane bulmasını bekliyordu ama yapmadı. Neredeyse öyle olmasını dileyecekti.

“Tapmak leydim,” diye seslendi kral bir omzunun üzerinden, çimenli patikada tökezleyerek ilerlerken. “Siz ikinci doğan Solon’sunuz. Ailenizin lanetini kim taşıyor?”

“Kız kardeşim Nina,” diye cevap verdi Cerise. “Evli ve Calatris’te bir mülkü var.”

“Yaşlarınız yakın mı?” diye sordu Delora.

“Hayır, o benden daha büyük,” dedi. “Sanırım onun tek çocuk olması gerekiyordu ama ben sürpriz oldum.”

“Kız kardeşiniz güzel mi?” diye sordu kral.

Cerise elbisesinin altındaki kolyeye dokunurken gülümse-di. “Hayır, Majesteleri. Değil.”

Kral kısa süreliğine durakladığında karanlık bakışlarını ona çevirerek abanoz saç dalgalarını hareketlendirdi. Delora aynı derecede merakla omzunun üzerinden ona baktı.

“Gün doğumu güzeldir,” diye açıkladı Cerise. “Bir çiçek güzeldir. Yıldızlarla dolu bir gökyüzü güzeldir. Kız kardeşim-se bambaşka bir şeydir. Ona güzel demek hakaret olur. Onun yüzünü gördüğümde kendi adımlarını unutuyorum. Yapmak istediğim tek şey ona bakmaya devam etmek oluyor. İzin verse bütün günümü ona bakarak geçirirdim.”

Nedense kral onun cevabından hoşlanmamışa benziyordu.

O orada kaşlarını çatarak durmaya devam ederken Delora sırtarak, “Sarayda ilk doğan bir Solon’umuz var. Adı Cole. Eski sarayın yarısı ona âşıktı,” dedi.

Kral kuru bir kahkaha atarak engebeli yolda yürümeye devam etti. “Belki babam da onlardan biriydi. Bu, o kaypak piçi neden öldürmediğini açıklar.” Bakışlarını Cerise’e çevirdi. “Annemle Cole Solon sevgiliymiş de.”

Cerise gözlerinin yuvalarından çıkacak gibi olduğunu hissetti.

“Bu bir sır değildi,” dedi Kian tekrar ondan uzaklaşarak, “en azından *sizden*, yani kutsanmış kâhinden başka kimse için.”

Cerise büyük ihtimalle sessiz kalmalıydı ama bunun yerine, “Ne kadar kutsanmış olsam da benim de bazı sınırlarım var, Majesteleri,” dedi.

“Doğru,” dedi ona katılarak. “Peki, tapmak leydim, elinizle gözlerinizi kapadığınızda bir şeyler görüyor musunuz? Yoksa bu da sınırlarınızdan biri mi?”

Cerise Kian’ın başının arkasına dik dik baktı. Aklında bir el hareketi vardı ama bunu ona göstermek yerine bir hanımefendi gibi davranmayı tercih etti.

Saray arazisini, şehri pazar yerinden ayıran kapıya ulaşana kadar sessizlik içinde geçtiler.

“İşte geldik,” dedi kral kollarını iki yana açarak. “Bana en az sizin kadar tapan tebaamla dolu, görkemli şehrim, Lord Calatris.”

Daerick güldü. “O zaman adamlarının silahlı olması iyi bir şey.”

“Tabii tebaamın silahlı olmaması da,” diye ekledi kral.

Cerise önündeki muhafıza ve kalçasındaki kında duran geniş kılıca baktı. Yasalar sıradan insanların hançerden daha ölümcül bir silaha sahip olmasını yasaklasa da küçük bıçaklar

bile kan akıtabilirdi. Muhakkak ki kral, kendisi için güvenli olmasa şehri ziyaret etmezdi.

Yoksa eder miydi? O kadar pervasız olabilir miydi?

Bu, cariyesinin yüzündeki korkuyu açıklıyordu. Gerçi şimdi bakınca esnemesini narin ellerinin ardına gizleyen Delora'nın korkmaktan çok sıkıldığını gördü.

Ağır kapı yavaşça kalkmaya başladı. Her santim birbirinden farklı seslerin yükselmesine neden oldu; önce tokmaların düzenli vuruş sesleri geldi, peşi sıra gelen toynakların taşlar üzerinde çıkardığı sesleri yüksek perdeden bağırışmalar takip etti. Kapı Cerise'in dizlerine ulaştığında kızarmış et, çürümüş çöp ve terlemiş vücut kokuları burnuna çalındı. Tüm keyifsizliğine rağmen dudaklarına aniden bir gülümseme yerleşti. Bu koku, batıdan esen rüzgârla Solon tapınağı arazisine ulaşan tanıdık bir kokuydu. Şehir pazarına yaptığı ziyaretler nadir ödüllerdii. Bu pazarda nelerin satıldığını görmek için sabırsızlanıyordu.

İçii bir heyecan kıpırtısıyla canlandı. Kapı tamamen açılmadan önce, altından bakmak için hafifçe eğildi. Şehir egzotik bir haz veriyor, sanki bir masal kitabından fırlamış gibi görünüyordu. Önünde geniş, taşlı bir cadde uzanıyor, iki yanında farklı yükseklik ve genişlikte, kille sıvanmış binalar bulunuyordu. Her yapı bir diğerine hem yukarıdan hem de aşağıdan yaya trafiğine izin veren iki kat yüksekliğinde ahşap bir geçitle bağlanıyordu. İnce keten giysileri ve basit sandaletleriyle ya da çıplak ayakları ve açık göğüsleriyle sıradan halk, sağa sola koşuşturuyordu. Hem erkekler hem de kadınlar saçlarını bir başlığın altına sokuşturmuş ya da kafa derilerini güneşten koruyacak kadar uzatarak kırpmışlardı. Sadece iki kadının saç örgülerinin, başlarının etrafında özgürce sallandığını fark etti. Her ikisi de elbiselerinin üzerine fazladan bir kat ketenli, renkli bir başlık giymişti. Belli ki bu, buradaki zenginliğin bir göstergesiydi ve günün büyük bir bölümünde kapalı ve serin kalınabileceğinin bir kanıtıydı.

Bir kasap dükkânının sundurma girişlerinden tüy yerine yarasaya benzer derileri olan, kafası kesilmiş birkaç tavuk sallanıyordu. Diğer canlıların da Mortara sığağında hayatta kalabilmek için benzer özellikleri bulunuyordu. Örneğin oluklar boyunca yemek artığı koklayan, tüysüz köpekler ve üzerlerinde, bir çatının çıkıntısı boyunca dans eden savunmasız sincaplar vardı. Hayvanlar Cerise'in bildiklerine kıyasla tuhaf görünseler de kendilerine has bir şekilde sevimliydiler.

Bir damla terin ensesinden sırtına doğru süzüldüğünü hissetti. Terini sildikten sonra Daerick'le Kian'ın (biri eğlence, diğeri küçümseyerek) onu izlediğini görünce ayağa kalktı. Gözlerini kraldan kaçırdı. Kralın kendisiyle ilgili böylesi kötü düşünmesini gerektirecek ne yaptığını merak etti. Görü'ye sahip olmadığı doğrudu ama öğleden önce sarhoş olan kendisi değildi.

Daerick'in tahmin ettiği gibi kral onları en yakın kumarhaneye yönlendirmişti. Adamlarının yarısı ona içeriye kadar eşlik ederken diğerleri kapıda nöbet tuttu.

"Burası onun için güvenli mi?" diye sordu Daerick'e. "Halk arasında pek sevilmediğini ima eder gibiydiniz de."

"Her kralda olduğu gibi eleştirilen yanları var," diye cevap verdi Daerick. "Ama onu destekleyenler çoğunlukta, en azından şimdilik. Herhangi bir sorun olmayacaktır."

"Artık nereye gideceğimizi söyleyecek misiniz?"

Daerick başıyla onaylayarak onu kalabalığa, kavşağa doğru yönlendirdi ve burada bir dizi merdiveni çıkararak ikinci kat-taki patikada yürümeye devam ettiler. Caddenin üstünde daha az telaş vardı, ayrıca daha fazla mahremiyet. "Şehirde yaşlı bir adam var," diye mırıldandı Daerick ahşap kalaslar üzerinde hızlı adımlarla ilerlerken.

"Kendisi bir gezgin. Yılda sadece bir ya da iki kez buradan geçiyor. Bu yüzden bekleyecek vaktimiz yoktu."

"Bu adamı bu kadar özel kılan şey ne?"

“Öğrenmek istediğimize emin misiniz? Duyacaklarınız hoşunuza gitmeyebilir.”

“Söyleyin.”

“O bir falcı.”

Cerise gözlerini ona dikti. “Falcı diye bir şey yoktur. Kâhinlerin Görü’sü, rahiplerin de büyüü vardır. Diğerleri sizi çeşitli hilelerle ya da illüzyonlarla kandırmaktan başka bir şey yapmıyor. Bunu hepinizin bilmesi gerekir.”

“Pekâlâ,” dedi Daerick. “O zaman ona gerçeği illüzyondan ayıracak yetenekte, sezgileri keskin bir birey diyelim.”

“Sezgi mi?” diye sordu. “Size hangi gerçeği söylemesini bekliyorsunuz ki?”

Daerick bu sorusuna cevap veremeden, bir kâhin önlerindeki köşeyi döndü. Onu eğitimdeki bir çift kâhin izledi. Üçü de Cerise’in asla tam olarak ustalaşamadığı bir zarafetle ona doğru süzülüyordu. Acemilerden birinin elinde bozuk parayla ıvr zıvr dolu bir tepsi vardı. Bunlar, şifa ya da kehanet karşılığında yapılan adaklardı. Diğerinin omzundaysa küçük bir hayvan vardı, ucundan kıvrılan uzun kuyruklu, pullu bir primattı. Kâhin süzülerek Cerise ve Daerick’e yaklaşırken kadın adımlarını yavaşlattı ve sonunda duraklayıp bakışlarını Cerise’e yöneltti.

Şaşkın gözlerini Cerise’in üzerinde gezdiren kadın kaşlarını çatarak başını yana eğdi. “Gelecekteki yolunuz...”

“Evet, leydim?” diye sordu Cerise.

“Neden göremiyorum?” diye sordu kadın. Elini Daerick’e doğru savurdu. “Onun kaderi çok açık. Trajik olsa da açık.”

Biraz daha dikkatli baktı. “Ama sizinki? Hiçbir şey göremiyorum.”

Cerise rengi hafifçe solan Daerick’e baktı. Sonra elini tutarak sıktı. “Tanrıça gizemli yolları tercih eder. Yollarımız onun arzusuna göre değişebilir. Sizce de öyle değil mi?”

Kimseden bir cevap gelmedi.

Pullu maymun tiz bir ses çıkardı ve sahibinin kolundan aşağıya inmeye başladı. Baykuş gibi gözlerini kırıştırarak Cerise'e baktı ve hiçbir uyarıda bulunmadan kollarına atladı. Cerise irkilmiş olsa da onu yakalamayı başardı. Maymun elbisesinin ön kısmını kavradı ve hiç vakit kaybetmeden yanağını onunkine sürttü. Teninin kuruluşu onunkinin gıdıklanmasına neden olduğunda Cerise gülümsedi.

"Dost canlısı olmalı," dedi onun sıcak sırtım okşarken.

Kâhin aday, "Bunu görmemiştim," dedi ustasına bakarak. "Üçüncü gözüm bana tapmağa doğru yürüyüşümüzü gösterdi. Imp yanımızdan geçen herkese tıslıyordu."

"Gördünüz mü?" Imp'e nazikçe uzandı ve yerine dönmesi için onu bir incirle kandırmak zorunda kalan sahibine geri verdi. "Yollar değişebilir."

"Hayvanlarla aranız iyi," dedi Daerick bir süre sonra. Merdivenlerden cadde seviyesine indiler, sonra da binaların ince ve birbirine yakın olduğu bir kavşaktan sola döndüler.

Cerise kendini ön kolundaki dişlerden kalan yara izlerini ovarken yakaladı. "Memeliler beni seviyor gibi görünüyor. Sü-rüngenlerse o kadar değil."

"Sırrınız nedir?" diye sordu.

"Hayvanları seviyorum," dedi zahmetsizce. "Her zaman sevdim." Tüm ihtişamına rağmen tapmak, bir çocuğun kendisini yalnız hissetmesine neden olabilirdi. "İstedığınız şefkatse bir kâhine gitmemeniz gerektiğini biliyorum. Tavşan kafesini ya da kulübeleri ziyaret etmeyi severdim. Yavrular beni gördükleri için her zaman mutlu olurlardı. Bana sevgi verdiler. Buna ihtiyacım vardı ki ihtiyacımı hissedebildiklerinden eminim."

"Hayvanların içgüdüleri yalan söylemez," dedi Daerick. "Bu, insanlara göre daha avantajlı oldukları alanlardan biri."

"Avantajlardan biri mi?" diye sordu Cerise sokağın aşağısını incelerken. Üst kısım çoğunlukla konutlardan oluşuyordu. İlgi çekici her şey aşağıdaydı. Umutsuzca tutmak istediği

avuç içi büyüklüğünde kanatlı yaratıklar satan bir satıcı görmüştü. “Diğerleri nedir?”

“Medeni toplumun yönetiminden bağımsızlık.” Birkaç saniye duraksadıktan sonra, “Ve Tarikat’tan,” diye ekledi.

Cerise bu sözler karşısında şaşkına dönerek durakladı. “Kutsal Tarikat, Tanrıça’nın bir armağanıdır. O bize zenginleşmemiz ve korunmamız için rahipler, bizi iyileştirmeleri ve bizlere rehberlik etmeleri için kâhinler gönderir. Tarikat almaz. Verir.”

“Diyor doğar doğmaz ailesinden koparılan kız.”

“Tapınakta hizmet etmek benim için büyük bir onurdu.”

“Ama bu hizmet için gönüllü olmadınız.” Daerick etrafı taradıktan sonra sesini alçalttı. “Bu size zorla dayatıldı, tüm ikinci doğanlar gibi. Hiç kimsenin, başkalarının özgürlüğünü elinden almaya hakkı olmamalı.”

“Ama Shiera bunun Büyük İhanet’in kefaretinin bir parçası olduğuna hükmetti.”

“Öyle mi yaptı?” diye sordu Daerick. “Nereden bilebiliriz ki? Sonuçta buyruklarını kulaklarımızla duymadık. Elimizde sadece Shiera’nın ne istediğini söyleyen rahiplerin sözleri var.”

“Ve parşömenler,” diye ekledi Cerise. Her kelimeyi, her satırı okumuştur.

“Ve parşömenler,” diye onayladı Daerick. “Ama bu aklıma bir başka, daha derin bir soruyu getiriyor. Tanrıça’ya adanmış bir tarikat, neden rahipler tarafından yönetiliyor? Shiera bir kadın, öyleyse neden kâhinler güç sırasında daha yetkili değiller?”

“Eşitliği sağlamak için,” dedi Cerise zorlanmadan. Çocukken o da aynı cevabı aramıştı. “Shiera karanlık ve aydınlıktır, gazap ve merhamettir. O her alanda denge yaratır, bu yüzden cinsine daha fazla güç vermesi istikrarsızlığa yol açar.”

“Ben bir denge göremiyorum,” diye karşı çıktı Daerick.

“Neyin günah olduğuna rahipler karar veriyor. Bu günahın cezasını belirleyenler de uygulayanlar da rahipler. Kâhinlerin Tarikat içinde gerçek bir söz hakkı yok. Peder Padron isterse Başrahibe bile ona itaat etmek zorunda kalacaktır.”

Cerise karşı çıkacak bir şey bulmaya çalışsa da başaramadı. Parşömenleri ezberlemek onu ilk doğan bir Calatris’le tartışmaya hazırlamamıştı. Daerick’le teolojik bir tartışma yürütmek, canlı bir kütüphaneye atışmaya benziyordu.

Daerick çatıların üzerinden ilerideki tapınağı işaret etti. Tapınağın kulesinin yanında, mermer kolları ve omuzları kaslarla kaplı, kudretli elinde bir mızrak tutan Shiera’nın bir heykeli duruyordu. “Ona baksanıza,” dedi. “Shiera kadar vahşi ve güçlü bir Tanrıça’nın –bu dünyayı, belki de diğerlerini yaratacak, hayat verecek ve alacak kadar güçlü bir kadının– kendi cinsiyetinin, erkekler tarafından yönetilmesine razı olacağını düşündüren nedir?”

Cerise sadece Tarikat’ın ona doğduğundan beri söylediği şeyi tekrarlayabilirdi. “Shiera’nın iradesini sorgulamak bize düşmez.”

“Kim demiş?”

“Rahipler.”

“Rahiplere ne kadar da uygun,” dedi Daerick. “Tanrıça adına istedikleri her şeyi yapmak, sonra da yaptıklarının sorgulanmasını yasaklamak. Bu kadar sınırsız bir kontrol onları Tanrı’yla aynı seviyeye çıkarmaz mı?”

İçindeki öfkenin yükseldiğini hissetti. “Bu kutsal olan her şeye büyük saygısızlık.”

“Kim demiş?”

“Parşömenler.”

“Onlar ölümlüler tarafından yazıldı.”

“Tanrıça’dan ilham alan ölümlüler.”

“Kim demiş?” diye tekrarladı Daerick. “Tarikat size bu konuda nasıl bir kanıt sundu?”

“Herhangi bir kanıtı ihtiyacım yok,” dedi Cerise. “Benim inancım var.”

Daerick hüznle gülümsedi. “İşte bu yüzden Tarikat kazanacak.”

“Kazanmak mı?” diye sordu Cerise. “Kime karşı? Sanki savaştaymışız gibi konuşuyorsunuz.”

“İzin verin de size bir şey göstereyim,” dedi ve yürümeye devam ettiler.

İki sokak ilerleyip şehir tapınağını geçtiler ve evlerle dükânların küçülüp kenarlardan dökülmeye başladığı bir açık hava sebze pazarına doğru ilerlediler. Saraydan uzaklaştıkça egzotik mallar satan tüccarların sayısı azalıyordu. Çok geçmeden satıcılar tamamen ortadan kayboldu. Şehrin bu kısmında örgüler ya da renkli başlıklar yoktu. Çocukların çoğu neredeyse giyinik bile değildi.

İki rahibin bir grup sıradan halka hizmet verdiği toprak bir avlunun kenarında durdular. Büyü terakkisi kraliyet ailesine ve Tarikat’a ayrılmış olsa da rahipler buradaki insanlara başka şekillerde yardım ediyor, yeteneklerini sabanları onarmak, toprağı verimli hâle getirmek ve dürüstlük bariyeri niyetine anlaşmazlıkları çözmek için kullanıyorlardı.

Daerick elinden tutarak onu rahiplerin arkasında bulunan gölgeli bir geçide yönlendirdi. Duraklayarak dinlemesini işaret etti.

Cerise başta sıradışı bir şey duymadı. Bir adam katırının doğurgan hâle getirilmesini istiyordu. Başka biri kırılan dokuma tezgâhının onarılması için yalvarıyordu. İki istek de kabul edilmişti. Sonra üç adam rahiplere yaklaşıp başlarını eğdi.

“Shiera’nın ışığı üzerinize parlasın,” dedi rahiplerden biri.

“Gazap dolu gözleri uzaklara baksın,” diye bağırdılar hep bir ağızdan. Grubun sözcüsü duruşunu dikleştirerek talebini dile getirdi. “Lütfen, rahipler, size yalvarıyoruz. Yağmurları

geri getirmek için büyünüzü kullanın. Ballı meyve bahçemiz kuruyor. Yıllarca bize yağmur verdiniz ama şimdi–”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun,” diye araya girdi rahip. “Kral tarafından yasaklandı.”

Kalabalıktan öfkeli mırıltılar yükseldi.

“Ama neden?” diye sordu adam. “Krallıktaki tüm büyü onun emrinde.”

“Majestelerini sorgulamak bize düşmez,” dedi rahip. “Tek görevimiz onun iradesini yerine getirmektir.”

Bu cevap, “*Bu doğru değil!*” ve “*Kahrolsun Gölgelelerin Varisi!*” diye bağırarak topluluğun daha da öfkelenmesine neden oldu. Cerise tam da kalabalığın rahiplere saldıracağından endişelenmeye başlamıştı ki büyüünün bakırımsı tadını aldı ve bir anlığına sükûnet duygusunun huzurlu hissini tattı. İlk rahip, “Evlerinize dönün,” diye bağırdı ve kalabalığı sakinleştirmek için harcadığı güçten bitkin düşmüş hâlde arkadaşına doğru sendeledi.

Birkaç dakika içinde tüm kalabalık dağıldı.

Rahipler gider gitmez büyü de yok oldu. Cerise bir açıklama bekleyerek Daerick’e baktı. “Kral neden kendi halkına kuraklık yaşatmak istesin ki?” diye sordu. “Zaten yeterince yanık ekin var.”

Daerick sorusuna soruyla karşılık verdi. “Hiç Mortara’nın yerli meyvelerinden birini, mesela kum kavununu yediniz mi?”

Cerise başını iki yana salladı.

“Kum kavununun tadı tıpkı adı gibidir. Herkes onun yerine burada kendiliğinden yetişmeyen bal meyvesini yetiştirmeyi tercih ediyor. Kralliyet ailesi yüzlerce yıl önce yağmuru artırmak için rahipleri kullanmaya başladığında fidanları ithal etti.”

“Yani?” diye sordu Cerise.

“Yani çiftçiler olmaması gereken hava koşullarına bağımlı hâle geldi. Artık kimse yerli ürün yetiştirmek istemiyor. Geliş-

mek için sürekli yağmura ihtiyaç duyan ithal ürünler yetiştirmek istiyorlar.”

Cerise iki avucunu da havaya kaldırdı.

“Rahipler kime hizmet ediyor?” diye sordu Daerick.

“Mortara Hanesi’ne.”

“Peki Mortara soyu ne zaman tükenecek?”

“Ben... bilmiyorum.”

“Kimse bilmiyor,” dedi Daerick. “Ben bile ki bu çok şey ifade ediyor. Rahiplerin neden Mortara hanedanına bağlı olduklarını bile bilmiyoruz. Ama size söyleyebileceğim tek bir şey var, rahipler istedikleri yere gitmekte özgür olurlarsa bu tozlu cehennem çukurunda kalmayacaklar. Kian bir varis bırakmadan aniden ortadan kaybolursa rahipleri yönetecek kimse olmaz. Yani durum buysa Mortara’yı terk etmeleri an meselesi demektir.”

Cerise yağmur sorununun nedenlerini şimdi anlamaya başlamıştı.

Daerick bileğine dokundu. “İyi bir kral halkını korur. Ve eğer zamanının sona erdiğini biliyorsa onsuz da hayatta kalabileceklerinden emin olmak için elinden geleni yapar. Rahipler bunu bilmelerine rağmen çiftçiye söylemediler. Bu size *gerçekte* kime hizmet ettiklerini merak ettirmiyor mu? İnanıyorlar ama sağduyuyu görmezden gelmek inanç değildir. Bu düpedüz aptallıktır.”

Cerise Daerick’in söylediklerini düşündü. Rahiplerin kasıtlı olarak kimseyi yanlış yönlendirdiğine inanmak istemese de gerekçelerini kalabalıkla paylaşmamış olmaları tuhaftı. Bundan da öte, tökezleyen ayyaş Kian’la Daerick’in tarif ettiği özverili hükümdarı bağdaştıramıyordu. “İyi bir kral konsey toplantılarını bira içip kuş dövüşüne katılmak için kaçırır mı?”

“Altı aylık ömrü kalmış bir ilk doğansa, evet.”

Cerise karşı çıkmak için nefes aldı ama Daerick ondan önce davrandı.

“Siz bir ilk doğan değilsiniz,” dedi. “Ya kendi zihninizin boşluğunda ya da gölgelerin içinde yok olana kadar gün saymanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz.”

Cerise bakışlarını ayak parmaklarına indirdi. Daerick haklıydı. O acıyı bilmiyordu.

“Hayal etmeye çalışın,” dedi Daerick. “Lanetinize nasıl hazırlandığınızı, kaçınılmaz olanla yüzleşmek için kendinizi nasıl duygusuzlaştırdığınızı hayal edin. Yıllarca kendinizi herkesten ve sizi mutlu eden şeylerden kopardıktan sonra, sonunda kalbinizin üzerinde artık mutlak sondan korkmayacak kadar kalın bir nasır oluştuğunu hayal edin. Buna hazırlandınız. Tam kaderinizle barıştığınızda... kudretli bir kâhinin sizi kurtarmaya geldiği haberini alıyorsunuz.”

Cerise’in içindeki suçluluk duygusu katlanarak arttı.

“İlk tepkinizin heyecan olmayacağı kesin,” dedi Daerick. “Korkarsınız. Çünkü kalbinizdeki nasırın oluşması yıllarınızı almıştır, o yarayı yeniden açmaktan korkarsınız. Ama başka çareniz olmaz. Her şeye rağmen umuda kucak açarsınız.”

“Sonra kudretli kâhin sıradan biri çıkarır,” dedi Cerise. Kian’ın bahçede ona nasıl baktığını hatırladı, sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünmüştü. Kral Cerise’i Görü’ye sahip olmadığı için cezalandırmıyordu. İkisini de cezalandırıyordu çünkü umutlanmasına izin vermiş, karşılığında acısını ikiye katlamıştı. “Hayattından vazgeçti.”

“Bunu sakın kişisel algılamayın,” dedi Daerick. “Taht rekabetini ortadan kaldırmak için soylular birbirini öldürmekle meşgulken, inançlı olmanın zor olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Durum bu mu?”

“Calatris’te şimdiden iki ölü var. Daha da fazlası olacak. Bu işler böyledir,” dedi Daerick bir omzunu kaldırarak. “Umutun kral için neden zalim bir metres olduğunu anlayabilirsin. Neredeyse gölgeler kadar acımasız.”

Calatris'te iki ölü. General Petros'un bir gün önce sarayın bahçesinde Peder Padron'la yüzleşirken bahsettiği şey bu olmalıydı. Cerise daha fazla düşünmeden Daerick'in söylediği başka bir şeye yoğunlaştı.

"Gölgeler kadar acımasız mı?" diye tekrarladı. "Peder Padron bana kralın gece saatlerini hatırlamadığını söyledi."

"Kian aynını bana da söyledi," dedi Daerick. "Ama merak ettiğim bir şey var... Hangi sağlıklı, yirmi yaşındaki biri, cebinde bir kutu mide yatıştırıcısıyla gezer?" Kaşlarını kaldırdı. "Tüm ilk doğan soylular endişe duyar. Hepsinin bunu hafifletecek yolları vardır, çok azı kendini ilaçla tedavi etmek zorunda kalır."

"Geceleri krala ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Fakat azabı gördüğümde tanırım."

Cerise bunların hiçbirini duymak istemiyordu. Gün batımından sonra gölgeler onu ele geçirdiğinde Kian'ın acı çektiğine inanmak istemiyordu çünkü bu, bir gün tamamen yok olduğunda sonsuza dek sürecektir bir azap anlamına geliyordu. Efsaneye göre, Mortara'nın ilk doğanları gerçekten ölmez, sonsuza dek karanlıkta kalırlardı.

"Beni buraya neden getirdiniz?" diye sordu Cerise. "Tüm bunları anlatmanızın amacı neydi? Kendimi berbat hissetmek dışında ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Daha önce bahsettiğim sezgileri kuvvetli, yaşlı adamı hatırlıyor musunuz?" dedi Daerick. "Falcıların varlığına inanmadığınız için kesinlikle falcı olmayan adamı?"

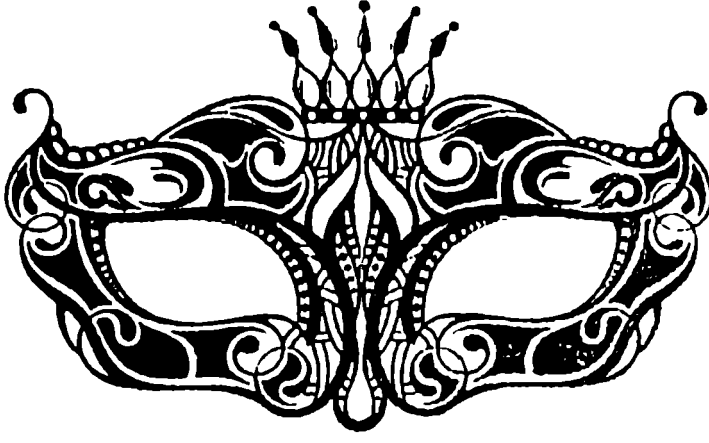
"Hatırlıyorum. Ben de size hangi gerçeği sezdiğini sormuştum."

"Karanlık ve yasak olanı seziyor. Özellikle kan lanetlerini ve bunların nasıl bozulacağını. Şimdi onunla neden tanışmak istediğimi anlıyor musunuz?"

Cerise yüzünü buruşturdu. Karanlık rahipler hakkında birçok hikâye duymuştu; tapınakları terk eden, şimdilerde

diyarlarda sinsice dolaşan, mağaralarda saklanan ve para için büyü yapan Tarikat'ın düşmüş üyeleriydiler. Daerick'in tanışmasını istediği adam böyle biri miydi? Eğer öyleyse, Daerick'in kendisinden tam olarak ne istediğini anlamamıştı. Haydut bir rahiple karşılaşmak, sonra da onu ihbar etmemek Cerise'i bu büyücülük suçuna ortak ederdi. Gerçeği kendine saklasa bile, Tarikat'tan biri er ya da geç ondan şüphelenebilir, Peder Padron onu göz açıp kapayıncaya kadar itiraf etmeye zorlayabilirdi.

Ağzını açtığında Daerick'in yüzündeki hevesli ifade sözünü kesmesine neden oldu. Umudu vardı. Hak etmediği hâlde Cerise'e güvenmişti. Talep Günü'nün Daerick'i mahvetmesine seyirci kalamazdı. Ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmadan kralın gölgeler arasında kayboluşunu da izleyemezdi. Daerick'in "sezgileri kuvvetli" dostunun onları soylu lanetlerini bozmaya götürebileceği en ufak ihtimali bile değerlendirmek zorundaydı.

6. BÖLÜM

Cerise, Daerick'in onu nereye götüreceğini bilmese de şehrin eğlence bölgesinin yeraltı barakalarından biri aklına gelen son yerdi. Kaşlarını çatarak yere dik bir şekilde inen bir dizi düzensiz kil basamağa baktı. En alttaki toprak yığınının ötesinde gölgeden başka bir şey göremiyordu. Aşağıda neyle karşılaşacağına dair tek ipucu, ara sıra duyduğu öğürme sesleriydi.

"Harika," diye fısıldadı yakasının kumaşını burnuna kadar çekerek. "Burayı nereden bildiğinizi sormayacağım."

"Sormamanız en iyisi," dedi Daerick. "Bu istisnai falcıyla daha önce hiç karşılaşmamış olsam da burada pek çok işim oldu ki hiçbirini onaylamayacağınızdan eminim."

"Sizin bir beyefendi olduğunuzu sanıyordum."

"Bazen bilgiyi kovalamak adabımuaşeretten önce gelir."

Cerise burnunu kırıştırarak ona baktı. "İçeri girmek zorunda mıyım? Ben burada beklesem..." Sokağın diğer tarafından gelen bir adam ona ıslık çalıp beş dakika eşlik etmesi karşılığında bir bakır sikke teklif ettiğinde sesi canlılığını yitirdi.

"Ne diyordunuz?" diye sordu Daerick.

"Her neyse. Önden buyurun."

Cerise burnunu örttü ve gözlerini Daerick'in ensesine sabitleyerek onu çalışma odasının derinliklerine kadar takip etti. İnsanlarla dolu loş, açık bir odadan geçtiler, içeridekilerin bazılarını bilinçsizce, diğerlerini şapkasını kullanarak kasten görmekten kaçındığı faaliyetlerle meşguldüler.

Kısa süre sonra bir kapıya ulaştılar, Daerick önce üç yavaş sonra iki hızlı vuruşlu şifreyle kapıyı çaldı. Diğer taraftan anlamadığı dilde konuşan birinden cevap geldi. Daerick aynı dilde karşılık verdiğinde kapı açıldı.

Tütsünün misk kokusu tarafından sarmalandılar. Küçük bir odaya girdiler, oda temizdi ve cilalı zeminde duran bir dizi mumla aydınlatılmıştı. Kusursuz bir buluşma mekânına benziyordu, kimsenin bakmayı akıl etmeyeceği bir barakada gizlenmişti. Yumuşak oturma minderleri etrafa saçılmıştı. Minderlerden ikisi doluydu. Birinde yaklaşık bir öküz büyüklüğünde genç bir adam, diğerindeyse "sezgileri kuvvetli" adam olduğu her hâlimden anlaşılan bir ihtiyar oturuyordu. Çifte yaklaştığında dehşetle yaşlı adamın gözlerinin olmadığını fark etti. Göz çukurları deriyle kaplıydı, sanki o şekilde doğmuş gibi yaşlılıktan çıkmıştı.

Daha genç olanı koruyucu bir tavırla omurgasını dikleştirerek Cerise'e dik dik baktı. "O kim? Daha önce görmedim."

"Kuzenim," dedi Daerick. Kendi soluk teniyle Cerise'in zeytuni ten renginin farkını göstererek, "İkinci dereceden," diye ekledi.

Yaşlı adam hırıltılı bir kahkaha attı. "Hayır, değil. Kanınızdaki farkın kokusunu alabiliyorum."

Cerise onu adama bir adım daha yaklaştıran Daerick'e bir bakış attı. "Gel," dedi yaşlı adam önündeki yere pat pat vurarak.

Cerise isteksiz de olsa Daerick'in yanındaki yer minderine oturdu ve karşısındaki adamlarla arasında bir kol boyu mesafe bıraktı. Daerick'le yerlerine yerleşir yerleşmez yaşlı adam öne doğru eğilerek burnundan derin bir nefes aldı.

“Sen bir Calatris’sin,” dedi Daerick’e. “Bir ilk doğan. Üzerindeki lanetin kokusunu alabiliyorum.”

Cerise pek etkilenmemişti. Daerick bir saray mensubuydu, bir tür halk kahramanıydı. Belki de yaşlı adam onun sesini ya da parfümünün kokusunu tanımıştı.

“Ama kız,” dedi adam tekrar derin nefes alarak. “O başka bir şey.”

Cerise adamın konuşmaya devam etmesini bekledi.

Yaşlı adam burnundan derin bir nefes daha aldı. “Damarlarında Solon’a dair bir şeyler seziyorum.”

“Babam bir Solon,” dedi Cerise.

“Annem mi demek istedin?” diye sordu adam.

“Hayır, babam,” diye cevap verdi Cerise.

Adam düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı. “Kanında Solon köklerinden daha güçlü bir şey var. Ama ne olduğunu bulamıyorum. Kokun... kafa karıştırıcı.”

“Bu annem olabilir,” dedi Cerise. Annesiyle birbirlerine o kadar benziyorlardı ki farklı nesillerde doğmuş ikizler oldukları sanılabiliirdi. “Annem sıradan biriymiş. Bebekken bir tüccar tarafından evlat edinildiği için soyu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.”

Yaşlı adam onu duymazdan geldi. Anlattıkları umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Ancak iri yarı genç arkadaşı *umursuyor* gibiydi. Kaşlarını çatarak Daerick’e, “Onu buraya getirmemeliydin,” dedi.

“Ne fark eder?” diye sordu Daerick. Cebinden bir para kesesi çıkararak avucunun içinde oynattı. “Ona kefil olabilirim.”

“Fark eder,” diye homurdandı genç adam.

Yaşlı adam aniden Cerise’e doğru bir hamle yaparak onu şaşırtan bir çeviklik ve güçle elini kaptı. O itiraz edemedi, adam minderlerinin altına uzandı ve kısa, çift başlıklı bir

bıçak çıkardı. Geri çekilmeye çalışsa da adam tutuşunu sıkılaştırdı ve işaret parmağının ucunu deldi.

“Ah,” diye bağırdı. “Bırak beni!”

Adam onu görmezden gelerek derisinin yüzeyindeki kar damlasını sıkıp kokladı. Bu yetersiz gelince Cerise’nin parmağını dudaklarına götürdü ve kanı emerek temizledi.

İğrenç! Açık görüşlülükten kastettiği şey bu değildi!

Adam sonunda elini bıraktığında Cerise elini geri çekti. Yaşlı adamın ağzından kalan ıslaklığı silmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki ilk tepkisini gözden kaçırdı. Cerise başını kaldırıp ona baktığında ağarmış kaşlarının çökük, deriyle kaplı göz çukurlarının üzerinde dikildiğini fark etti.

“*Umbra sangi,*” diye fısıldadı genç adama doğru. Genç adam bakışlarını Cerise’e çevirerek sanki boynuzları ve kuyruğu çıkmış gibi şaşkınlıkla baktı.

“Ne demek bu?” diye sordu Cerise.

Yaşlı adam Cerise’in kanını tükürdükten sonra eliyle ağzını sildi. Boş boş önüne bakan Daerick’e baktığında yüzündeki şaşkınlığı fark etti. Onu ilk kez şaşkın görüyordu.

Daerick adamlara, “*Hara ‘umbra sangi’?*” diye sordu ama onlar söylediğini duymazdan gelerek birbirleriyle hararetle fısıldaşmaya başladılar.

Cerise kötü bir şey olacağını hissetti, midesi bulanıyordu. Neler olduğunu anlamasa da içgüdüleri onu gitmesi için uyarıyordu. İçinde yükselen duygulara rağmen kendi merakına yenilerek olduğu yerde çakılı kaldı.

“Ne demek bu?” diye sordu bir kez daha. “Kanımda ne sorun var? Bilip de bana söylemediğiniz nedir?”

“Hiçbir şey,” dedi yaşlı adam hızlıca. “Sorun da bu zaten. Kanından hiçbir şey göremedim.”

“O zaman sorun ne?”

“Yeteneği yüzünden,” diye mırıldandı Daerick. “Bir kâhin

gibi geleceğe giden yolları görüp gibi kanın içinde yatan tarihi hissedebiliyor.”

“Hiçbir kan beni reddetmedi.” Yaşlı adam dudaklarını bir kez daha sildi. “Bunca yıllık hayatımda böylesini yaşamadım. Seninki hariç tüm damarlar bana sırlarını açıkladı. Senin Solon köklerinin ötesinde ne olduğunu bilmiyorum. Beni şaşırttın.”

Cerise’in kollarındaki tüyler ürperdi. *Beni şaşırttın.* Başrahibe aynı sözleri ona kaç kez söylemişti? Kaç kâhin onun geleceğini göremediklerinden yakınmıştı? Hepsini şaşırtmıştı ve şimdi de bu adam şaşırdığını söylüyordu. Ya Görü’ye çok uzak olduğu için başkalarının üçüncü gözünü kör ettiyse? Ya gerçekten bir sorunu varsa?

İri yarı genç adam kapıyı işaret ederek, “Gidin,” diye emretti daha yumuşak bir sesle. “Burada istenmiyorsunuz.”

Genç adamın bildiği bir şeyler vardı. Tavrındaki değişiklikten bunu anlayabiliyordu. Ona karşı hâlâ dostça davranmıyordu ama tehditkâr da görünmüyordu. Artık ondan korkuyor ya da ona saygı duyuyordu ve Cerise bu değişimin nedenini öğrenmek istiyordu.

Gözlerini genç adama dikti. “Bana ne sakladığınızı söyle.”

“Gidin,” diye tekrarladı adam.

Daerick işaret parmağını yukarı kaldırdı. “Lütfen. Sadece bir soruma cevap verin, sonra gidelim.” Para dolu keseyi şıngırdattı. “Zaman ayırdığınız için ödeme yapacağıma söz veriyorum.”

Yaşlı adam yüzünü Daerick’e çevirdi. “Ne sormak istediğini biliyorum, genç Calatris. Pazardaki soyluların yarısı aynı şeyden bahsediyor. Kralın elçisi hakkındaki söylentilerin doğru olup olmadığını bilmek istiyorsun.”

“Evet,” dedi Daerick. “Soylu laneti bozulabilir mi?”

“Her lanet bozulabilir,” dedi yaşlı adam. “Bunu yapmanın iki yolu vardır. İlki, laneti yapan kişinin hayatına son

vermektedir. Sizin durumunuzda bunu tavsiye etmiyorum. Tanrıca kendisini öldürmenin zor olduğunu kanıtladı.”

Genç adam söylenenleri onaylarcasına tek kaşını kaldırdı.

“Diğer seçeneğiniz,” diye devam etti yaşlı adam, “laneti yapan kişiye karşı işlenen suçu tersine çevirmektir.”

“Ama o yanlış bir şey yapmadı,” diye karşı çıktı Cerise.

“O zaman atalarının suçlarını,” dedi adam. “Nesilden nesile aktarılan lanetler için çözüm diğerleriyle aynıdır. Onlara verilen zararı tersine çevirerek laneti yapanı sakinleştirmelisiniz.”

Cerise Büyük İhanet’i tersine çevirmeyi düşündü. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordu. “Petros Kılıcı’nı bulmamızı, Tanrıca’yı gökten aşağı çekmemizi, ölümlü şekline girsin diye onu baştan çıkarmamızı ve... onu *bıçaklamamamızı* mı öneriyorsun?”

“Elbette hayır,” dedi yaşlı adam. “Her suçun kefareti farklıdır. Bunu keşfetmeniz gerekecek. Ama şunu söyleyebilirim ki, dökülen kanın karşılığı neredeyse her zaman kurban edilen kandır.”

“Kana kan,” diye düşündü Daerick. “Ama nasıl? O nasıl bir şey ki?”

“Keşke verebilecek bir cevabım olsaydı,” dedi yaşlı adam.

Yaşlı adamın genç arkadaşı ödemeyi almak için elini uzattı. “Sorunuz cevaplandı. Şimdi anlaşılmaya uyun ve gidin.”

Daerick itiraz etmedi. Para kesesini iri yarı adama fırlattıktan sonra Cerise’e odadan çıkarken eşlik etti. Odaya girdikleri yoldan çıktılar ve barakadan çıkıp sokağa giden dik kil basamakları tırmanana kadar tek kelime etmediler.

Cerise gün ışığı yüzünden gözlerini kısarken burnu şehrin sert kokularına alıştı. “Pek bir şey öğrendiğimizi sanmıyorum,” dedi Daerick’e. “Umarım o kese gümüş değil, bakır sikke doludur.”

“Ona bir servet ödedim,” dedi Daerick çenesindeki fasulye filizi sakalını kaşıyarak. “Ve o her kuruşunu hak etti.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?”

Daerick oraya ulaşmak için izledikleri yoldan farklı bir yöne doğru yürümeye başladı. Cerise omzunun üzerinden hüznü bir bakış attıktan sonra onu takip etti. Daha önce pazarda gördüğü küçük kanatlı yaratıkları yakından inceleyebilmek için aynı yoldan saraya dönmeyi ummuştı.

“Evet,” diye cevap verdi Daerick. “Araştırmam için bize üç değerli bilgi verdi. İlk olarak bize lanetlerin nasıl bozulabileceğini, ikinci olarak da sizin bir anomali olduğunu söyledi.”

Cerise kendisine anomali denmesinden hoşlanmamış olsa da yerine koyabileceği daha uygun bir tanım düşünemiyordu. “Üçüncüsü nedir?”

“*Umbra sangi* terimi,” dedi Daerick. “Ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim. Sanırım bu da falcının size olan tepkisini açıklayacaktır.”

“Genç adamınkini de,” diye ekledi Cerise. “Bana nasıl baktığını gördünüz mü?”

“Göğsünüzden bir iblis fırlamış gibi mi?” diye sordu Daerick gülüşünü bastırarak. “Evet, fark ettim. Şaşkınlığını o kadar da gizleyemedi.”

Daerick adımlarını hızlandırdı ve Cerise’i hanımefendilere yakışmayacak bir şekilde hızlı yürümeye zorladı. Açık hava pazarına ulaştıklarında ondan yavaşlamasını istemeyi düşündü ama Daerick heyecanlı dolu ve gergin görünüyordu. Belli ki laneti bozma ihtimali ona yepyeni bir amaç vermişti ve Cerise de şikâyet etmeye cesaret edemedi.

Şehirden çıkıp kraliyet arazisine geri döndüler. Sarayın girişine vardıklarında Daerick en alt basamakta durup tam bir beyefendi gibi Cerise’in karşısına geçti.

“Leydim.” Elini tuttu ve eğilerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. “Eşliğiniz büyük keyifti, teşekkür ederim. Fakat ne yazık ki sizi akşam yemeğinde eşliksiz bırakacağım çünkü

yarın elçilik derslerimize başlamadan önce biraz araştırma yapmak istiyorum.”

“Elbette,” dedi Cerise, kendisine görevlerini öğreteceğine dair verdiği sözü hatırladığını duyduğuna minnettardı. Yeni öpülmüş parmak eklemlerine bakarak gülümsedi. Daha önce hiç kimse elini öpmemişti. Bundan epey keyif almıştı. Nasıl olduysa bu hareket ona kendini yaşça büyük hissettirdi. “Sabah görüşürüz, Lord Calatris.”

“Daerick,” diye düzeltti genç adam.

“Ama sen de bana Cerise dersin.”

“Memnuniyetle, Cerise.” Daerick merdivenleri tırmanıp fuayeye girmeden önce durakladı. “Daha çok erken. Peder Padron’dan sana arşivleri gezdirmesini istemelisin.”

“Ne arşivi?”

“Kutsal alanın altındaki yeraltı mezarlarındakileri. Orada kutsal emanetler ve metinlerden oluşan bir koleksiyon var. Arşivlerin tam olarak ne içerdiğini bilmem imkânsız çünkü mabede meslekten olmayanların girmesi yasak.” Bir omzunu kaldırdı. “Etrafa bakınmaktan ve bize yardımcı olacak faydalı bir bilgi bulup bulamayacağını görmekten zarar gelmez diye düşünüyorum.”

Cerise gülümsedi. “*Büyük İhaneti Tersine Çevirmek: Ace-milerin Cep Rehberi* adlı bir kitap arayacağım.”

Alay etmesine rağmen içinde kasvetli ve yoğun bir duygu vardı, bu his ancak kırılmış güven duygusunun acısı olarak tanımlanabilirdi. Peder Padron, mabette onunla geçirdiği saatlerin herhangi bir diliminde ona arşivlerden bahsedebilirdi. Arşivleri kendisinden kasıtlı olarak sakladığını düşünmek istemese de şehirdeki rahiplerle olan etkileşimi kafasını karıştırıyordu. Belki de Mortara rahipleri aldatmayı seviyordu. Tanrıça’nın hizmetinde olsalar da en nihayetinde onlar da insandı.

Daerick’i takip ederek geniş merdivenlerden odasına çık-

tı, köylü kıyafetlerini çıkarıp tapınakta giydiği elbiselerden bir tanesini üzerine geçirdi. Ellini yüzünü yıkadıktan sonra saçlarını topladı. Kendine çeki düzen verdikten sonra birinci kata döndü, açık hava koridorundan geçti ve mabedin kapılarını iterek açtı.

Dua odası boştu, rahipler öğle yemeği için yemekhaneye ya da görevlerini yerine getirmek için şehre gönderilmişlerdi. Bitişik koridordan Peder Padron'un özel odasına baktığında kapısının aralık olduğunu fark etti, adam içerideydi. Ona arşivleri gezmek istediğini söyleyebilirdi ama ya acemilerin yeraltı mezarlarına girmesi yasaksa? Eğer öyleyse kurala uymaktan başka çaresi yoktu. Tabii yeraltı mezarlarını kendi başına keşfederse, yani yasak olduğunu bilmeden, yakalandığında bundan habersiz olduğunu iddia edebilirdi.

Evet, kararını vermiş. Af dilemek izin istemekten daha iyiydi.

Dua odasını geçerken ayakkabıları yer karolarına çarpınca meydana gelen yankı, omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Ani bir dürtüyle durup omzunun üzerinden baktı. Yavaşça dönerek arkasını kontrol etti.

Kimse yoktu.

Nefesi verip sunağa doğru ilerledi ve etrafında bir daire çizerek yürüdü. Sunağın mermer yapısını incelerken, gizli bir menteşe ya da çatlak olup olmadığını kontrol etmek için parmaklarını yan taraflarında gezdirdi. Bu da sonuç vermeyince elbisesini toparlayıp diz çökerek iki eliyle fayansları yoklamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

O kadar ani bir şekilde nefes aldı ki neredeyse ciğerleri parçalanacaktı. Boynunu çevirdiğinde, birkaç adım ötesinde bir rahibin durduğunu fark etti; orta yaşlı, kızıl saçlı bir adamdı ve aniden belirmiş gibiydi. Her ne kadar önünde kavuşturduğu elleriyle sakın ve dingin görünüyor olsa da gözlerindeki Cerise'in bir santim geriye doğru çekilmesine neden

olan soğukluk, kendini belli ediyordu. Bu tam olarak tapınakta kaçındığı türden bir adamdı.

“Beni korkuttunuz, peder.” Bir avucunu göğüs kafesine götürerek gülümsemeye çalıştı. “Adımlarınız ses çıkarmıyor olmalı. Size imrendim. Bu benim asla yapmayı başaramadığım bir şey.”

“Sana,” diye homurdandı adam, “burada ne yaptığını sordum.”

Cerise dudaklarını ıslattı. Yalan söyleyemezdi ve adamın ondan gerçeği öğrenmek için büyü kullanması riskini göze alamazdı, bu yüzden kelimeleri dikkatle seçmeye çalıştı. “Bir şey arıyordum ama sanırım burada değil.” Adam daha fazla üsteleyemeden Cerise yerden kalkarak reverans yaptı. “Tanışmadık. Ben Cerise Solon, kralın elçisiyim.”

Adam cübbesine düşmüş olan bir tüyü silkeledi. “Evet, biliyorum. Ben de Peder Bishop.”

“Ah, evet. Adınızı duymuştum,” diye cevap verdi Cerise. “Siz Leydi Champlain’i odasındaki çöl panterinden kurtaran rahipsiniz. Çektiğiniz acıdan sonra iyileştiğinizi gördüğüme sevindim. Tatlı keklerin bir faydası oldu mu?”

Adam tek kaşını kaldırdı. “Bunu nereden...”

“Peder Padron onlara karşı bir zaafınız olduğundan bahsetti.”

“Öyle,” dedi ama bakışlarını Cerise’in yüzünde gezdirişinden, onu bu bilgiye layık görmediği açıktı.

“Evet, şey,” dedi Cerise Peder Padron’un ofisine doğru ilerlerken, “Gidip Majestelerini bulsam iyi olacak. Sizinle tanışmak benim için bir onurdu, Peder Bishop. Shiera’nın ışığı üzerinizde olsun.”

“Gazap dolu gözleri uzaklara baksın,” diye tamamladı adam ama belli ki yalnızca nezaket icabıydı.

Cerise hızlı adımlarla odadan çıkarken nemli avuçlarını eteklerine sildi. Peder Padron’un kapısını iki kez çalarken ona

bu karşılaşmadan bahsedip bahsetmemeye henüz karar vermemişti ve çalışıyla kapının aralanması bir oldu. Fakat onu masasının arkasında, sırtı ona dönük, yaldızlı cübbesinden kan sızarken gördüğünde aklındaki tüm düşünceler aniden kayboldu. Dönüp Cerise'in yüzüne baktığında öne atılarak, "Peder Padron, yaralanmışsınız!" dedi.

Adam deniz mavisi gözlerini kırptırdı.

"Sırtınız kanıyor," dedi Cerise.

"Ah, hepsi o kadar mı?" Gülümseyerek sandalyesine yerleşti. "Küçük bir kefareten başka bir şey değil. Hepimiz kendimize göre günahkâruz."

Küçük bir kefaret mi? Cerise başını iki yana salladı. Belli ki ne kadar kötü yaralandığından bihaberdi. "Bir şifacı çağırayım. Tapmak uzak değil. Buraya gelmesi çok sü—"

"Şifacıya ihtiyacım olursa," diye araya girdi peder, "çağırmaıy kendim becerebilirim. Ya da kendimi iyileştirebilirim. Pek çok yeteneğe sahibim."

"Ama—"

"Cerise." Adını tek bir kez söyleyerek onu, yerini unutmaması konusunda uyardı.

Cerise sustu, kendini azar işitmiş bir çocuk gibi hissediyor ve bundan nefret ediyordu.

"Şimdi söyle bakalım." Aralarında hiç konuşma geçmemiş gibi ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Buraya gelme nedenin nedir?"

Başka bir seçenek görmediğinden ona dürüst olmaya karar verdi.

"Lord Calatris bana mabedin altında yeraltı mezarları ve arşivler olduğunu söyledi. Bu doğruysa görmeyi çok isterim."

Sözleri başrahibi şaşırttıysa da bunu belli etmedi.

"Doğru. Fakat korkarım ki yeraltı mezarları düşünüldüğü kadar ilgi çekici değil. Aşağıda kül saklama küpleri, toz ve okunamayacak kadar eski parşömenlerden başka pek bir şey yok."

“Benim kulağıma ilgi çekici geliyor...”

“Seni gezdirmemi ister misin?”

“İsterim, Peder Padron. Siz de isterseniz.”

“Peki o zaman,” dedi masasının etrafından dolanıp cennetmence kolunu ona doğru uzatarak. “Hemen gidip bakalım.”

Peder, rahipler öğleden sonra duaları için öğle yemeğinden dönerken hareketlenmeye başlayan mabede kadar ona eşlik etti. Adamlar yer minderlerini düzenliyordu. Rahiplerin çok küçük bir kısmı Cerise’i fark etmişti, ibadet ederken gözlerini kapatan Peder Bishop bile buna dahildi. Ancak Peder Padron’la birlikte sunağı geçip diğer duvara doğru yürürlerken izlendiğini hissederek arkasını döndü ve odadaki tüm bakışların üzerlerinde olduğunu gördü.

Ona bakmıyorlardı. Peder Padron’a bakıyorlardı.

“Size bakıyorlar,” diye fısıldadı Cerise.

Peder duvarın önünde durarak kibirle çenesini kaldırdı. Gururu Cerise’i şaşırtmıştı çünkü onu her şeyden üstün görmüştü. O Shiera’nın başrahibiydi, yaşayan en güçlü adamdı. Neden sıradan rahiplerden onay alması gereksindi ki?

“Yeraltı mezarlarını açmamı izlemeye bayılıyorlar,” diye mırıldandı. “Bunu tek başına yapabilen tek kişi benim. Diğerleri bunu yapabilmek için enerjilerini birleştirmek zorunda.”

Hava bir akımla yoğunlaşırken Cerise’in ensesindeki minik tüyleri diken diken etti. Büyüyü hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Büyü vücudunu dinginlikle kaplayınca omurgasından aşağı bir zevk ürperti süzüldü. Önündeki geniş taş parçası duvardan bir gıcırtyla ayrıldı, az öne hareket etti ve kenara kayarak nemli hava kokan, karanlık bir girişi ortaya çıkardı.

Demek arşivlerin girişi burasıydı. Kendi başına bulması imkânsızdı.

Gölgelere bakarak taş zeminin kademeli bir eğimle yerin altına doğru kaydığını gördü. Pederden yayılan son enerji titreşimiyle düzinelerce duvar apliği alev alarak geçidi aydınlat-

tı. Eli hâlâ Peder Padron'un duvara uyguladığı kuvvetli büyü sırasında hiçbir ürperme belirtisi göstermeyen ön kolunda duran Cerise, ileriye doğru sürüklendi.

“Bir şey sorabilir miyim, peder?”

Cerise'in elini okşayarak, “Daha önce söylediğim gibi, istediğinizi sorabilirsiniz, Cerise,” dedi adam.

“Yeteneğinizle alakalı,” dedi ayakkabılarının altındaki toz ve döküntülerin çıtırtısıyla. “Büyünüz her zaman bu kadar güçlü müydü, yoksa eğitimle mi gelişti?”

“Aslında her ikisi de,” diye cevap verdi. “Bir rahip yeteneğine kavuştuğunda, başlangıçtan itibaren tam gücüyle ortaya çıkar. Her birimiz sınırlı miktarda dönüştürülebilir enerjiyle doğarız. Benim kaynağım çoğundan daha fazla. Eğitim, yeteneğimi en iyi şekilde kullanmamı sağladı ve bu sadece benim becerimin ve verimliliğimin artmasına neden oldu, gücümün değil.”

Cerise başıyla onayladı. Kâhinler için de aynısı geçerliydi. Bir kâhinin öngörü yeteneği ne kadar zayıf ya da güçlü olursa olsun, ömür boyu aynı kalırdı. “Yeteneğiniz erken mi ortaya çıktı?”

“Aslında hayır, Talep Günü'nün sabahında geldi. Geç çiçek açtım diyelim.” Ona neşeli bir bakış attı. “Tanıdığım başka biri gibi.”

Cerise beklenmedik bir umutla adımlarını hafıfletti. *Belki de bir ot değil, geç çiçek açan biriydi?*

Koridor parlak mermerden yapılmış siyah ve beyaz bloklardan oluşan taş bir kemere çıkıyordu. Kemerin altından geçerek anıt mezara benzeyen bir yere çıktılar. Mermer duvarlara yerden tavana kadar sıra sıra, yüzlerce gümüş levha sabitlenmişti. Her levhanın üzerinde kazınmış bir isim vardı.

“Burası Baş Mabet,” diye açıkladı Peder Padron sesi odada yankılanırken. “Mortara hanedanına hizmet etmiş tüm başrahipler burada yatıyor. Bir gün benim küllerim de

kardeşlerime katılacak. Buraya defnedilmek Tarikat'ın bir insana bahşedebileceği en büyük onurdur." Sonra alaycı bir sesle ekledi, "Yine de bu konuda bir acelem yok."

Cerise titrek bir meşalenin ışığında etrafını inceledi, kutsal emanetler ya da parşömenler arasa da örümcek ağları ve tozdan başka bir şey göremedi. Tarikat'm en büyük onuru için rahipler mozoleyi pek temiz tutmamışlardı. Belki de ölümün örümcek ağlarını umursamadığını düşünüyorlardı.

"Eski parşömenlerden bahsetmişsiniz."

"Evet, işte burada."

Cerise'in elini kendi kolundan uzaklaştırdı ve mabedin sol arka köşesine doğru ilerlemeye başladı. Enerjisini kullanarak başka bir odaya açılan ince bir kapıyı ortaya çıkardı. Cerise pek de mezara benzemeyen, minyatürü gibi görünen ön odada ona katıldı. Mermer duvarları bakımsızlıktan parlaklığını kaybetmişti, bazıları, deri ciltli kitaplarla kaplı raflar oluşturmak için oyulmuştu. Diğerleriye gelişigüzel bir şekilde üst üste dizilmiş parşömen yığınlarıyla doluydu. Parşömenlerin ne içerdiğini bilmiyordu ama görüşe göre Tarikat için kıymetleri yoktu. Yerdeki kalın, bozulmamış toprak halıdan, burayı kimsenin ziyaret etmediğini anlayabiliyordu. Yine de ciltleri incelemek için aceleci davranmadı ve çoğunun isimler ve tarihlerden oluşan derlemeler olduğunu fark etti.

"Bunlar orijinal kutsal parşömenler değil, doğru mu?" diye sordu Cerise.

"Ah, hayır," dedi Peder Padron gülerek. "Onlar Calatris'te, o kadar güçlü bir büyü tarafından korunuyorlar ki ben bile onları okuyamıyorum." Sakallı çenesini raflara doğru uzattı. "Bunlar yazıya dökülmüş sıradan kayıtlar: Doğumlar, ölümler ve benzerleri. Onları saklıyoruz çünkü bu kadar eski bir şeyi yok etmek utanç verici geliyor."

Bir başarısızlık daha. Başka bir çıkmaz. Cevaplar orada değilse başka nerede olabileceklerini hayal bile edemiyordu. "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

“Korkarım elimizdekilerin hepsi bu.” Peder Padron geri çekilerek özür dilercesine sırttı ve ön kapıdan dışarı çıktı. “İlgi çekici olmadığını konusunda sizi uyarmıştım.”

Cerise omuzları hayal kırıklığıyla çökmüş hâlde onu takip etti. “Yine de bunun için...”

Göz ucuyla sıçrayan bir alev gördüğünde aniden durakladı. Duvar apliklerinden biri diğerlerinden daha parlak bir şekilde yanıyordu. Yere bakıp toprağın üzerinde bir ayakkabı izi fark edene kadar buna pek kafa yormamıştı ancak ayakkabı izinin sadece yarısını görebiliyordu, bir çizmenin ya da bir mokesenin küçük, kare topuklu kısmıydı. İzin geri kalanı sanki biri duvarı yarıp içinden geçmiş gibi mermerin altında kaybolmuştu.

Başka bir ön oda daha vardı. Peder Padron’un ondan sakladığı bir oda.

Göğsünde bir sızı hissetti. Kendine belki de Peder Padron’un odanın varlığından haber olmadığını söylemeye çalışsa da bu bir yalandı ve bunu iliklerine kadar hissediyordu. İçgüdüleri yanılmamıştı. Ona arşivlerden bahsetmemeyi kasten seçmişti çünkü gizli odada onun bulmasını istemediği bir şey vardı.

Belki de bazı ölümler o kadar da ölüm değildi.

...

Saatler sonra bahçede volta atıyor, hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey hissetmiyordu. Daerick’in yanında olmasını diliyordu. O sarayda araştırma yapmakla meşgulken arşivler hakkında konuşabileceği başka kimse yoktu.

Peder Padron’a şüpheyle yaklaşmayı çok istiyordu ama aslolan adamın Cerise’i kandırmış olmasıydı ki bu da canım yakıyordu. Bir de kefarete olarak acı çekmeyi benimsemiş olması vardı. Başrahibe’nin onu uyardığı şeyin ta kendisiydi.

Başka ne yalanlar söylemişti? Nezaketini yanlış mı anlamıştı? Peder Bishop'un açıkça sergilediği küçümsemenin aynısıyla gizliden gizliye mi izlemişti onu?

Bu soruların cevaplarını bilmiyordu ve bu onu çıldırtıyordu.

Dikkati dağılmış bir hâlde bir gül ağacına uzandığında serçe parmağına bir dikenin battığını hissetti. Hissettiği acının etkisiyle tıslayarak parmağını dudaklarına götürdü. Acı odağını dışarıya çevirmesine neden oldu ve bir kez daha çevresinin farkına varmasını sağladı. Bahçenin arka tarafındaki çit labirentinden gelen bir ses duydu. Boğuk bir homurtu, acı çeken birinin sesi geliyordu.

Sesi labirentin merkezine kadar takip ettiğinde haklı olduğunu anladı. Orada, çimenlerin üzerinde yüzü solgun, her zamankinden daha sarhoş görünen, midesini tutup içindekileri çıkarmamak için çırpanan kralı diz çökmüş hâlde buldu. Tuhaftı ama bir zamanlar tapınakta çok fazla kutsal elma şarabı içtiğinde hissettiklerini hatırlayarak onun acısıyla empati kurdu. Eteklerini kaldırdı ve aralarına olası tatsızlığı önlemek adına yeterince mesafe koyduğundan emin oldu.

“Majesteleri,” diye selam verdi. “Sabaha kendinizi daha hissedeceğinizi söyledim ancak bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum.” Belki kanındaki alkol, gün batımında geri kalanıyla birlikte yok olacaktı. “Sizin bedeniniz benimkinden farklı.”

Kral bir kahkaha atarak Cerise'in göğsüne baktı.

“Belki de düşündüğüm kadar cahil değilsinizdir.”

“Bunu neden yaptığınızı biliyorum,” dedi Cerise.

“Neyi? Yarı sindirilmiş birayla bahçeyi kirletmeyi mi?”

“Beni neden küçümsediğinizi,” dedi. “Hakkımda duyduklarınız sizi umutlandırdı ve sıradan biri olduğumu öğrenmek canınızı yaktı. Hareketleriniz hem bana hem de dedikodulara inandığınız için kendinize karşı bir misilleme yöntemi.” Kral

karşı çıkmak için ağzım açtığında, “Daerick böyle söyledi,” dedi.

“Daerick,” diye homurdandı kral. “O burnunu bir gün bana kırdırarak.”

“Daha fazlası da var,” dedi Cerise. “Bana gölgelerdeki gecelerinizi hatırladığınızı söyledi. Bu doğru mu?”

Bir anlığına Kian’ın bakışlarında korku belirdi. Cerise gözlerini kırpmış olsaydı bunu kaçıracaktı. Ama kaçırmadı ve o anda kralın aslında kim olduğunu gördü: Gecedен korkan yaralı bir adam. Kaburgalarının arasında bir sempati duygusu belirse de bunu zayıflık olarak algılamasından ve ona duyduğu saygıyı kaybetmesinden korktuğu için bu duyguyu kendine sakladı.

“Daerick yanılıyor,” dedi Kian.

“Size inanmıyorum.”

“Yani artık bir kâhin misiniz?”

“Korktuğunuzu görmek için gözlerim yetiyor.”

Kian çimlere tükürdükten sonra utanmadan konuyu değiştirdi. “Sabah kendimi daha kötü hissedeceğimi söylediğinizde yanılmıştınız. Kendime ne yaparsam yapayım, bir parmağım kopsa bile ki bu yaşandı, sapasağlam bir şekilde uyanıyorum.” Göğsünün üst kısmındaki deri parçasına dokundu. “İsteseniz kalbimi delebilirsiniz. Güneş battığında atmaya devam ettiği sürece, gün doğduğunda yeni bir kalbe sahip olacağım.”

“Bunu aklımda tutarım,” dedi Cerise. “Kibar olup beni aşağılamaktan vazgeçerseniz sizi bıçaklamak için alacakaranlığa kadar beklerim.”

Kian göz kenarlarının kırıışmasına neden olan yumuşak, nefes nefese bir kıkırdama sesi çıkardı. Bu seferki gülüşü içtendi ve Cerise kendini onu bir daha duysun diye başka bir espri yapmak için zihninin derinliklerini kurcalarken buldu.

“Kimse beni lanetime hazırlamadı,” dedi Kian. “Talep Günü’mden sonra vücudumun şafakta kendini yenilediğini

öğrenmem iki haftamı aldı. Dirseğimi kırdığımda bunu acı verici bir şekilde öğrendim.”

Dalgınlıkla sol kolunun kıvrımını ovuşturdu. “O gün bir parmağımdan da olmuşum.”

“Olaylı bir güne benziyor,” dedi Cerise. “Ne oldu?”

“Daerick’le babamın en iyi içkilerinden bir şişe çalıp, sonra da ahırda içmiş olabiliriz.” Kian sırttı. “Atların erkek pantolonu giymekten hoşlanmadığım biliyor muydunuz?”

Cerise güldü. “Bunu hiç düşündüğümü sanmıyorum.”

“Eh, artık biliyorsunuz,” dedi. “Ve bir kısırağın ısırığından daha kötü olan tek şey sarhoş, kan içinde ve çıplak bir hâlde babanızın doktoruyla yüzleşmek zorunda kalmaktır.”

Gülümsemeye devam eden kral, sanki o anları tekrar yaşıyormuş gibi gözlerini çitlere çevirdi. Cerise onun bu hâinden, kolay gülebilen ve anlatacak birçok hikâyesi olan yaramaz genç Kian’dan hoşlanmıştı.

Gelgelelim rüzgâr yön değiştirdi, Kian bakışlarını turuncu ve mor çizgilerin güneşin son ışıklarını renklendirdiği gökyüzüne çevirdi. Dudaklarının köşeleri aşağıya döndü. Yüzündeki tüm neşe kaybolarak yerini korkuya bıraktı.

“Majesteleri, lütfen beni dinleyin.” Cerise ona yaklaşarak elini uzattı. İlk başta tereddüt etse de ellerinden birini iki elinin arasında tutmasına izin verdi. Bir anlığına elinin hoş sıcaklığının, sert, nasırlı ve büyük oluşunun tadını çıkardı. “Görürü’ye sahip değilim ve sahip olup olmayacağımı bilmiyorum. Ama bugün Daerick’le soylu lanetleri hakkında birkaç şey öğrendik, şehirden dönerken o kadar umutluydu ki neredeyse parlıyordu. Daerick’i bilirsiniz, standartlarını ve zekâsını. Her fikre bu kadar heyecanlanmaz.”

“Ne öğrendiniz?” diye sordu Kian.

“Lanetin kefaret yoluyla bozulabileceğini.”

“Peki bunu nasıl yapacağız?” Kian onun yüzüne baktığında, duman grisi gözlerinde umut ve umutsuzluğunun savaşını gördü.

Cerise alt dudaklarını ısırdı. "Henüz bilmiyorum."

Kralın gözlerinde umutsuzluk galip geldiğinde bakışlarını alçalttı. Kendini korumak istediği için onu suçlayamazdı. Cerise henüz onun güvenini kazanmamıştı. "Bildiğim tek şey," diye devam etti Cerise, "Tanrıça'nın beni buraya bir sebep için gönderdiği gerçeği. Bundan eminim. Hepimizden daha büyük bir planı var."

Kian koyu renk kirpiklerinin arasından bakışlarını yukarı çevirdiğinde, gri gözleri onunkilerle buluştu. Yine de gözlerinde belli belirsiz bir duygu, bir umut arayışı ve bundan çok daha büyük bir korku vardı.

Cerise kralın elini sıktı. "Shiera hata yapmaz."

"Hayır," diye kabul etti Kian. "Bana çektiirdiği acılar kasıtlı."

"Tanrıça intikamcı olabilir, doğru. Ama ben onun merhametine de şahit oldum."

Kian alaycı bir ses çıkardı.

"Gerçekten," diye Cerise. "Tapmağa cehennem ateşiyle gelen bir kız vardı, yüzünün her yerinde kırmızı renkli, korkunç döküntüler vardı ve ateşi kontrolden çıkmıştı. Şifacıların hiçbirisi derdine derman olamadı. Ama kız en sevdiği bebeğini yanan sunağın üzerine koydu ve bir anda," parmaklarını şıktı, "iyileşiverdi."

Kian gözlerini devirerek, "Bir mucize," diye mırıldandı.

"Gerçekten bir mucizeydi," dedi Cerise ısrarla. "Çok sık gerçekleşmeler de tanım gereği mucizelerin nadir olması gerekir. Shiera dualara karşılık verir. Cevap olumsuz olduğunda bile onun varlığını içimde ikinci bir kalp gibi hissettim."

"Benim dualarıma ne zaman karşılık verdi ki?" Bu sözlerinin altında büyük bir acının yattığı açıktı.

"Belki beni buraya size hizmet etmem için gönderdiğinde. Ya da bugün, Daerick'le lanetinizi nasıl bozacağımızı öğ-

renmemiz için şehre giden yoluma rehberlik ettiğinde. Sanırım soylu hanelerin yeterince acı çektiğini düşünüyor.”

“Belki de sadece bıçağı çeviriyordur.”

Cerise kuru bir kahkaha attı. “Beni buraya size umut verip, sonra onu tekrar elinizden almam için mi gönderdiğini düşünüyorsunuz? Bu bir kral için bile küstahlık. Yaşayan onca insan arasında sizi bu kadar özel kılan nedir ki yaratıcımız sizinle oynama zahmetine girsin?”

Buna verecek hiçbir cevabı yoktu.

“Bu ikimizi de aşan bir şey,” dedi Cerise. “Öyle olmak zorunda. Ancak biraz inançlı olmak ya da en azından öyleymiş gibi davranmak zorundasınız. Bana direnip beni küçümsemenize neden olmadan da laneti kırmak yeterince zor olacak.”

Kral konuşmak için ağzını açsa da duraksadı.

“Vazgeçmeyeceğinize söz verin,” diye ekledi Cerise. “Şafak vakti uyandığınızda yüz yıl ömrü kalmış bir kral gibi davranacağınıza söz verin. Halkınızın size sandığınızdan çok daha fazla ihtiyacı var. Onları ihmal etmeye devam ederseniz çekcekleri acıyı düşünün.”

Yutkunurken kralın boğazı düğümlendi.

“Bunu yapacağınızı duymam gerek.”

Kian yavaşça başım sallayarak, “Deneyeceğim,” diye mırıldandı.

Gönülsüz bir cevaptan daha fazlası için üstüne gitmek istese de kralın eli kapkara bir gölgeye dönüşerek parmaklarının arasından kayıp gitti. Kian’ın kaybolan son parçaları yuvarlak, kıpırtısız, kafasının içinde bir gök gürültüsünden daha yüksek sesle çınlayan, yüzlerce sessiz yakarışla dolu gözleri oldu.

Beni yalnız bırakma. Benden vazgeçme. Başarısız olma.

Gözleri onunkilere mühürlendi ve ortadan kaybolduktan sonra bile onları uzun bir süre görmeye devam etti.

7. BÖLÜM

Cerise.

Fısıltı iç kulağını gıdıklayarak onu rüyalarından çekip çıkardı.

Uyan, Cerise.

Sese doğru bir hamle yaptı.

Uyan!

Bir solukta kendine geldiğinde sesin sahibini bulmak için odasına göz gezdirdi. Sarayda geçirdiği önceki gecelerde olduğu gibi etrafım sadece şafaktan önce gelen, koyu siyah karanlık sarmıştı. Ancak bu kez uykunun sisi dağılırken havada bir farklılık hissetti. Oraya ait olmayan bir koku. Bir kez daha kokladığında bunun duman olduğunu fark etti.

Yatağından fırlayarak odasına doğru koştu ve geceliğini değiştirme zahmetine girmeden lambanın ışığıyla aydınlatılmış koridora kadar ilerledi. Mortara'da mutfaklar dışında ocak olmadığını biliyordu, yani sarayda bir yangın çıktıysa bile bu iyi bir şey değildi.

“Yangın!” diye bağırdı.

Kimse cevap vermeyince koridordaki diğer odaların boş olduğunu fark etti. Havaya bir renk tonu sinmiş, koridorun

diğer ucunda yoğunlaşmıştı. Yangın yakında bir yerlerdeydi. Kral saray sakinlerini azletmiş olsa bile, gece bir ziyaretçi gelmiş ve yanan odada mahsur kalmış olabilirdi.

Cerise dumanı takip ederek kapının altından siyah dumanların sızdığı odaya ulaştı. Bir kez daha, “Yangın!” diye bağırdı.

Bu kez birisi bağırışını duydu. Bir kraliyet muhafızı koridorun diğer ucundaki köşeyi döndü. Dumanı görerek ona doğru koştu ama yaklaştıkça adımları yavaşladı ve tökezlemeye başladı. Dizlerinin üzerine çöküp yere yığılmadan önce ona on adım kadar yaklaşabilmişti. Biraz sonra iki muhafız daha köşeyi döndü ama ikisi de botlarına takılıp düşerek bilinçsizce ilk muhafızın yanına yığıldılar.

Cerise muhafızların omuzlarını sarssa da uyandırmayı başaramadı. Kimsenin yardıma gelemeyeceği belli olunca kapı kolunun sıcaklığına bakmak için elinin tersini kullandı. Dokunabileceği kadar ılıktı, o da tutup kapıyı açtı ve sıcaklık anında tenine çarpınca irkildi.

Dizlerinin üzerine çökerek dumanının altından baktı. Koridorda iki bilinçsiz muhafız daha yatıyordu. Bitişikteki yatak odasında bir kadın kaçmaya çalışırken bilincini kaybetmiş gibi yatağın yarısına yığılmıştı. Yangının kaynağı alevlerin perdeyi sardığı balkonun yakınında kontrol altındaydı. Yangın henüz mobilyalara ya da halılara sıçramamış olsa da kısa sürede söndürülmediği takdirde büyüyecekti.

Cerise eğilerek odaya daldı. Duman gözlerini yakıyor, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Öfkeyle gözlerini kırptırarak yatağın üzerinde duran battaniyeyi aldı ve perdelere vurarak alevleri söndürmeye çalıştı. Tüllü kumaş parçalanarak küle dönüştü. Dumanı dağıtmak için her iki balkon kapısını da açmadan önce alevleri battaniyeyle boğdu.

Sonunda alevleri söndürmeyi başardığında ciğerlerini serin havayla doldurdu, sonra bir kez daha nefes aldı. Esintinin tadı daha önce bu kadar güzel gelmiş miydi? Odanın içinde

hafif bir rüzgâr eserek dumanı karşı kapıdan dışarı, koridora doğru itti. Cerise geceliğiyle gözlerini sildikten sonra meydana gelen hasarı incelemek için beceriksizce etrafında bir daire çizdi.

Uyuşmuş hâlde odayı inceledi, kendini başka birinin rüyasındaki bir seyirci gibi hissediyordu: her yere dağılmış enkazlar, devrilmiş sandalyeler, ufukta gün doğumunun turuncu rengi, balkon kapılarından içeri süzülen karanlık bir bulut. Bu bulut saçlarını geriye savurup burnuna temiz, erkeksi bir ten kokusu dolduğunda neye şahit olduğunu anladı.

Kral gelmişti.

Yatağın ayak ucunda bir gölge topunun toplanıp ete kemiğe bürünmesini izledi. Önce kralın uzun ve bronz renkli ayakları belirdi, ardından bir çift kaslı baldır ve kaslı kalçalar o kadar hızlı bir şekilde oluştu ki kalbi atışını tamamlayamadan Kian tamamen şekil almıştı.

Ve cırlıçıplaktı.

Cerise'in nefesi kesildi. Bakışlarını kaçırmaması gerektiğini biliyor olmasına rağmen yapamadı, aksine daha fazla bakabilmek için gözleri irileşti. Daha önce hiçbir erkeğin vücudunu görmemişti ve kendini onun tenini kaplayan tüylerin büyü-süne kapılmış hâlde buldu. Koyu, parlak bukleleri, göğsünün hatları gibi bazı yerlerde seyrek ama karnında birleşip aşağıya doğru ilerliyor, karnını çevreleyip kalın bir iz oluşturarak dikkatini kalçalarının arasına çekiyordu.

Yıldızlar aşkına.

Yanakları ısınırken bakışlarını Kian'ın yüzüne çevirdi.

Neyse ki kral onun kendisini izlediğini fark etmemişti. Odaya göz gezdirdikten sonra, Cerise'in çıplak bacaklarını görüp kaşlarını kaldırdı. "Bu da ne böyle?" dedi mırıldanarak. "Tapınak leydim, giyinik değilsiniz."

Cerise ayaklarının dibindeki halıyı inceleyerek, "Siz de öyle, Majesteleri," dedi.

Yatak çarşafını yırtıp beline doladığında bir kumaş hışır-tısı duyuldu. “Özür dilerim. Rahiplerin tapınakta bedenlerini sergilediklerini sanmıyorum.”

“Sadece küçük çocuklar,” dedi Cerise bakışlarını halıdan kaldırmayarak. “Buldukları her fırsatta soyunuyorlar.”

“Pantolonlardan nefret etmek doğal bir erkek özelliği,” dedi Kian.

Cerise başını kaldırdığında sırtışının gözlerine yansıdığını gördü. Kian etrafındaki karmaşayı fark edene kadar bir süre birbirlerine baktılar, sonra onu soru yağmuruna tuttu. “Ne oldu? Yangın mı çıktı? Sizin burada ne işiniz var? *Benim* burada ne işim var? Genelde uyandığımda—”

“Leydi Champlain,” diye araya girdi Cerise. Genç kadının hâlâ baygın olduğunu fark ederek yatağın yanına koştu. “Bu o olmalı.” Kadını yüz üstü çevirdiğinde yanılmadığını fark etti. “Yangını söndürmeye o kadar odaklanmışım ki ona bakmayı unuttum.”

Kian, Delora’nın göz kapaklarını yavaşça araladı ve neredeyse irislerini gölgede bırakacak kadar geniş gözbebeklerini ortaya çıkardı. Havayı koklarken omzunun üzerinden muhafızlara baktı. “Kokuyu alıyor musunuz?”

“Dumanın mı?”

“Sadece dumanın değil. Başka bir şey var, neredeyse... tatlı bir koku.”

Cerise kokuyu bir kez daha içine çektiğinde bahsettiği kokuyu aldı, yanmış arşafaların burukluğunun altında neredeyse fark edilmeyen belli belirsiz bir koku vardı. “Evet, bana sonbaharda yanan yaprakları hatırlatıyor.”

Kral balkona doğru yürüyerek kömürleşmiş dallardan oluşan bir demeti eline aldı. Demeti kokladıktan sonra geri çekildi. “Rüya otu,” dedi Delora’yı işaret ederek. “Uykusunda yanacaktı. Buradaki herkes gibi.”

“Rüya otu mu?” diye sordu Cerise. “Bu bir tür uyuşturucu mu?”

“Güçlü bir uyuşturucu. Sapı kurutulup yakıldığında anestejik bir etki ortaya çıkıyor. Ama elde edilmesi bir hayli zor.” Kian kömürleşmiş demeti avucunun içinde ezdi. “Burada en az bir düzine sap var. Birisi bunları toplamak için çok zahmete girmiş.”

“Yani yangın kasıtlı olarak çıkarılmış,” diye düşündü Cerise yüksek sesle.

“Bu odadaki herkesi öldürmek niyetiyle.”

“Panteri serbest bırakan kişi olabilir mi sizce?”

Kral dinliyor gibi görünmüyordu. Gözleri hâlâ Delora’nın üstündeydi. “Dün gece benim odamda uyuması gerekiyordu. Panter saldırısının hedefindeki kişinin ben olduğumu düşünmüş olmalı ki kendini korumak için başka bir odaya taşınmış. Hatta kapıya muhafız bile dikmiş, işe yaramamış olsa da.”

“Asıl hedef *sizsiniz*,” dedi Cerise. “Her gün doğumunda Leydi Champlain’in yanında belirmeniz sır değil. Ve her iki saldırının da şafaktan hemen önce gerçekleşmesi tesadüf olmaz. Biri sizi öldürmeye çalışıyor. Peder Bishop panteri öldürmeseydi panter sizi paramparça edecekti ve gün doğup da yine bir bütün olmadan evvel kan kaybından ölmüş olacaktınız. Ve odamdan dumanın kokusunu almamış olsaydım siz de yanan bir odada, uyuşturulmuş hâlde...”

“Ölmüş olurdum, biliyorum,” dedi Kian araya girerek. “Şanslıyız ki siz...” Sözlerini yarıda keserek gözlerini önce muhafızlara, sonra ona dikti. “Tapmak leydim, rüya otu sizi neden etkilemedi? Sizin de diğerleri gibi baygın olmanız gerekirdi.”

Haklıydı. Çağrısına cevap veren her muhafız koridorda yığılıp kalmıştı ve Cerise hepsinden daha fazla dumana maruz kalmıştı. Aniden kız kardeşinin kolyesinin göğüslerinin arasında eskisinden biraz daha ağır bir şekilde sallandığını hissetti. Geceliğinin içinden sıcak metal halkaya dokundu ve Nina’nın kolyenin koruyucu etkisi hakkında haklı olup olmadığını merak etti.

“Tanrıça gizemli yollarla çalışır,” demekle yetindi.

Kral başını yana eğerek Cerise’in ensesindeki küçük tüyle-
rin dikilmesine neden olan bir bakışla onu tepeden tırnağa in-
celedi. Bakışları rahatsız edici bir şekilde onunkilerle buluştu,
sanki derisinin altını görmeye çalışıyor gibiydi. Cerise bunun
işe yaradığına yemin edebilirdi. O gümüşü gözler utanmasına
neden olduğunda çıplak olduğunu hatırladı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Giyinsem iyi olur.”

“Öyle mi?”

Sesinde yanaklarının kızarmasına eden olan bir tını vardı.
Kian’ın fark etmemesini umuyor olsa da fark ettiğinden emindi.

“Evet, siz de giyinmelisiniz, Majesteleri. Daerick’le bulu-
şacağım, bana elçi olarak görevlerimi öğretecek. Bugün görev-
lerinize yeniden başladığınızda size yardımcı olmak için elim-
den geleni yapmak istiyorum. Devam edeceksiniz, değil mi?
Dün bahçede yaptığımız konuşmamızı hatırlıyor musunuz?”

Kral ona cevap vermek yerine sessizce Delora’nın bedeni-
ni inceledi. Cerise onun cariyesi için mi endişelendiğini yoksa
derin düşüncelere mi daldığını bir türlü anlayamadı. Konuş-
mak için ağızını açtığında Delora inleyip başını iki eliyle tuta-
rak kıpırdanmaya başladı. Kian onu sakinleştirmek için yanı-
na gitti.

“Kıpırdamadan yat,” diye mırıldandı Delora’ya. Uzun,
kahverengi dalgalarını o kadar içten bir şekilde geriye doğru
taradı ki Cerise bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Nedenini
bilmesede Delora’yla ilgilenmesini izlemek yüreğini sızlat-
mıştı. Kian sakinleştirici sesler çıkarmaya başladığında Cerise
odasına dönme vaktinin geldiğine karar verdi.

“Gitsem iyi olacak, Majesteleri,” dedi. “Bana verdiğiniz
sözü unutmayın lütfen.”

“Unutmadım,” diye cevap verdi Kian. Uzun bir durakla-
manın ardından, “Derslerinizin tadını çıkarın, tapmak ley-
dim,” dedi.

Cerise çenesini eğerek odadan çıktı.

...

Yangınla alakalı dedikodular sarayda gerçek alevlerden daha hızlı bir şekilde yayıldı. Cerise dumanın iğrenç kokusundan arınıp temiz bir elbise giyerken üç genç hizmetçi odasına gelmiş, ona kraliçelere layık bir kahvaltı hazırlamıştı.

Oturma odasına küçük, yuvarlak bir masa kurulmuştu. Üzerinde altın işlemeli Mortara arması bulunan kolalı beyaz bir örtüyle örtülmüş masa, Cerise'in o güne kadar gördüğü en güzel sofra düzenini sunuyordu. Her tabak değerli metaller ve yaldızlı sanat eserleriyle süslenmişti. Gümüş bir çaydanlığın yanında kristal bir meyve suyu sürahesi duruyordu ve işlenmiş gümüş tepsilerde çilek ve kavun çeşitleri, yumurta ve tuzlanmış etler, ağzının sulanmasına neden olacak kadar baştan çıkarıcı, krema dolgulu hamur işleri duruyordu.

Hizmetçilerden biri masanın kenarına pembe bir gülle bir not bıraktı:

Majestelerinin Kraliyet Muhafızının minnettarlığıyla.

Cerise bir elini kalbinin üzerine yerleştirdi. Tapmakta geçirdiği yılları, kendisinin başarısız olduğu yerde diğer kâhinlerin başarılı olmasını izlerken duyduğu utancı ve kıskançlığı düşündü. Şimdiye kadar sadece bir hayal kırıklığı olmuştu. Şimdiyse saray muhafızlarının cömertçe sergilediği teşekkür bakmak gözlerini yaşarttı. Hizmetkârların önünde ağlamak için gözlerini kırptırdı.

Boğazındaki düğüm bastırarak, "Shiera'nın ışığı üzerinize olsun," dedi.

"Gazap dolu gözleri uzaklara baksın," diye tamamladılar hep bir ağızdan.

Hizmetkârlar işlerini bitirmiş olmalarına rağmen Cerise'in

odasından ayrılmak için herhangi bir hamlede bulunmadılar. Üçü de gençti, Cerise'in tahminine göre on dört yaşındaydılar. Yuvarlak, çilli yüzleri, ona bir çocuğun Hasat Perisi'nin geride bıraktığı bir yığın hediyeye baktığı gibi bakan gözleri vardı. Kızlar hep birlikte gri keten eteklerini tutarak etekleri yere değecek şekilde reverans yaptılar.

Kızlardan biri titrek sesle, "Dilerseniz, leydim," dedi. "Saçınızı örme şerefine nail olabilir miyim? Örgü konusunda en iyileri benim. Saraydaki tüm hanımlar eğlenceler için saçlarını yapmamı isterdi."

Cerise cevap vermeden ikinci kız masadan yaldızlı bir tabak kaldırarak, "Servisi yapabilir miyim, leydim?" diye sordu.

Üçüncü kız hızlıca, "Çayınızı doldurabilir miyim?" diye ekledi.

Cerise gözlerinin arkasında bir baskı hissetti. Soğukkanlılığını korumaya çalışırken Başrahibe'nin karşısında durduğunu, uzun boylu ve heybetli duruşuyla gözlerini kısıp başını onaylamaz bir şekilde sallayarak, "*Kendine mukayyet ol, evladım!*" diye azarladığını hayal etti.

Zihninde beliren görüntü gözyaşlarının hızla ortadan kaybolmasına neden oldu.

"Nazik teklifleriniz için çok teşekkür ederim," dedi Cerise. "Çok isterim."

Hizmetkârların hepsi anında harekete geçti. Dakikalar içerisinde Cerise kahvaltı masasının önündeki pelüş, minderli yemek sandalyesine otururken hizmetkârlardan biri şefkatle saçlarını taramaya başladı, diğeryse servise hazırlandı. Kısa bir süre Peder Padron'un onu bu hâlde görse, cesaretinden dolayı takdir yağmuruna tutulduğunu duysa ne diyeceğini merak etti. Onlara katılıp onu över miydi? Yoksa ilgiden hoşlanıyor oluşunu eleştirir miydi? Onun kendisiyle ilgili düşüncelerini umursamak istemese de kendine engel olamıyordu. Önemsiyordu.

Neyse ki kızlar zihnini meşgul eden bu düşüncüyü hızlıca

bertaraf etti. Üçüz olduklarını ve annelerinin onlara en sevdiği kuşların isimlerini verdiğini öğrendi: Wren, Lark ve Dove. Kızlar onunla ilgilenmekle meşgulken sırayla dertlerini anlatmaya başladılar –tatsız kâbuslardan, acı veren derslerden hastalıklı akrabalara ve istenmeyen evlilik tekliflerine kadar her şeyi– ve ondan tavsiye istediler. Cerise onların kaderlerini görebiliyormuş gibi davranmasa da Wren, Lark ve Dove’u dualarına dahil edeceğine dair söz verdi, bu söz onları rahatlatmış gibiydi. Sonra ona yangınla ilgili duydukları hikâyeleri anlattılar. Cerise dualarının gücüyle alevleri nasıl söndürdüğüne dair bir açıklama duyduğunda gülmek için dudağını ısırarak zorunda kaldı.

Cerise meyveli hamur işleri, ballı yulaf ve baharatlı çaydan oluşan kahvaltısını bitirdiğinde odasının kapısı çalındı. Örgüsü henüz tamamlanmamış olduğu için hâlâ oturuyor, hareket edemiyordu, bu yüzden Wren’den kapıyı açmasını istedi.

“Lord Calatris’tir,” dedi Cerise. “Onu bekliyordum.”

Ama kapının diğer tarafındaki kraliyet tarihçisi değildi. Kralın cariyesi gelmişti.

Delora Champlain odaya girerek zarif bir reverans yaptı. Parlak saçları kestane rengi dalgalarla gevşekçe tutturulmuştu, gözleriyle uyumlu kraliyet mavisi ipek elbisesinin arkasından aşağı dökülüyordu. Her zamanki gibi güzel ve asil görünüyordu. Gözlerindeki hafif kızarıklık olmasa kimse bir şeylerin ters gittiğini tahmin edemezdi.

“Tapmak leydim,” diye selam verdi Delora dumandan çiğleşen sesiyle.

“Günaydın, Leydi Champlain,” dedi Cerise.

Delora bakışlarını bir hizmetkârdan diğerine çevirdi. “Bizi yalnız bırakın, lütfen.”

Cerise’in saçlarını örmekle meşgul olan Lark, “Ama, leydim,” diye itiraz etti. “Örgü daha tamamlanmadı–”

“Ben tamamlarım,” diye araya girdi Delora. Cerise’in

oturduğu sandalyenin arkasına geçerek saçının gevşek tutamlarını nazikçe eline aldı. Dokunuşu o kadar hafifti ki Cerise, Lark başıyla selam verip kız kardeşleriyle birlikte odadan çıkana kadar saçına dokunduğunu fark etmedi. Delora birkaç dakika boyunca sessizlik içinde örgüye devam etti, parmakları Cerise'in saçlarında kayarken hafif ve marifetliydi. Sonunda usulca öksürdükten sonra, "Bağışlayın, leydim," dedi.

"Neden?" diye sordu Cerise.

"Kral ben bilinçsizken neler olduğunu anlattı," dedi. "Anlattıklarını duyduğumda size teşekkür etmediğini fark ettim."

"Öyle mi?" diye sordu Cerise. "Sizi temin ederim ki fark etmedim."

"Yine de kral size minnet borçlu, tabii ben de."

Delora örgünün son bölümünü tamamladı ve örgüyü sabitlemek için bir toka kullandı. Uzun tırnaklarıyla Cerise'in düz saçlarını ensesi boyunca tararken kızın ürpermesine neden oldu. Bu his çok güzeldi ve Cerise kendini durduramadan Delora'nın aynı şehvetli dokunuşu kralın üzerinde de kullandığını hayal etti. Midesine bir yumru oturdu. Onları birlikte hayal etmek istemiyordu. Kralı bu şekilde düşünmemeliydi.

Delora sandalyenin etrafından dolaşarak Cerise'le yüz yüze geldi ve yaptığı işi incelemek istercesine örgülere baktı. Memnuniyetle başını salladı.

"Mükemmel."

Cerise nazikçe saçlarına dokundu. "Teşekkür ederim."

"Asıl *ben* teşekkür ederim. Bugün ölebilirdim." Delora başka bir sessiz öksürüğün ardından başını iki yana salladı. "Kralın cariyesi olmanın beni kurtaracağına inanıyordum."

"Sizi kurtaracağına mı?" diye sordu Cerise gözlerini kırıştırarak. "Neden?"

"Bu başka bir günün hikâyesi. Oldukça yorgunum, leydim. İzninizi isteyebilir miyim?"

Cerise sandalyesinden kalkarak başıyla veda etti. Küçük

bir parçası Delora'nın yorgun düşmesinin nedeninin rüya olup olmadığını merak etti... ya da sonunda kralın varisine hamile kalıp kalmadığını.

Bunu sormak yerine, "Güzelce dinlenin, Leydi Champlain," dedi.

8. BÖLÜM

Daerick, Leydi Champlain'in ayrılmasından kısa bir süre sonra Cerise'in odasına girdi.

"Saçların bir sanat eseri gibi görünüyor," diye haykırdı Cerise odasının kapısını açıp onu oturma odasına alırken. Ancak bakışları kahvaltı masasına döndüğünde gözleri irileşti, ağzı mükemmel bir oval oluşturdu. "Bu... bir şaheser," diye mırıldandı.

Cerise güldü. "Keyfine bak. Bir lokma daha yiyecek yerim yok."

"O hâlde bu lezzetlerin cazibesini ortadan kaldırıp seni patlamaktan kurtarmalıyım."

"Tam bir beyefendisin."

"Öyleyim, değil mi?" dedi tabağı tuzlanmış et ve yumurta ile doldururken. "Bu özverili davranışım ile hayatını kurtarıyorum." Sırıttı ve alaycı bir tavırla gözlerini ovuşturdu. "Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Kahraman olmak böyle bir şey mi, Cerise?"

Cerise gülerek ona bir fincan çay doldurdu. "Ben kahraman değilim."

"Saraydakiler aynı fikirde değil." Daerick kirpiklerini kırıştırarak bir genç kız sesini taklit etti: "*Kralın elçisini duydun*

mu? Bir düzine adamı kurtarmak için ateşe atladı ve alevleri zihin gücüyle söndürdü!”

“Ben dualarımın gücüyle söndürdüğümü sanıyordum.”

“Evet, o versiyonunu ben de duydum,” dedi Daerick tabağına birkaç hamur işi ilıştırarak. “Alevleri kutsal ciğerleriyle söndürdüğü de söylentiler arasında. Favorim o.”

“Kutsal ciğerlerim mi?” diye tekrarladı Cerise. “Görünüşe göre düşündüğümde daha yetenekliydim. Efsanevi bir elçi olmayı ve soylu lanetlerini bozmaya yardımcı olmayı tamamladığım gibi, boş zamanımı ölümü alt etmeye ayıracağım.”

“Elin değmişken erkekler için cazibeyi güçlendirmenin yolunu da bulman lazım.” Sırtarak ekledi, “İhtiyacım olduğundan değil. Sadece benden daha şanssız olan kardeşlerimi düşünüyorum.”

“Ne kadar düşüncelisin.”

“Doğru. Dindarlığımınla Peder Padron bile boy ölçüşemez.”

Peder Padron.

Sabah yaşanan olayları düşünmekle o kadar meşguldü ki Daerick’e yeraltı mezarlarına yaptığı ziyareti anlatmayı unutmuştu. Daerick masada oturup kahvaltısını ederken Cerise oturma odasında volta atarak Peder Bishop’ın dua odasındaki düşmanca yaklaşımından ve ziyaret ettiği ön odanın ve duvarın yanındaki yarım ayak izinden bahsetti.

Daerick kaşlarını çatarak ipek bir peçeteye ağzını sildi. “O izin başka bir şey olmadığından emin misin? Bir mobilya ya da bir baston izi mesela?”

Cerise ona ters bir bakış attı. “Kutsal ciğerlerim olmayabilir ama bir ayakkabı izini gördüğümde tanıyabilirim.”

“Bu konuda Peder Padron’la konuştun mu?”

“Tabii ki hayır.” Zekâsına hakaret ediyordu. Sarayda bir acemi olsa da iş Tarikat meselelerine gelince işler değişiyordu. Başrahibin ona yalan söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

“Güzel,” dedi, görünüşe göre kendisinin de Cerise’i küçümsediğinden haberi yoktu. “Peder Padron’un, *senin* gizli odadan haberdar olmadığından emin misin?”

“Eminim.”

“O zaman bunu değiştirecek bir şey yapma. Seni kandırmayı başardığına inanması daha iyi. Ön odayı saklamasının bir nedeni var. Orada sakladığı şey her neyse, onu korumak için yalan söylemeye istekli ve yalan söylemeye istekliyse onu bulmanı engellemek için bundan daha fazlasını yapmaya da istekli olduğunu varsaymalıyız.”

“Bana zarar vereceğini mi ima ediyorsun?”

“İnsanlar sırlarını saklamak için çok kötü şeyler yapabilirler.”

“O sıradan biri değil,” diye belirtti Cerise.

“Hayır,” diye onayladı Daerick. “Tehlikeli olmasının nedeni bu.”

Peder Padron’un ona asla zarar vermeyeceğini söylemek istiyordu. Fakat buna inanmak için ne gibi bir nedeni vardı? Peder onun güvenini kırmıştı. Mantığı onu tam anlamıyla tanımadığını söylüyordu. Başrahibe onu aşırı hevesli rahiplere karşı uyarmıştı ve belki de Peder Padron onlardan biriydi. Kesinlikle onlardan biri gibi kefareti ödemişti. Öyleyse neden hâlâ onu savunmak istiyordu? Cerise’i kandırmış olmasına rağmen neden onun onayını ve arkadaşlığını arzuluyordu? Neden hâlâ ona çekiliyordu?

“Sen de insansın,” dedi Daerick. “Peder Padron’un iyi yanlarını görmen çok doğal. Bunun bir nedeni var.” Çayını yudumlarken düşüncelere daldı. “Sessiz Ruh’un seni tapınakta hiç ziyaret ettiğini sanmıyorum.”

Cerise başını iki yana salladı. Sessiz Ruh’u hiç duymamıştı.

“O efsane bir figür,” dedi Daerick. “Hasat Perisi ya da Kış Faresi gibi ama hediye ya da para yerine tatlı getirmeyi tercih

eder. Ebeveynler Sessiz Ruh'u çocuklarını itaate yönlendirmek için kullanır. Eğer şikâyet etmeden sana söyleneni yaparsan kapına bir paket şeker bırakır. Tabii gerçekten *inanmak* zorundasın. Aksi takdirde gelmez.”

“Sen inandın mı?” diye sordu Cerise sırtırken. “Hayal bile edemiyorum.”

Daerick çay fincanını masaya bırakırken kaşlarını çatı. “Her zaman bir dâhi değildim, Cerise. Ailem beni bir ya da iki kez kandırmayı başardı.”

Omzunu okşayarak, “En azından sen de benim gibi insansın,” dedi Cerise

“Evet, yani,” diye devam etti Daerick. “Annem tatlı konusunda çok katıydı ve Sessiz Ruh her zaman en sevdiğim şekerini getirirdi. O yüzden ailemin emirlerini sorgulamadan yerine getirdim ki bu hiç kolay olmadı. Sonra bir gün, bir uşağın arkadaşlarına Sessiz Ruh’un gerçek olmadığını, şekerleri kapıya bırakanın ebeveynler olduğunu söylediğine kulak misafiri oldum. Söyledikleri kulağa mantıklı gelmişti. Mantiğim bana onun haklı olduğunu söylüyordu.”

Daerick işaret parmağını kaldırdı. “Ama Sessiz Ruh’un bir efsane olduğunu kendime itiraf etmekten korkuyordum. Ya yanılıyorsam?”

“O zaman şeker alamazdın.”

“Aynen öyle. Bu riski almaya hazır değildim, bu yüzden daha mantıklı bir sonuca ulaşana kadar kendimi Sessiz Ruh’un varlığına inanmaya zorladım. O zamana kadar şeker olan zaafım sona ermişti. Tatlılar ve yalanlarla manipüle edilmeye bu kadar kolay izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissederdim, bu deneyim sayesinde iknanın gücüyle tanıştım ve bu kesinlikle büyük bir dersti.”

Cerise ne emek istediğini anlamış olsa da yine onu küçümsüyormuş gibi hissetti. “Peder Padron’a olan saygımı Sessiz Ruh’a olan inancınla bir tutuyorsun.”

“Bunun için seni kim suçlayabilir ki?” diye sordu Daerick. “Doğduğun andan beri tapınakta yaşıyorsun. On dokuz yıl Tarikat’ın sana gerçeğin farklı bir versiyonunu öğretmesi için yeterli bir süre. Onların doktrini senin bir parçan. İliklerine işlemiş ve sana söylediklerinin bir kısmının yalan olduğunu kabul etmen birkaç günden uzun sürecek.” Sandalyesinden kalkarak Cerise’in elini tuttu. “Peder Padron konusunda yaşadığın kafa karışıklığı için utanma. O güçlü ve çekici biri, senin için kutsal olan her şeyi temsil ediyor. Ama kafa karışıklığının seni pervasızlaştırmasına da izin verme. Her rahip güvenilir değildir. Onlar hakkında bilmediğin çok şey var.”

“Peki,” dedi. *Bu kadar ders yeterli.* “O zaman öğret bana.”

Daerick ona kararlı bir şekilde başını salladı. “Memnuniyetle.”

...

Daerick Cerise’e sarayın birinci katındaki eski elçinin çalışma odasının bulunduğu doğu kanadına kadar eşlik ederken araştırmasından öğrendiklerini anlattı.

Hâlâ *umbra sangi* terimini tercüme etmeyi başaramamıştı ama Calatris’te dilbilim konusunda uzmanlaşmış bir meslektaşına şifreli bir mektup göndermişti. Daerick zamanının çoğunu Büyük İhanet’le ilgili eski yazıları inceleyerek geçirmişti.

“Daha önce fark etmem gereken bir şeyi fark ettim,” diye fısıldadı Daerick ana merdivenlerden inerlerken. “Bugüne kadar dinle senin gibi yakından ilgilenmedim. Sanırım bu yüzden Mortara hanedanının Büyük İhanet’teki rolüne dair hiçbir kayıt olmadığını fark etmem bu kadar uzun sürdü.”

Cerise, Mortara hanedanının rolünün parşömenlerde yer almadığını zaten biliyordu, onları o kadar sık okumuştı ki bütün bölümler ezberindeydi. Şimdi de öyle yaptı. “Tanrıça’yı öl-

dürme yöntemini keşfeden Calatris hanedanına ölümlü zihnin kaldırabileceğinden daha fazla bilgi bahşetti. Ona karşı silah yapan Petros'a kana susamışlığın lanetini bahşetti. Onu göklerden ayartan Solon hanesine kendine zarar veren güzelliği bahşetti. Mortara hanesineyse sonsuza dek gölgelerin içinde kaybolmaları için karanlığın lanetini verdi.”

“Ama neden?” diye sordu Daerick.

“Parşömenlerde yazmıyor ama Mortara hanedanının diğer soyluları bir araya getiren ev olduğunu, ihanetin onların fikri olduğunu sanıyordum,” dedi. “Bu yüzden Mortara laneti hepsinden daha kötü.”

“Sadece parşömenlerde değil, *hiçbir yerde* yazmıyor. Bu sabah bunun için uğraştım,” diye cevap verdi Daerick. “Ama lanetlenmelerinin sebebi buysa Tanrıça neden Mortara hanesini rahipler üzerindeki hâkimiyetle ödüllendirsin ki?” Cerise’i ipek halıların yerini, seslerinin yankılanmasına neden olan fayanslara bıraktığı birinci kattaki doğu koridoruna yönlendirirken sesini alçalttı.

“Hiçbir rahip, Peder Padron bile, ilk doğan Mortara’dan gelen doğrudan bir emri reddetmeye cüret edemez. Çoğu insan böyle bir güce sahip olmak için adam öldürmeye hazırdır.”

“Nedeni önemli mi sence?” diye sordu Cerise. “Rahiplerin neden Kian’a bağlı olduğunu anlamadan laneti bozmak mümkün mü?”

Daerick aksini ima eden bir sesle, “Belki de,” dedi.

Koridorun neredeyse yarısında bir çalışma odasına ulaştılar. Çalışma odası sarayın dış duvarlarından birine inşa edilmiş olmalıydı çünkü açık koridora süzülen güneş ışıkları yer karolarının parlamasına neden oluyordu. Cerise odaya adım attığında kırmızı kadifeden sade bir kanepe ve iki sehpayla döşenmiş küçük bir oturma odasıyla karşılaştı. Arka duvarı boydan boya kaplayan pencereden doğu bahçesinin ve uzaktaki narenciye ağaçlarının manzarası görölüyordu. Daerick kapıyı arkalarından kapatırken Cerise

oturma odasını inceledi. Karşılama alanı tertemizdi, mobilyalarda ya da parlak zeminde en ufak bir toz yoktu. Oturma odasında ilerledikten sonra renkli, pelüş halılarla kaplı ve arkasında uyumlu bir sandalyenin durduğu oymalı, maun bir masanın bulunduğu bir çalışma odasına açılan kapıyla karşılaştı. Köşede minderli bir divan ve üzerinde gümüş bir çay takımı bulunan bir sehpa duruyordu.

Başrahibe'nin bahsettiği çalışma odasının burası olup olmadığı merak etti.

Görüsünde görmüştü. Cerise kendini masanın arkasında bir şeyler okuyup bir hanımefendiye yakışacak şekilde çayını yudumlarken hayal edebiliyordu. Zihninde beliren bu görüntü onu gülümsetti. Burada öylece durarak bile kendini yaşça daha büyük ve bilge hissediyordu.

“İşte burada,” dedi Daerick bir işaretle. “Yaşlı kadının çalışma odası artık senin, tabii memnun kalırsan. Kral saray yönetimini görevden aldığı anda çok sayıda boş yer oluştu, bu yüzden bu koridor boyunca uzanan odalardan istediğini seçmekte özgürsün.”

“Hayır, burası gayet iyi.” Masanın arasına geçtiğinde kapı aralığından hâlâ pencereyi görebildiğini fark etti. “Manzara muhteşem, ayrıca son elçinin notları da burada.”

Daerick yüzünü buruşturdu. “Sadece birkaç sayfa. Pek kayıt tutan biri olduğunu söyleyemem. Bulabildiğim her şeyi masanın üst çekmecesine koydum.”

“Peki ya günlüğü?” diye sordu Cerise. Başrahibe onu günlüğü okurken gördüğüne göre buralarda bir yerde olmalıydı. “Neye benziyor?”

“Oldukça farklı,” dedi Daerick. “Kapağı, tapınaktaki yer karoları gibi görünmesi için birbirine dikilmiş siyah ve beyaz deri parçalardan yapılmış. Kian'ın babasından bir hoş geldin hediyesi. Gözden kaçırmak imkânsız.”

“Yatak odasına baktın mı?” diye sordu Cerise. “Günlük onun için bu kadar önemliyse muhtemelen öldüğünde de yanındadır.”

Daerick yine yüzünü buruşturdu. “Öldüğü yer burası.”

Cerise’in gözleri irileşti. Bakışları masanın arkasındaki sandalyeye, pelüş divana, halı kaplı zemine kayarken zihninde çeşitli nesnelerin üzerine yığılmış, ölmek üzere olan yaşlı bir kadının görüntüleri canlandı.

Daerick dirseğiyle onu hafifçe dürttü. “Odada kalma konusundaki fikrini mi değiştirdin?”

Cerise elçinin tam da bu odada kendini zehirlediği düşüncesine alışmaya çalışırken koridordan gelen biri oturma odasının kapısını açarak içeri girdi. Cerise masasına yaklaştı ve odanın boş olduğunu düşündüğü belli olan Peder Bishop irkilerek tepki verdi.

Peder Bishop’ın bakışları Cerise ve Daerick’in arasında gidip geldi. Dudakları kıpırdasa da tek kelime etmedi.

“Size yardımcı olabilir miyim, Peder Bishop?” diye sordu Cerise en hanımefendi ses tonuyla. Bunu hak ediyor da değildi. Elini şeker kavanozuna sokmuş bir çocuktan daha suçlu görünüyordu.

Kendini toparlayarak buz gibi bakışlarını Cerise’e dikti. “Böldüğüm için özür dilerim. Sadece bunu iade etmeye geldim.” Cübbesinin kabarık sol kolundan, siyah beyaz deri parçalarıyla süslenmiş küçük bir kitap çıkardı.

Cerise’in nefesi kesildi. “Elçinin günlüğü!”

“Evet o,” dedi Daerick. Kollarını kavuşturup çenesini kaldırdı ve burnunun ucuyla rahibe baktı. “Bu, onu neden bulamadığımızı açıklıyor. Sizde ne işi vardı?”

“Elçinin bir adı vardı,” diye tersledi onu Peder Bishop. “Rahibe Strout. Ve evet, günlüğünü ödünç aldım. Ne olmuş? Yerine koymaya geldim. Yanlış bir şey yapmadım.”

Cerise günlüğe o kadar kilitlenmişti ki Peder Bishop’ın tavrındaki değişiklikleri fark etmemişti. Şimdi yüzünü incelediğinde gözlerinde ve burnunun dibinde bir miktar kızarıklık olduğunu fark etti. Göz kapakları şişmişti ve sesi dün

mabettekinden daha sert, daha çığ geliyordu. Neredeyse ağlıyormuş gibiydi.

Eski elçiye mi ağlıyordu?

Cerise, "Lord Calatris sizi yanlış yapmakla suçlamadı," dedi Peder Bishop'a. "Size bir soru sordu ve siz hâlâ bir cevap vermediniz."

"Cevap mı istiyorsunuz?" diye sordu adam tehditkâr bir sesle. "Pekâlâ. Neden aldığımı söyleyeceğim," dedi Peder günlüğü havada sallayarak. "Çünkü ölümü hiç mantıklı gelmiyordu. Rahibe Strout'u tanıyordum. Onu saraydaki herkes-ten daha uzun süredir tanıyordum. Eski kralın elçisi olmadan önce, büyüdüğüm tapmakta bir kâhindi. Rahibe Strout gelmiş geçmiş en sadık kâhindi. Tanrıça'ya hizmet etmek için yaşıyordu, öyleyse neden kimseye tek kelime etmeden canına kıydı?"

"Cevabını buldunuz mu?" diye sordu Cerise günlüğü başıyla işaret ederek.

Peder Bishop cevap olarak günlüğü masaya çarptı ve topuklarının üzerinde dönerek odadan çıktı. Bir an sonra odanın kapısı çatırtıyla kapandı.

Bu hayır anlamına geliyor olmalıydı.

Cerise günlüğü eline alıp parmağının ucunu günlükte gezdirerek bir kare çizdi. En azından şimdi Peder Bishop'ın ondan neden nefret ettiğini anlamıştı. Merhum elçi onun için bir anne gibiydi. Rahibe Strout'a saygı duymuş, ona değer vermişti ve onu kaybedince de Tarikat onun yerine hâlâ eğitimde olan bir çömezi göndermişti. Bu onun anısına bir hakaret gibi gelmiş olmalıydı.

"Huysuz rahip ilginç bir noktaya değindi," dedi Daerick.

Aynen öyle yapmıştı. Cerise'in Rahibe Strout hakkında duyduklarına dayanarak, kadının kendi canına kıymış olması mantıksız geliyordu. "Öldüğünde bir soruşturma yapıldı mı?"

"Yapıldı," diye cevap verdi Daerick, "fakat hiçbir şey çık-

madı. Herhangi bir düşmanı ya da varisi yoktu, bu yüzden ölmesini isteyecek kimse yoktu. Geride bıraktığı not kendi el yazısıydı.”

Hem yerde hem gökte. Söndürmeye çalıştığın alev seni de tüketecek. Cerise bunun ne anlama geldiğini anlamayı diledi.

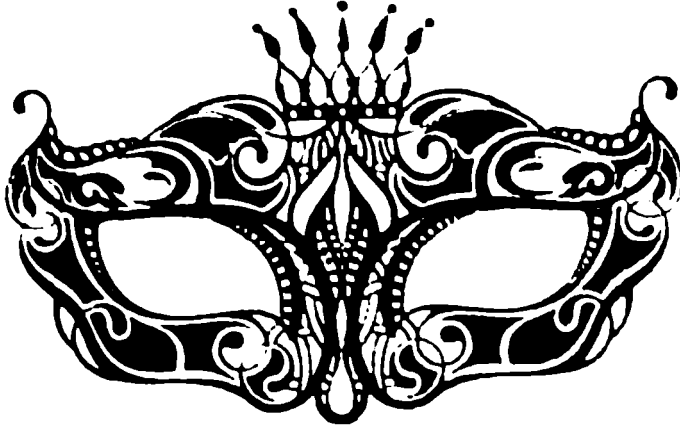
“Ölümü bir cinayetse, bu titizlikle planlanmış ve kusursuzca uygulanmış,” dedi Daerick omuz silkerek. “Rahibe Strout’un neden öldüğünü söyleyemem ama günlüğü elimizde olduğuna göre, onun işlerini devam ettirmene yardımcı olabilirim. Kian’ın tahta çıkmasına sadece altı ay kaldı. Bu süre içerisinde olabileceğin en iyi elçi olabilirsin. Bu yeterli olacaktır.”

Odaya ağır bir sessizlik çöktü.

“Haklısın,” dedi Cerise yumuşak bir sesle. “Hadi başlayalım.”

Lanetleri bozmaya giden zor yolda amacını hâlâ bilmiyordu ama günlük ona ilk basamak gibi gelmişti. Şanslıysa, birçok şeyin ilkiydi.

Sonunda kaderi harekete geçirmenin vakti gelmişti.

9. BÖLÜM

Dersin ardından Daerick soylu lanetlerinin kökenleri ve nasıl bozulabilecekleri konusundaki araştırmasına devam etmek üzere odasına dönerken, Cerise masasında tek başına oturmuş, soğuk et ve çeşitli peynirlerden oluşan öğle yemeğini yiyordu. Bir yandan karnını doyururken öte yandan elçinin günlüğünü karıştırıyordu.

Sadece elçinin günlük hayatının nasıl geçtiğini öğrenmek için değil, aynı zamanda Rahibe Strout'u kendi hayatına son vermeye iten şeyin ne olduğunu keşfetme umuduyla bir yıllık kayıtlar boyunca geriye giderek çalıştı. Şu ana kadar günlük, saray toplantılarından, son derecede sıradan ayrıntıların bir koleksiyonundan başka bir şey değildi. Rahibe Strout'un canı çok sıkılmış olmalıydı çünkü tüm sayfaların kenarına tuhaf desenler çizmişti. Çizdiği şeyler bir anlam ifade etmiyordu, sadece huzursuz bir zihne sahip birinin gelişigüzel karalamalarından ibaretti. Can sıkıntısı Rahibe Strout'un yaşama isteğini elinden almadıysa ölüm nedenini yazdıklarından yola çıkarak bulmak imkânsızdı, ayrıca lanetlerden de bahsedilmiyordu. Tek bir ipucu bile bulamamıştı.

Kaderi harekete geçirmek buraya kadardı.

Cerise günlüğü kapattı ve yorgunlukla gözlerini ovuştur-

du. Saraydaki her gün tapınaktaki bir yıl gibi geliyordu. Açık kapı aralığından öğle güneşinin cam bölmelerin kenarlarına vurarak zemine renkli prizmalar yansıttığı pencereye baktı. Çimenlerin ötesinde esintinin etkisiyle kıpırdayan ağaçlara bakarken içinde bir çeşit özlem duygusunun oluştuğunu hissetti. Bu duyguyu tapmakta geçirdiği yıllardan tanıyordu.

Sarayın köpek kulübelerini bulması gerekiyordu.

Çalışma odasından çıkarken günlüğü de yanına aldı. Saçlarını ören genç Lark'ın, muhtemelen Peder Padron'un çay saati için kutsal alana giden açık hava koridoruna doğru bir tepsi dolusu çörek taşıdığını gördü.

“Affedersiniz,” diye seslendi Cerise. “Bana kulübeleri tarif edebilir misiniz?”

Lark'ın yüzü kızarmış, ona sırtarak bakmıştı. Dizleri titrerken bir reverans denemesi yaptı. “Elbette, leydim. Sizi oraya kendim götüreceğim.”

“Buna hiç—” Ama Lark tepsisini çoktan bırakmış, hizmetçilerin mabede girmesine izin verilmediği için bir rahibin gelip çörekleri alması gerektiği konusunda ısrarcı olmuştu. Cerise’e işaret ederek mutfaklara yönlendirdi ve onlar yürürken Lark utançtan kızararak bakışlarını kaçırmaya devam etti.

Kalenin arka tarafına çıktıklarında yakınında, ahırların, kışlaların ve muhtemelen ötesinde köpek kulübelerinin bulunduğu arka bahçeye doğru ilerlemeye devam ettiler. Ancak Cerise’in dikkatini çeken şey kralın sözünde durarak görevlerini yerine getirdiğiydi. İki muhafızın yaptığı tatbikat, başıyla onaylayan ve General Petros'un omzuna pat pat vururken fazlasıyla asil görünen Kian tarafından yönetiliyordu.

“Bu uzun zamandır şahit olmadığım bir şey,” diye mırıldandı Lark.

Cerise ona dönerek, “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Affedersiniz, leydim. Sadece kralın askerlerle yaptığı talimlere ara verdiğini ve askerlerin onu özlediğini biliyorum. Bunu tekrar yaptığını görmek güzel.”

Cerise eliyle gözlerini güneşten korurken gülümsemeden edemedi. “Kesinlikle öyle,” dedi kısık sesle.

Kian ona verdiği sözü tutuyordu.

Askerler talimlerini sonlandırırken o ve Lark bir süre daha sessizce durdular. Bazıları çift gruplar oluşturup birbirleriyle savaşmaya başlamıştı. Bir başka grup General Petros’un etrafında toplanırken diğerleri kışlaya geri döndü.

“Buradan sonrasını ben hallederim, teşekkür ederim,” dedi Cerise. “Shiera’nın ışığı üzerinize olsun,” diye ekledi onu kutsar gibi elini sallayarak.

“Gazap dolu gözleri uzaklara baksın,” diye cevap verdi Lark.

Lark gülümseyerek kaleye geri dönerken Cerise antrenman sahasına doğru yöneldi. Sahaya yaklaştıkça generalin etrafındaki askerlerin sesi yükseldi ve sahada kalanlar hızla gelip kalabalığa katıldı. Merakla dikkat çekmeyecek şekilde adımlarını hızlandırdı. Kısa süre sonra, yumrukların hedefine ulaşmasıyla noktalanın tezahürat ve iniltileri duyacak kadar yaklaşmayı başarmıştı. Görünüşe göre bir dövüş başlamıştı ve kalabalığa bakılırsa sansasyonel bir dövüştü. General Petros’un rakiplerden biri olduğunu anlaması fazla sürmedi. Hafif zırhı paramparça olmuştu, dövmeli kafası kalabalığın üzerinden kolayca görülebiliyordu. Diğer adamla ilgili görebildiği tek şey, muştaları generalin yüzüne değdiğinde oluşan bir deri bulanıklığıydı.

Kalabalığa katılıp ön tarafa doğru ilerlerken kimse tarafından fark edilmedi. Daha fazla ilerleyemeyeceğini anlayınca önündeki omuzların üzerinden bakmak için parmak uçlarında durdu. İlk başta generalin sırtını gördü; yumrukları havada, iri gövdesiyle rakibini gizleyerek duruyordu. İkili birbirlerinin etrafında dönmeye başlayınca o karnı çevreleyen ve pantolon

belinin altında kaybolan tüyleriyle nemli, bronz, tanıdık bir erkek gövdesi gördü.

Birinin kolunu  eki tirdi. “Kral neden d v      ?”

Yanındaki k  hya bakışlarını d v     çevirdi ve general, Kian’ın karnına bir yumruk indirdi inde irkildi. “Antrenman. Bu ikisi  ehrin en iyileri. Eskiden onları hep izlerdim ama kral aylar önce dersleri bıraktı. Şimdi adamlarını eğitmek için geri dönünce onu d v    meye ikna ettiler. General onu fazla zorlamıyor ama bana sora–” Yüzüne ilk kez baktığında sözünü yanda kesti. “Ah, ba ı layın, leydim. Kiminle konu tu umu bilmiyordum.”

Onun bu yorumu önlerindeki muhafızın arkasını dönmesine neden oldu. Cerise onu tanı mıyordu ama gözlerindeki minnettarlık, onun o sabah yangından kurtardığı adamlardan biri olduğunu d    nmesine neden oldu. “Yer a ın,” diye emretti çemberin önünde bir açıklık yaratmak için kalabalığı yararak. “Kutsanmı  K  hin’e yer a ın!”

Kalabalık açıldı ve duraklayıp onunla göz göze gelen Kian’ı görmesini sağladı. Kral her iki yumru unu da indirdi, karanlık bakışları Cerise’i b y lemi ti. Tam o anda General Petros kralın kaburgalarına şiddetli bir darbe indirdi.

Kalabalıktan toplu bir, “Ooo!” sesi yükseldi.

Kian iki büklüm olarak dizlerinin üzerine çöktü. Di lerinin arasından nefes aldı. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve saçları terden yüzüne yapı mı tı. Cerise acıyla büküldü. Dikkatini da ıttı ı için kendini kısmen suçlu hissetmekten kendini alamıyordu.

“Affedersiniz, Majesteleri,” dedi General Petros tam tersini ima eden bir ses tonuyla. “Ara verdi imizi fark etmemi tim. Ara demi ken, sanırım kaburgalarınızdan bazılarının  atladı ını duydum. Tapına a haber göndereyim mi? Tanıdı ım bir  ifacı var.”

“ ok yakından duydum,” diye a zından kaçırdı Cerise.

Kalabalık kahkahalara boğuldu. Bu sözleri yüksek sesle söylemek istememiş olsa da kral başını kaldırıp onu nadir gülümsemelerinden biriyle ödüllendirdiğinde hiçbir pişmanlık hissetmedi.

Kian ayağa kalkıp üstünü başını temizlerken General Petros'a, "Gerek yok," dedi. Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. "Güneş birkaç saat içinde batmış olacak. Şifacın enerjisini... başka şeylere saklayabilir."

Bir kahkaha tufanı daha koparken generalin yüzü olgun yaz meyvelerinin rengine dönüştü. Bakışlarını hafif bir kızgınlıkla Cerise'e çevirdikten sonra Cerise'in koluna sıkıştırdığı günlüğe baktı, göz açıp kapayıncaya kadar bir öfke patlaması yaşayınca tüm kalabalık aniden geri çekildi. Cerise en yakınındaki kola tutunarak kana susamışlığın generalin gözlerini tüketmesini izledi. Sanki birileri onunla dövüşmeye cüret ediyormuş gibi ciddi ciddi *hırlamaya* başladı. Cerise'in tuttuğu kolun sahibi de dahil olmak üzere tüm adamlar dağıldı.

"General," diye uyardı Kian.

Cerise tek sözle gerçek bir krala baktığını gördü.

General kontrolünü kaybetmemek için bariz bir savaş içinde gözlerini kapattı.

Bir boğa gibi homurdanıp topuklarının üzerinde döndü ve bahçeye doğru ilerleyip uzaklaşana kadar yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetti.

Kian, generalin geri çekilişini izlerken bir nefes verdi. "Endişelenmeyin. Çeşme onun mutlu olduğu yer. Sakinleşene kadar orada bekleyecektir."

Cerise günlüğü eline alarak sağa sola çevirdi. "Bu onu etkilemiş gibi görünüyor. Rahibe Strout'u sever miydi?"

Kian güldü ve anında yüzünü buruşturarak kaburgalarını tuttu. "Sadece bir ağacın baltayı sevdiği kadar."

"Düşman olduklarını mı söylüyorsunuz?" diye sordu Cerise. "Daerick hiç düşmanı olmadığını söylemişti."

“Düşman olmasalar da rakiptiler. Rahibe Strout generalin tapınaktaki kadınına layık olmadığını düşünüyordu ve bunu gizleme zahmetine girmiyordu.” Sanki bir anısını hatırlıyormuş gibi gülümsedi. “Bakışlar öldürebilseydi Rahibe Strout Petros’u yüzlerce kez mezara göndermiş olurdu.”

Cerise bakışlarını günlüğe çevirdi. Rahibe Strout’un hiçbir yazısında generalden bahsetmemiş olmasına şaşırmıştı.

Kian ona sırtarak, “Beni şaşırtıyorsunuz, tapmak leydim,” dedi.

“Neden?”

“Generalin sevgilisi hakkında bir şaka yaptınız. Şikâyet ettiğimden değil,” diye ekledi elini kaldırarak. “Neredeyse tatsız bir şakaydı. Bunu yapabileceğinizi düşünmemiştim.”

“Sanki kusursuzmuşum gibi konuşuyorsunuz.”

“Pek sayılmaz,” dedi karşı çıkarak. “Ama kusurlarınız can sıkıcı, hatta pire ısırtıcı kadar. Eğri oturup doğru konuşalım. Hiç birini öldürdünüz mü?”

“Hayır ama gün daha yeni doğdu ve sizi bıçaklamama izin vermeyi teklif ettiniz.”

Kralın dudaklarına bir sırıtış yerleşti. “Hiç bira içip sarhoş oldunuz mu?”

“Kutsal elma şarabıyla ve sadece bir kez. Mide bulantısı beni ikinci kez denemekten alıkoydu.”

“Hiç zina yaptınız mı? Evlilik dışı bir çocuğa gebe kaldınız mı?”

“Bunu fahişelere bırakıyorum,” dedi Cerise tatlı tatlı gülümseyerek. “Ve hizmet ettikleri krallara.”

Kian bir elini kalbinin üzerine koyarak yaralanmış gibi yaptı. “Hepsini inkâr edebilirsiniz, tapmak leydim ama bahse girerim hayatınızda hiç öpülmediniz.”

Cerise’in yüzündeki gülümsemenin aniden kaybolduğu, kralın gözünden kaçmamıştı. “Sinirinizi mi bozdum?” diye takıldı Kian.

Evet, bozmuştu. Ama yanıyordu. Bir keresinde tapınak arazisinin karanlık, gizli bir köşesinde öpülmüştü, hem de oldukça içten bir şekilde. Fazlasıyla masumca başlamıştı. Çocuk gamzeli bir gülümsemesi olan, siyah saçlı bir teslimatçıydı. Cerise'se meraktan yanıp tutuşan, on altı yaşında bir genç kızdı. Teslimat günlerinde çitlerin arkasında ya da barakaların içinde buluşup hayatları hakkında konuşuyorlardı. Bir gün konuşma daha fazlasına dönüşmüş, dudakları çatlayana kadar öpüşmeleriyle sonuçlanmıştı. Cerise teslimatçının bir sonraki ziyaretini dört gözle beklemişti ama oğlan tapınağa teslimat yapmayı bırakmıştı. Cerise'in üzüntüsünü hafifletmek için üç yeni tavşan yavrusu gerekmişti.

O sırada fark etmediği, *keşke bilseydim* dediği şey Görü'ye sahip olamayacağıydı. Tarikat onu tensel günahlar ve aşk cylemlerinin bir kadının yeteneğini nasıl mahvedebileceği konusunda uyarmıştı. O zamanlar söylenenlere inanmamıştı. Şimdi o çocuğu hiç öpmemiş olsaydı her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşünüyordu.

Sonra Daerick'in Sessiz Ruh hakkında anlattıklarını düşündü. Belki de öpüşmek hayatında hiçbir şeyi değiştirmemişti. Generalin kadını bir sevgili edinmişti, yeteneğini kaybetmeden. Hem de hiç kaybetmeden. Hem Görü'ye hem de iyileştirme yeteneğine sahipti. Bu bir tesadüf olabilir miydi?

Cerise artık ne düşüneceğini, neye inanacağını bilmiyordu. Her şey karmakarışık. Peder Padron'un ona doğruyu söyleyeceğine bile tam anlamıyla güvenemiyordu.

"Affedersiniz," dedi Kian, bileğine tüy kadar hafifçe dokunarak onu düşüncelerinden çekip çıkardı. "Yalnızca takılıyordum. Sizi üzme istememiştim."

Cerise başını iki yana sallayarak zihnindeki düşüncelerden kurtuldu. "Üzülmedim."

"Neden rahatsız olduğunuzu söylemek ister misiniz?"

İlk düşüncesi hayır demek oldu. Açıkçası her şeyi geride bırakıp kulübede endişelerinden kurtulmaktan başka bir şey

dilemiyordu. Sonra kendine Kian'ın ona verdiği sözü tutmaya çalıştığını hatırlattı. Krala boş umutlar vermek istemiyordu ama Daerick'le neler öğrendiklerini bilmeyi hak ediyordu. Bu yüzden ona neler yaptıklarından bahsetti, hatta kâhine yaptığı ziyaret ve yeraltı mezarlarındaki gizli ön oda hakkındaki detayları bile paylaştı. Bu kadar çok şey paylaşmak istememişti ama Kian onu büyük bir dikkatle inceliyor, her kelimesini can kulağıyla dinliyordu. Fırtınayı andıran gözleriyle onu izlediğinde hiçbir ayrıntıyı saklayamıyordu.

“Kulübeleri ziyaret etmek için dışarı çıktım,” dedi sözlerini bitirdiğinde. “Hayvanlar beni rahatlatıyor ve bugün buna çok ihtiyacım var.”

Kral düşünceli bir şekilde saçlarını geriye iterek çimenlere baktı. “Yani kâhinler sizin kader yolunuzu göremiyor, öyle mi?”

“Sanırım öyle. Ya da daha önce gördüklerinden farklı görünüyor. Eskiden Başrahibe'de de böyle olurdu.” Cerise onun hikâyenin bu kısmına odaklanmasını beklemiyordu ve bu konuya takılıp kalmayacağını umuyordu. Ondan bir şeyler saklamaktan hoşlanmasa da bunu ona anlatmaya hazır değildi. Zaten anlatacak ne vardı ki? Görüye dahil olması, onlara yardımcı olabilecek tüm ayrıntıların gizli kalmasına neden olmuştu.

“İlginç,” dedi sonunda kral. Çimenlerin üzerinden beyaz bir keten gömlek aldı ve göğsüne yapışıp tüm hatlarını ortaya çıkaran gömleği giydi. Cerise'e bir kolunu uzattı. “Leydim, size kulübeye kadar eşlik edebilir miyim?”

Koluna girdiğinde yanaklarının kızardığını hissetti. Padokla kulübeyi ayıran çite doğru yürümeye başladılar. Her adımında kralın kaslı kolu ona doğru baskı yapıyor, içinde bir şeyler kıpırdanmasına neden oluyordu. Kian'ın yakınlığı ve sıcaklığı onu tedirgin ediyordu. Kokusu baş döndürücüydü. Dikkatini dağıtmak için boğazını temizledi ve konuyu değiştirmeye karar verdi.

“Majesteleri, size rahatsız edici bir soru sorabilir miyim?”

“En sevdiğim,” diye cevap verdi Kian.

“Kaç gün ışığı saati kaybettiniz?” Gözlerine bakmak onu huzursuz edeceğinden, korkarak bakışlarını önüne dikti. “Peder Padron bana gün boyunca yalnız kaldığınızı söylediğinde, lanetinizin ne kadar ilerlediğini saklamaya çalıştığınızı düşünmüştüm.”

“İçgüdüleriniz iyi,” dedi Kian. “Her gün farklıdır. Bugün sadece iki saatin bir kısmını kaybettim. Leydi Champlain’e, size teşekkürlerimi sunmak için odanıza kadar eşlik edecektim ama... neden yapmadığımı biliyorsunuz.”

“Bu konuyu hiç açmadı. Sırrınızı sakladı.”

“Lady Champlain bana sadıktır.”

Cerise şimdi yüzüne bakıyordu. Onun yüz ifadesini okumak istiyordu. “Onu bu yüzden mi koruyorsunuz?”

Kral gözlerini kırıştırdı. “Anlayamadım?”

“Leydi Champlain bana kendini kurtarmak için sizin cariyeniz olduğunu söyledi. Nedenini söylemedi ama size bu kadar yakın olması ve hayatınıza kastedilmesi nedeniyle şu an daha büyük bir tehlike değil mi?”

Kral söylediklerini duymaktan hoşlanmamış gibiydi. Dudakları bir çizgiye dönüştü.

“Ah, yoksa çok mu rahatsız edici bir soruydu?” dedi Cerise omzunu hafifçe ona doğru vurarak. “Rahatsız edici soruları sevdiğinizi sanıyordum.”

Kian ona eğlendiğini belli eden bir bakış attı. “Haklısınız. Leydi Champlain’in güvenliğini sağlama konusunda bir hayli ihmalkâr davrandım ve şimdi bunu düzeltmek niyetindeyim.”

“Nasıl?”

“Başrahibimin yardımıyla.”

Kapılı çite ulaştılar. Kian kapının mandalını açarken Cerise arkalarına bakarak Peder Padron’a haber gönderebilecek bir hizmetçi aradı.

Kian Cerise'in bakındığını fark etti. "Ona haber vermenize gerek yok," dedi Kian kapıyı açıp içeri girmesi için elini uzatırken. "Onu kendim çağırabilirim. İzleyin." Yüzünü kaleye doğru çevirerek, "Yanıma gel, başrahip," diye mırıldandı ve yürümeye devam etmeden önce dirseğini bir kez daha Cerise'e doğru uzattı.

"Onu bu şekilde çağırabiliyor musunuz?" diye sordu Cerise.

Kralın yüzündeki şeytani gülümseme yeterli bir cevaptı. "Bundan nefret ediyor."

"Çünkü rahipler Tanrıça'ya hizmet etmek için vardır, kraların kaprislerine değil."

"Belli ki yanıyorsunuz çünkü Tanrıça'nız buna izin vermezdi."

"O sizin de Tanrıça'nız," dedi Cerise. Dile getirmemişti gerçi ama Kian'ın iddiasındaki gerçeği inkâr da edemezdi. Her ne sebeple olursa olsun, Tanrıça ona rahipleri üzerinde istediği şekilde kullanabileceği bir güç bahşetmişti. Hizmet bağı hiçbir anlam ifade etmiyordu. Keşke bunu anlayabilseydi.

Kian kulübenin kapısını iterek açtığı anda içeriden bir havlama korosu yükseldi. "Hadi, yeni yavrularımız gibi daha hoş şeylerden bahsedelim."

"*Yavru mu?*" diye ciyakladı Cerise. Yıldızlar aşkına, bu ona var olan her şeyi unutturan sihirli kelimeydi. Şu anda istediği ve düşündüğü tek şey yavrulardan bir tanesini kucağına almaktı. Günlüğü cebine koyduktan sonra, kralın kolundan çekiştirerek onu öne doğru itti. Bu, bir hanımefendiye yakışmayan bir hareket olsa da kimin umurundaydı ki?

Kulübede yavru köpekler vardı!

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Kian adımlarını hızlandırarak. "Bu taraftan."

Onu, her birinde ansiklopedi resimlerini utandıracak kadar kusursuz yetiştirilmiş Mortara çalı tazılarının bulunduğu

düzinelerce ahşap ağlın önünden geçirdi. Tazılar önlerinden geçerlerken onları selamlamak için oradan oraya koşuyor, kütüğe benzer kuyruklarını sallıyor, büyük, anlam dolu gözlerle ona bakıyor, heyecandan nefes nefese kaldıklarında dilleri dışarı sarkıyordu.

Tanrıça aşkına, çok güzellerdi! Güneş ışığına dayanıklı kısa tüyleriyle sıcağa daha iyi uyum sağlamışlardı. Fakat hepsinden önemlisi koyu renk gözlerinde parlayan zekâlarıydı. Onun her hareketini izliyor, hiçbir şeyi kaçırmadan onu inceliyorlardı. Mortara çalı tazılarının çok zeki olduklarını, sahiplerinin hastalıklarını tespit edebildiklerini, hatta şifalı bitkileri bulabildiklerini duymuştu. Onları görünce bundan şüphesi kalmamıştı. Bu tazılar bir usturayı bile mat gösterirdi.

“İşte geldik.” Kian bel hizalarındaki bir kapının önünde durdu ve onu karşılamaya gelen tüylü tazının kafasını sevdi.

“Bu yaramaz kızımız Stella. Bir av sırasında kaçtı ve hamile olarak geri döndü... neyle çiftleştiğinden tam emin olmasak da. Goblinlere inansaydım tahminim bu olurdu.” Kapının arkasına bakarak ürperdi.

“Yavrular o kadar tipsiz ki bu onları daha tatlı yapıyor.”

Cerise kapının üzerinden eğilip yavruları gördüğünde kalbi neredeyse patlayacaktı. Kian söylediklerinde haksız değildi. Bazen bir yaratık çirkinliğin o kadar ötesine geçerdi ki sevimli görünmeye başlardı. Tıpkı Stella’nın yavruları gibi.

Beş taneydiler ve hepsi de enerjik bir zıplama ve takla atma oyununa dalmışlardı. Annelerinin arka bacaklarını ve kısa kuyruğunu miras almış olsalar da başka bir benzerlikleri yoktu. Göğüsleri, çeneleri gibi bir taziye ait olamayacak kadar genişti. Kulakları sarkık değil de uzun ve sivri uçluydu. Tüyleri çok kısaydı ve postları sanki on beden büyükmüş gibi düzinelerce kıvrımla üst üste yığılmıştı. Palyaçoyu andıran büyüklükteki patilerine bakılırsa yakında bu hâllerinden eser kalmayacaktı.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Cerise çoktan eteklerini toplayıp kapıyı tırmanmaya yeltenerek.

Kian kıkırdadı. “Buyurun.”

Yavrular yanına gelip elbisesinin eteklerini çekiştirmeye başladığında Kian ağılın zeminine adım atmamıştı bile. Oturdu, yavruların yarısı kucağına tırmanıp diğer yarısı eteklerini çiğnemeye başladığında kıkırdadı. Stella sürünerek yanına geldi ve süt dolu karnını ortaya çıkararak yan yattı. Cerise yavrulardan birini emmeye teşvik etmek için dürtse de o havlayarak oyun oynamaya devam etti.

“Kendi kendilerine süttten kesildiler,” dedi Kian. “Stella’nın dehşete düşmesinden dolayı.”

“Katı gıda için daha çok küçükler.”

“Öyleler. Kulübenin sahibi onları pıhtılaşmış tavuk kanıyla besliyor.” Kian en büyük yavruyu sevmek için uzandığında parmağını güçlü bir şekilde ısırdı. “Ah. Küçük canavar.”

“İnsan etinin tadına bakıyor,” dedi Cerise neşeli bir sesle. “Belki de yarı goblindirler.”

Yavrulardan biri önüne koşarak, sanki yakalamaca oynamak istermiş gibi olduğu yerde zıplamaya başladı. Elindeki imkânlarla yapabileceğinin en iyisini yaparak ona bir parça saman fırlattığında, yavru köpek bu girişimini sevinçle karşıladı. Ancak ödülünü taşıırken kardeşlerinin dikkatini çekti. İki yavru ona doğru koşarak samanı çalmaya çalıştı, sonra iki tane daha geldi. Ödülünü korumak için cesurca dirense de çok geçmeden yavrular onu sırt üstü yatırdı ve yavruların oyunu ilkel bir savaşa dönüştü. Kardeşleri boğazı ve karnına saldırırken, yavru ağlamaya başladı. Kıvrandı, patilerini havada savurdu ama kendini kurtaramadı. Stella başını kaldırmadı. Ona göre bu saldırı, sürü hâkimiyeti kurmanın bir yoluydu. Gelgelelim Cerise gördüğü bu manzarayı izlemeye dayanamadı.

Sürünerek yavruların yanına yaklaştı ve yaralı olan ayağa kalkana kadar diğerlerini kenara itti. Yavru aynı yerde

duruyordu, bacakları titriyor, başını korkudan öne doğru eğiyordu. Zavallı şey o kadar korkmuştu ki altındaki zemini ıslatmıştı. Cerise bunu umursamadan yavruyu kucağına aldı.

Ellerini daha sonra yıkayabilirdi.

Titrek bedenini göğsüne bastırarak hafifçe bir o yana bir bu yana salladı ve kalp atışları yavaşlayıp düzene girene, titremesi tamamen durana kadar onu şefkatle okşamaya devam etti. Yavru yeniden elbisesini çekiştirmeye başlamış, saman parçasını tamamen unutmuştu. Onu tekrar yere bırakmayı düşünse de kucağındaki varlığı o kadar sıcak ve rahattı ki yanağını başının üstüne bastırarak çenesini yalamasına izin verdi.

“İçinizde çok fazla sevgi var,” dedi Kian. İki kolunu ahşap kapıya dayamış, eğlendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle onu izliyordu. “Bunu dışa vurmanın bir yolunu bulamazsanız patlayabilirsiniz. Ve buna izin veremeyiz. Patladığınızda ortaya çıkacak dağınıklığı düşünsenize!” Yavruya başıyla işaret etti. “Onu almalısınız.”

“Yanıma mı?” Bunu sorarken bile kolları yavru köpeği daha sıkı sardı. “Ama o, melez olsun olmasın, büyüdüğünde iyi para eder.”

“Bunu karşılayabilirim,” diye fısıldadı Kian elinin arkasından. “Ben kralım ya hani.”

Cerise içinde bir duygunun kabardığını hissetti. O kadar mutluydu ki yapabildiği tek şey yavru köpeğe sarılmak ve gülümsemesini kontrol altında tutmaya çalışmaktı.

“Tabii safkan olmasını tercih etmiyorsanız.” Başparmağıyla bitişikteki ağılı işaret etti. “Köpek kulübesinin sahibi en kısa zamanda istediğiniz—”

“Hayır,” diye araya girdi Cerise. “Ben bunu istiyorum.”

“O zaman bu şanslı hayvan artık sizin. Bundan böyle kimse ona zarar veremez.” Uzanarak Stella’nın başını okşadı. “Kendi annesi bile. Onu yanınıza alın, çalışanlar ihtiyacınız olan her şeyi getirecektir.”

“Annesinden ayrılmak için çok küçük değil mi?”

“Kendi kendine süttten kesildi,” diye hatırlattı Kian. “Stella için her şeyden çok bir baş belası. İnanın bana, bu ikisi için de en iyi çözüm.”

“Teşekkür ederim,” dedi Cerise. “Hiç benim diyebileceğim bir yavruya sahip olmamıştım. Ya da herhangi bir şeye, gerçekten.”

Bunun üzerine Kian aniden konuyu değiştirerek, “Bugün saçımızı neden ördünüz?” diye sordu.

Cerise karmaşık örgülerin bir kısmına dokunarak, “Daha yeni mi fark ettiniz?” dedi.

“Hayır, sizi gördüğüm ilk anda fark etmiştim.”

Ancak Daerick’in yaptığı gibi saçlarına iltifat etmemişti. “Beğenmediniz mi?”

“Beğenmediğimden değil. Sarayda ağırladığım tüm kadınlar kadar güzelsiniz.” Gümüşü gözleri Cerise’in yüzünde gezinirken ifadesi yumuşadı. “Ama siz bir saray kadını değilsiniz. Siz benim tapmak leydimsiniz, değil mi?”

Cerise göğsünde bir kıpırtı hissetti. Saç örgülerini oracıkta çözüp, her birini tek tek açma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Yarın saçlarını örmemeye karar verdi.

Koridorun sonundaki kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı. Cerise Peder Padron’u görmeyi umarak bakışlarını sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Ama başrahip yerine orta yaşlı bir adam gördü. Uzun boylu, ince yapılı, gür, kahverengi saçlı ve insanları bakmaya zorlayacak kadar yakışıklı bir yüzü vardı.

“Siz Cole Solon olmalısınız,” dedi Cerise. “Sizinle tanışmayı bekliyordum.”

Cole önce kralın, sonra Cerise’in önünde reverans yaptı. “Ben de sizinle, leydim.”

“Siz ikiniz yemekte tanışmamış mıydınız?” diye sordu Kian.

Cerise hiçbir açıklama yapmadan başını iki yana salladı.

Akşam yemeklerini odasında yediğini itiraf etmek istemiyordu.

“Az önce bahçede General Petros’un yanından geçtim,” dedi Cole. “Bana kralın elçisinin yakında olduğunu söyledi, ben de hemen geldim.”

Cerise kirli avuç içini kaldırarak, “Sizi düzgün bir şekilde selamlamak isterdim ama bu ele dokunmak isteyeceğinizi düşünmüyorum,” dedi.

Cole, kulağa prova edilmiş gibi gelen bir kıkırdamayla karşılık verdi. Gözlerindeki bir şey ona Başrahibe’nin çalışma odasında topladığı boyalı kaz yumurtalarını hatırlattı; dışları karmaşık bir şekilde süslenmiş ama içleri boş. Solon’un cazibesi Nina’nınki kadar güçlü değildi. İnkâr edilemeyecek kadar yakışıklı olsa da Cerise ondan gözlerini kaçırmakta bir sakınca görmedi.

Cole konuşmaya başladı fakat ardında başını yana yatıarak Cerise’i inceledi. “Sizde tanıdık gelen bir şey var... Sanırım gözleriniz. Ama çıkaramıyorum. Kimlerdensiniz?”

“Elaina Igalsi ve Edwin Solon,” diye cevap verdi Cerise.

“Saraya gelmiş olabilirler mi?” diye sordu Cole.

“Sanmıyorum,” dedi Cerise. “Ama sormak hiç aklıma gelmedi.”

“Belki gördüğünüz şey Solon ailesinin bir benzerliğidir,” dedi Kian.

“Belki de,” diye tekrarladı Cole aslında *hayır* anlamına gelen bir ses tonuyla. “Ne olursa olsun kahramanımızla tanıştığımıza memnun oldum.”

Tam o sırada kulübenin kapısı bir kez daha gıcırdayarak açıldı ve Peder Padron içeri girdi. Kralın karşısında her zamanki gibi sakın dursa da sanki her kelime ona fiziksel acı veriyormuş gibi abartılı bir hassasiyetle konuşuyordu. “Majestelerine nasıl yardımcı olabilirim?”

“Uzmanlığınıza ihtiyacım var, başrahip,” diye cevap verdi

Kian neredeyse alay eder gibi şakacı bir sesle. Cerise bundan hoşlanmamıştı. Peder Padron'a olan güvensizliğine rağmen, Shiera'nın başrahibi saygıyı hak ediyordu. Kian konuşmaya devam ederken ona bakamadı. "Bana karşı yapılan saldırıları soruşturmanızı istiyorum. Rahiplerinize saraydaki herkesi ve tüm çalışanları sorgulamalarını söyleyin. Gerekirse dürüstlük büyüsünü kullanın. Panteri kimin serbest bıraktığını ve yangını kimin çıkardığını bilmek istiyorum."

"Nasıl emrederseniz, Majesteleri," diye cevap verdi Peder Padron.

"Ve bu gece, yokluğumda," diye ekledi kral daha sert bir sesle, "Leydi Champlain'in üzerine bir koruma büyüsü yapmanızı istiyorum. Eğer herhangi bir şekilde zarar görecekt olursa kafasındaki her saç teli için bir tapınak yıkacağım."

Cerise yüksek sesle bir nefes aldı. "Kian!"

Üç adam da bakışlarını ona çevirdi; ikisi krala adıyla seslenme cüretini gösterdiği için dehşete düşmüş, üçüncüsüyse bu durumdan büyük keyif almışa benziyordu.

"Yani, *Majesteleri*," diye düzeltti hızlıca. "Tanrıça'yı tehdit etmemelisiniz. Bu dine küfretmektir. O sizin yaratıcısıdır."

"Öyle olsa bile emir emirdir." Kral güneşin konumunu kontrol edercesine pencereden dışarı baktı. "Şimdi izin verirsiniz, gün batımına sadece iki saat kaldı ve daha yapılacak aşk bebekleri var."

Kian uzaklaşırken Cerise'in midesine sert ve ağır bir yumru oturdu. Kendi kendini onu rahatsız edenin kralın veda sözleri değil, öğle yemeğinde yediği etler ve peynir olduğuna ikna etmeye çalıştı. Sonra bu düşüncüyü bir kenara iterek yanaklarını yalayan yavru köpeğine sokuldu. Onu yeni evine götürmek için ayağa kalktı.

"O benim," diye açıkladı gülümseyerek, kralın sert emrinin yarattığı gerginliği dağıtmaya umuyordu. "Şimdiye kadar gördüğünüz en değerli yaratık, değil mi?"

Peder Padron onun kapının üzerinden geçmesine yardımcı olurken kıkırdadı. “*Değerli*, bu canlıyı tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil ama mutluluk size yakışıyor. Öyle değil mi, Lord Solon?”

“Mmm,” diye dalgınca karşılık verdi Cole. Gözleri köpek yavrusunun üzerinde değildi. “Anne babanız arasında, leydim, kime daha çok benzediğinizi söylersiniz?”

“Anneme,” dedi Cerise. Yüzünde babasına dair çok az şey vardı. Tüm özelliklerini Nina almıştı. “Neden? Onu daha önce görmüş olabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?”

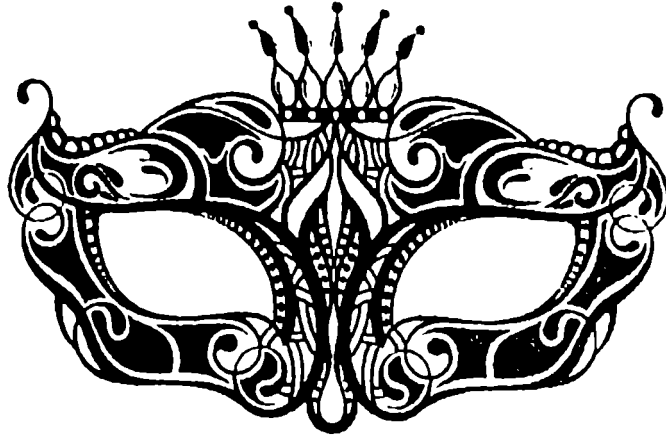
“Olabilir,” dedi Cole aynı kuşkulu ses tonuyla. “Bunu araştıracağım.”

Aile konusunun açılmış olması Cerise’e yatağının altındaki aynayı hatırlattı. Anne ve babasına sarayda geçirdiği zamanı anlatmak, yeni yavru köpeğini göstermek için sabırsızlanıyordu. Yavrunun bir isme, yiyeceğe, oyuncaklara ve yatacak bir yere ihtiyacı vardı. Yapacak çok işi vardı. Müsaade isteyerek reverans yaptı. “Gidip temizlenmeliyim.”

“İzin verirsiniz,” dedi Cole, “size akşam yemeğinde eşlik etmekten onur duyarım.” Göz kırptı. “Sonsuza dek odanızda saklanamazsınız.”

Cerise tereddüt etti. Cole Solon’la yemek yemek istemiyor, onu reddetmenin büyük bir saygısızlık olacağını da biliyordu. Ayrıca, adam haklıydı. Elçi olarak görevlerinden biri de tapmak leydisi gibi davranmaktı ve buna kibar bir ortamda yemek yemek de dahildi. Rahibe Strout’un akşam yemeklerini kendi odasında yediğinden şüpheliydi.

“Elbette,” dedi kendini gülümsemeye zorlayarak. “Zevkle.”

10. BÖLÜM

“Mucize yaratan kız kardeşim.” Nina’nın yüzü tahmin edebileceği gibi bir peçenin arkasına gizlenmişti ama sesinden gülümsediğini anlayabiliyordu. “Bu kulağa harika geliyor.”

“Özür dilerim,” dedi Cerise yavru köpeği göğsüne kıvrılmış hâlde yan yatarken. Bir eliyle onu kucaklarken diğeriyle aynayı tutuyordu. “Kız kardeşim olduğunu iddia ediyorsun ama o peçenin ardındaki herhangi biri olabilirsin. Bu konu ilerlemeden kimliğini kanıtlaman gerekecek.”

“Öyle mi?” dedi Nina. “*Kutsal kulakların* bir yalanı ayırt edemiyor mu?”

“Kutsanmış kâhinle alay etmeye nasıl cüret edersin?”

“Asla.”

“Güzel çünkü biz burada bu tür şeyleri ciddiye alırız.”

“Pekâlâ,” dedi Nina. “İşte kanıtın. Poponda bir doğum lekesi var. Sol lobunda. Pembe, küçük, ezik büzük bir böceğe benziyor.”

Cerise derin bir nefes aldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Tapıntaki ziyaret günlerinden. Sen bebekken altını değiştirdim.”

“Pek çok insan gibi,” dedi Cerise. “Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Hımm. O zaman kendimi göstersem iyi olacak.”

“Bence de.”

“Pekâlâ.”

Nina peçesini kaldırdı ve Cerise anında iç çekerken, dudakları birbirinden ayrıldı ve gülümsemeye başladı. Tanrıça aşkına, Nina o kadar güzeldi ki nereye bakacağını bilemiyordu. Kız kardeşinin yüz hatlarından, kusursuz dudaklarından, pürüzsüz teninden sarhoş olmuştu. En nefes kesici olansa Nina’nın kalın kirpiklerle çevrili, ilkbahardan daha yeşil, arkalarından taşan sıcaklık ve şefkatle olağanüstü çarpıcı görünen gözleriydi. İşte o an Cerise gözlerini kız kardeşinden neden alamadığını anladı.

Bu, *aşktı*.

“Lanetin,” diye mırıldandı Cerise büyülenmiş hâlde ona bakmaya devam ederken. “Biri seni sevdiğinde Solon’un cazibesi biraz daha artıyor mu?”

Nina’nın gözleri irileşti. Bu sorudan rahatsız olmuşa benziyordu.

“Neden soruyorsun?”

“Bugün başka bir ilk doğan Solon’la tanıştım,” dedi Cerise. “Yakışıklıydı ama ona sonsuza dek bakmak istemedim.” Kız kardeşinin elmacık kemiklerinin çıkıklığını izlerken ne söylediğini unutup bir bulanıklığa sürüklendi. Sonra Nina’nın yanaklarında hafif bir çukurluk fark etti. Kilo vermişti.

Peçenin tekrar yüzüne düşmesine izin verdi. “Bu kadar yeter.”

“Bir dakika, yüzün daha zayıf görünüyor. Hasta mısın yoksa?”

“Öyleyim,” dedi Nina gülümseyerek. “Özellikle sabahları. Bir bebeğim olacak.”

Cerise heyecandan nefessiz kaldı. Teyze olacaktı! Ama Nina’nın bebeğinin ilk doğan laneti taşıyacağını ve bunun So-

lon'un cazibesi olmayabileceğini hatırlayınca mutluluğu hızla kaybordu.

"Bir Calatris'le evlendin," dedi Cerise.

"Evet. Ne olmuş?"

"Ailesinin laneti..."

"Öyle bir şey olmayacak," dedi Nina. "Bu bebekte olmayacak. Rahmetli karısı ona zaten bir iki çocuk verdi. Bu onun üçüncü çocuğu olacak."

Cerise başını iki yana salladı. İşler böyle yürümüyordu. Nina'nın kocasının başka bir kadından kaç çocuk sahibi olduğunun bir önemi yoktu. Nina daha önce hiç hamile kalmamıştı. Bu bebek *onun* ilk çocuğu olacaktı, bu da çocuğunun bir lanet taşıyacağı anlamına geliyordu.

Olamaz. Bu kadarı yetmişti.

Lanetlerin bir an önce sona ermesi gerekiyordu. Cerise artık Başrahibe'nin geleceğe giden "dar yolundaki" rolünün ne olduğunu umursamıyordu. Lanetleri bozmak için başka birine ilham verebilecek ipuçlarını aramaktan bıkmıştı. Kimsenin Tanrıça'nın affını nasıl kazanacağına dair bir fikri yokmuş gibi görüldüğünden, bunu tek başına yapmaya karar verdi.

"Lanetleri bozacağım," diye söz verdi. "Canım pahasına. Yemin ederim."

"Böyle konuşma," diye tersledi Nina. "Ölümden bahsettiğini duymak istemiyorum. Anladın mı beni?" Peçeli başı destek ararmışçasına yana dönerken aynayı annesine devretti.

"Tatlım," dedi annesi yüzü belirlediğinde. "Sanırım kız kardeşinin söylemeye çalıştığı şey, senin bizim için en az onun karnındaki çocuk kadar değerli olduğun. Can güvenliğini tehlikeye atmanı istemiyoruz. Bebeğe bir şey olmayacak. Bundan emin olacağız."

"Hiçbir şeyden emin olamazsınız," dedi Cerise. "Bebeğin kaderini gerçekten değiştirebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Sence hiçbir soylu ilk doğan, ailesinin sevgisi sayesinde

kurtulmayı başarmış mıdır? Lanet sizin kontrolünüz dışında ama ben kontrol edebilirim. Kralı kurtarmak için zaten soylu lanetini bozmaya yardım ediyorum, bu Nina'nın bebeğini de kurtarmak anlamına gelecekse çabalarımı neden ikiye katlamayayım?"

"Senin yapmak zorunda olduğun *tek şey* kralın elçisi olarak ona hizmet etmek," diye düzeltti annesi. "Başrahibe'nin sana verdiği görev buydu."

"Başrahibe'nin bana ne görev verdiğini bilmiyorsun çünkü sana söylemedim." Belki de gerçeği öğrenmelerinin zamanı gelmişti. "Lanetlerin bozulma vakti gelmiş olabilir. Başrahibe nasıl olacağım göremediğini ama bunu gerçekleştirebilecek bir yol olduğunu söyledi. Ben de onu bulacağım."

"Cerise," diye seslendi babası çerçevenin dışından, "Hassas durumdaki kız kardeşini üzmemek mi istiyorsun? Çünkü yaptığın şey bu. Kız kardeşin şu anda ağlıyor."

Cerise uzun bir nefes verdi. Nina'yı rahatlatmak yerine onu ağlatmıştı. Neden bir kez olsun doğru şeyi söyleyemiyordu? Yavru köpek tedirginliğini hissetmiş gibi çenesinin kenarını yalamaya başladı. "Hayır. Tabii ki istediğim bu değil."

"O zaman konu kapanmıştır," dedi annesi başını aşağı yukarı sallayarak. "Şimdi bana sarayda tanıştığın Solon beyefendisinden biraz daha bahset. Bir akrabalık bağı var mı?"

Cerise konunun değişmesinden nefret ediyordu. Onun için bu tartışma henüz bitmemişti. Yine de yavru köpeğinin kulağını okşayarak, "Yakın bir akrabam değil. Yine de seni sorup durdu," dedi.

Annesi elini göğsüne götürdü. "Beni mi?"

"Evet, eskiden tanıdığım birine benzediğimi söyledi. Hiç saraya gitmiş miydin?"

Annesi çerçevenin dışında duran biriyle –şüphesiz babasıyla– baktı. Gözbebekleri tekrar aynaya dönmeden önce irileşti. "Ne kadar tuhaf," dedi. "Beni başka biriyle karşılaştırmış olmalı."

Ses tonunda bir tuhaflık vardı. Cerise annesinin yüzünü inceledi. Anne ve babasının ona yalan söylediğini düşünmese de ortada bir hikâye varmış ve ailesi bu defteri kapatmaya çalışıyormuş gibi hissetmekten kendini alıkoyamıyordu. Annesinin yüz ifadesini dikkatle izleyerek, “Bu akşam birlikte yemek yediğimizde soracağım,” dedi. “Bana eşlik edecek.”

Anne ve babasının bir şeyler sakladığına dair en ufak bir şüphesi varsa tepkileri bunu ortadan kaldırdı. Annesinin dudakları aralanırken, babası aynayı elinden aldı. Görüntünün hareketi yavru köpeğin dikkatini çekti ve köpek havlayarak aynaya vurdu. Cerise aynayı ulaşamayacağı şekilde tuttu.

“Buna hiç gerek yok, canım,” dedi babası. “Adama onunla tanışmış olamayacağımızı söyle ve tekrar sorarsa konuyu değiştir.”

“Onunla hiç tanışmadığınızı nereden biliyorsun?” diye sordu Cerise kaşlarını kaldırarak. “Adını bile söylemedim.”

Babası kekeledi.

“Benden ne saklıyorsunuz?” diye sordu Cerise. “Çünkü bir şeyler olduğunun farkındayım ve bu konuda yalan söyleyerek bana yardımcı olmuyorsunuz. Bana yalan söylenmesinden bıktım!”

Babası ağzını açtı ve nefes almak için birkaç saniye durakladı. Yüzüne yerleşen hayal kırıklığı ona, General Petros’un öfkesini dizginlemek için verdiği mücadeleyi hatırlattı. “Korunaklı bir hayat yaşadın, Cerise. Saraydaki tehlikelerin farkında değilsin. Sarayda hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Her dürüst sözün arkasında gizli bir anlam aramalısın. Kimse sana karşı şeffaf olmayacak. Bunun tehlikeli olduğunu öğrendiler.”

“Kral sarayını azletti,” dedi Cerise. Zihninin derinlerinden gelen bir ses, “*Dikkat etmem gerekenler, rahipler ve sahte putlara hizmet edenler,*” diye ekledi.

“Öyle olsa bile bilgi güç demektir,” dedi babası. “Mecbur kalmadıkça hiçbir şeyi ele verme.” Nina’nınkine benzeyen gözleri Cerise’in buz kesmesine neden olacak kadar ciddiydi.

Her ne saklıyorsa bu babasını korkutuyordu. Bu durum Cerise'in sarsılmasına neden olmuştu çünkü babasının korktuğuna hiç şahit olmamıştı. "Tapınak sana itaatkâr ve nazik olmayı öğretti. Bir kâhin için takdire şayan özellikler ama krala hizmet eden bir hanımefendi için değil. Kimseye güvenme ve mümkün olduğunca az konuş." Babası parmağını sallayarak onu işaret etti. "Anladın mı?"

"Anladım," dese de onu her zamankinden daha az anlıyordu.

...

O gece akşam yemeğinde Cerise gözlerini tabağından ayırmamış, Cole Solon'un gevezeliklerini can kulağıyla dinliyormuş gibi yaparak başını sallamıştı ama içten içe ailesinin onun hakkında ne sakladığını merak ediyordu. En basit açıklama Cole ve annesinin yıllar önce, annesi babasıyla evlenmeden önce bir ilişki yaşamış olduklarıydı. Ama bir ilişki, yalan söylemek için yeterince korkutucu ya da skandal bir neden değildi... tabii bu ilişki annesi babasıyla evlendikten sonra yaşanmadıysa.

Sakladığı şey bu olabilir miydi? Cole Solon annesini baştan çıkarıp kocasına ihanet etmesine neden olmuş olabilir miydi? Kian'ın annesi Cole'un cazibesine kapılıp ihanet edecek kadar derinden etkilenmişti. Buna rağmen Cerise, annesinin aynı şeyi yapmış olabileceğine inanmıyordu. Bu hiç doğru gelmiyordu.

İlk yemek sırasında gizlice Cole'u inceledi. Merhum kraliçenin onda ne bulduğunu merak ediyordu. Cole'un yontulmuş yüz hatlarını ne kadar incelerse o kadar az insan görünüyordu. İkinci yemekte, Kian'ın Cole'u *kaypak bir piç* olarak adlandırmasına katıldı. Dalkavukluk Cole'un dilinden yağ gibi kayıyordu. Daerick'in sakalına iltifat etti (kimsenin yapmayacağı bir şeydi), Leydi Champlain'in "sağlıklı ıslıtısına" dikkat çekti

(açıkça hamile olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu) ve General Petros'un akşam yemeğinde giydiği ceketi heybetli bedeniyle dolduruşunu övdü. General sinirli bir şekilde homurdanmaya başladığında dikkatini yeniden Cerise'e verdi.

"Leydim," dedi Cole ekmeğini yağlarken, "saray hayatına bu kadar iyi uyum sağlamış olmanıza hayranım. Tapınağınızdan ayrılmak çok üzücü olmuş olmalı."

Başıyla onayladı. "Öyleydi."

"Belli ki kaderinizde saraya gelmek varmış." Dudaklarıyla sınırlı kalacak şekilde sırttı. "Doğuştan yeteneklisiniz, canım."

Cerise kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Yalanlar altın olsaydı Cole Solon altından bir saray inşa edebilirdi.

"Elçi olarak görevinize alışabildiniz mi?" Özür istercesine elini kaldırıp, "Yemek masasında siyaset gibi kaba bir konuyu açığım için bağışlayın. Sevgili Rahibe Strout aramızdan çok erken ayrıldı. Onu ne kadar özlesek de mirasını devam ettirmek için burada olduğunuzu bilmek bizi rahatlatıyor," diye ekledi.

"Henüz devam ettirdiğim söylenemez," dedi Cerise. "Sorumluluklarımı hâlâ öğreniyorum. Yine de geride bıraktığı günlüğünün rehberliği kesinlikle yardımcı oluyor."

Cole lokmasını dudaklarına götürürken durakladı. Hızlıca toparlansa da Cerise'in ağzından kaçırıldığı şey çok fazla anlam taşıyordu. Tuhaf bir nedenden ötürü hem Cole hem de General Petros, Rahibe Strout'un günlüğüne tepki göstermişti. Cerise buna bir anlam veremiyordu. Her kelimesini okumuş, ilgisini çekecek tek bir kelime bile bulamamıştı. Ama ne olursa olsun, babası ona mümkün olduğunca az konuşmasını tembihlemişti ve Cerise tatlı servisine kalmadan onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Daha iyisini yapmak zorundaydı.

Kian'ın orada olmasını ve o cesur, tehditkâr tarzıyla

grubun dikkatini dağıtmasını diledi. Onun Delora'ya yemeğe kadar eşlik etmesini izlemekten hoşlanmayacak olsa da bitmek bilmeyen iltifatlarla pohpohlamak yerine, komik bir hikâye anlatarak bunu telafi edebilirdi. Bunu düşününce bile gülümsedi. Onun arkadaşlığını düşündüğünden daha fazla arzulamaya başlamıştı.

Yemeğin geri kalan kısmında Cole'un her sorusuna bir ya da iki kelimeyi geçmeyecek şekilde cevap verdi. Kulağa ne kadar kaba geldiğini duyabiliyor, Peder Padron'un ona ters ters baktığını hissedebiliyordu. Başını tabağından kaldırmayarak bundan kaçındı. Sonunda Daerick her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda migren ağrısını bahane ederek masadan kalktı.

Kalabalıktan uzakta, tüm akşam boyunca ilk kez kendini özgür hissetti, sanki göğsünden büyük bir kaya parçası kalkmış gibiydi. Odasına dönerken mutfakta durup bir tas su ve bir tabak pıhtılaşmış tavuk kanı aldı. Sonra bahçivandan köpeğinin tuvalet eğitimi için uzun bir çimen parçası istedi. Daha sonra akşamı ona hiç yalan söylememiş, onu eleştirmemiş ya da onu bir şekilde sinirlendirmemiş tek yaratıkla, yavru köpeğiyle geçirmek için odasına döndü.

Gerçekten de insanların dünyası köpekleri hak etmiyordu.

Yavru köpeği dikkat çekecek kadar yaşının ötesinde görünüyordu. Ona birkaç temel komut öğretmişti bile. Bunu yaptığı sırada ona uygun bir isim bulmaya çalıştı. İsmi, onunla oynadığı bir getir götür oyunu sırasında sırtındaki kıvrımların arasında bir renk çizgisinin belirmesiyle ortaya çıktı. Gevşek deriyi aralayarak çivit rengi bir doğum lekesini ortaya çıkardı.

“Benim de bir doğum lekem var,” dedi ona. “Ama benimki mavi değil, pembe.”

Yavru köpek sırt üstü yuvarlanıp ön patilerinin arasına alarak Cerise'in bileğine sarıldı. Zeki afacan bu hareketin karının okşanmasıyla sonuçlanacağını öğrenmişti.

Cerise, “Mavi,” diye tekrarlarlarken parmak uçlarıyla yavru-

nun derisini gıdıklayıp adına tepki verip vermediğine baktı. “Ne düşünüyorsun? Beğendin mi?”

Yavru köpek gözleri kapalıyken Cerise’in evet olarak yorumlayabileceği türden bir ses çıkardı.

“O zaman adın *Mavi*.” Eğilerek burunlarını birbirine değdirdi.

“Biz artık bir aileyiz, Lord Mavi Solon. Hem de sonsuza kadar.”

Yavru köpek koyu renk gözlerini açıp ona baktığında her kelimeyi anladığına yemin edebilirdi. Aralarında farklı bir bağ var gibiydi: İkisinin de kendilerini bir daha asla yalnız hissetmeyeceğine dair verilmiş bir söz. Cerise hayatında ilk kez kalbinin gerçekten dolu olduğunu hissedebiliyordu.

Yatma vakti geldiğinde keten çarşafların arasına girip birbirlerine sokuldular, Mavi’nin başı, Cerise’in çenesinin altındaydı. İyi geceler dercesine iki kez boynunu yaladıktan bir süre sonra birlikte rüyaya daldılar.

...

Ertesi sabah, güneş perdelerin üzerinde mor bir lekeden ibaretken Cerise bir hırıltı ve tiz bir havlama sesine uyandı. Gözlerini açtığında Mavi’yi yatağının önünde heyecanla beklerken buldu, koyu renk gözleri Cerise’in göremediği bir şeye odaklanmış gibiydi. İlk başta buna bir anlam yüklemedi. Mavi’nin bir böcek ya da bir kertenkele gördüğünü düşündü. Ancak oda kapısının kapanma sesini duyunca doğrularak etrafına bakındı.

Az önce odasına biri vardı.

Davetsiz misafir gitmiş olsa da kalbi hızla atmaya devam etti. Dün gece yemekten dönerken kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıydı. Bu, tekrarlamayacağı bir hataydı. Mavi davetsiz misafirlere havlayıp onları kaçırmamış olsaydı neler olabileceğini düşünmekten nefret ediyordu.

“Aferin oğluma,” dedi Mavi’nin başını okşarken. “Sen benim minik kahramanımsm.” Ama hatırladığı kadar küçük değildi. Onu kucağına aldığı anda poposunun artık avuç içine sığmadığını fark etti. “Hadi gidip bu koca oğlana biraz kahvaltı bulalım.”

Minik kahramanı arkasından koridora koşarken güdük kuyruğu sallanıyor, başını daima dik tutuyordu... ta ki merdivenin tepesine, sanki dünyanın sınırına ulaşmış gibi aniden durduğu yere yaklaşıp kadar. Cerise onu kucağına alarak yolun geri kalanında taşıdı. Bahçede çörek ve sosislerden oluşan bir kahvaltı ettikten sonra, Daerick’le çalışma odasında buluşana kadar çit labirentinde saklambaç oynadılar.

Mavi’yi geride bırakmak bir seçenek olmadığından eski bir atkıdan askı yaparak Mavi’yi göğsünde dinlenebilmesi için vücuduna bağladı. Çalışma odasına ulaşana kadar çıkardığı ritmik ayak sesleri Mavi’nin uykusunu getirmişti.

Çalışma odasının kapısı çoktan açılmıştı. Oturma alanının ötesinde, pencerenin önünde bir heykel gibi hareketsizce duran bir erkek, derin düşüncelere dalmış gibi sarayın bahçesine bakıyordu. Dışarıdan gelmiş olmalıydı çünkü başını ve omuzlarını güneş ışığından korumak için tüllü keten bir peleminin altına gizlemişti.

Cerise onu hemen tanıdı. “Günaydın, Majesteleri,” diye fısıldadı Mavi’yi uyandırmamak için.

Kian pelerininin kapüşonunu geriye iterek ona doğru yürüdü. “Ben olduğumu nasıl anladınız?”

“Çimenlere onların sahibiymişsiniz gibi bakan tek kişi sizsiniz.”

Bu sadece kısmen doğrudu. Onunla ilgili başka ayrıntılar da fark etmişti: başını rahat bir tavırla eğmesi, duruşundaki özgüven, güneşe bakarken başparmağını işaret parmağına sürmesi. Bu gözlemleri kendine saklamaya karar verdi. Alışkanlıklarını ne kadar kısa sürede ezberlediğini itiraf etmek istemiyordu... kendine bile.

“Etkileyici,” dedi kral çarpık bir sırıtışla. Cerise’in karnında tuhaf bir titreşim yaratmıştı. “Zehirli kurbağalara yaklaşmamanız gerektiğini bilmemeniz dışında oldukça zekisiniz.”

Cerise kendini sakinleştirmek için elini karnının üstüne bastırdı. Bu his tanıdıktı. Tapmakta geçirdiği bir düzine teslimat gününden, heyecanın bedelini ödemeye degeceğini düşünecek kadar saf olduğu zamanlardan tanıyordu.

Fazla konuşmasına ve istenmedik duygular hissetmesine neden olan gümüşi gözlerinden kaçınmak için dalgınca oturma odasına baktı.

“Daerick nerede?”

“Birazdan burada olur.” Ona doğru yürüdü ve etrafını taze saman ve erkeksi kokusuyla dolduracak kadar yakınında durdu. Pelerinini çıkarıp kadife kanepenin üzerine attı. “Bu sabah ahırları ve köpek kulübelerinin sahibini ziyaret ettim.”

“Öyle mi?” diye sordu Cerise yakınlığı yüzünden nabzının arttığını hissederken. Mavi uyanıp onu sakinleştirmek istercesine çenesini yalayana kadar kalbinin ne kadar hızlı attığını fark etmemişti. “Yavrunun adını koydum,” dedi birdenbire. “Lord Mavi Solon. Kısaca Mavi.”

“Merhaba, Mavi.” Kian, yavru köpeğin başını okşarken cebinden bir ödül çıkardı, –küçük, kum rengi bir külçeydi– koklayınca irkilerek geri çekildi. “Kulübelerin sahibinden gizli bir tarif. Bunun içindekilerin ne olduğunu bilmek istemiyorum.”

Mavi, Kian’ın ikramım tek lokmada midesine indirdi. Arkasının gelmeyeceğini anlayınca ağzını şapırdatarak başını Cerise’in göğüslerinin arasına dayadı. Cerise bu hareketle kızarken Kian güldü.

“Krallar gibi yaşıyor,” dedi Kian. “Ondan ders almalıyım.”

Neyse ki Daerick odaya girdi. Mavi’yi fark edip bir at gübresi dağıyla karşılaşmışçasına burnunu kırıştırdığında o an sona erdi.

“Leydim,” dedi Daerick sahte bir telaşla. “Göğsünüze bir goblin bağlanmış gibi görünüyor. Bu rahiplerin icat ettiği yeni bir cezalandırma yöntemi mi?”

Cerise, Mavi'nin kulaklarını eliyle kapatarak onu susturdu. “O bir goblin değil, bunu sen de biliyorsun.”

“Kısmen olabilir,” diye mırıldandı Kian.

Cerise krala ters bir bakış atarak kendine amacının ona hizmet etmek olduğunu, onu tekmelemek olmadığını hatırlattı. “Adı Lord Mavi Solon.”

“Kısaca Mavi,” diye ekledi Kian.

“Çok çirkin ama sanırım bu onun suçu değil,” dedi Daerick saten tuniğinin kırısklığını eliyle düzeltirken. “Hepimiz yakışıklı olamayız.”

“Bence o mükemmel,” dedi Cerise, Mavi'nin başının tepesine bir öpücük kondurarak. “Ayrıca çok da zeki. Aslında olağanüstü zeki. Ona öğrettiğim her şeyi çoktan öğrendi ve bu sabah beni yatak odamdaki davetsiz misafirden korudu.”

Daerick ve Kian bakışlarını aynı anda Cerise'e çevirdiler.

“Tehlikeli bir durum yoktu,” diye ekledi. “Mavi, ben daha birinin odamda olduğunu anlamadan onu korkutup kaçırmış.”

Kian bir elini yüzünde gezdirdi. “Hata yapma lüksünüz yok, leydim, bu saraydaki tehlikeler gerçek.”

“Sana kapını kilitlemeni söylemiştim,” dedi Daerick. “Buraya geldiğin ilk gece, hatırladın mı?”

“Kilitlediğimi sanıyordum,” dedi. “Bundan sonra daha dikkatli olacağım.”

Daerick bakışlarını Kian'a çevirdi. “Dün gece rahiplerin odadan odaya geçtiğini gördüm. Akşam yemeğinden önce beni sorguya çektiler. Soruşturmadan ne çıktı?”

“Hiçbir şey.” Kian kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gün doğarken Padron'u yanıma çağırdım. Bana adamların soruşturmayı tamamladığını ve saraydakilerin yangını kimin çıkardığını ya da çöl panterini kimin serbest bıraktığını bilmediğini söyledi.”

“Soruşturmaları tamamlamış olmaları imkânsız,” dedi Cerise. Mavi’yi göğsündeki askıdan çıkardı ve çalışma odasını keşfedebilmesi için yere bıraktı. “Beni sorgulamadılar.”

“Saldırılarda bir rolün olmadığı açık,” dedi Kian. “İlk kurbanları ailemdi ve siz hâlâ tapmaktayken hayatlarını kaybettiler.”

Cerise merhum kral ve kraliçenin doğal olmayan sebeplerden ötürü öldüğüne dair hikâyeler duymuş olsa da bunları geçiştirmeyi tercih etmişti. “Bunun bir söylenti olduğunu sanıyordum.”

“Her söylenti yalan değildir. Bu seferki doğrudu.”

“Pekâlâ,” dedi Cerise. “Yalnız, rahipler beni sorgulamanın gereksiz olduğunu düşündüyseler başka kimleri soruşturmadıklarını merak etmiyor musunuz?”

Daerick ona gururlu bir ebeveyn gibi gülümsedi. “Artık Sessiz Ruh’a inanmayan bir Calatris gibi düşünüyorsun.”

“İyi bir öğretmenim var.”

Kian kanepenin koluna oturarak acı bir kahkaha attı. Padron bana yalan söyledi. Niye şaşırdığımı bilmiyorum.”

“Ama bir rahip size nasıl yalan söyleyebilir?” diye sordu Cerise. “Size itaat etmek zorundalar.”

“Doğrudan verdiğim emirlere itaate zorunlular,” dedi Kian. “Zihinlerini kontrol edemem. Onları bana saygı duymaya ya da yönetim şeklimi destekleyeme zorlayamam. Onlara sadece doğruyu söylemelerini emretsem bile yanıltıcı konuşmalar yapabilirler. Bana güvenin, tapınak leydim. Rahipler fiziksel olarak bana sadıktırlar, ruhen değil. Bana itaatsizlik etmemeleri için gereken tek şey yaratıcılıktır, bu da onlarda var.”

Cerise bir sonraki sorusunu sormadan önce içgüdüsel olarak iki omzundan da bakarak arkasını kontrol etti. “Yangım bir rahip çıkarmış olabilir mi?” diye sordu fısıldayarak. “Ya da panteri serbest bırakmış olabilir mi?”

Kian başını iki yana salladı. “Rahiplere verdiğim ilk emir bana zarar verebilecek hiçbir eylemde bulunmamalarıdır. Asıl emir bundan daha uzun. Emrimi herhangi bir yanlış anlaşıl-maya mahal vermeyecek şekilde verdim. Bana doğrudan zarar veremezler. Bundan eminim.”

Peki onu öldürmeye çalışanlar rahipler değilse kimdi? Cerise Kian’ın ölümünden, ona olan hizmet bağlarına içerleyen rahiplerden daha fazla kazanç sağlayacak bir grup düşünemi-yordu. “Ölümünüz başka kimin işine yarar?”

“Tahtımda gözü olan herkesin,” dedi Kian. “Seç, beğen, al.” Gelgelelim boş bir taht, savaşa sebebiyet verirdi ve Cerise soylu hanelerden herhangi birinin, Petros hanedanının bile bunu istediğine inanmak istemedi. İlk doğan bir Petros’un kanlı savaşlardan zevk aldığı kesindi ancak zaferle-ri, rahiplerin kontrolünü onlara kazandırmazdı. En azından onun düşüncesi buydu. Mortara hanedanı rahipler üzerin-deki hâkimiyetlerini dört diyarı birleştirmek ve Müttefik Di-yar’ı yaratmak için kullanmıştı. Büyü olmadan Petros hane-danı, diyarı bir arada tutmak ve barışı sağlamak için kendi birliklerini kullanmak zorunda kalacaktı. Bunun bedeli hem para hem de canla ödenecek, yani tahttan çok daha değerli olacaktı.

“Yeni hükümdar rahiplere hükmetmeyecekse sizi öldürüp tahta oturmanın anlamı ne?” diye sordu Cerise.

“Hükmetmeyeceklerini kim söyledi?” diye karşı çıktı Kian. “Ne olacağını bilmiyoruz çünkü en başta neden bana bağlı ol-dukları hakkında hiçbir fikrimiz yok.”

Daerick aynı fikirde olmadığını belli edercesine bir ses çı-kardı. “Bence rahiplerin bir fikri var. Senin ölümünün onları özgür bırakacağına inanıyor olmalılar. Aksi takdirde taht uğ-runu bu tür oyunlara kalkışacaklarını düşünmüyorum.”

“Ne?” diye sordu Cerise. “Ne oyunu?”

“Kian biliyor,” dedi Daerick krala hüzünlü bir ifadeyle ha-karak.

“Calatris'teki son ölümlerden bahsediyor,” dedi Kian. “General Petros bu cinayetlerin Tarikat tarafından rekabeti ortadan kaldırmak amacıyla işlendiğini düşünüyor.”

“Bunun doğru olduğunu gösteren bir kanıt var mı?” diye sordu Cerise.

“Sayılır,” dedi Daerick. “Calatris'in en güçlü iki ailesinin reisleri Tarikat tarafından bir toplantıya çağırıldılar, sözde tapınak vergilerini ya da benzer bir şeyi tartışacaklardı. Ancak adamlar oraya vardığında orada kimseyi bulamamışlar... onları bekleyen bir suikastçı dışında. Rahipler cinayetleri durdurmak için çok geç kalmışlar. Arabalarının tekerleğiyle sorun yaşadıklarını iddia ettiler.”

“Herhangi bir rahibin büyüyle onarabileceği bir tekerlek,” diye mırıldandı Cerise. Bu hikâye doğruysa General Petros haklıydı. Rahipler suça ortak olmuştu. “General Petros cinayetler hakkında Peder Padron'la yüzleştğinde ben de oradaydım.”

“Öyle mi?” diye sordu Daerick kaşlarını kaldırarak. “Peki Peder Padron adamları adına özür diledi mi? Her isteğini yerine getiren ve ona bir tanrı gibi tapan rahipleri kontrol etmeyi memnuniyetle kabul etti mi?”

“Hayır,” dedi Cerise. Peder Padron hâkimiyetini göstermek adına generali felç etmişti.

Cerise yanağının iç kısmını çiğnedi. Dalgınca Mavi'nin başını okşayarak Kian'ın ilk tanıştıklarında söylediklerini hatırladı. *Kötülüğü burada, en beklemediğiniz yerlerde bulacaksınız. Gölgeler beni tükettiğinde ve ben hiçliğe karıştığımda, tapınağın sizden sakladığı her şeyi unutmak isteyeceksiniz.*

Kehaneti çoktan gerçekleşmişti. Cerise Tarikat'ın tahta göz diktiğine inanmak istemiyordu çünkü bu, tüm dünyasını alt üst ediyordu. Ama buraya geldiğinden beri Tarikat hakkında öğrendiklerini görmezden gelemezdi. Başrahibe'nin ona anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? Tanrıça'ya sadık bazı rahiplerin olması gerektiğini biliyordu. Peki sa-

yıları ne kadardı? Kardeşlerine karşı durmaya istekli miydiler? Tapınağın hizmetine verilen ikinci doğanlar Tarikat'ın öğretilerini sorgulamak için değil, sadece onları takip etmek için yetiştirilmişti.

Bildiği bir şey vardı: Rahip olsun olmasın, tahta oturup kontrolsüz bir güce sahip olan herkes, tam bir kâbus olurdu.

“Majesteleri,” dedi Cerise. “Size rahatsız edici bir soru daha sormam gerekiyor.”

Kian elini sallayarak, “Madem öyle, sorun bakalım,” dedi.

“Leydi Champlain varisinizi taşıyor mu?”

Kian dudaklarını araladı, bir an için ne diyeceğini bilemedi. “Hayır. Bu bilgi bu odadan dışarı çıkmayacak. Anladınız mı?”

Cerise başıyla onayladı. Kian'ın neden Tarikat'ın yeni bir komutana sahip olma ihtimalinden korkmasını istediğini anlayabiliyordu. “Bana öyle geliyor ki rahibin tahta geçmesini engellemenin tek yolu sizi tahtta tutmak ve soyunuzun devam etmesini sağlamak. Bunu yapmak için tüm odağımızı o sizi almadan önce laneti bozmaya vermeliyiz. Bunu tek hedefimiz hâline getirmeliyiz. Çünkü eğer başarısız olursak ve Tarikat'ın bir efendisi kalmazsa...”

Daerick ürperdi. “Tek kelime daha etme. Lanetleri bozmakla ilgili bildiklerimizle başlayalım. Falcı bize dökülen kana karşılık kan akıtılması gerektiğini söyledi.”

“Pekâlâ, Tanrıça'yı kim bıçakladı?” diye sordu Kian cevabı biliyormuş gibi bakışlarını Cerise'e çevirerek. “Onun kanını hangi hanedan döktü?”

Cerise avuç içlerini havaya kaldırdı. Saldırıda kullanılan silahı Petros hanedanının dövdüğü herkes tarafından biliniyordu. Silah Petros Kılıcı olarak biliniyor olsa da hiçbir parşömen onu kimin kullandığından ya da Büyük İhanet'in ardından kılıca ne olduğundan bahsetmiyordu.

“Belki de bir önemi yoktur,” dedi. “Dört hanedan da Shie-

ra'yı öldürmeye çalışmaktan eşit derecede suçlu. Her bir hanedan ilk doğan çocuklarını kurban ederse belki bu borcun ödenmesini sağlayabilirler.”

“Ama ne kadar kan akmalı?” diye sordu Kian. “Bir yüksük dolusu mu? Bir vücut dolusu mu? Tanrıça'nızı sakinleştirmek için ne şekilde dökülmeli?”

“O sizin de Tanrıça'nız,” diye hatırlattı Cerise. Bunun dışındaki sorulara verecek bir cevabı yoktu.

Kian inleyerek gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Belki de o çok sevdiğiniz Tanrıça'ya dua edebilir, ondan bir ipucu isteyebilirsiniz. Bizim için kasten bulandırdığı suyu berraklaştırmak adına biraz şeffaflık rica edebilirsiniz.”

Şeffaflık. Bu sözler Cerise'in zihninde yankılandı. Babasının ona saray siyasetinin tehlikeleri hakkında söylediklerini hatırladı: *Sarayda hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Her dürüst sözün arkasında gizli bir anlam aramalısın. Kimse sana karşı şeffaf olmayacak. Bunun tehlikeli olduğunu öğrendiler.*

Aniden aklına Rahibe Strout'un günlüğü ve ne kadar az bilgi içerdiği geldi. Sayfalarda işe yarar hiçbir şey yoktu, sadece karalamalar ve sekreterlikle alakalı notlar vardı. Peki yaşlı elçi ne diye bir günlük tutmuştu? Tabii daha fazlası... babasının söylediği gibi kelimelerin ardında gizli bir anlam yoksa.

Cerise masasına doğru yürüyerek günlüğü almak için orta çekmeceyi açtı. Siyah beyaz kitabı kaldırıp sayfalarını çevirdi ve yeni bir şey bulma umuduyla gördüklerini inceledi. Şimdi özellikle dikkat ettiğinden, kenarlarındaki saçma çizimin dış kenarının bir sonraki sayfadaki çizimin iç kenarıyla hizalanmış olduğunu görebiliyordu. Rahibe Strout günlüğüne can sıkıntısından bir şeyler karalamamıştı. Yerine geçecek kişi için bir mesaj bırakmıştı ve Cerise bunu nerdeyse gözden kaçırıyordu.

“Bana yardım edin,” diyerek Kian ve Daerick'le öğrendiklerini paylaştı.

Sonraki bir saat boyunca kafa kafaya vererek her bir çizimi kenarından dikkatlice kesip Cerise'in maun masasının üzerine yerleştirdiler. Toplamda yüzlerce parça vardı, tek bir ipucu olmadan çözülmesi gereken el yapımı bir yapbozdu bu. Sıra, parçaları mantıklı bir şekilde düzenlemekteydi. Süreç zahmetli ve uzun soluklu olsa da sonunda parçalar bir kadın cübbesinin kaba bir taslağını ortaya çıkarmaya başladı. Bundan sonra yapboz daha kolay bir şekilde bir araya geldi. Daerick son parçayı da yerleştirdikten sonra resmi incelemek için geri çekildi.

Çizimde bir dağın eteklerinde toplanmış beş kişilik bir grup insan görülüyordu. Kişilerden biri rahip ya da en azından cübbe giymiş bir adamdı. İki kişi kadın, diğer ikisi de erkek olarak tasvir edilmişti. Rahip grubun ortasında durmuş, uzattığı ellerinde bir kılıç tutarken, diğer dört kişi işaret parmaklarıyla kılıca dokunuyordu. Çizimin üzerinde küçük blok harflerle *PİŞMANLIK* yazıyordu ve sanki Rahibe Strout bu resmi keşfetmiş ve hafızasından çizmiş gibi yüz yıl öncesine ait bir tarih atmıştı.

"Bu..." diye başladı Cerise neredeyse umut etmekten korkarak. "Bu şey olabilir mi..."

"Laneti bozmak için bir görsel talimat mı?" dedi Daerick. "Kesinlikle öyle görünüyor."

Cerise daha önce buna benzer bir şey görmemişti. "Orijinalinin nerede olduğunu merak ediyorum."

Kian acı acı nefes verdi. "Strout kendini zehirlememiş olsaydı kendisine sorabilirdik."

Acaba kadın gerçekten kendi canına kıymış mıydı? Özellikle de böylesine önemli bir keşfin ardından?

"Bunu bir sır olarak sakladığına inanamıyorum," dedi Cerise. İnsanlar dünyası bin yıldır soylu lanetlerini bozmanın bir yolunu arıyordu. Bu bilgiyi ortaya çıkarmak Rahibe Strout'u dünyadaki her soylu ailenin kahramanına dönüştürebilirdi.

"Kulağa mantıklı gelmediğinin farkındayım," dedi Daeri-

ck. “Nesiller boyu süren ıstırapı sona erdirecek bir yol bulmuş olsaydım kulağı olan herkese söyledim.”

Cerise de aynısını yapardı. Sonra babasının şeffaflığın sarayda bir tehlike olduğunu söylediğini hatırladı. Belki de Rahibe Strout kendini güvende hissetmediği için keşfini gizlemişti. Yakın zaman önceki ölümü göz önüne alındığında korkuları muhtemelen yersiz değildi.

Kian kılıcı işaret etti. “İşte bu benim sorumu cevaplıyor. Dört hanedandan bir ya da iki damla kan...”

“Petros Kılıcı,” dedi Cerise nefes nefese çizimdeki kılıca dokunarak. Kalbi çok hızlı atıyordu ve kulaklarında tuhaf bir uğultu vardı. Vahiy gerçektir. *Amacı* gerçektir. Bunu yapmak için gerçek bir şansı olabilirdi. “Ama onu nereden bulacağız?”

“Kuzey buzullarında donmuş olduğunu duydum,” dedi Kian.

“Hayır,” dedi Daerick. “Şampiyonlar Kadehi’ni kastediyorsan o gerçek bir şey değil.”

“Elbette değil. Kadeh’i düşünmüyordum. Herkes onun uydurma olduğunu biliyor.”

“Herkes değil.”

“Beyni olan herkes.”

“Ben sadece diyorum ki...”

Onlar tartışırken Cerise gözlerini kısarak arka planda yeni fark ettiği minyatür bir ayrıntıya baktı. Çizimde daha fazlası vardı. Dağın yamacına akıllıca bazı rakamlar çizilmişti. “Bu nedir?”

Daerick yapbozun üzerine eğildiğinde yüzü bir gülümsemeyle aydınlanmadan önce bir süre sessiz kaldı. “Bu bir şifre.”

“Bir şey mi kodlamış?”

“Bir şey kodlamış,” dedi Daerick. Günlüğü alıp pencereye yaklaştı ve sabah ışığında kenar boşlukları daha az olan sayfalarını karıştırmaya başladı. Shiera’ya şükürler olsun ki sayfaları yırtıp atmamışlardı.

“Düşünüyorum da,” diye mırıldandı kendi kendine, “yaşlı kadını hiçbir kayıt tutmamakla suçlamıştım. Sandığımızdan çok daha zekiymiş.”

“Günlük kayıtlarının mantıklı olmadığını biliyordum,” dedi Cerise. “Bu daha önce anlamalıydım.”

“Kendinize bu kadar yüklenmeyin,” dedi Kian. “Tapınağın sizi şifre kırmaya ve entrika dolu bir saray hayatına hazırladığından şüpheliyim.”

“Her halükârda Peder Bishop günlüğü geri getirdiği için şanslıyız.” Öfkeyle yeni bir sayfayı incelemekte olan Daerick’e baktı. “Kayıtlarda şüpheli bir şey fark etmiş olabilir mi?”

“Şüpheliyim,” diye mırıldandı Daerick dalgınca, “Aksi takdirde onu saklar ve şifreyi kendi çözmeye çalışırdı.”

Haklıydı. Yine de Peder Bishop’ın söylediğinden daha fazlasını keşfetmiş olabileceğinden endişeleniyordu. Onu bebekliğinden beri yetiştiren Rahibe Strout’sa rahip kadını saraydaki herkesten daha iyi tanıyor olmalıydı.

Kian, Daerick’in günlüğü incelemesini izlerken çizmeli ayağını yere vurdu. “Parşömene ihtiyacın var mı?” diye sordu. “Ya da bir kaleme?”

“Sessizlik yeterli, teşekkürler,” dedi Daerick iri gözlerini günlükten kaldırmadan.

Beklemek işkence gibiydi. Güneş ışığının altında kıvrılıp uyuklayan Mavi bile havadaki gerginliği hissetmiş gibi görünüyordu. Başını kaldırıp uykulu gözlerle Cerise’e baktıktan sonra başını tekrar yere koymadan önce muazzam bir şekilde esnedi.

“Buldum!” Daerick, Mavi’nin irkilmesine neden olan yüksek bir *pat* sesiyle günlüğü ellerinin arasında kapattı. “Gizlediği mesajı buldum.”

“Yani...” diye sordu Kian sabırsızlıkla.

“Petros Kılıcı’nın yeri.” Daerick bir avucunu şöyle bir hareketle sallayarak, “Aşağı yukarı,” diye ekledi.

Kian homurdanarak burun kemerini sıktı. “Lord Calatris, bilmece çözecek havamda değilim.”

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi Daerick. “Doğrudan konuya girelim.”

“Lütfen,” dedi Cerise. O da oyun oynayacak havada değildi.

Daerick günlüğü göstermek için havaya kaldırdı. “Kısacası şöyle: Strout’un bu bilgiyi nereden bulduğunu ya da doğru olup olmadığını bilmiyorum ama ona göre Petros Kılıcı Shiera’nın destekçileri tarafından lanetli dağa saklandı. Her dolunayda yeni bir yere taşınan bir büyü altında. Onu bulmanın tek yolu, gün batımı rünlerinden geçiyor.”

Kian kaşlarını çatı. “Gün batımı rünleri gerçek mi ki? Onların da Kadeh gibi bir efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum.”

“Ben de öyle,” dedi Daerick. “Ama Rahibe Strout aksini düşünüyordu.”

Cerise gün batımı rünlerini ilk defa duymuştu. “Nedir onlar?”

“Bir dizi zar düşün,” dedi Daerick. “Ama birinin üzerine mesafeler, diğerinin üzerine yönler kazınmış. Gün batımından önce zarları attığında ertesi gün hangi yöne ve ne kadar uzağa gideceğini gösteriyorlar. Söylenene göre, seni dünyadaki herhangi bir nesneye götürebilirler ve o nesneye ulaştığında ortadan kaybolurlar.”

“Peki bizi rünlere ne götürecektir?” diye soran Cerise, tapınağın ona bunları eden öğretmediği konusunda daha fazla düşünmemeye çalıştı. Bu konuya daha sonra yoğunlaşabilirdi. “Onları nasıl bulacağız?”

Kian alçak sesle kıkırdadı. “İşin ironisi tam da burada yatıyor.”

“Ah ama Rahibe Strout’un buna da bir cevabı var,” dedi Daerick işaret parmağını kaldırarak. “Rünlerin kendilerini,

Lanetli Tapınak'a karanlık ve aydınlıktan oluşan bir adakta bulunan, saf inançla ibadet eden birine göstereceklerini belirtmiş."

Tabii ya. Lanetli Tapınak! Cerise bunu biliyordu. Shiera'nın direncine bir övgü olarak inşa edilmişti ve adını Büyük İhanet'in gerçekleştiği dağın tepesindeki konumundan alıyordu. Adağın niteliğine gelince, Cerise'in verecek bol miktarda aydınlığı vardı. Fakat Tanrıça'nın ne tür bir karanlığa ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu.

"Saf inançla ibadet eden biri." Daerick Kian'a sırtıırken alaycı bir ifadeyle çenesine vurdu. "Bu kişi sana da tanıdık geliyor mu?"

"Hmm," dedi Kian düşünüyormuş gibi yaparak. "Zor bir soru. Böyle birini bulmak için krallığın altını üstüne getirmemiz gerekebilir."

İkisinin de gülümseyen bakışları Cerise'e döndü. Onunla dalga geçtiklerinin farkında olsa da gülümsemekten kendini alamadı. Artık laneti bozma umudu –gerçek bir umuttu– olduğuna göre, nihayet neşelenmişti.

"Birini tanıyor olabilirim," dedi onlara oyuna katılarak. "Ayrıca size yardım etmeye istekli olabilir ama yavru köpeğini yanından ayırmamakta ısrarcı."

"Yavru köpeği yakışıklı mı bari?" diye sordu Daerick sırtısını bastırmaya çalışarak.

Cerise sırtüstü yuvarlanıp uzuvlarını halının üstüne yaymış, geniş çenesini tuhaf bir açıyla açıp dilini yana sarkıtmış uyuyan Mavi'ye baktı. "O şimdiye kadar dünyaya gelen kırmalar arasındaki en muhteşem av köpeği."

"... kesin bir goblin kırması," diye ekledi Kian kık kık gülererek. "Şaka bir yana, bir plan yapmamız gerekiyor."

Evet, kesinlikle öyle gerekiyordu. Rahibe Strout onlara, belki de kendi canının pahasına bir ipucu bırakmıştı ve bu ipucunun peşinden gitmeyi ona borçluydular. Kralın son gün batımına altı aydan az bir süre kalmıştı ve kaybedecek zamanları yoktu.

“Lanetli dağ bir ölüm tuzağıdır,” dedi Daerick. “Bize bir rehber lazım, hangi yolların güvenli olduğunu ve yol boyunca nerede su bulabileceğimizi söyleyecek sağduyulu biri. Bu bize çok pahalıya mal olacak ama sanırım nerede bulabileceğimizi biliyorum.”

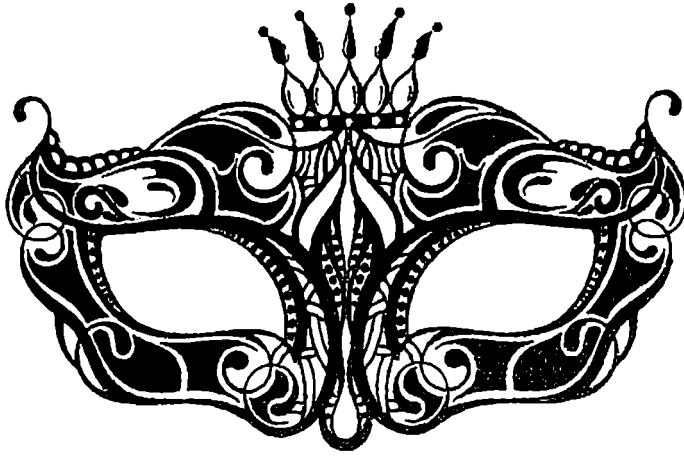
“Hazineden ihtiyacın kadarını al,” dedi Kian.

“Malzeme toplamaya başlayabilirim,” dedi Cerise gönüllü olarak. “Bizimle kaç kişi seyahat edecek? Ne kadar kalacağımızı söyleyebilir misiniz? Bir karavan ayarlamamız gerekmiyor mu?”

Kian çenesini günlüğe doğru uzattı. “Yaşlı Strout’un bunu sır olarak saklamasının bir nedeni var. Nedenini öğrenene kadar mümkün merteye dikkat çekmek istemiyorum. Üçümüz bir günlük gezi planlayalım, neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek için bir tür keşif ziyareti yapalım. Sonra başka kimi dahil edeceğime karar verebilirim. General Petros’a güvenebileceğimi biliyorum. Ancak Peder Padron... Onu başka hiçbir şansımız yoksa götürmekten yanayım. Bazen bir rahibin koruması, maliyetine değmez.”

Cerise buna itiraz edemezdi.

“O hâlde karar verildi,” diye açıkladı Kian. “Günün geri kalanında hazırlıklarımızı yapacağız ve yarın sabah yola çıkacağız. Şafaktan bir saat sonra ahırda buluşalım.”

11. BÖLÜM

Görev dağılımının ardından üçü de işe koyuldu. Kian dağ yolculuğu için en dayanıklı atları seçmek üzere ahıra gitti. Daerick bir rehber bulmak için şehre gitti. Cerise ve Mavi'ye ertesi gün için erzak temin etmek üzere mutfağa gitti. Personel arasındaki dedikoduları en aza indirmek umuduyla yangının ardından ziyarete gelen genç hizmetkârlardan Wren'in yardımını istedi. Wren kurutulmuş et ve meyve çeşitleri, yassı ekmekler ve birkaç fıçı suyu dikkat çekmeden hazırlayacağını söyledi. Cerise ona teşekkür ettikten sonra Mavi için bir atıştırmalık buldu ve hızla gelişen bacaklarının biraz daha güç kazanması için onu sarayın bahçesine çıkardı.

Mümkün gibi görünmese de Mavi, şafaktan bu yana geçen saatler içinde neredeyse üç kilo almıştı. Bu hızla büyümeye devam ederse onu önündeki askısında ancak bir, en fazla iki gün daha taşıyabilecekti.

"Acele etme, oğlum," dedi Mavi'ye boynunu kaşımak için çimenlerin üzerine diz çökerken. "Bir süre daha bebek kalmaz mısın?"

Mavi karşılık verirmiş gibi havladı ve karnını okşaması için çimenlerin üzerinde yuvarlandı. Fakat sonra birden kafasını kaldırdı ve donakaldı, gergin ve tetikte görünüyordu.

Esintide bir koku almış olmalıydı çünkü bir anda yattığı yerden kalkmış, Cerise'in onu yakalayabileceğinden daha hızlı bir şekilde çit labirentine doğru koşmaya başlamıştı.

"Mavi, dur!" diye seslense de ona bu komutu henüz öğretmemişti. Mavi hızla ilerleyip labirentin içinde gözden kayboldu.

Cerise yalnız olduğundan emin olmak için arkasına bakarken ayağa fırladı, sonrasında elbisesini toparlayıp hiç de hanımefendiye yakışmayacak şekilde Mavi'nin arkasından labirentin içine doğru koşmaya başladı. Mavi'yi görünce bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı adımlarla peşinden koştu. Onu görüş alanında tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Mavi onu o kadar çok dönemeçten geçirdi ki labirentten bir daha çıkamayacağından korktu. Labirentin ortasına ulaştığında iki köşeden geçerek sonunda fazladan bir çit tabakasıyla gizlenmiş küçük, çimenli bir kuytuda durdu. Alan o kadar iyi gizlenmişti ki Cerise burayı kendi başına asla bulamazdı. Mavi'ye yetiştiğinde oyuğun mermer bir bankın üzerinde oturan iki genç kadın tarafından işgal edildiğini gördü; ipek örtülü bedenleri tutkulu bir öpücükle birbirine dolanmıştı.

Cerise utanç içinde soluk soluğa kaldı ve birbirinden uzaklaşıp kendi soluklarını bırakan kadınları korkuttu. Kadınlardan biri nabzını yavaşlatmak istercesine elini sol göğsünün üzerinde gezdirdi. Yuvarlak gözlerini kırpmadan Cerise'e baktığında, Cerise aynı şaşkınlıkla onun Delora Champlain olduğunu fark etti. Diğer kadın tanı mıyordu. Delora'dan biraz daha yaşlı olan kadın asil bir yüze sahipti; uzun, düz bir burun, pürüzsüz bir cilt, çıkık elmacık kemikleri ve güçlü bir çene yapısı vardı ve kumral saçları altın tokalarla tutturulmuştu.

Mavi, bankın yanındaki çimenlik alanın üzerinde duran yiyecek sepetine doğru havlayarak sessizliği bozdu. Kadınlar sesle irkilse de Cerise'e bakmaya devam ettiler.

Mavi'den korkmuyorlardı. Ondan korkuyorlardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Cerise. "Gidiyorum."

“Hayır, bekleyin!” diye haykırdı Delora. Dudakları hâlâ öpücükten şişmiş durumdaydı ama yanaklarındaki renk solmuştu. “Lütfen açıklamama izin verin.”

“Buna gerek yok,” diye cevap verdi Cerise. Delora yanlış bir şey yapmamıştı. Kralın yanı sıra bir de sevgili edinmişti ve bu sevgili bir kadındı. Her ikisi de bir cariye olarak hakları dahilindeydi ama bu konuda akıllıca davranmıştı. Kian’ın ruhu Delora’ya çekiliyorsa büyük ihtimalle onu paylaşma fikrinden hoşlanmayacaktı.

Ama sonra Cerise’in aklına bir şey geldi. Delora’nın, kadının sırtını şefkatle okşadığını fark etti. Delora, Kian’a karşı hiçbir zaman bu tür bir şefkat göstermemişti: ne ateşli bakışlar ne öpüşmeler ne kucaklaşmalar ne de koluna girip ona eşlik etmek dışında herhangi bir dokunuş. Sanki Delora’nın kralla arasında bir bağ yokmuş gibiydi.

Garip bir nedenden ötürü Cerise’in yüreği burkuldu.

Delora konuşmaya başlamadan dudaklarını yaladı. “Leydim,” diye söze başladı. Ellerini ovuşturdu, boğazındaki nabız gözle görülür şekilde atıyordu. “Söylemeyeceksiniz, değil mi?”

“Bunu söylemek bana düşmez,” dedi Cerise. “Ama adil olmak gerekirse kralın bunu bilmeye...” Kadına doğru bir işaret yaptı. “Yani bir kadınla olduğunuzu bilmeye hakkı olduğunu düşünmüyor musunuz?”

“Kral için endişelenmiyorum,” dedi sesini alçaltarak. “O zaten biliyor.”

Cerise gözlerini kırptırdı. Ama bu çok mantıksızdı. Kian krallıktaki herhangi bir kadını fahişesi olarak seçebilirdi. Neden onu arzulamayan bir kadını seçsindi ki? Kian’ın varisine hamile kalıp bir sonraki kraliçe olma fırsatını kaçırmak istemeyecek, genç ve cazibeli kadınların sayısı hiç de az değildi.

“Ama...” diye konuşmaya başladı Cerise. “Sizinle evlenmek istediğini sanıyordum. Eğer...”

“Eğer hamile kalırsam,” diye tamamladı Delora. “Evet, söylediğimiz şey bu.”

Söylediğimiz şey mi? Hepsi yalan mıydı yani?

“Açıklamama izin verir misiniz?” diye sordu Delora bir kez daha.

Cerise sessizce konuşabilmek için banka biraz daha yaklaştı. Bankın önündeki çimenlik alanın üzerine çöktüğünde Mavi de yanına geldi. Mavi yemek sepetini koklayarak homurdanmaya başladı. Kumral saçlı kadın sepeti kucağına aldı ve Delora konuşmaya başlarken Mavi’yi soğuk tavuk etiyle beslemeye girişti.

“Bu Philippa,” dedi Delora diğer kadını göstererek. “Evde yaşarken arp hocamdı. Tanıştığımız ilk andan beri ona âşık olduğumu biliyordum ama babama söyleyemedim. Eski usulle, kadınların sadece erkeklerden hoşlanabileceğine inanarak yetiştirilmişti. O yüzden bana koca bulsun diye bir çöpçatan tuttuğunda babama karşı çıkmadım. Taliplerimin yaşlı ve çirkin olacağını, onları geri çevirebileceğimi ve asla evlenemeyeceğimi düşündüm.” Delora kuru bir kahkaha attı. “Ama çöpçatan, işinde başarılıydı. Hem de çok. Bana hiçbir zeki kızın reddedemeyeceği, yakışıklı, zengin erkekler getirmeye devam etti. Reddetmek için bahanelerim tükenmeye başlamıştı ve babamın benim adıma karar vermesinin an meselesi olduğunun farkındaydım.”

“Yani kraldan araya girmesini mi istediniz?” diye tahminde bulundu Cerise.

“O iyi bir dost,” dedi Delora. “Yalan söyleyecek, bana çöpçatanlığı sonsuza dek bitirmek için mükemmel bir bahane verecek kadar iyi. Fikri dâhiyaneydi. Hiçbir erkeğin cariyesine evlenme teklif ederek kralı gücendirme riskine girmeyeceğini söyledi. Bu yüzden bana bu rolü verdi. Babam önce çok kızdı ama sonra Kian bir varis doğurursam beni kraliçesi yapacağını söyledi. Bana *leydi* unvanı bile verdi. Ondan sonra hiçbir sorun çıkmadı. Her baba kızının kraliçe olmasını ister.”

“Kendinizi kurtarmak için cariye olduğunuzu söylerken bunu kastediyordunuz.” Cerise artık ironiyi açıkça görebiliyordu. “Kralın dostluğu size özgürlüğünüzü verdi ama aynı dostluk ruhunu size çekip, size riske atıyor.”

“Düşündüğünüz kadar özgür değilim.” Delora Philippa’nin eline uzanarak onu tuttu. “Buradaki rahipler babama çok benziyor, eski yöntemlere inanıyorlar. Ülkenin kanunlarını umursamıyorlar. Kral hayattayken bana karşı harekete geçmeye cesaret edemezler ama Philippa’yla birlikte olduğumu bilseler onu buradan göndermek için bir neden bulabilirler. Ya da daha kötüsünü yaparlar.”

Cerise’in göğsüne bir öfke kıvılcımı düştü. Bunu dile getirmemiş olsa da rahiplerin itiraz etmek için hiçbir gerekçeleri yoktu. Tanrıça hiçbir zaman bir erkek tarafından kontrol edilmemişti. Shiera tüm yarattıklarını eşit derecede severdi, erkekleri de kadınları da. Mortara’daki bazı rahiplerin hadlelerini bilmeleri gerekiyordu.

“Benden duymayacaklar,” diye söz verdi Cerise, “ama kralın hiç varis yapmaya çalışmadığını mı söylüyorsunuz?”

Delora başını yana eğdiğinde bakışları yumuşadı. “Onun nasıl acı çektiğini gördünüz, leydim. Bu acıyı bir çocuğa aktaracağına inanıyor musunuz?”

Cevap Cerise’in kalbinde şekil aldı. Hayır, elbette ilk çocuğunun ya da herhangi bir çocuğun onun lanetini taşımasını istemezdi. Yine de lanet bozulmadan önce Mortara soyunun tükenmesine izin vermesi düşüncesizce değil miydi? Petros Kılıcı’nı nasıl bulacaklarını daha yeni keşfetmişlerdi, bu da Rahibe Strout’un verdiği bilginin doğru olduğu varsayımına dayanıyordu. Ya başarılı olamazlarsa? O zaman Tarikat tahtı ele geçirmeye çalışacaktı ve bu, gölgelerden bile daha tüyler ürpertici bir şekilde sonuçlanırdı.

♦♦♦

Cerise bir gün önce olduğu gibi yavru köpeğinden gelen yüksek perdeden bir havlama sesiyle uyandı. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve yatakta dimdik bir şekilde oturarak şafağın soluk, turuncu ışıltısıyla dolan odasına baktı. İçeride, yanında durmaktan son derece memnun görünen, artık bir geyik yavrusu boyutunda olan, güdük kuyruğunu sallayıp yemeğini yeni bitirmiş gibi patilerini yalayan Mavi dışında kimseyi göremedi.

“Böcek mi yuttun sen?” diye sordu. “Her zaman kusmana neden olurlar. Bunu ne zaman öğreneceksin?”

Mavi çenesini yaladığında Cerise nefesinin kokusundan hemen irkildi. Koku çok belirgindi. Köpek kulübelerinin sahibinin verdiği ödülü yemişti. Tabii Cerise Mavi’nin onu nereden bulduğunu bilmiyordu. Odasına ödül maması getirdiğini hatırlamıyordu. Getirmiş olsaydı mutlaka kokusunu alırdı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Çarşafı geri çekerek oturma odasının kapısına ulaşana kadar parmak uçlarında ilerledi. Oturma odasına göz atıp boş olduğunu gördükten sonra, kapıya kadar ilerleyip kapı kolunu çevirdi.

Kapı kilitli değildi.

“Hayır, bu imkânsız,” diye mırıldandı kendi kendine. Dün gece kapıyı kilitlemişti. Bundan emindi. Hatta daha sonra kapıyı test ederek kapının kilitli olduğundan bir kez daha emin olmuştu.

Birisi odasının anahtarını çalmış olmalıydı. Odasına giren davetsiz misafirinin anahtarı varsa neden odadan çıktığında kapıyı arkasından kilitlememiştir? Yatak odasına girdiğini *bilmesini* mi istiyordu? Onu uyurken izlediğini ve boş zamanlarda ona tecavüz edebileceğini mi gösteriyordu? Saraydan biri onu kasten korkutmaya mı çalışıyordu?

Titrek sesi Cerise’i yalancı durumuna düşürse de, “İşe yaramıyor,” dedi. Yatak odasına dönerek Mavi’nin başını okşadı. “Dün bebek kalmakla ilgili söylediklerimi unut. Odama gizlice giren kişiyi yiyebilecek kadar büyümeni istiyorum. Anlaştık mı?”

Mavi havlayarak kendi etrafında bir daire çizdi, bu şekilde tuvaletini yapmak için dışarı çıkması gerektiğini belli ediyordu.

Cerise hızla binici kıyafetlerini giydi –pantolon üzerine tüllü keten tunik– ve güneşten korunmak için saçlarını ince bir eşarpla örttü. İki parça kıyafet ve aynasını küçük bir çantaya koyup omzuna asmıştı bile. Ev yapımı askısını diğer omzuna bağladı ve Mavi’yi içine sıkıştırdıktan sonra günlük yolculuğuna başlamaya hazırды.

Kendisi için bir kâse ballı yulaf, Mavi için bir bütün çiğ tavuk almak ve bir gün önce sipariş ettiği erzakların ahırlara teslim edildiğinden emin olmak için mutfağa doğru harekete geçti. İşlerini hallettikten sonra bahçeye çıktı ve Mavi’yle birlikte kahvaltılarını edip, hâlâ yapabiliyorken bacaklarını güçlendirdiler.

Mavi çit labirentinde koşup enerjisini attıktan sonra, Cerise onu tekrar askısına yerleştirdi, Daerick ve Kian’la buluşmak üzere bir sonraki durağına gitmeye hazırды. Oraya vardığında ahırların dışında bağlı üç at gördü, her biri su ve erzak taşıyordu ve o gün yapacakları yolculuk için eyerlenmişlerdi. Kian gölgede durmuş, bir çiftlik çalışanın giydiği türden bir keten giymiş, soğuk bakışları ve kalkık çenesiyle kale arazisini inceliyordu.

“Günaydın, Majesteleri,” diye seslendi Cerise, yüzünde Delora’nın dünkü karşılaşmalarından bahsettiğine dair bir ipucu arayarak. Konu hassas ya da en azından özeldi ve Cerise bu konuyu açıp açmaması gerektiğine karar veremiyordu. Kian sadece bir baş selamıyla yetindiğinde, “Daerick nerede?” diye ekledi.

“Bir kese *daha* para almak için rahibin odasında.” Kian onu kendisiyle birlikte beklemesi için gölgeye doğru eliyle işaret etti. Yanına ulaştığında vücutları arasındaki kısa mesafeyi ortadan kaldırdı ve Cerise’e nabzını hızlandıracak kadar yakın durdu. “Bu rehber buna değse iyi olur,” dedi Mavi’nin kulaklarını kaşırken.

Cerise onun bu kadar yakınında durmamasını diledi. Göğsünden başka tür bir sıcaklık yayılıyordu. Yanaklarını eliyle serinletmeye çalışsa da kızarmalarını engelleyemedi. “Peki ya General Petros?” diye sordu. “Bence onu da davet etmeliyiz.”

“Ettim zaten,” dedi Kian. “Onu başka bir iş için yolladım ama mükemmel bir iz sürücü olduğunu düşünüyorum, yolculuğumuz sırasında bize yetiyeceğinden eminim.”

Cerise general olmadan yola çıkma fikrinden hoşlanmamıştı. Şehirde duyduğu öfkeli sesleri, *Kahrolsun Gölgelelerin Varisi!* sloganlarını hatırladı. “Rehberimiz hakkında ne biliyoruz? Ona gerçekten güvenebilir miyiz? En azından General Petros bize katılana kadar kraliyet muhafızlarından bazılarını yanımıza alsak, içim daha rahat eder. Bir kralın korunması gerekir.”

“Kral dediğin korunmalı,” diye katıldı Kian. “Yüzümü bu saray duvarlarının dışında göstermek delilik olur. Bu yüzden başka birinin yüz hatlarına bürünme niyetindeyim.”

Cerise bir kaşını kaldırdı.

“Bu sabah Peder Padron’u çağırdım,” diye devam etti. “Ona bugün için görünüşümü daha... yavan bir şeye dönüştürmesini emrettim.”

“Bu, kıyafetlerinizi açıklıyor,” dedi giydiklerini inceleyerek.

“Hiçbir şey dikkatinizden kaçmıyor, tapınak leydim,” dedi Kian göz kırparak. “Padron her an dönüşümü başlatabilir.”

Cerise sanki bir işaretmiş gibi büyüünün metal tadını aldı ve Kian’ın saçları kısaltmaya, rengi kızıl kahverengiye dönmeye başladı. Göz rengi değişmedi ama burnu hafif bir kanca şeklini aldı, alnı uzadı ve dudakları inceldi.

Göz açıp kapayınca kadar bir yabancıya dönüşüverdi.

Cerise etrafına bakınıp Peder Padron’u aradı ama onu hiçbir yerde göremedi. “Sizi sarayın içinden mi dönüştürdü?”

“Aynen öyle,” dedi Kian, yeni burnunun eğimini ve alnının

genişliğini incelediği sırada kaşlarını çatarak. “Bunu bu kadar kolay yapabilmesi rahatsız edici, değil mi?”

Kian’ın ne demeye çalıştığını anlamış ve Tarikat’a olan güveni sarsılmış olsa da Peder Padron’un sahip olduğu gücün boyutu onu hâlâ şaşırtıyordu. “Size hizmet ettiği için minnettarım.”

Kian güldü. “Bir siyasetçi gibi konuştunuz. Gerçek bir elçi olmaya başladınız, tapmak leydim.”

“Ben sadece Tarikat’ın faydasız olmadığını anlatmaya çalışıyorum,” dedi. “Rahiplerin hepsi tahtın peşinde değil. Bazıları Tanrıça’ya sadık.”

Kian yıllar önce kakaonun kahverengi keçilerden gelip gelmediğini sorduğunda tapmak çalışanlarından birinin yaptığı gibi sıırttı.

“İşte bahçede tanıştığım Cerise. Kötülük görmeyen, hayalperest kız. Hâlâ orada olduğunuzu biliyordum.”

“Yine de yanılmadığımdan eminim,” diye ısrar etti. “Tarikat’ta gerçekten iyi rahipler de var.”

“Onları gözünüzde büyütüyorsunuz. Elinizde olmadan. Çünkü böyle yetiştirildiniz.”

“Belki de ben önyargılıyım,” dedi Cerise. “Siz kabul ederseniz ben de ederim.”

“Ben mi?” diye sordu göğsüne dokunarak. “Hangi konuda önyargılıyım?”

“Çok basit,” dedi Cerise. “Shiera’nın laneti sizi her gece gölgelere hapsediyor, Tarikat’ın hizmet ettiği kişi o. Sizi cezalandırdığı için Tanrıça’ya kızılıyorsunuz, dolayısıyla onun rahiplerine ve ona tapanlara da.”

“Söylediğinizin mantıklı olduğuna inanabilirdim, tabii eğer...”

“Eğer?”

“Eğer size de kızsaydım.” Kian, Mavi’nin kulağını okşar-

ken başparmağıyla uzanıp Cerise'in çenesine dokundu. "Ama kızmıyorum. Siz o Tanrıça'nıza, benim emrimdeki herhangi bir rahipten daha körü körüne bağlısınız."

Cerise'in konuşabilmesi birkaç saniye sürdü. Söyleyebildiği tek şey, "O sizin de Tanrıça'nız," oldu.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Kian bakışları Cerise'in dudaklarına doğru kayarken.

Bildiği bir sonraki şey, yüzünü onunkine doğru yaklaştırdığıydı. Zihni onu durması için uyarsa da kalbi itaat etmeyi reddediyordu. Kian'ın bir yabancı gibi görünmesi önemsizdi. Ruhu onu tanıyor, onu arzuluyordu ve öpücüğünü hissetme beklentisiyle nefesini tutarken bedeni korku ve açgözlülükle kıpırdanıyordu.

Daerick arkalarından bağırarak selam verdiğinde Cerise hızla uzaklaştı. Kral o ânın etkisinden çabuk kurtulmuşa benziyordu. Dikkatini tekrar Mavi'nin kulaklarına verdi ve hiçbir şey olmamış gibi rahatça sırtıttı.

"Aldım!" dedi Daerick bir kese para sallayarak onlara doğru koştuğu sırada. "Söyleyin bakalım, kim çölde terli bir canavara binmek için can atıyor?"

"Terli canavar mı?" Kian gülümsemesini gizlemeye çalışarak etrafına bakındı. "Annemi göremiyorum."

"O evde," dedi Daerick düz bir sesle. "Dün gece ona verdiğin on saniyenin etkisinden kurtulmaya çalışıyor."

Kian elini kalbine götürdü. "Beni yaraladınız, Lord Calatris."

"Her neyse, sana çirkin bir bakış atardım ama zaten öyle bir bakışın var." Daerick gözlerini kısarak Kian'ın yeni yüz hatlarına baktı. "Padron yüzüne ne yaptı?"

"Beğenmedin mi? Bence çok—"

"Rahatsız edici mi?" diye tamamladı Daerick.

"Derbeder diyecektim. Tekinsiz de diyebiliriz."

Cerise kendini gülümserken yakaladı. Başını eğerek Ma-vi'ye, "Bu çocuklar çok aptal, öyle değil mi?" dedi.

"Bunu duydum," dedi Daerick tel tel sakalını sıvazlayarak. "Sıradan bir çocuk bu kadar güzel bir şey üretebilir mi?"

Kian burnundan güldü. "Diğer uzuvlarının aksine, en azından sakalın uzamaya devam edebiliyor."

"Bütün gününüzü birbirinize hakaretler yağdırarak geçirmek mi istersiniz?" diye araya girdi Cerise. "Yoksa gidip bir an önce rehberimizle mi tanışalım?"

Daerick bakışlarını Kian'a çevirdi. "İkisini birden yapmamamız için hiçbir neden yok."

"Kesinlikle. Terli canavarınıza binin, Lord Calatris." Kian kısık sesle kıkırdadı. "Sanırım benimkine kız kardeşinin adını vereceğim."

Daerick kulağına vurdu. "Affedersin, seni anlayamıyorum. *Şaklabanca* anladığım bir dil değil."

Cerise, onu eğik başlarla karşılayan atlara yaklaşırken gülmemek için kendini zor tuttu. Atların ön ayaklarını sırayla okşayıp arka planda yapılan şakalara kulak misafiri olurken, göğsünde korkunç bir his filizlendi.

Bu an çok değerli ve kısaydı. Petros Kılıcı'nı bulamazlarsa her şey çok kısa sürede sona erebilirdi. Kılıcı bulsalar bile laneti nasıl bozabileceklerini öğrenmeleri gerekiyordu. Daerick'in Talep Günü'ne sadece beş ay kalmıştı. Ve bundan kısa bir süre sonra Kian'ın da zamanı dolacaktı. İkisinden birini kaybettiğini aklına bile getirmek istemiyordu.

Bu düşünce nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Cerise'e sorarız," dedi Daerick onu şimdiki zaman döndürerek. "Kadınlar daha çok hangisini ister: zekâ mı, yoksa kas gücü mü?"

Daerick başını işaret edip Kian da pazılarını göstermek için onu şakacı bir tavırla kenara iterken ikisine de baktı ve bu ânı zihnine kazımak için onlara birkaç saniye ayırdı. Dae-

rick'in dağınık sakalını, rahat gülümsemesini ve içinde ikinci bir güneş gibi parlayan zekâsını gördü. Sonra gözleri Kian'a, kendisinin orada olduğunu bilmediği kısımlarını görebilen fırtınayı andıran gözlerine kaydđ. Sarayda geçirdiği kısa süre içinde bir noktada ailesi olmuşlardı. Bu tesadüfen gelişmiş olsa da aralarındaki bağın gerçek olduğundan emindi.

Onları tam olarak böyle hatırlamak istiyordu.

"İkisi de değil," dedi neşeyle gözlerini kırpıştıırarak. "Tanrıça kadınları yarattığında mükemmelliğe ulaştı. Biz hiçbir şey istemiyoruz."

12. BÖLÜM

Birkaç saat sonra Cerise pek çok şey ister hâle geldi ki bunların başında banyo yapmak ve pişğine şifalı pudra serpmek geliyordu. Bir daha asla at sırtında seyahat etmek istemiyordu. Mortara sıcağına uyum sağlamış olan hayvanlar için kötü hissetse de eyerdeki her hareketinde atın sırtına sürtünen vücudu ve terden ıslanmış uylukları için daha çok üzülüyordu. Ash adını verdiği gri benekli iğdiş atının boynunu kaşıyarak ona teşekkür etti. Büyük ihtimalle o da eğlenmiyordu.

Rahiplerin kraliyet toprakları üzerinde ne kadar güçlü bir büyü ördüklerini tam olarak fark edememişti. Büyü, sarayı güneşin öfkesini birkaç değerli derece azaltan koruyucu bir baloncuk tarafından korunuyordu. O baloncucu özlemişti. Başını örttüğü eşarp güneş ışınlarından korunmasına yardım ediyordu ancak sıcaktan çok az koruyordu. Kumaşın üzerinden esen kavurucu rüzgâr onu hasat ateşinde kavrulan bir meşe palamudu gibi hissettiriyordu.

Daerick'le Kian doğu koşullarına daha alışkın olsalar da birbirlerine savurabilecekleri hakaretleri kalmamıştı. Saray arazisinden çıktıkları gibi birbirlerine sataşmayı bıraktılar. Grubun güneşten etkilenmemiş gibi görünen tek üyesi Maviydi; askısından gördüğü çöl kertenkelelerine havlıyor, rüz-

gâri kokluyor ve o kadar az su tüketiyordu ki Cerise onun bir goblin yerine bir deve kırması olduğundan şüphelendi.

“Buranın sıcak olduğunu iddia etmiyorum,” dedi Daerick, atın üzerinde, Cerise’in önünde oturuyordu. “Ama söylentiye göre keçiler buharlaşmış süt veriyormuş.”

Cerise güldü. “Pancarlar da topraktan tamamen pişmiş olarak mı çıkıyor?”

“Pancar yok,” dedi Kian arkadan. “Yalnız nereye bakacağınızı bilerseniz bir kum kavunu bulma şansınız var.” Çoktan kurumuş olan bir ağacın gölgesinde büyüyen, kahverengi diken yumağını gösterdi. Dikenler o kadar iyi kamufle olmuştu ki onları görebilmek için gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. “Meyveleri en altta, dikenlerin altında yetişiyor. Bir tane koparmak için kollarınızı paramparça edersiniz ama mecbur kaldıysanız buna kesinlikle değer.”

Cerise bu bilgiyi aklının bir köşesine yazdı ve asla ihtiyaç duymayacağını umdu. “Peki ya rehberimiz?” diye seslendi Daerick’e doğru. “Bize kimi çağırdığını hâlâ söylemedin.”

“Kasıtlıydı,” dedi Daerick. “Peder Padron bugünkü planlarımızla ilgili soru sorarsa diye sana makul bir bahane bulma fırsatı tanımak için.”

Cerise Daerick’e, “Onu kulübede gördüğümünden beri bana tek kelime etmedi,” dedi. “Sanırım bana olan ilgisi azaldı.”

“Öyle olsa bile rehberimiz hakkında ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi,” dedi Daerick. “Adını ya da neye benzediğini ben bile bilmiyorum. Halkla etkileşime girmiyor. Onu şehirdeki bağlantılarımdan birinin yardımıyla tuttum.”

“Bu gizlilik gereksinimi niye?” diye sordu Cerise. “Gün batımı rünleri yüzünden mi? Birinin onları bizden çalmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?”

Daerick *kısmen* demek istercesine elini salladı. “Daha çok rehberimizin bizi doğru yola götürmesiyle ve su kaynağı bulmamıza yardımcı olmak için kullanacağı yeteneklerle ilgili.”

“Yetenekler mi?” diye sordu Cerise. “Ne demek bu?”

“Cevabı beğenmeyeceksin,” diye uyardı Daerick.

“Of, söyle hadi,” dedi Kian. “Bir gün büyümek zorunda kalacak.”

Cerise dönüp Kian’a ters bir bakış attığında o da sırtarak göz kırptı.

“İlla bilmek istiyorsan,” dedi omzunun üzerinden bir bakış atan Daerick, “büyü kullanacak.”

“O zaman haydut bir rahip mi?” diye sordu Cerise. “Şu falcı gibi mi?”

“İkisi de rahip değil.”

“Yani artık değiller,” diye belirtti Cerise. “Tapınaklarından kaçmışlar.”

“Hiçbir zaman rahip olmadılar demek istedim,” dedi Daerick. “İkinci doğan değiller ve hiçbir zaman bir tapınakta yaşamadılar.”

Cerise başını iki yana salladı. *İmkânsız*. Bu ona öğretilen her şeyle çelişiyordu. “Ama rahipler Shiera’nın büyüsünü kullanabilen yegâne kişilerdir. Diğer tüm yetenekler doğal değildir.”

Daerick ona dönerek hayal kırıklığıyla yüzüne baktı. “Sana bundan daha iyisini öğrettiğime inanıyordum. Doğal olmayan diye bir şey yoktur. Eğer ki bir şey doğanın içinde gerçekleşiyorsa aslen doğaldır. Doğal olmayan şey ise onu kötülemek, suç saymak ve insanları oldukları gibi doğdukları için saklanmaya mecbur bırakmaktır.”

“Ama...” Cerise kekeliyor, söylediklerine bir anlam veremeye çalışıyordu. “Büyücülük ya da karanlık güçler diye bir şey olmadığını, sadece *büyünün* var olduğunu ve hepsinin aynı olduğunu mu söylüyorsun?”

“Belki aynı değildir,” diye araya girdi Kian. “Vahşi doğada rahiplerimin gücüyle boy ölçüşebilecek bir büyüye şahit olma-

dım. Ama bahşedilen tüm yetenekler, ne olursa olsunlar, aynı kaynaktan gelmiyorlar mı?”

“Tanrıça’dan,” dedi Cerise. Mantiğı kavramaya başlamıştı. “Yani Shiera her şeyi ve tüm yaşamı yarattıysa o zaman yaratılıştaki her şey onun iradesine de uygun olmak zorunda.”

“Katılıyorum,” dedi Daerick. “Tabii rahipler bunu bu şekilde görmüyor.”

“Bu yüzden rehberimiz gizli çalışıyor,” diye devam etti Cerise. “Peki onunla nerede buluşmamız gerekiyor?”

“Hemen şurada, ileride.” Daerick en kuzeydeki dağın eteğinde bulunan küçük bir mağara girişini çevreleyen bir kayaya, daha doğrusu eskiden bir kaya olan şeklin iki yarısına doğru başıyla işaret etti. Atını yavaşlatarak elini gözlerine siper etti. “Onu henüz göremiyorum.”

“Akı varsa mağaraya girmiştir,” dedi Kian.

“Ben olsam girerdim,” diye onayladı Daerick.

Yarılmış kayaya ulaşana kadar at sürmeye devam ettiler ve atları mağaranın gölgeli girişine bağladılar. Cerise askısını çözdükten sonra Mavi’yi yanında yürümeye bıraktı ama onu yakından izlemeye devam etti. Ona komutla durmayı öğretmişti ama esrarengiz yeteneklere sahip olsa da hâlâ bir yavruydu.

Mağarada az da serinleyen hava her adımda daha da keskinleşiyor, belli belirsiz hayvan gübresi kokuyordu. Önlerindeki zifiri karanlıktan keten kıyafetli ve Cerise’in gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye eğmek zorunda kalacağı kadar uzun boylu, genç bir adam çıktı. Yanında yaşlı falcı arkadaşası olmasa bile onu anında tanıdı.

“Sen,” dedi, “Şehirdeki adam.”

“Ben,” diye cevap verdi adam derin bir sesle. “Rehberinizim.”

Genç adam onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. Belli

ki Cerise'in orada olacağını biliyordu, bu da Cerise'in, ona kızıp gitmesini emrettiği eğlence bölgesindeki gizli sığınakta buluşmalarından bu yana nelerin değiştiğini merak etmesine neden oldu.

Adam üst dudağını bükerek Cerise'in yanında sadık bir şekilde duran ve başını sola eğip karşıdaki adamı inceleyen Mavi'yi işaret etti. "O nedir?"

"O benim tazım," diye cevap verdi Cerise. "Adı Mavi."

"Bu bir tazı değil," dedi adam.

"Kısmen öyle, seni temin ederim," dedi. "Bilmek istediğim şey, seni işe alanların Lord Calatris'le ben olduğumuzu bildiğin hâlde neden buraya gelmeyi kabul ettiğin. Seni son gördüğümde bizden kurtulmak için sabırsızlanıyordun."

"O zamanlar kim olduğunuzu bilmiyordum," dedi adam. "Yabancılarla güvenmek gibi bir alışkanlığım yok. Bence bu, bir tür intihardır."

Cerise adama inanmadı. Gerçek muhtemelen falcının kanı hakkında söyledikleriyle ilgiliydi: *Umbra sangi*. "Yani bu artık bana güvendiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Cerise.

Adam homurdanarak cevap verdi.

"Peki ya ben?" diye sordu Kian çenesini çiftçi görünümüyle çelişen bir asaletle kaldırarak. "Size göre bir yabancıyım. Bu bir sorun olur mu?"

Genç adam isteksizce güldü. "Benim için bir tehdit oluşturmuyorsunuz, Gölgelemin Varisi. Arkadaşlığınıza gayet memnunum. İkimizin konuşacak çok şeyi olacak."

Cerise nefes alıp bakışlarını Daerick'le Kian'a çevirdi, ikisi de genç adamın Kian'ın dönüşümünün ötesini gördüğünü öğrendiklerine şaşırılmış gibi görünmüyordu. Rehberin büyümlü yetenekleri olduğunu hatırlaması bir anım aldı, hatta belki de falcının koku yoluyla kan bağlarını tespit etme yeteneğinin aynısına sahipti.

"Pekâlâ, artık kime güvenebileceğimiz konusunda anlaş-

tığımızı göre,” dedi Kian rehber, “size hangi isimle hitap etmemizi istersiniz?”

“Bana Nero diyebilirsiniz,” diyerek devasa avucunu Daerick’e uzattı. “Ücretimi alabilir miyim?”

Daerick para kesesini uzatırken kıs kıs güldü. “Vakit kaybetmiyorsun. Buna saygı duyabilirim. Artık yola çıkabiliriz.”

Nero başlarının üstünden gölgeye bağlanmış atlara baktı. “Yanınızda getirdikleriniz bu kadar mı? Bir günlük yolculuğa yetecek kadar erzak mı?”

“İki gün,” diye düzeltti Daerick. “Ama evet. Sizinle tanışmadan önce Lanetli Tapınak’a yolculuğun ne kadar süreceğini ya da ne kadar kaynağa ihtiyaç duyacağımızı bilmemiz imkânsızdı.”

“Bundan çok daha fazlasına,” dedi Nero.

Daerick sanki daha fazla bilgiye ihtiyaç duyuyormuş gibi durakladı. Adam devamını getirmeyince, “Daha fazla bilgi verebilir misin?” diye sordu.

Nero omuz silkti. “Lanetli Tapınak dağın tepesinde. Oraya ulaşmanın ne kadar süreceği birçok şeye bağlıdır ancak size garanti edebilirim ki hiç kimse oraya birkaç gün içinde ulaşmayı başarmamıştır. Rünlere ulaşmayı başarırsanız, sizi nereye götüreceklerini veya aradığınız nesneye ulaşana dek ne kadar süre seyahat edeceğinizi bilmek imkânsızdır. Haftalar hatta aylar sürebilir, hazırlığınızı ona göre yapın. Ayrıca atlar için yem getirmeyi unutmayın. Dağda yiyebilecekleri pek bir şey yok. Bu yüzden ben yayan gitmeyi tercih ediyorum.”

Kian alçak sesle küfretti. “Tüm bunlar için arabalara ihtiyacımız olacak.”

“Bu da yavaşlamamıza ve yolcuğun daha uzun sürmesine neden olacak,” dedi Daerick. “Ama bunun başka bir yolu yok. Erzak olmadan uzun süre hayatta kalamayız.”

Mağaranın dışında, uzaktan gelen bir kükreme sesi du-

yulduğunda, “Korunma aracı da fena bir fikir değil. Yaratıklar çoğunlukla geceleri avlanır ama yeterince açlarsa gündüzleri de ortaya çıkabiliyorlar,” diye ekledi Nero.

“Yaratıklar mı?” diye sordu Cerise. “Çöl panteri gibi yırtıcı hayvanları mı kastediyorsun?”

Nero başını iki yana salladı. “Çöl panteri *avlayan* yaratıklardan bahsediyorum.”

Mavi, korkuyormuş gibi sızlandı.

“Pekâlâ, bu her şeyi açıklıyor.” Kian ellerini kalçalarına koyarak dışarıya, güneşin konumuna baktı. “Saraya dönüp bir araba ayarlayacağım. Siz üçünüz yola çıkın ve karanlık çökmeden gidebildiğiniz kadar uzağa gidin. General Petros’u nöbet tutması için göndereceğim, böylece gece boyunca güvende olacaksınız.”

Aniden Cerise’in aklına Kian’ın gün batımında ortadan kaybolması ya da daha önemlisi her şafak vakti Delora Champlain’in yatağının başında *yeniden belirmesi* hakkında konuşmadıkları geldi. Bir de kralın lanet yüzünden kaybettiği, spontane gündüz saatleri vardı. Kian her an ortadan kaybolabilir ve sarayda, Delora’nın yanında uyanabilirdi.

“Majesteleri,” dedi Cerise, “sizinle özel olarak konuşabilir miyim?”

Kian ona mağaranın girişinde duran atların yanına kadar eşlik etti. Atının arkasına geçip atlara sırtını dönerek Nero’nun görüşünü engelledi ve sesini alçaltarak konuşmaya başladı. “Ne oldu?”

“Leydi Champlain,” diye fısıldadı Cerise. “Bizimle seyahat etmek istiyorsanız o da bize katılmak zorunda kalacak. Bu da onun güvenliğini sarayda bulunduğu yerden daha fazla tehlikeye atar. Sizce rünleri ve kılıcı siz olmadan aramamız daha güvenli olmaz mı?”

Kian birkaç saniye donup kaldı, ne diyeceğini bilmiyor gibi görünüyordu. Sonra boğazını temizleyerek, “Bırakın da

Leydi Champlain'in güvenliğini ben düşünüyüm. Gün doğumunda görüşürüz, tapınak leydim."

"Ama... bir sorunumuz daha var," dedi Cerise. Korkularıyla birbirinden karışık duygularını nasıl dile getireceğini düşünmek için duraksadı. Nero'nun bahsettiği yaratıklardan korunmak istese de aynı yaratıklar avlanmak için etrafta dolaşırken yolculuk etmelerini isteyerek canlarını riske atacak kadar değil. "General Petros tek bir adam. Onun sağladığı koruma, grubu korumaya yetecek mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Kian. "İşte bu yüzden onunla birlikte Padron'u da getiriyorum. Bu dağlarda benim başrahibimden kurtulabilecek tek bir canavar bile yok. General arabayı sürebilir, Padron da ata binebilir. İkisiyle ihtiyacımız olan koruma sağlanacaktır."

"Ama Peder Padron'a güvenmiyoruz."

"Kesinlikle," diye onayladı Kian.

"Öyleyse neden onun yerine kraliyet muhafızlarından birini yanımıza almıyoruz?"

Kian iç çekti. "Bir rahibin gücüne eşit olmak için kaç adam gerektiğini biliyor musunuz?" Cerise cevap veremedi Kian devam etti, "Düzinelerce, hatta daha fazla. Muhafızlar daha fazla erzak gerektirir ve erzaklar at gerektirir, bir de bakmışsın ki bir yerine on iki arabayla yola çıkmışsınız ve bu yolculuk bir asır sürmüştü."

Cerise bunların hiçbirini düşünmemişti.

"Bu durum benim de hoşuma gitmiyor," dedi Kian. "Ama Padron cephaneliğimdeki en güçlü silah. Onu kendi avantajıma kullanmamak büyük bir aptallık olur."

"Peki ya Nero?" diye fısıldadı Cerise yumuşak bir sesle. "Büyüsü her neyse onu asla Peder Padron'un yanında kullanmayacaktır. Tarikat onu büyücülük sebebiyle cezalandırır."

"Nero büyüsünü Padron bakmadığı anlarda kullanabilir. Kimsenin bilmesine gerek yok."

“Ya bize yardım etmeyi reddederse?”

“O zaman ona başka seçenek bırakmayız,” diye karşılık verdi Kian. “Petros Kılıcı’m bulabilmemiz için o rünlere ihtiyacımız var.”

“Ne yapacağız peki, Nero’yu gitmesin diye zincirleyecek miyiz?” diye sordu Cerise. “O bu dağları çok iyi biliyor. Bizse bilmiyoruz. İstedığı an kaçıp gidebilir ve bizi burada mahsur bırakabilir.”

“Başrahibimi gerçekten hafife alıyorsunuz,” dedi Kian tehditkâr bir sesle.

Sözleri Cerise’in ürpermesine neden oldu. Haklı olup olmadığını merak etti.

Kian tartışmalarının bittiğine karar vermiş olmalıydı çünkü atma binip kimseye tek kelime etmeden geldikleri yoldan çöle doğru yola koyuldu.

Daerick’le Nero mağaranın girişinde Cerise’e katıldılar. Nero iri kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, üçü uzun bir sessizlik eşliğinde kralın uzaklaşmasını izlediler. Sonrasında Nero bakışlarını Cerise’e çevirerek, “Gitmeden önce konuşmamız gerekenler var,” dedi.

Cerise konuşmaya devam etmesini bekledi.

“Yalnız,” diye ekledi Daerick’e sert bir bakış atarak.

“Lord Calatris’ten sakladığımı hiçbir şey yok,” dedi Cerise. “Bana söyleyeceğiniz şey her neyse duymasında bir sakınca yok.”

Nero iç geçirerek bakışlarını mağaranın tavanına çevirdi. Başparmağının tırnağıyla avucunun içini çizdikten sonra aynı anda birkaç şey oldu. Nero kanlı avucunu mağara duvarına koyarken diğer eli dışarı fırlayarak Cerise’in bileğini tuttu. Cerise direnmek için ağzını açsa da dudaklarından tek kelime çıkmadı. Sanki dünya durmuş gibi zamanda asılı kaldığını hissediyordu. Birdenbire yüksekten düşercesine midesi bulandı. Sonra gözlerini kapattı. Yeniden açtığında loş bir mağaranın

ortasında durduğunu, Nero'nun hâlâ bileğini tuttuğunu ve Daerick'in ortadan kaybolduğunu gördü.

“Ne...” Nero'nun elinden kurtuldu. “Ne yaptın sen? Lord Calatris nerede? Onu derhal geri getir!”

“Arkadaşın bir yere kaybolmadı,” dedi Nero iki avucunu da iyi niyetini belli edercesine öne doğru uzatarak. “Biz farklı bir yerdeyiz. Seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Konuşmamız bittikten sonra tekrar arkadaşının yanında olacaksın. Sözüm söz.”

Cerise nefesini vererek etrafına, taşın içinden sızan su nedeniyle parlaklaşan siyah levha duvarlara baktı. Tuhaf bir şekilde içeriği aydınlatan tek şey nemdi, su damlaları ay sineklerini andıran zayıf bir parıltı yayıyordu. Hava serindi ve ortama fırtına öncesine benzer, metalik bir koku hâkimdi ama bu serinlik çöl sıcağından sonra hoş bir rahatlama sağlıyordu. Uzaktan Daerick'in adını haykırdığını duyabiliyor olsa da sesinin nereden geldiğini anlayamıyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Cerise, korkusu giderek azalıyor, yerini merakı bırakıyordu. “Lord Calatris benim için endişeleniyor. Adımı haykırdığını duyabiliyorum.”

“Uzun sürmeyecek,” dedi Nero. “Burada zaman yavaş geçer. Dışarıdaki arkadaşın için bir an, Yeraltı'nda bir saate tekabül eder.”

“Yeraltı,” diye tekrarladı Cerise dalgınca çevresini inceleyen.

Zemin kalın, gür yosunlar ve ipeksi çimenlerle kaplıydı, yere biraz daha yakından baktığında çimenlerin arasından lavanta tomurcuklarının çıktığını görebiliyordu. Eğilerek çiçeklerden birini kopardığında yapraklarının içten parlıyor-muş gibi görünmesine şaşırdı. Korkusu giderek azaldığı için mağaranın sıra dışı güzelliğinin farkına varabiliyordu. Hatta gözden uzak bir yerden yankılanan su sesi bile duydu.

“Burası neresi?” diye sordu. “Bir yeraltı vahasına benziyor.”

“Bir bakıma öyle,” diye cevap verdi Nero. “Shiera’nın kanı bu dağa döküldü. Toprak onun karanlığını ve aydınlığını emdi. Öfkeli yanı yukarıdan gördüğünüz o yarığı oluşturdu. Aşağıdaysa,” dedi mağaranın ısıldayan duvarlarını göstererek, “onun merhametli yanından büyüyen güzellikler bulunuyor.”

Cerise lavantaya bakarak, “Karanlık ve aydınlık,” diye mırıldandı. Narin çiçeği cebine sokuşturdu. Lanetli Tapınak’ta sunacağı adak için mükemmel bir parçaydı. “Büyün buraya gelmene nasıl izin veriyor?”

Nero’nun kıkırtısı neşeden yoksundu. “Yıldızlar nasıl doğuyor?”

“Haklısın,” diye itiraf etti Cerise. Aptalca bir soru sormuştu.

Kimse büyüünün nasıl işlediğini bilmiyordu. “Dağın her yerinde böyle yerler var mı? Yoksa sadece burası mı böyle?”

“Yeraltı tektir,” dedi Nero. “Ama kanım beni dağdaki herhangi bir yerden buraya getirebilir.”

“Yani bir kaçış imkânın var,” dedi Cerise. “Burada bu kadar uzun süre hayatta kalabilmene şaşmamalı.”

Nero iri yarı omuzlarını silkti. “Asıl soru gün batımı rünlerini neden istediğiniz. Ne bulmanıza yardımcı olacağını düşünüyorsunuz?”

“Bunu neden umursuyorsun?”

“Çünkü sizi rünlere götürürsem onlarla yapacağınız şeye suç ortağı olacağım.”

“Niyetim kötü değil. Bunun sözünü verebilirim.”

Nero tekrar kıkırdadı. “Niyetler kum tanelerinden daha anlamsızdır. Önemli olan tek şey eylemlerindir.”

Cerise yanağının içini çiğneyerek Nero’ya gerçeği söyleyip söylememeyi düşündü. Nero’yu ona güvenecek kadar iyi tanı mıyordu. Fakat dürüst olmak gerekirse Nero da onu tanımıyor olmasına rağmen büyüülü yeteneklerini sergileyecek

kadar güvenmişti. Bu da Nero'nun Tarikat'a olan mesafesini bildiğinden, hayatını Nero'ya emanet etmekle eşdeğerdi. Ayrıca Nero iddia ettiği kadar yetenekli bir rehberse gün batımın rünlerini bulduktan sonra onun yardımına ihtiyaçları olacaktı. Er ya da geç, Cerise'in aradığı nesnenin ne olduğunu öğrenecekti.

"Pekâlâ. Söyleyeceğim," dedi Cerise kararını vererek. "Petros Kılıcı'm istiyorum."

Nero şaşırır mı benzemiyordu.

"Ne amaçla?"

"Soylu lanetlerini bozmak için."

"Shiera'nın lanetlerinden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Bunu neden yapasın?"

Nero'nun sorusu kafasını karıştırmıştı. "Neden *yapmayayım*?"

"Çünkü senin kim olduğunu biliyorum," dedi Nero. "Krala siyaset yapmak için buraya gönderilmiş, başarısız bir kâhin. Asıl hizmetin Tanrıça'ya, kraliyet soyuna değil."

Cerise Nero'ya kafa karışıklığıyla baktı. Kim olduğunu birçok kaynaktan öğrenmiş olabilirdi ama Mortara'da sadece üç kişi onun Görü'ye sahip olmadığını biliyordu. "Kutsanmış bir kâhin" olarak ünü saraydaki yangının ardından daha da artmıştı, başarısız olduğunu nereden bilebilirdi?

"Doğru," diye itiraf etti Cerise. "Tanrıça'ya hizmet ediyorum."

"O zaman lanetleri neden bozmak istiyorsun?"

"Çünkü kimsenin acı çektiğini görmek istemiyorum," dedi Cerise. "Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

Nero bu yanıtı beklemiyor olmalıydı çünkü sessizlik içinde onu uzun süre izledikten sonra, "O hâlde yemin etmeni istiyorum," dedi.

“Ne yemini?”

“Petros Kılıcı sıradan bir silah değildir,” dedi Nero. “Eğer doğru kişinin ellerindeyse yaşayan her canlıyı öldürebilir, bir Tanrıça’yı bile.”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kılıcın geçmişini çok iyi biliyorum. Onu bulmak istememizin tek nedeni Büyük İhanet’in kefareti ödemek.”

“İlk deneyenin *sen* olduğunu mu zannediyorsun?” diye karşılık verdi Nero.

Cerise kekeledi. “Şey... Aslında öyle sanıyordum.”

“Değilsin,” dedi Nero. “Nesiller boyu soylular Shiera’nın lanetini bozup kendilerini kurtarmak adına, Petros Kılıcı’nı bulma umuduyla onları gün batımı rünlerine götürsünler diye benim gibi rehberlerle çalıştılar.”

“Ve hiçbiri bulamadı, öyle mi?”

“Hiçbiri buna *layık* değildi,” dedi Nero.

Cerise şaşkınlıkla başını salladı. “Ben sadece saf inançla ibadet edenlerin gün batımı rünlerine ulaşabileceğini sanıyordum. Shiera’nın Petros Kılıcı’nın haritasını emanet ettiği bir kişi, nasıl layık görülmez ki?”

“Çünkü bir insanın değerini belirleyen tek şey inanç değildir,” dedi Nero, Daerick’in sık sık kullandığı ders veren ses tonuyla. “Petros Kılıcı asla dövülmemeliydi. Hâlâ var olmasının tek nedeni, yok edilmemesi. Onun gibi bir silah sadıkların elinde bile korkunç zararlar verebilirdi, bu sebeple kayıplara karışan bir yerin ötesinde korundu. Bu yüzden bin yıldır güneş yüzü görmedi.”

“Ne tarafından korunuyor? Canavarlar tarafından mı? Büyüyle mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Nero. “Daha önce hiç aramadım. Başkaları onları Lanetli Tapınak’a götürmem için beni parayla ikna etmeye çalıştı ama onlara harcayacak vaktim yok. Şimdi sizin-

le vaktimi boşa harcıyıp harcamadığımı bilmek istiyorum.”

“Yani buna layık olduğuma dair yemin etmememi mi istiyorsun?”

“Sınanana kadar buna layık olduğunu bilemezsin,” dedi. “İstediğim tek şey, tabii kılıcı bulur ve onu getirmeyi *başarırsak*, kılıcın yanından hiç ayrılmayacağına dair yemin etmen. Onu gece gündüz üzerinde taşıyacaksın. Kimsenin ona el sürmesine izin vermeyecek, buna cesaret eden herkesi öldüreceksin.”

Mavi ona hırılayana kadar Cerise’in üzerinde yükseldi ve ölümcül bakışları Cerise’i delip geçti. “Söz veriyor musun?”

“Söz veriyorum,” dedi Cerise. Nero bu konuda ısrarcı davranmamış olsaydı bile kılıcı korumak için tetikte olacaktı. “Yemin ederim.”

Nero başıyla onayladı, yemininden tatmin olmuş gibi görünüyordu. “O zaman arkadaşının yanına dönelim.”

Cerise Nero’nun uzattığı eli tuttu, şiddetli bir yalpalama ve gövdesini aşağı çeken bir güçle mağaranın girişine döndükten sonra gözlerini kısarak güneş ışığına baktı.

“Kömürleşmiş kemikler aşkına!” diye bağırdı Daerick, Cerise’i gözlerini tam açamadan kucaklayarak. Bir dizi küfür mırıldandıktan sonra geri çekildi ve Cerise’i üst kollarından tutmaya devam etti. “İyi misin?” diye sordu Nero’ya ters bir bakış atarak. “Sana zarar verdi mi?”

“Hayır,” diye güvence verdi Cerise. “Sadece özel olarak konuşmak istedi.”

Daerick’in yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. “İnanılmaz önemli olmalı çünkü yokluğun tek bir cümle kurmaya bile yetmezdi.”

Cerise bakışlarını Nero’ya çevirerek mağarada geçen zaman hakkında söylediklerini hatırladı. Yeraltı’nda geçirdikleri dakikalar Daerick için birkaç saniyeye eşdeğerdi. Nero *söylemiştim* dercesine sırttı.

“Artık başlayabiliriz,” dedi Nero. “Bir sonraki durağımızda kamp kurabileceğimiz güvenli bir yer biliyorum. Atlarınız bizi yavaşlatacak ama gece çökmeden varmış oluruz.”

13. BÖLÜM

Böylece Petros Kılıcı'nı arama çalışmaları başladı.

Cerise de dağ silsilesinin bütünüyle ufkun ötesine kadar uzandığını öğrenmiş oldu. Yolculukları onları Büyük İhanet'in gerçekleştiği yer olan lanetli tepeye götürecekti. Orası Lanetli Tapınak'ın inşa edildiği, Cerise'in gün batımı rünleri karşılığında Tanrıça'ya karanlık ve aydınlık sunacağı yerd. Tanrıça'nın intikamcı yanını tatmin etmek için ne sunacağıysa belirsizdi.

Saatler geçtikçe daha da yakınlaşmasını bekleyerek karanlık zirveye bakmaya devam etti ama tepe her zamanki gibi çok uzağında kaldı. Tüm işi kısrağı Ash'in yapmasına rağmen dar ve virajlı patikadan tırmanmayı ateşin yuvasına doğru koşmaya benzetiyordu. Nero'nun bu yolu nasıl yayan tamamladığını, atların önünde bir damla ter dökmeden nasıl ilerlediğini anlayamıyordu.

"Atların biraz suya ihtiyacı var," diye seslendi Cerise Nero'ya. "Sence de öyle değil mi?"

"Suyu her zaman içebilirler ama ihtiyaçları yok," diye cevap verdi omzunun üzerinden. "Solon'daki hayvanlarınızdan farklılar."

Daerick Cerise'in arkasında oturduğu yerden konuştu.

“Mortara’daki türlerin çoğu sıcağa alışıktır. Vücut ısılarını ayarlayabilirler ve suyu vücutlarından atmadan önce kan dolaşımında birkaç kez geri dönüştüren özel böbreklere sahiptirler. Atının idrarı bu yüzden bu kadar keskin kokuyor.”

Cerise havayı kokladı. İzlerini takip etmek kesinlikle zor değildi.

“Dağdaki canlıların çoğu gündüzleri inlerinde kalır,” diye ekledi Nero. “Ve sadece geceleri çıkarlar. Bu yüzden mola vermeden kampa ulaşmak istiyorum.”

“Kampını bu kadar özel kılan nedir?” diye sordu Daerick.

“Görürsünüz.”

Saatler sonra, güneş ufukta tehlikeli ışıklar saçarak alçalırken kamp alanına ulaştılar. Cerise o noktada belden aşağısını neredeyse hissetmiyordu. Nero onları patikadan çıkarıp üç tarafı devasa, koyu kahverengi, taş levhalarla çevrili, küçük bir platoya götürdü. Bölge çalılardan, yabani otlardan ve çöl fidanlarından arınmıştı. Yerde birinin, büyük ihtimalle Nero’nun, yemek pişirdiğini gösteren yanık izleri ve muhtemelen uyuduğu ötedeki duvara kadar uzanan toprak bir alan vardı. Bu alan atlar da dahil olmak üzere hepsine yetecek kadar büyüktü ama düz arazi dışında burayı özel kılan hiçbir şey göremedi.

Ta ki Nero sol ön duvara doğru yürüyüp, elini başının üzerine kaldırıp taşın üzerine koyana kadar. Havada metalin sesi yankılandı. Levhada bir çatlak belirdi ve berrak, temiz bir su damlası dışarı sızdı.

Cerise büyüünün tadına bakmıştı. *Nero’nun* büyüünün.

Artık bunu inkâr etmek imkânsızdı.

Sersemlemiş hâlde Ash’in sırtından indiğinde bacaklarındaki ağrıyı neredeyse fark etmedi. Gördüklerini sindirmekle çok meşguldü. Ash taşa doğru yürüyerek su damlalarını diliyle yakalamaya başladı. Hâlâ askısında olan Mavi çırpınmaya başlayınca Cerise susuzluğunu gidermesi için onu yere bırak-

tı. “Sizde gerçekten rahiplerin büyüğü var,” dedi Nero’ya. “Tadını aldım.”

Dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Kir tadı mı aldın?”

“Hayır, bakır tadı aldım.”

“Herkes için tadı farklıdır. Tadının ona balı hatırlattığını söyleyen bir adam tanıyorum.” Nero nefesini vererek, “Şanslı kurbağa,” diye mırıldandı.

Daerick atından indikten sonra sağrısına hafifçe vurarak onu su içmesi için kaynağa gönderdi. Kaşlarını çatarken belini ovuşturmaya başladı. “Seni kim eğitti?”

“Yeteneğimi nasıl kontrol edeceğimi babamdan öğrendim,” dedi. “O da babasından öğrenmiş, ona da büyükbabam öğretmiş falan filan.”

Cerise tüm bu süre boyunca başını iki yana salladığını fark etti. Büyünün ebeveyninden çocuğa aktarıldığı fikrine bir türlü alışamıyordu. Hayatı boyunca sadece Tanrıça’nın ikinci doğan hizmetkârlarının bir yeteneğe sahip olabileceğine inanmıştı. *Herkesin* inandığı şey buydu. Parşömenlerde yazan yaygın bir bilgiydi bu: Büyü ve Görü, tapınağa bir ömür boyu adanmışlığın armağanlarıydı.

Nero gibi daha kaç kişi vardı?

Varlıklarını nasıl gizlemişlerdi?

Nero yeniden odaklanmak istercesine ellerini çırpıktan sonra, alacakaranlığın ilk ışıklarıyla renklenmiş gökyüzünü işaret etti. “Hava kararmadan önce yapılacak çok işimiz var ve bunları yapmak için yeterli vaktimiz yok.” Çenesini Daerick’e doğru uzattı. “Atları arka duvara, mümkün olduğunca kör bir noktaya bağla. Yüzlerinin duvara dönük olduğundan emin ol. Kampın dışında ne olduğunu görmelerini istemeyiz.”

Söyledikleri Cerise’in düşüncelerini böldü. “Yardımcı olmak için ne yapabilirim?”

“Şuraya tırman,” dedi Nero ön duvarların ortasına çakılmış bir çift kancayı göstererek. Çantasını karıştırarak ona ince, tüllü bir kumaş rulosu uzattı. “Bunu as.”

“Perde gibi mi?”

“Aynen öyle.”

Cerise kumaşı ellerinin arasında evirip çevirdi. Öylesine şeffaftı ki onları herhangi bir şeyden nasıl koruyabileceğini anlamıyordu. Bir de koku meselesi vardı. Yırtıcı hayvanlar, kumaşın altında olsalar bile kokularını alabilirdi.

“Açıklayacak vaktim yok,” dedi Nero. “Sadece dediğimi yap. Ben gidip tuzakları kontrol edeceğim. Şansımız varsa bu gece kurutulmuş etten fazlasını yeriz.”

Nero deri çantası kalçasına çarpa çarpa koşar adım uzaklaştı.

Cerise perdenin üst kısmını bulmak için kumaş rulosunu açmaya başladı. İlk kancaya giden molozları tırmanmakta zorlanmamıştı ama dik ve tırmanması güç olan diğer tarafta Daerick’in yardımına ihtiyacı vardı. Daerick’in omuzlarına oturdu ve kancayı kumaşa geçirmek için toplam boylarından faydalandılar.

“Nero’nun falcılar ya da kâhinler gibi olduğunu sanıyordum,” dedi Daerick’e. “Büyü destekli bir yeteneği olduğunu düşünüyordum, büyüünün ta kendisi olduğunu değil.”

“Açıkgası ben de şaşırdım,” diye itiraf etti Daerick. “Ayrıca onun mağarada seninle ortadan kaybolmasını da beklemiyordum. *Herhangi birinin* bunu yapabileceğini bilmiyordum.”

“Gerçekten kaybolmadık. Sanırım mağaranın başka bir bölümüne geçiş yaptık.”

“Yine de etkileyici bir numaraydı,” dedi Daerick. “Nero’nun büyüüyle Tarikat’inki arasındaki farkı anlayabiliyor musun? Herhangi bir farklılık? Ya da ufak bir şey?”

“Hayır, bana göre hepsinin tadı aynı.”

“Mortara hanedanı her zaman rahiplere hükmetmiştir.

Kian Nero'ya doğrudan bir emir verseydi ne olurdu, merak ediyorum..." Daerick yaklaşan ayak sesleriyle sustu.

Nero iki cansız tavşanı uzun kulaklarından tutarak hızlı adımlarla kampa geri döndü. Suyun akışını durdurdu ve perdenin arkasına saklanmalarını işaret etti. "Acele edin," dedi. "Tavşanların derisini içeride yüzeriz."

O tavşanların derisini yüzmekle meşgulken Cerise'le Daerick, Nero'nun çantasındaki gübreyle ateş yaktılar. Ay ışığının altında iki tavşanı da kömürleşmiş ahşap şişlerin üzerinde kızartmaya başladılar. Nero iç organları ve postları ateşe atarak postları ziyan etmekten nefret etse de onları tabaklayacak vaktinin olmadığını söyledi.

"Bunu yapmak için büyü kullanamaz mısınız?" diye sordu Daerick ağzını tıka basa doldururken.

Nero ön dişlerini karıştırmak için durakladı. "Kullanabilirim. Ama enerjimi daha önemli şeyler için saklamayı tercih ederim." Perdeyi işaret etti. "Bunun gibi."

Cerise havadaki enerjinin yoğunlaştığını hissederken o tanıdık metal kokusunu aldı ama hiçbir şeyin değişmediğini fark etti. Mavi'ye yemeğinden bir ısırık verirken etrafına baktı. "Ne yaptın?"

"Kumaşa büyü yaptım." Nero oturuşunu biraz daha dikleştirdi, kendinden memnun olduğu açıktı. "Dışarıdaki hiçbir yaratık bizi göremez, kokumuzu alamaz. Perde onlara taştan bir duvar gibi görünecek."

"Peki ya yukarıdan?" Daerick milyonlarca yıldızın ona baktığı gece göğüne kaldırdı bakışlarını. "Harpy akbabası geceleri de avlanır."

"Doğru," diye onayladı Nero. Başıyla Mavi'yi işaret ederek, "Onu yakınında tutsan iyi olur. Çirkin yavru köpekler bile göz açıp kapayıncaya kadar atıştırmalıklara dönüşebilir," dedi.

Cerise ona pis bir bakış attı.

Onlar yemeklerini bitirirken Mavi'yi kucağına aldı. Tavşanın ona pek yaramadığını fark etti, her ısırık midesine bir taş gibi oturuyordu. Bu yüzden kalanını Mavi'ye yedirmeye karar verdi, o da Cerise'in ona verdiklerini keyifle yalayıp yuttu, sonra da patilerini temizledi.

Ateş söndükten ve gece havası ürpermelerine neden olduktan sonra, günün sıcak saatlerinde ısınan ve hâlâ sıcaklığını koruyan zemine kıvrılıp uyumaya çalıştılar.

En azından denediler.

Heybe yastığın yerini tutmuyordu ve sert zemin on iki saatini eyer üzerinde geçirmiş bir vücuda iyi gelmiyordu. Bir de perdenin öte tarafından gelen sesler vardı: çatırtılar, tıkırtılar, gırtlaktan gelen hırıltılar, kısa ciyaklamalar. Cerise geyik büyüklüğünde bir akbabanın kampın etrafında uçtuğunu görmeyi bekleyerek gökyüzüne bakmaya devam etti. Mavi'yi kendine biraz daha yaklaştırdı ve önlem almak adına askıyı vücuduna doğru çekti, bu sayede Mavi'nin bir tek küçük burnu görünüyordu.

Cerise ancak bundan sonra rahat edebilmişti.

Rüyaları onu Solon tapınağına geri götürdü, orada Başrahibe avluda tek başına duruyor, yanan bir ateşin önünde ellerini ısıtırken yaldızlı cübbesi esintide dalgalanıyordu. Cerise alevlerin derinliklerine baktığında yüzünün merhametli tarafıyla gülümseyerek kendisine bakan Tanrıça'nın titreşimlerini görebiliyordu. Şaşkınlık içinde elini kalbine götürdü ama Tanrıça'nın önünde eğilmeden önce avluda cübbeli bir rahip belirdi. Rahibin yüzü net değildi, kolayca unutulabilecek türdendi. Adama ne kadar bakarsa baksın onun görüntüsünü aklında tutmayı başaramıyordu.

Rahip avuç içlerini ateşe doğru tutsa da niyetinin ısınmak olmadığı açıktı. Onu söndürmek istiyordu. Başrahibe ondan durmasını istedi. Ona kız kardeşlerinin ateşin sıcaklığına ihtiyacı olduğunu söyledi fakat adam onu dinlemeyi reddetti.

Suyu çağırıp alevleri söndürdü ve titreyen Başrahibe'yi soğuktan korunmak üzere kendine sarılır hâlde bıraktı.

Başrahibe sanki onu ilk kez fark ediyormuş gibi Cerise'e baktı. "Onun ne yaptığını gördün mü, Cerise?"

"Evet, Majesteleri," diye cevap verdi Cerise.

"Pişman olacak." Başrahibe çelik kadar sert bir sesle konuşmaya başladı. "Söndürmeye çalıştığı alev onu tüketecek, Cerise."

"Evet, Majesteleri," diye tekrarladı kız.

"Cerise."

Omuzlarının sarsıldığını hissetti.

"Cerise!"

Nefes nefese uyandığında Daerick'in omzundan tutup onu sarstığını, Nero'nun da kolunun altından sıyrılıp başını aya doğru kaldırmış, tiz bir sesle uluyarak daireler çizen Mavi'yi yakalamaya çalıştığını gördü. Nero öfkeli küfürler savursa da Cerise sorunun ne olduğunu anlayamıyordu.

Sonra bir şey Mavi'nin ulumasına karşılık verdi.

Cerise buz gibi bir parmağın omurgasında gezindiğini hissetti. Hayvan bir kez daha uludu, bu seferki daha yakın bir yerdendi. Akla kazınan türden bir sestir bu; bir tazi ya da kurdun yumuşak, zarif uluması değil de eğri büğrü bir çanı hatırlatan, tınısı bozuk bir sestir.

Mavi atların altına, Nero'nun ona ulaşamayacağı bir yere kaçtı. "Sustur şunu," diye hırladı Nero. "Yoksa ben susturacağım."

"Mavi," diye seslendi Cerise telaşla, yanındaki yere vurarak. Mavi'nin ona sadece bakmakla yetindiğini görünce kalbinin sıkıştığını hissetti. "Derhal buraya gel, Mavi Solon!" diye emretti.

Mavi azar işitmiş bir çocuk gibi mızızlanıp başını öne eğerek yanına yaklaştı.

Cerise onu yakalayarak burnunu kapattı ama ürkütücü uluma kesilmedi. Her çığlık Mavi'nin kollarında kıvranmasına ve sızlanmasına neden oluyordu. Çok geçmeden sese diğer ulumalar da eşlik etti, sesler giderek artıp yaklaşıyordu. Zaman zaman Mavi yüzünü onun kol kıvrımına gömse de kıvranmaktan ve kaçmaya çalışmaktan vazgeçmiyordu. Aklından ne geçiyordu?

Nero Mavi'ye ters bir bakış attı. "Eğer o melezi susturmazsan, ben—" Perdenin diğer tarafından gelen, boğa hırıltısını andıran yüksek sesli homurtu sözünü kesti. Bir homurtu daha duyuldu ve kumaş dalgalandı.

"Ee." Daerick yutkundu. "Perdenin dışarıdan duvar gibi göründüğünü söylemiştin. Öyle hissettiriyor mu peki?"

Cevap, bir yaratık pençelerini kumaşa geçirip dört uzun, sarı, kılıç benzeri pençelerle deldiğinde geldi. Cerise'in göğsü korkuyla doldu. Perdenin arkasındaki her neyse kumaşın duvar olmadığını biliyordu. Atlar kişneyerek yere vurmaya başladı. Tehdidi göremeseler de hissedebiliyorlardı.

Nefesi titreyen Cerise Mavi'yi göğsüne bastırdı. Bakışlarını Nero'ya çevirdi. "O şeyi öldürebilirsin, değil mi?"

Nero'nun yüzündeki donuk ifade Cerise'e güven vermemişti. Hiçbir şey ölümü bertaraf etmekten daha fazla enerji gerektirmezdi ki bu sıradan yaratıklar için geçerliydi, elinin tamamından daha uzun pençeleri olan bir canavar için değil.

Nero kılıcını çekerek Cerise'e aynısını yapmasını işaret etti. "Bizi koruyabilirim..." *Bir süreliğine* dememiş olsa da Cerise ses tonundan anlamıştı.

"Çarpışmaya hazır olun. Tüm yaratıklar kan kaybeder, canavarlar bile."

"Canavarlar," diye tekrarladı. *Birden fazla*. "Sence dışarıda kaç tane—"

"Sanırım dört," dedi Daerick. "Dört farklı uluma sesi duydum."

“Sırt sırta verin,” dedi Nero, sonra çember oluşturdular. “Birbirimize yakın durursak bizi daha uzun süre koruyabilirim.”

Cerise pozisyonunu aldı ve uyuşuk bir hâlde Mavi’yi askısına geri sokuşturdu. Elleri terlemiş ve titrekti. Bıçağı kınından çıkarmak için iki deneme gerekmişti. “Shiera Ana, dünyaların efendisi,” diye mırıldandı kısık sesle. “Elime rehberlik et ve... ve...” Savaşmak için gereken cesaret için ettiği duayı tamamlamak istese de kelimeleri bir türlü hatırlayamadı.

Sonra perde tamamen yırtıldı ve hep birlikte kaosa sürüklendiler.

Etraflarında statik bir duvar yükselirken ağzı büyü tadıyla doldu. Terli sırtlar onunkine yaslandı. Atlar panik içinde kişnemeye başladı. Mavi havladı. Dalgalanan kalkanın diğer tarafında, en kötü kâbuslarında bile hayal edemeyeceği bir canavar duruyordu.

Karşılarındaki yaratık uzun boyluydu ve postu alaca kahve beneklerle kaplıydı, dağın laneti kök salmadan ve omurgasını boğumlu bir kambura çevirmeden önceki zamanlarda sırtlanmış gibi görünüyordu. Kulakları sivri, göğsü tuhaf bir şekilde genişti. Çenesinin kenarlarından salya sızıyordu ve dişlerini gösterdiğinde, Cerise dişlerinin arasındaki hayvan eti kalıntıları görebiliyordu. En ürkütücüsüye gözleriydi. Karanlık ve tehditkâr gözleri Cerise’in tüylerini ürperten bir zekâ yansıtıyordu. O gözleri Mavi’ye çevrilince yaratığın neden oraya geldiğini anladı.

“Sanırım Stella’nın kiminle çiftleştiğini bulduk,” dedi Cerise.

“Titan sırtlanları,” diye mırıldandı Daerick arkasından.

Cerise etrafına bakındı ve biri erkek, ikisi dişi üç küçük hayvanı fark etti. Mavi kafasını sağa sola sallayarak ağzını Cerise’ten kurtarıp sürüye havladı ve onları çılgına çevirdi. Yaratıklar kalkanı tırmalayıp hırladılar ve Mavi’ye uludular, Mavi onlara karşılık vermeye çalışırken askıyı pençelemeye başladı.

“Hayır, Mavi,” diye emretti Cerise titrek sesine olabildiğince otorite katarak. “Burada kal.”

“Bırak gitsin,” dedi Nero. “İstedikleri o, biz değiliz.”

Daerick gergin bir kahkaha attı. “Dişlerinin arasındaki ke-reviz değil. Bizi de istediklerinden eminim.”

“Yavru kadar değil. Sürünün bir parçasıysa onu bırakmazlar.” Nero kalkanı korumanın verdiği zorlukla nefes nefese kalmıştı. “Bırak gitsin!” diye bağırdı hırıltı ve havlamaların arasında. “Sonsuza dek dayanamam. Onlara istediklerini verirsen bize olan ilgilerini kaybedip gidebilirler!”

Cerise başını vahşice iki yana salladı. Titan sırtlanları hakkında bir şeyler okumuştı. “Alfa dişi bir sonraki yavruyu doğurur doğurmaz onu öldürecektir. Mavi onun yavrusu değil.”

“Umurumda değil!” diye bağırdı Nero. “Onun hayatı bizimkinden ya da atlarınkinden daha değerli değil. Kalkanı tutmayı başaramazsam öleceğiz—” Yorgunluktan cümlesini tamamlayamadı ve bir anlığına statik bariyer sarsıldı. O anda sıcak, kokuşmuş nefesler çemberi doldurdu. “Şimdi!”

Cerise, kıpırdanmasına ve ilerleyen canavarlara rağmen askısında tuttuğu Mavi’ye sıkıca sarıldı çünkü ona bir söz vermişti. *Biz artık bir aileyiz, Lord Mavi Solon. Hem de sonsuza kadar.* Tam Nero’ya başka bir yol olması gerektiğini söylemek üzereyken kalkan tekrar düştü. Önce boynunda bir çekilme hissetti, sonra sanki bir ağırlık kalkmış gibi ani bir hafiflik geldi.

Nero’nun askıyı kestiğini fark ettiğinde çok geçti.

O sırada Mavi yere inmiş, çoktan sürü liderini koklamak için uzaklaşmış, lider de eğilip Mavi’yi koklamaya başlamıştı. Sonra o koca canavar Mavi’yi boynunun kırılgan kısmından tutup kaldırdı ve dönüp koşmaya başladı.

Cerise çemberden ayrıldığını hatırlamıyordu, sırtlana doğru koştuğunu ya da koşarken bıçağını düşürdüğünü de. Hatırladığı bir sonraki şey iki kolunu da sırtlanın boynuna do-

lamış, kambur sırtının üstünde olduğuydu. Canavar kükreyip onu üzerinden atmaya çalışırken Mavi sırtlanın ağzından yere düştü.

“Mavi, kaç!” diye haykırdı Cerise.

Bir an sonra sırtlan onu sırtından silkeleyip attı. Cerise havada uçtuğunu hissettikten kısa süre sonra büyük bir güm-bürtüyle yere çakıldı. Gözlerini açtığı anda sırt üstü yatıyor, açık bir çene kümesine bakıyordu.

Hayvan tereddüt etmedi. Öldürmek için hamle yaptı.

Sırtlan boğazını parçaladı. Cerise boynundan aşağı sıcak ve ıslak bir şeyin damladığını hissederek cıglık attı. Hayvanı itti fakat çabası nafileydi. Sonra bir havlama sesi duydu ve sırtlan hafifçe geri çekildi. Bu süre Cerise’in başını çevirip Mavi’nin, liderin bacağına saldırdığını görmesine yetmişti.

“Mavi, hayır!” diye bağırdı.

Canavar Mavi’yi silkeleyip uzaklaştırırken Daerick ve Nero’nun sırt sırta vermiş, sürünün geri kalanını savuşturmak için kılıçlarını savurduklarını gördü. Alfa, kıza bir kez daha saldırdı. Dişlerin tıkırtısı duyuldu ve onları etinde hissetti. İşte o zaman hiç acı hissetmediğini fark etti. Canavar şimdiye kadar soluk borusunu parçalamış olmalıydı ama sanki alışımına kaplıymış gibi Cerise’in etini kemirmeye devam ediyordu.

Göğüslerinin arasındaki kolye ucu ısınmıştı.

Tıpkı Nina’nın söylediği gibi onu her türlü beladan koruyordu.

İçi umutla kabardı. Etrafına bakıp bıçağı aradı ve ulaşamayacağı bir yerde olduğunu gördü. Kolunu uzatabildiği kadar uzatırken, “Mavi! Yakala!” diye bağırdı. Komutunu anlayan Mavi burnunu kullanarak bıçağın sapını eline doğru iteledi. Parmakları bıçağın etrafına kıvrılır kıvrılmaz, bıçağı tüm gücüyle yukarı doğru sapladı.

Sırtlan acıyla inledi. Canavarın kaslarının ve tendonlarının bıçağına değdiğini hissetmek korkunç bir duygu olsa da Cerise bıçağı çekip çıkardı ve tekrar sapladı. Öfkelenen sırtlan ona daha büyük vahşetle saldırdı; yüzünü, kafa derisini, kollarını ve ulaşabileceği her yeri ısırmaya başladı. Kandan ötürü kayganlaşan parmakları bıçağın elinden kaymasına neden oldu. Bıçağı tekrar eline aldığı anda hayvanın postunu delmeye ancak yetecek gücü kalmıştı. Kolyesi artık alev alev yanıyordu. Büyük ihtimalle onu daha fazla koruyamayacaktı. Mavi küçük çenesiyle sırtlana saldırmaya çalıştığında sırtlan öfkeden çılgına dönmüş bir hâlde hırladı ve sağrılarını kasarak yavrusuna saldırdı.

Ardından hava öyle güçlü bir enerjiyle yoğunlaştı ki Cerise duyularıyla olan tüm temasını kaybetti. Dünya elinden kayıp gitti. Büyünün akın etmesiyle ateşler içinde kaldı, bu kontrolsüz güç damarlarını doldurdu. Boynu kavislendi, odağını yeniden kazanmak için savaşırken sırtlanın gözlerinin geriye, devasa başının ardına kaydığını fark etti. Canavar, bir kısmı Cerise'in üzerine gelecek şekilde yere yığılıp ölmüştü. Peşi sıra gelen üç gümbürtü ona tüm sürünün düştüğünü söyledi.

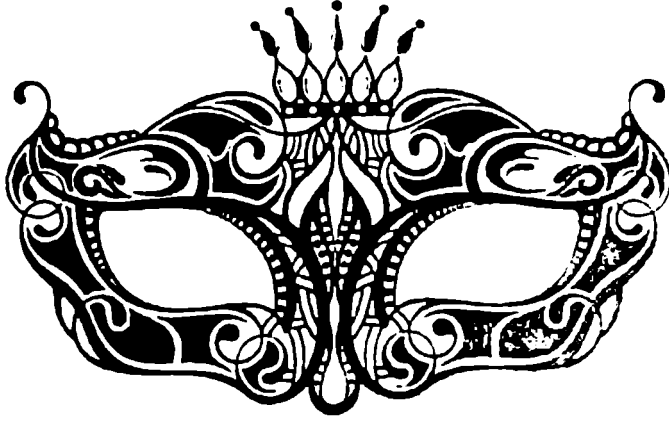
Mavi'nin yanağına değen ıslak dili kızı sersemlikten kurtardı. Canavarın altından sürünerek çıktı ve hepsini kurtaran büyüünün kaynağını bulmak için dirseklerinin üzerine doğruldu. Şüpheye yer yoktu. Sadece bir kişi böyle bir güce hükmedebilirdi; dağa gelmesini istemediği ama geldiği için artık sonsuz minnet duyduğu biri.

Peder Padron ulumaları duymuş ve arabayı geride bırakıp gelmiş olmalıydı çünkü yalnızdı. Atının üzerinde otururken bir masal kahramanını andırıyordu, saçlarına düşen parlak ay ışığıyla fazlasıyla vahşi ve muzaffer görünüyordu. Ancak Cerise ona daha yakından baktığında teninin solgun ve gözlerinin cam gibi olduğunu fark etti.

“Cerise,” diye fısıldadı peder. “Sen...”

“Ben iyiyim,” dedi. “Teşekkür ederim.”

Peder ona güç bela gülümsedi ve hemen ardından başı düştü, omuzları çöktü ve eyerinden yana doğru kayarak yere düştü.

14. BÖLÜM

Ertesi sabah Cerise Mavi'nin, onardığı askısından çıkmasıyla uyandı. Ona doğru uzandı ama eli Mavi yerine sıcak bir dize değdi. Gözlerini açınca Kian'ın yanında bağdaş kurmuş, Mavi'nin kulaklarını kaşındığını ve kucağına örttüğü örtü hariç çırlıçıplak olduğunu gördü. Gölgelerden henüz çıkmış olmalıydı çünkü güneş dağların ardından yeni doğmaya başlamıştı.

Kral gülümsedi. Dizinin üstündeki parmaklara bakarak, "Size de günaydın, tapınak leydim," diye fısıldadı.

Cerise dün gece hiç kan kaybetmediği için amma da şanslıydı çünkü bütün kan yüzüne hücum ediyor gibiydi. Elini aniden geri çekince vücudundaki tüm kaslar harekete geçti. Acı içinde inlerken sırt üstü yuvarlandı. Kolları ve omuzları dövüşten dolayı hassaslaşmıştı, sırtı ve kalçaları eyerde geçirdiği bir günlük yolculuktan dolayı ağrıyordu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi midesindeki buz topunu kavrayıp sıkın ıslak bir yumru vardı sanki.

Bir daha asla tavşan eti yemeyecekti.

"Görünüşe göre eğlenceyi kaçırmışım," dedi Kian, başparmağıyla dün gece yaktıkları titan sırtlan sürüsünün kalıntılarını ve Cerise'in kanlı kıyafetlerini göstererek. Cerise savaştığı

alfa erkeğinden tek bir kesici diş almıştı. Lanetli Tapınak'a, onu öldürmeye çalışan canavardan alman bir parçadan daha büyük bir karanlık adak düşünemiyordu.

“Gölgelerde eğlenen tek kişi siz olmamalısınız,” diye fısıldadı Cerise. “Geri kalanımızın da biraz acı çekmeye hakkı var.”

Dağılmış kamp alanına göz gezdirirken Kian'm dudaklarında bir gülümseme belirdi. Cerise gözlerini Kian'm baktığı yöne çevirdi, altında General Petros'un uyuduğu üstü kapalı erzak vagonunu izliyordu. Generalin kuşlara karşı bir fobisi olduğunu ve yüzünü gagalayacaklarından korktuğu için açık havada uyumayı reddettiğini öğrenmişti. Yanlarında çadır getirmişlerdi aslında ama saldırıdan sonra onları kuramayacak kadar yorgun düşmüşlerdi. Arabanın solunda Daerick'le Nero hâlâ sırt sırta vermiş, ellerinde hançerleriyle uyuyorlardı. Kampın arka tarafındaysa atlar duruyordu –şimdi altı taneydiler– ve karşı köşede Peder Padron, Cerise'in onun için hazırladığı döşek üzerinde baygın hâlde yatıyordu.

Cerise'in göremediği tek kişi Delora Champlain'di. Bir önceki gecenin kaosu içinde Delora'yı hiç düşünmemişti. Şimdi kampı incelerken kralın cariyesinin orada olmadığını fark etti, üstü kapalı arabanın arkasında da değildi.

Cerise dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Leydi Champlain nerede? O burada değilken siz nasıl–” Gerçek yüzüne bir tokat gibi çarpınca birden susuverdi. Kian Delora'nın başucunda belirmemişti çünkü ruhu artık başka birine, Cerise'e çekilmişti ve bu günlerdir böyleydi. “Odamdaki sendin,” diye fısıldadı Cerise irileşen gözlerini ona çevirerek. “Kapımı her gece kilitliyordum ve sen giderken açıyordun.”

Kian ona özür dilercesine baktı. “Seni korkutmak istememiştim.”

“Ve dün,” diye devam etti Cerise. “Mavi'ye kulübelerin sahibinden bir ödül maması verdin. Onu nasıl aldığını merak etmiştim.”

“Birkaç tanesini balkona saklamıştım,” dedi Kian. “Her

sabah bana havlamasına ve seni uyandırmasına izin vermezdim.”

“Bana neden söylemedin?” diye sordu Cerise, biraz incinmişti çünkü aralarında bir bağ olduğunu biliyordu. Kral flörtöz sözleri ve dokunuşlarıyla bunu açıkça ortaya koymuştu. Öyleyse neden duygularının boyutunu ondan gizlemişti? Ondan utanıyor muydu? Başka birine çekilmiş olmayı mı diliyordu?

Kian sessizce nefes verdi, bakışlarını tekrar Cerise’e çevirmeden önce uzun bir süre gözlerini kaçırdı. Gözlerinde yeni, yumuşak bir bakış vardı; Cerise’in donukluğunu fark etmediği, derin, gizli parçalarını ısıtan bir şefkat.

“Sana söylemeliydim,” dedi Kian. “Krallar inatçı varlıklardır. Artık sırrım açığa çıktığına göre, sizden hoşlandığımı da bilmelisiniz, tapmak leydim. Sizden çok hoşlanıyorum.”

Cerise yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Sadece yanakları değil, tüm vücudu yanıyordu sanki.

Kian gülümsemesini saklamaya çalışsa da başaramadı. “Seni rahatsız ettim.”

“Hayır,” diyerek önce inkâr etti ancak hızla, “şey, evet...” diye ekledi. Ona, kendisinin de ondan hoşlandığını nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Ve onun yanında kendini nasıl hissettiğini, sesinin alçak tınısını, fırtına timsali gözlerini, hatta ne zaman çok yakınında dursa göğsünde oluşan hissi sevdiğini.

“Evet ve?” diye sordu Kian.

Karmakarışık zihni, doğru sözleri bulmasını imkânsız hâle getiriyordu. Duyguları da karmakarışıktı. O bir *kraldı*, Cerise de tapınağın bir leydisiydi. Kian’a ne kadar değer verdiğinin ne önemi vardı? Cerise’in hayatı Tanrıça’ya aitti. Evlenemezdi. Talep Günü gelene kadar Görü’yü kazanma şansını riske atmadan bir ilişkiye başlayamazdı. Görevi her şeyden önce gelmeliydi. Sadece Tanrıça’ya karşı değil, kralın kendisine ve tüm lanetli ilk doğanlara karşı da bir sorumluluğu vardı. Sadece saf inançla ibadet eden biri gün batımı rünlerine ulaşabilirdi. Sadık kalmak zorundaydı. Odağını kaybetmemeliydi.

Ondan uzak durmalıydı.

“Ruhunun bana çekilmesine sevindim,” dedi Cerise sonunda. “Bundan böyle kaçmana gerek yok. Artık arkadaşız, öyle değil mi?”

Arkadaş. Deli gibi çırpınan kalbi ona yalancı diyordu.

Kian gözlerindeki hayal kırıklığını gizleyemese de, “Kesinlikle,” diye mırıldandı. Sanki yeni bir konu açmaya çalışıyormuş gibi kampın etrafına bakındı. Bakışları Peder Padron’un neredeyse cansız yüzüne takıldığında aradığını buldu. “Şükürler olsun ki yaşıyor,” diye soludu. “Başrahibime ne yaptın?”

Cerise bir şey söylemedi ama Peder Padron kendi edip kendi bulmuştu. Dün gece atından düştükten sonra Cerise cübbesinin arkasından kan sızdığını fark etmişti, tıpkı birkaç gün önce yeraltı mezarlarını gösterdiği günkü gibiydi. Cerise de sorunun ne olduğunu görmek için adamın cübbesini çıkarmıştı. Gördüğü tahribata hazırlıklı değildi. Sırtındaki kesiklere bakılırsa bir hasır otu kırbacı kullanmıştı ve bu ilk kullanışı da değildi. Sırtı yara izleriyle kaplıydı. Bazıları yeni ve pembe, diğerleri eski ve beyazdı. Bunların çok altında, başka bir on yılın gümüşü yara izleri vardı. Üst üste yığılmış o kadar çok yara vardı ki sağlıklı bir deri parçası kalmamıştı. Bunlar sadece ödediği bedelin izleri değildi. Kendine duyduğu nefretti. Hayatının en az yarısında kendisini vahşice cezalandırmıştı.

Cerise nedenini öğrenmek için neredeyse her şeyini verebilirdi.

Peder Padron’un sırrını en azından şimdilik kendine saklamaya karar vererek, “Bir titan sırtlan sürüsünü dağıttı,” dedi. Ona hayatını borçluydu ve karşılığında onu koruma zorunluluğu hissediyordu. “Bu, yirmi rahibin yapabileceğinden çok daha fazlası demek.”

Kian aynı fikirde olmadığını belli etti. “Bu onun için hiçbir şey. Onu benim kadar tanıımıyorsun. Ben daha çocukken babam Padron’u Solon’daki bir ayaklanmayı bastırmaya

göndermişti. Bir damla ter bile dökmeden elli adamın kalbini durdurduğu söyleniyor. Ve o zamanlar daha çocuk sayılırdı. Zamanla yeteneklerini geliştirdi. Bir sırtlan sürüsünü öldürmek onu bu hâle düşürmemeliydi.”

“Savaş hikâyeleri,” diye karşı çıktı Cerise. “Kimin ne dediği umurumda değil. Bir rahip ölümü defettikten sonra dinlenmelidir.”

“Hasta olup olmadığını merak ediyorum.” Kian, dönüşümün etkisi geçip gerçek görünümüne kavuştuğu için yeniden uzamış olan saçlarını geriye itti. “Düşündüm de dün onu gördüğümde biraz ciddi görünüyordu. Bir anlığına, gün batımdan hemen önceydi ama yüzü balmumu gibiydi, sanki öğle yemeğinde bir tepsi bozulmuş istiridye yemişe benziyordu.

Ya da kendini vahşice kırbaçlamışa? diye düşündü Cerise.

Kampın diğer tarafında Nero kıpırdanarak bir dirseğinin üzerine doğru döndü, oldukça solgun ve güçsüz görünüyordu. Cerise Mavi’nin askısını kestiği için Nero’yu hâlâ affetmemişti, bu yüzden ona kaşlarını çatarak baktı ve gözlerini başka yöne çevirdi.

“İzninizle, Majesteleri,” dedi Cerise, Mavi’yi kollarının arasına alarak. Yavru köpeği en az iki taş kadar ağırdı, yarı titan olduğu düşünülürse bu mantıklıydı. Neyse ki Mavi Stella’nın iyi huylarını almış, babasına benzememişti. Tabii Mavi’nin titan yarısı daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyacaktı. “Uygun bir banyo aramaya gidiyoruz. Şansımız varsa kahvaltıya yiyecek bir şeyler de buluruz.”

“Ben de giysilerimi bulmalıyım.”

“Her şey arabada,” dedi Cerise eliyle işaret ederek. “Yine de bu eşarbin ten rengine çok yakıştığını itiraf etmeliyim.”

“Mmm,” dedi Kian ayak bileğini uzatarak. “Bacaklarımı da çok çekici gösteriyor.”

“Atlar bayılmadan önce pantolon giysen iyi olur.”

Kian'ın yanından gülümseyerek ayrıldı ki bu onun en sevdiği şeydi. Temizlenmek için تنها bir yer bulana kadar patika boyunca ilerledi. Mavi'yi yere bıraktı, sürahisindeki suyu göğsünü ve kollarını yıkamak için kullanırken bakışlarını Mavi'den ayırmadı. Gömleğinin düğmelerini açarken bakışları kolyesine takılınca duraksayıp ona yakından baktı. Metal farklı görünüyordu. Sanki bir öküz sürüsünün altında kalıp ezilmiş gibiydi. Belki de her koruma eylemi metalin zayıflamasına neden oluyordu. Bu, onu aldığı anda neden ezik bir hâlde olduğunu açıklıyordu. Kaç kullanımlık korumanın kaldığını merak etti.

Kulağına yakınlardan ayak sesleri çalınca Daerick'le Nero'nun yaklaştığını görerek hızla gömleğinin düğmelerini ilikledi. Daerick bıçağını hâlâ elinden bırakmamıştı ve Nero yürüyüşten o kadar bitkin düşmüştü ki Cerise'in yanına geldiğinde durup iki elini de dizlerine dayamak zorunda kaldı. Kalkanı ayakta tutmak, onu Cerise'in fark ettiğinden daha çok yormuş olmalıydı.

Ama Nero'nun söylenecek kadar gücü vardı. Başparmağıyla kampa işaret ederek, "Bunu kabul etmedim. Onu kabul etmedim. Kahretsin, Shiera'nın başrahibini kapıma getirdin!"

"Bizi kurtardığında bu umurunda değildi sanki," dedi Cerise.

"Kendim başa çıkabilirdim."

Cerise gözlerini devirdi. "Tabii ya. Çünkü kendi başımıza gayet iyi gidiyorduk."

"Melezin gitmesine izin verseydin bunların hiçbiri yaşanmazdı!"

Bunun üzerine Mavi hırladı.

"Şşşt. Sözlerinize dikkat edin," diye hatırlattı Daerick. "Asıl meseleye odaklanalım." Nero'ya başıyla işaret etti. "Peder Padron bizi kurtarmaya geldiğinde sen kalkanı çoktan düşürmüştün. Senin sıradan bir rehberden başka bir şey olduğuna inanması için hiçbir sebep yok."

“Peki ya perde?” diye sordu Nero. “Uyandığında enerjiyi hissedecektir. Dün gece hissetmiş bile olabilir.”

“Ona bunun bir armağan olduğunu, seni koruması için rahipler tarafından kutsandığını söyleyeceğiz,” dedi Daerick. “Bu tür şeyleri her zaman yaparlar.” Bakışlarını Cerise’e çevirdi ve iki elini de şaşkınlıkla oynattı. “Ve sen. O canavarın boğazıyla oyuncak gibi oynadığım gördüm ve sende tek bir çizik bile yok. Sırrını bizimle de paylaşmak ister misin?”

Cerise bluzunun altındaki kolyeye dokundu. Nina’nın ona gizlilik yemini ettirmemiş olmasını dilerdi. “Tanrıça’nın gizemli yolları vardır,” dedi bir kez daha, sonra dikkatini Nero’ya vererek konuyu kapattı. “Suyun yeniden akmasını sağlayacak kadar gücün var mı? Artık üç kat daha fazla atımız var.”

“Evet,” dedi Nero kaşlarını çatarak. “Belki.”

“Belki mi?” diye tekrarladı Cerise. “Bunu yıkanmak için suyum kullanmadan önce öğrenmiş olsaydım iyi olurdu.”

“Her iki durumda da enerjimi başrahibin yanında kullanmayacağım.” Nero endişeyle kıpırdanarak bakışlarını dağın zirvesine çevirdi. “Yakınlarda başka bir kaynak daha var. Önden gidip açacağım ve onu bulmuş gibi yapacağım.” Midesi yüksek sesle guruldadı. “Tuzaklarımı da kontrol edeceğim.”

“Tavşan olmasın, lütfen.”

“Kum kavununun tadı daha iyi değil.”

“Tadı umurumda değil—”

“*Tavşan*,” diye araya girdi Daerick denklem çözüyormuş gibi başım eğerek. “İkinci en büyük Mortara yabani tavşanı. Eti protein bakımından çok zengindir ancak kanca akarları ve kum bitleri gibi birçok parazite ev sahipliği yapar. Postları yakarak akıllılık etmişsin, Nero.”

Bu açıklama birdenbire çıkmıştı.

Cerise, Daerick’in bir Calatris olduğunu zaten bilen ancak Daerick’in *ilk doğan* bir Calatris olduğunu yeni fark eden Nero’yla endişe içinde bakaştılar. Ama Daerick’in Talep Günü’ne

daha aylar vardı. Laneti onu neden şimdi etkilemeye başlasındı ki?

Daerick gözlerini kırpıştırarak sustu ve yüzü kızarıırken onlara bakmayı reddetti. Laneti hakkında her zaman şaka yapmış olsa da artık komik değilmiş gibi görünüyordu.

Cerise onu iki yanından tutup kollarının arasına alarak çenesini omzuna dayadı. Nina'nın bebeğini ve tek suçları yanlış sıralamalarla doğmak olan diğer sayısız Calatris çocuklarını düşündü. Kız kardeşine söylediklerine rağmen laneti *bozacak* ya da bunu denerken ölecekti.

Daerick bakışlarını ona çevirdi. "Sanırım bugün Görü'yle uyanmadın."

Ona hayır diyebilmeyi dilesse de Talep Günü'ne iki aydan biraz fazla bir süre kalmıştı ve umudu giderek azalıyordu. Yine de bazı istisnai durumlar, Peder Padron gibi yeteneğine geç kavuşanlar vardı.

Cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. "Görü'ye ihtiyacım yok. Dünyayı değiştirmek için kâhin olmam gerektiğini kim söyledi?"

"Sen bir kâhin değilsin," dedi Nero. "Asla da olmayacaksın. Sen *umbra sangi*'sin."

Cerise bakışlarını ona çevirdi. "Bu ne anlama geliyor, tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Ben de bilmek istiyorum," dedi Daerick. "Sanırım doğrudan çevirisi *sıcak kanlı*, bulabildiğim tek şey bu."

"Ateş kanı," diye düzeltti Nero. Çenesiyle Cerise'i işaret etti. "Sen Tanrıça'nın soyundan geliyorsun. Onun yaşam gücü senin damarlarında dolaşıyor."

Cerise nefesini tuttu. Nero, Daerick'in ona bahsettiği, Başrahibe'nin onu uyardığı sapkın Üçlü saçmalığına inanıyor gibiydi. "Ciddi olamazsın."

"Ben de şaşırmıştım," dedi Nero. "Ama kanının tadına bakan kişi büyükbabamdı ve bugüne kadar hiç yanılmadı."

“İkimizden birine yalan söylemiş,” dedi Cerise. “Büyükbaban bana kanımın onunla konuşmadığını söyledi, hatırladın mı? Kökenimi göremediğini de söylemişti, tıpkı kâhinlerin kader yolumu göremediği gibi.”

“Gerçek buydu.”

“Bu nasıl doğru olabilir?”

Nero parmağını aralarında bir ileri bir geri oynattı. “Çünkü ben de *umbra sangi*’yim ve büyükbabam ateş kanımızın izini çağlar boyunca sürebilir. Ama seninkini değil. Senin kanında alevlerden başka bir tat alamıyordu. Bu yüzden tükürdü. Kanın onun için çok güçlüydü. Yutmuş olsaydı onu tüketebilirdi.”

Günün artan sıcaklığına rağmen Cerise’in bedenine bir ürperti yayıldı. Rüyalarında Başrahibe’nin yankılanan sesini duydu: *Pişman olacak. Söndürmeye çalıştığı alev onu tüketcek.*

“Büyükbabam senden korkuyor,” diye devam etti Nero. “Kanındaki ateşin kontrol edemeyeceğin kadar güçlü olduğunu düşünüyor. Tabii bence senin ateşine sahip biri iyi bir müttefik olabilir. Bu yüzden rehberiniz olmayı kabul ettim.” Bir an düşündükten sonra Cerise’i işaret etti. “Daha önce hiç kanını yaktın mı? Ateşe verdin mi?”

Cerise bu tuhaf soru karşısında kaşlarını çattı. “Hayır.”

“Yakmış olsaydın simsiyah olduğunu görürdün,” dedi Nero. “Peki ya dün gece giydiklerin? Onları da diğerleriyle birlikte yaktın. Diğerlerinden daha koyu bir renge büründüler mi?”

“Dikkat etmedim,” dedi Cerise. Fakat giysilerindeki kan ona ait değildi. Üzerindeki kan titan sırtlanlarına aitti.

Üstelik kara alev hakkındaki söylentileri duymuştu. Bir nesnenin normalden daha karanlık bir şekilde yanması için pek çok neden vardı.

“Bir dahaki sefere dikkat et,” dedi Nero. “Göreceksin.”

Cerise kafa karışıklığıyla Daerick'e baktı. Nero'nun söyledikleri doğru olamazdı, öyle değil mi? *Yıldızlar aşkına*, onunla ilgili her şey tapmakta öğrendikleriyle de okuduğu metinlerle de çelişiyordu. Tarikat ona daha önce de yalan söylemişti. Bu da onların yalanlarından biri olabilir miydi? Yoksa yalancı olan Nero muydu? Ona da güvendiği söylenemezdi. Ne de olsa Mavi'yi kurban etmeye çalışmıştı.

Görü'ye kavuşmak zorundaydı. Başka bir yolu yoktu.

Daerick omuz silkti. "Üçlü hiçbir zaman kanıtlanamadı, hiçbir zaman çürütülemedi de. Shiera'nın tüm yaşamı yarattığına inanıyorsan bir kadını hamile bırakabileceğine inanmak zor değil."

"Ama ateş kanı kalıtsaldır, öyle değil mi?" diye sordu Cerise Nero'ya.

Nero başıyla onayladı.

"O zaman bende olması imkânsız," dedi Cerise. "Ailemde hiç büyü yok. Babam Solon köklerini on nesil öncesine kadar takip edebiliyor, annem ailesinin kim olduğunu bilmese de söz verebilirim ki hiçbir yeteneği yok. Hiçbirimizin yok. Benim bile yok. Ben Shiera'nın soyundan geliyorsam ve damarlarımda ateş varsa neden sıradan olduğumu açıklayın."

"Keşke açıklayabilsem," dedi Nero.

"Ben de," diye ekledi Daerick. "Ama Yarı Tanrıçalar konusunda maalesef kaynak eksikliği var."

"Bana öyle hitap etme," dedi Cerise. Bugüne kadar öğrendiklerinden çok fazla uzaklaşamıyordu. Kendini yarı tanrıça olarak görmek sapkınlıktı ve Nero'nun haklı olduğunu gösterecek hiçbir kanıtla karşılaşmamıştı. Tabii ki Nero'nun büyü vardı ama belki de Tarikat'ın bir bölümü bir noktada bozulmuştu. Bilmedikleri çok fazla şey vardı, tıpkı rahiplerin neden Mortara krallarına bağlı olduğu gibi.

Ve şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

“Kanımda her ne varsa ne seni ne kralı ne de kız kardeşimin karnındaki bebeği kurtaracak. Laneti bozmak için Petros Kılıcı’na ihtiyacımız var. O yüzden kontrol edebileceğimiz şeylere odaklansak iyi olur.”

Nero ve Daerick onunla tartışmayacak kadar akıllılardı. Cerise temizlenmeye devam ederken ikisi kampa geri döndü. Saçındaki düğümleri açtı ve ense topuzu yaparak saçlarını tutturdu. İşi bittiğinde eşarbiyle başını ve omuzlarını örttü, ardından da geldiği yolu takip ederek geri döndü.

Kamp alanının sınırında Nero, atının dizginlerini tutmuş bekliyordu. Hayvanı eyerlemiş olsa da henüz binmemişti. Bunun yerine Nero’nun dikkati erzak vagonunun arkasında olup bitene kaymış gibiydi.

Cerise biraz daha yaklaşarak konuşulanlara kulak kabarttı.

“...onu hiç bu kadar zayıf görmemiştim,” diye gürledi general. “... başka bir şansı olmayabilir.”

Sonra Kian’ın sesi duyuldu. “...yapamam... ayaklanma... ordularım başaramadı...”

“...delilik,” diye cevap verdi Daerick hararetle. “Bu konuda bir iki şey biliyorum.”

Cerise onlara ne konuştuklarını, daha doğrusu kim hakkında konuştuklarını görebilecek kadar yaklaştı. Ortalarında hâlâ baygın olan Peder Padron yatıyordu. Görünüşe göre onu arabaya kadar taşımışlardı ve şimdi de ne yapacakları hakkında tartışıyorlardı.

“Onu burada öylece bırakabileceğimizi sanmıyorum.” General Petros krala umut dolu bakarken bir kaşını kaldırdı. “Bırakabilir miyiz?”

Cerise tiksinti dolu bir ses çıkararak üç adamın da ona dönmesine neden oldu. “Dün gece bizim için yaptıklarından sonra bunu düşündüğünüze inanamıyorum. Tarikat hakkında ne hissediyor olursanız olun, onu yanımızda tutmalıyız. Bu

dağda titan sırtlarından çok daha tehlikeli yaratıklar var.” Bakışlarını Nero’ya çevirdi. “Onlara haklı olduğumu söyle.”

Nero boynunu kaşıyarak söylediklerini duymamış gibi davrandı.

“Hataya düşme, evladım,” dedi General Petros dişlerini sıkarak. “Bu dağdaki en tehlikeli yaratık, senin battaniyenin altında yatan yaratıktır.”

“General,” diye uyardı kral kendine has üslubuyla. “Rahibi arabaya yükleyin ve işinize bakın. Ona ihtiyacımız var ve kat etmemiz gereken uzun bir yol var.”

General itaat etse de Peder Padron’u arabaya, katlanmış çadırların ve yem çuvallarının üzerine yerleştirirken gereğinden fazla güç kullandı.

Nero atına bindikten sonra dağa doğru kıvrılan patikayı işaret etti. “Hepiniz bu yolu takip etmeli, bir arada kalmalısınız. En kısa zamanda sizin için döneceğim—”

“Bizim için dönmek mi?” diye araya girdi Kian. “Gözümün önünden ayrılmayacaksınız. Geri kalanımız hazır olana kadar atından in.”

Nero’nun çenesi gözle görülür şekilde kasıldı. Eyerden inmedi. “Su olmadan uzun süre dayanamayız. Bir kaynak bulmak için önden gitmeliyim,” dedi. “Majesteleri,” diye de isteksizce ekledi.

Cerise izlendiğini hissederek arkasını döndüğünde Dae-rick’in kaşlarını kaldırarak ona baktığını gördü. O da karşılık olarak başını aşağı yukarı salladı. Artık Nero’nun kralın emrine tabi olup olmadığını biliyorlardı. Değildi. Nero’nun büyüğü gerçekten rahiplerinkinden farklı olmalıydı. Nero Tanrıça’nın kanını taşıdığı konusunda haklıysa ki bu konuda hâlâ şüpheleri vardı, o zaman Shiera, soyundan gelenlerin güçlerini özgürce kullanmalarına izin vermiş fakat rahiplerinden büyü güçlerinin karşılığını, krala hizmet ederek ödemelerini istemiş demektir. Yalnız bunun sebepleri bilinmiyordu.

“Pekâlâ.” Kian General Petros’un omzuna hafifçe vurdu. “Generalim kaybolmadığınızdan emin olmak için size eşlik edecek. Kendisi mükemmel bir rehberdir. Değil mi, Petros?”

General Nero’ya bakarak, “En iyisi, Majesteleri,” dedi. “Ama ondan çok daha iyi bir katilim.”

Kian sırttı. “İyi yolculuklar.”

General en az iki metre yüksekliğinde devasa bir aygır olan atına doğru yürüdükten sonra kendini eyere attı. Peder Padron’a son bir kez pişmanlıkla baktıktan sonra atını Nero’nun önündeki patikaya doğru mahmuzladı, o da iç çekerek arkasından gitti.

Cerise onların uzaklaşmasını izlerken elini gözlerine siper etti. En azından Nero su kaynağını açmak için büyü kullandığında Tarikat’tan kendisi kadar nefret eden birinin yanında olacaktı.

...

Daerick, kendi ve Peder Padron’un atlarının çektiği arabayı sürdü. Kian gruba liderlik ederken Cerise Daerick’in önündeydi. Yol yeterince genişlediğinde Cerise geri çekilip Daerick’le yan yana at sürdü ve arabanın sağladığı gölgeye sokularak eski sarayla ilgili hikâyelerini dinledi.

Cerise, Daerick’in çoğunlukla dedikodudan oluşan hikâyelerini, Kian misafirlerinden bıkip onları göndermeden önce sarayı dolduran entrika ve skandallardı bunlar, dinlemekten büyük keyif alıyordu.

“Kendimi savunmak adına söylüyorum,” dedi Kian omzunun üzerinden. “Yakında öleceğimi düşünmüştüm. Kalan zamanımı ahlaksız piçlerin yanında geçirmek istemedim.”

Daerick dizginleri gevşetirken kıs kıs güldü. “Haklarını vermek gerek, ahlaksız piçler çok eğlencelidir.”

Daerick başka bir hikâye anlatmaya başladı. Bu seferki

bir lord ve üç yetişkin oğlu hakkındaydı. Hepsi, birbirlerinden haberdar olmadan aynı kadınla, lordun karısıyla gizli bir ilişki yaşayan kızıl saçlı bir kadınla yatmaya çalışıyordu. İşin ilginç yanı, her iki kadının da lordun servetinin kontrolü için onu öldürmek üzere komple kuruyor olmasıydı.

“Birlikte ihanet eden bir aile, bir arada kalır,” diye ekledi Daerick homurdanarak.

Ardından, altı ay boyunca sarayda kendini leydi olarak tanıtan ve bu süre zarfında on bir evlilik teklifi alan sıradan bir kızla ilgili bir hikâye geldi. Kız bir sürü nişan mücevheriyle gecenin karanlığında kaybolmuştu. Sonra keçilere karşı anormal bir sevgi besleyen bir vikontun hikâyesini anlattı. Askeri kışlada genelev işleten bir albaydan ve tüm sırlarını saklayarak hatırı sayılır bir gelir elde eden on üç yaşım aşmamış bir seyisin varlığından bahsetti.

“Onları saraydan göndermiş olmana şaşmamalı,” diye seslendi Cerise. “Tapmakta geçireceğim bin ömrü sarayda geçireceğim bir yıla tercih ederim.”

Daerick yana doğru eğildi. “O kadar da kötü değildi,” diye itiraf etti. “Keçilerle ilgili hikâyeyi süslemiş olabilirim.”

Cerise atına binerken babasının söylediklerini düşündü. Saray siyaseti tehlikeliydi ve sessiz kalmaya özen göstermeliydi. Tabii ailesinin ne sakladığını öğrenme fırsatını da kaçırmazdı. “Peki ya Cole Solon?”

“Daha spesifik olman gerekecek,” dedi Kian. “Sana onun hakkında hikâyeler anlatarak iki hafta geçirebiliriz.”

“Kulübelerde tanıştığımızda ona tanıdık geldiğimi söyledin,” dedi Cerise. “Sürekli ailem hakkında sorular sordu. Ona anneme benzediğimi söylediğimde onu tanımadığını iddia etti. Ailemle bu konu hakkında konuştuğumda çok... sert tepki verdiler.”

Daerick tek kaşını kaldırdı. “İlginç.”

“Cole ve Elaina Igalsi adında, sıradan bir kız hakkında söylentiler var mıydı?” diye sordu Cerise.

“Hatırladığım kadarıyla yoktu,” dedi Daerick. “Ama saraydaki skandalları bilebilecek asıl kişi Delora’dır. Cole’un anenle yatıp yatmadığını hepimizden iyi bilir.”

“Yattığından şüpheliyim,” dedi Kian. “Cole sıradan insanlardan hoşlanmaz. Sevgisini daima en çok ödöl alacağı yere yatırma eğilimindedir.”

Tam o sırada patika tekrar daraldı ve tek sıra hâlinde ilerlemelerini gerektirdi. Cerise dikkatini, büyüme atağı sebebiyle askısının sınırlarını zorlayan Mavi’ye çevirdi. Nero ve General Petros patikada aniden önlerinde belirdiğinde sürahisinden aldığı son yudumu onunla paylaşmıştı. Beden dillerinin rahatlığına bakarak, Peder Padron’a duydukları ortak nefretle aralarında bir bağ geliştirdiklerinden şüphelendi.

“Az ileride bir kaynak var,” dedi Nero eliyle işaret ederek. “Hayvanlarınıza su içirmek ve mataralarımızı doldurmak için bir süre duralım, sonra yola devam ederiz.” Gözlerini kısarak arabaya baktı. “Rahibinizin koruması olmadan, gece çökmeden bir sonraki kamp alanına ulaşmamız her zamankinden daha önemli.”

Kral başıyla onayladıktan sonra kfile, büyük olasılıkla bir zamanlar su çukuru olan patikanın geniş bir bölümüne doğru ilerledi. Yerden bir pınar fışkırıyor olsa da çamur ve hayvan izlerinin yokluğundan çukurun yakın zamanda doldurulduğu anlaşıyordu.

Cerise Mavi’yi yere bırakıp atını su içmesi için suya götürdü, sonra da matarasını ağzına kadar doldurdu. Susuzluğunu giderdikten sonra bir kovaya su doldurup Peder Padron’un sırtına lapa yapmak için içine şifalı ot ekledi.

Peder Padron’u vagonda uyanık, bir kolunu başının altına kıvrımış yatar hâlde, uykulu gözlerini kırptırırken buldu.

“Daha iyi görünüyorsunuz,” dedi Cerise.

Dudaklarına yorgun bir gülümseme yerleşti. “O zaman daha önce ne kadar korkunç göründüğümü hayal edemiyorum.”

Göstermek için kovayı yukarı kaldırıp vagonun kenarına koydu. “Gömleğinizi çıkarıp bana verirsen ki bu kovanın içinde ıslatayım. Yaralarınızın daha hızlı iyileşmesini sağlar.”

Peder Padron’un dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Göğsündeki kumaşa dokundu, Cerise’in cübbesini çıkararak sırtındaki yarayı da gün yüzüne çıkardığını ilk kez fark etmiş gibiydi.

“Sorun yok,” dedi Cerise. “Hiç kimse bilmiyor.”

Peder gözlerini kaçırdı. “Teşekkür ederim, Cerise ama bir şeyler içmeye ihtiyacım var.”

Yanına tırmanıp matarasını uzatmadan önce doğrulmasına yardım etti. “Neden iyileşmek istemediğinizi anlıyorum,” diye fısıldadı Cerise. “Acı çekmek istiyorsunuz ve sizi sorgulamak bana düşmez. Ancak lanetli topraklardayız ve siz bizim tek savunmamızsınız. Güçlü ve bütün hâlinize ihtiyacımız var.” Sakalındaki su damlacıklarını nazikçe silerek, “Lütfen size yardım etmeme izin verin,” dedi.

Cerise pederin ender rastlanan yumuşak bakışlarından biriyle ödüllendirildi, onun hakkında öğrendiklerini unutmak istemesine neden olan türden bir bakıştı bu: gizli oda hakkındaki yalanlarını, taht hırsım, diğer rahiplerin onun adına cinayet işlemesine göz yummasını. Bunlardan herhangi birinin doğru olduğuna inanmaktan nefret etse de inkâr içinde yaşamayı reddediyordu. Peder Padron’un gücüne ve makamına saygı duyarken zihninin bulanmasına izin vermeyecek, kalbini koruyacaktı.

“Böyle konuşursan nasıl reddederim?” diye sordu Peder.

Cerise pederin gömleğini çıkardıktan sonra ıslansın diye kovaya koydu ve yaralarıyla ilgilenmeye girişti. Gömleği sıkıp tekrar giymesine yardımcı olurken pederden yankılanan iç çekiş, ona şifalı suyun rahatlama sağladığını gösterdi. Peder Padron yatmak üzere tekrar uzandığında Cerise eğilerek arabanın kapısına yöneldi.

Peder Padron onu bileğinden yakaladı. Tutuşu şaşırtıcı

derecede güçlüydü. "Gitmeden önce söylemek istediğim bir şey daha var." Etrafına bakındı. "Burada bir büyü seziyorum ama bana ait olmadığından eminim."

Cerise gözlerini kaçırmamak için özel bir çaba sarf etti, az sonra söyleyeceği yalandan şüphe duymaması için ona hiçbir sebep vermemeye kararlıydı. "Rehberimizde bazı kutsanmış nesneler var, rahiplerin hediyeleri," dedi. "Ki bu iyi bir şey çünkü onların kutsamaları siz gelene kadar bizi güvende tuttu. Tanrıça merhametli gözleriyle bizi izliyordu. Sizce de öyle değil mi?"

Peder Padron ilk başta hiçbir şey söylemedi, Cerise'in nabızı hızlanana ve kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kalana kadar sessizce ona bakmaya devam etti. Yalanına inanmadığını hissetse de yanıldığını umuyordu çünkü anlatacak daha iyi bir hikâyesi yoktu.

"Evet, Cerise." Bileğindeki tutuşunu gevşetti. "Tanrıça sadık olanları ödüllendirir. Fakat ona ihanet edenler kıyamete kadar acı çekecektir. Bunu hatırlasan iyi edersin."

15. BÖLÜM

Gün batımına saatler kala kamp alanına vardılar ama akbabaların uzaktan gelen çığlıkları onlara gün ışığının bu lanetli dağda güvenliğin garantisi olmadığını hatırlattı. Atlarını bağlayıp ilk çadırı kurduktan sonra güneşin üzerinden bir gölge geçti. Bakışlarını yukarı çevirdiklerinde her birinin ucunda jilet gibi keskin pençeler olan, en az on adam genişliğinde bir çift koyu renkli, köselemsi kanat gördüler. Peder Padron'un kampın üzerine koruyucu bir büyü yapacak kadar güç toplamış olması büyük şanstı.

Bundan sonra gerginlikleri bir nebze olsun azaldı ve duruşları gevşedi. General Petros bile hafiflemiş gibiydi, Nero'nun günün erken saatlerinde öldürdükleri koçu temizlemesine yardım ederken ara sıra gülümsüyordu. Koyun eti pişince general hayvanı parçalara ayırarak ilk porsiyonu Peder Padron'a ikram etti.

“İzninizle, Majesteleri,” diye ekledi General Petros.

“Elbette,” dedi Kian elini sallayarak. “Başrahibimiz bunu hak etti.”

Peder Padron bu onuru kabul etti ama öğleden sonrasının geri kalanını meditasyon yaparak geçirebileceği çadırının içinde yemeyi tercih etti. Yanlarından ayrılır ayrılmaz, Nero

bir nefes vererek gevşedi. Belli ki herkes Tarikat'm koruması altında kendini daha güvende hissetmiyordu.

Grup ateşin etrafında toplanıp yemeklerini yerken konuşmaya başladı. En çok konuşanı General Petros'tu, sakinleşmek için volta atarken en sevdiği av hikâyelerini anlatmaya başlamıştı. Cerise, Daerick ve Nero'nun arasında oturuyordu. Ateşin diğer tarafındaysa Kian uzun bacaklarını bileklerinden kavuşturmuş, bir ağaç kütüğüne yaslanıyordu.

Cerise bakışlarını ne zaman Kian'a çevirse onun kendisini izlediğini fark ediyordu. Bu, dalgın bir bakışa ya da derin düşüncelere dalmış birinin boş bakışlarına benzemiyordu. Bakışları onun üzerinde değildi. Daha çok *ruhuna* bakıyor gibiydi. Cerise'le bakışları karşılaştığında gözlerini kaçırmaya bile yeltenmedi. Aksine, odağı daha da derinleşti. Bakışlarını sabit tutarak Cerise'in tüm vücudunun ürpermesine neden oldu. Bu temas o kadar yoğundu ki bir an sonra yere bakıp Mavi'ye tabağındaki etten bir dilim daha yedirmek zorunda kaldı.

"Koyun etini beğenmedin mi?" dedi Nero el değmemiş yemeğini işaret ederek. "Seni memnun etmenin bir yolu yok mu?"

"Aç değilim," dedi Cerise ki bu doğrudu. Belki de sıcak ya da yolculuktan kaynaklanan yorgunluğuyla alakalıydı. Daha bir gün önce bıçağını ilk kez kana bulamıştı. Bu herkesin iştahını kapatırdı.

General Petros etini çiğnerken, "Ye," diye mırıldandı. Bakışları Cerise'in dolu tabağına kaydığında gözlerinde ani bir öfke parlaması meydana geldi. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "İşlediğini düşündüğün günahların kefareti olarak kendini aç bırakmak mantıksız, bize bir iyilik yapmış oluyorsun," diye homurdandı gözlerini kapalı tutarak.

"Kefaret mi?" diye tekrarladı Cerise. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

General bakışlarını ateşe çevirdi. "Tapınaktaki kadınıym Lanna da bunu yapıyor. Beni sevdiği için kendini cezalandı-

ıyor. Oruç tutarak başladı, bu yetmeyince kendine zarar vermeye başladı. Onu her gördüğümde vücuduna yeni bir yara izi ekleniyor. Eskiden onları benden gizlerdi ama artık saklayacak yeri kalmadı—” Durakladı, dişlerini ve yumruklarını sıkarak kendine hâkim olmaya çalışıyordu. “Ona öğrettiklerinden nefret ediyorum, hepinize öğrettiklerinden. Aklım karıştırdıkları ve onu utandırdıkları için—” Tekrar sustu. Kafası o kadar kızarmıştı ki neredeyse alev dövmeleriyle aynı renkteydi.

Cerise ona ne diyeceğini bilemiyordu. Onu sevmenin yarattığı suçluluk duygusuyla kendini yavaş yavaş öldüren bir kâhini seviyordu. Bunu düzeltecek hiçbir kelime yoktu. Tarikat’ın ona bedensel günahların Görü’yü kararttığı konusunda yalan söyleyip söylemediğini yüzüncü kez merak etti. Generalin sevgilisi olağanüstü bir güce sahipti, Cerise gibi iffetli bir ikinci doğanına hiçbir yeteneği yoktu. Aşk Görü’yü zayıflatmak yerine güçlendiriyor olabilir miydi? Hâl böyleyse Tarikat neden bir kadının Tanrıça’ya hizmet etme yeteneğini zayıflatmaya çalışacaktı ki? Bunun kimseye bir faydası olmazdı. Belki de Tarikat haklıydı ve generalin sevgilisi fiziksel aşkı reddettiğinde daha güçlü olurdu.

Cerise bunu bilmesinin mümkün olmamasından nefret ediyordu. Bunu öğrenene kadar Kian’a karşı beslediği duyguları bastırmak zorunda kalacaktı.

Cerise sonunda, “Kendimi aç bırakmayacağıma söz veriyorum,” diyebilirdi. General bir yumruğunu diğer avucuna çarptı. Krala bir özür mırıldandıktan sonra gözden kayboldu.

“Peşinden gitsek mi?” diye sordu Cerise. “Koruma hattının dışına çıktı.”

Kian başını iki yana salladı. “Yoluna çıkanların uzuvlarını kesmekten çekinmez. Bırakın yalnız kalsın.” Başıyla tabağı işaret etti. “Lütfen ye.”

Cerise etinden bir lokma kopararak gelişigüzel çiğnemeye başladı. Koyun eti bir gece önceki tavşan eti kadar yağlı ve ağırdı. Lokmasını yuttuğunda midesinin bulandığını hissetti.

Zorla bir lokma daha yuttu ve bir sonraki lokmayı ateşe tükürmek zorunda kaldı.

“Yiyemiyorum,” dedi. Tabağını Mavi’ye doğru itti ve kalanını yemesine izin verdi. “Sanırım tavşan eti beni hasta etti. O zamandan beri kendimi iyi hissetmiyorum.”

Nero ona inanmayan bir bakış attı. “Senin yediğin et miktarı, bir kuşu bile hasta etmez.”

“Belki bunlar yardımcı olur.” Kian cebinden mide yatıştırıcı ilaçlarını çıkardı. İlacı ona atmaktan son anda vazgeçerek ateşin etrafından dolaştı. Yanına çömeldi ve ilaç kutusunu avucuna koyup iki elini Cerise’inkilerin etrafına sardı. Bu öylesine şefkatli bir dokunuştur ki bir anlığına midesi *olduğunu* bile unuttu. “Güneş yakında batacak,” diye mırıldandı Kian. “Sana çadırına kadar eşlik etmemi ister misin?”

Gülümsemesi kalbini ısıttı. “Bunu çok isterim.”

Ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı, sonra da elini tutup pazısının üzerine yerleştirdi. Mavi ağır adımlarla arkalarından giderken kampın eteklerine kadar uzanan kısa mesafede ona rehberlik etti. Çadırına vardıklarında Kian brandaların birini kaldırarak onu içeri yönlendirdi. Cerise eğilerek yere yaptığı döşeğe doğru ilerledi. Kian’ın peşinden gelmesini bekleme de bunu yaptığında çok sevindi.

“Uzan,” diye fısıldadı çadırın brandalarını arkasından kapatarak.

Cerise sırtıtmaktan kendini alamadı. “Üzerimi mi örteceksin?”

“Bunu ister miydin?” diye sordu Kian alçak, muzip bir sesle. Cerise nabzının teklediğini hissetti. “Sizi yatağınıza yatırmamı ister misiniz, tapmak leydim? Yoksa yatağa atmamı mı tercih edersiniz?”

Cerise’in nabızı hızlandı. Kral daha önce onunla hiç bu kadar arsızca konuşmamıştı. Kian’ın yatağında olduğunu düşünmesi bile kanını hızlandırmış, uyluklarının birleştiği yere

yönlendirmişti. Ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Böyle-
si sataşmalar ve kelime oyunlarında hiç iyi değildi.

“Uzan,” diye tekrarladı Kian aynı gülümsemeyle.

O da dediğini yaparak sırtüstü battaniyenin üzerine uzandı çünkü sıcaktan dolayı hâlâ üstünü örtme gereği duymuyordu. Mavi’nin yanına kıvrıldığını hissetse de gözlerini, şimdi yere diz çöküp üzerine doğru eğilen, bir elinden destek alıp diğeriyle saçlarını yüzünden geriye doğru tarayan Kian’dan ayırmamıştı. Gömleğinin yakası göğsünden karnına doğru uzanan parlak, siyah tüylerini görmesini sağlayacak kadar açıktı. Bu tüylerin karnının üzerindeki görüntüsünü ve uyluklarının arasındakilere doğru nasıl bir yol çizdiğini hatırladı. Onun çıplak hâli hâlâ gözlerinin önündeydi ve bu görüntü Cerise’i titrek bir iç çekişe mecbur bıraktı.

Kian tepkisini gözden kaçırmamıştı çünkü bakışları dudaklarındaydı. İşaret parmağını yavaşça burun kavisinden geçirip alt dudağına kadar götürürken bakışları sabit kaldı ve ona parmak ucunu teninde gezdirirken güneşe hasret bir çiçekten daha büyük bir özlemle baktı.

Cerise’in nefesi kesildi. Daha önce hiç kimse ona öyle bakmamıştı. Onu hissetmek, dudaklarının tadını almak, dişlerini hafifçe boynunun kenarına geçirmek istedi. Fakat parmaklarını saçlarından geçirip onu kendine doğru çekmek için uzandığında, Kian yavaşça gölgelere karışmaya başladı ve birkaç saniye içinde ondan geriye kalan tek şey bir kıyafet yığınıydı.

...

Cerise o gece uyumakta zorlandı. Tatmin olmamış arzular ve kâbusların yanı sıra vücudundaki ağrılarla da boğuşuyordu. Ertesi sabah uyandığında çadırının Mavi dışında boş olduğunu fark etti. Gün doğarken Kian’ı görmeyi ummuştu ama gece boyunca dönüp durmaktan o kadar yorgun düşmüştü ki kahvaltıyı kaçırmıştı.

Gerçi yine yiyemeyecekti. Kum kavunu, yulaf keki ve kurutulmuş koyun eti görünce midesi kaskatı kesilmişti. Mavi'yi beslemeye zar zor tahammül edebiliyordu. Ona birkaç dilim kurutulmuş et verdikten sonra Daerick'ten onu beslemeye devam etmesini istemek zorunda kaldı. Kian'ı ise hiçbir yerde bulamamıştı. Daha sonra General Petros ve Nero'yla ava gittiğini öğrendi.

Gün boyunca at sürerken Kian'ı neredeyse hiç görmemişti. Kral kafileye liderlik etmek yerine arabanın arkasından gitmeyi tercih etmiş ve grupla o kadar az konuşmuştu ki atı yoldan çıkana kadar lanetin onu ne zaman ele geçirdiğini kimse fark etmemişti. Saatler sonra Kian tekrar ortaya çıktı. O zaman da onunla hiç konuşmadı ki Cerise bunun nedenini bilmiyordu. O gece, akşam yemeğinde ağzına tek bir lokma sürmedi. Kian ateşin diğer tarafından onu izlemeye devam ediyordu; bu sefer özleminden çok endişeyle. Aralarında nasıl kapatacağını bilmediği bir mesafe vardı.

Yemekten sonra ona çadırına kadar eşlik etmeyi teklif etmedi. Ertesi gün Cerise sorunun kendisinde olduğundan endişelenmeye başladı. Daha önce hiç böyle, sanki midesi başka bir bedene aitmiş gibi hissetmemişti. Bazen midesinde dışarı çıkmak için çırpman bir balık varmış gibi geliyordu.

“Belki de içinde bir parazit vardır,” dedi Daerick o sabah, tavsiye istemek için onu çadırına çağırdığında. Peder Padron'dan yardım istemeyi düşünmüş olsa da iç sesi, karnında gerçekten bir şey varsa bunu fark edebileceği konusunda uyarmıştı. “Mortara'da yenisin,” diye devam etti Daerick. “Yani geri kalanımızın sahip olduğu direnci geliştirmedin.” Kaşlarını çatı. “Ama esas belirtiler sende yok.”

“Nasıl emin olabiliriz?” diye sordu Cerise.

Nero kafasını çadırın kanatlarından içeri uzattı. Belli ki konuşmaları duymuştu. Ona bir teneke bardak uzatarak, “Bunun içine işe. Ancak o şekilde anlayabilirim,” dedi.

Cerise tek kaşları kaldırdı. “Bardağına... idrarımı yapmamı mı istiyorsun?”

“Daha sonra yıkarım,” dedi omuz silkerek.

Sonunda Cerise ona idrar dolu bardağı uzattı ve Nero üzerinde bir tür test yapmak için gizli bir yere gitti. Boş bir bardak ve çatık bir alınla geri döndü. Herhangi bir sorunun olmadığını söyledi.

Gün boyunca eyer üzerinde durmakta zorlanıyordu ve kamp yapmak için durduklarında çadırının içinde Mavi’yle kıvrılıp yatmaktan başka bir şey yapmak istemiyordu. Yemek yeme düşüncesinden nefret ediyordu. Suyun tadı bile ekşi geliyordu. Peder Padron onu içmeye mecbur bırakmakla tehdit edene kadar bir şey içmek istemedi. Sonra matarasını dudaklarına götürdü ve yutkunmak için kendini zorlamaya çalıştı. Etrafa tükürükler saçarak ağzındaki suyu püskürttü. Yutamamıştı.

“Özür dilerim, Cerise,” dedi Peder Padron. “Bunu yapmaktan nefret ediyorum.”

Yine de yaptı.

Pederin enerjisi havayı doldurdu ve sonra ipleri çekilmiş bir kukla gibi, Cerise’in vücudu adamın iradesine göre hareket etti. Birbiri ardına kokuşmuş lokmaları yuttu ve pederin izin verdiği zamanlar dışında nefes dahi alamadı. Daha önce hiç bu şekilde zorlanmamıştı ve vücudunun daha kötü bir şekilde ihlal edebileceğini düşünemiyordu. Yemeği bittiğinde kendini içmeye zorlamak tek amacı hâline gelecekti çünkü bunu tekrar yapmasını istemiyordu.

Üçüncü gün sağlıklı görünmeye çalışmaktan vazgeçerek arabada seyahat etmek istedi. Katlanmış çadırların ve yulaf çuvallarının arasına yeni yerleşmişken Kian, Daerick ve General Petros eşliğinde yanma geldi. Kral, Cerise’in hoşuna gitmeyecek bir karar verdiğini belli edercesine hareket ediyordu.

“Geri dönüyoruz,” dedi. “Seni doktoruma götüreceğim.” Cerise itiraz etmek için ağzını açınca Kian elini kaldırarak

sözünü kesti. “Petros Kılıcı bin yıldır bekliyor. Hiçbir yere kaçmıyor. Gün batımı rünlerini bizim için alabilecek Tanrıça’nın başka sadık hizmetkârları da var. Yapmamız gereken tek şey onlardan birini bulmak.”

“Bir kez daha deneyeceğiz,” diye ekledi general. “Sen iyileşirken.”

Cerise başını iki yana salladı. Laneti bozamazsa Kian’ın sadece birkaç ay ömrü kalmış olacaktı. Gün batımı rünlerine ulaşacak kadar saf bir inanca sahip olan ya da olmayan başka birini bulmak için zaman yoktu ve Peder Padron’un bunu yapabileceğinden içten içe şüphe duyuyordu. Şimdi geri dönmek, başarısızlık anlamına gelirdi. Devam etmek zorundaydılar. Cerise semptomlarını açıklamak için bir yalan, kimsenin sorgulamayacağı bir bahane aradı.

Cevap tam karşısındaydı.

“Bunu gizlemeyi düşünüyordum,” dedi. Diğerlerinin gözlerine bakmaktan kaçınarak bir elini karnının alt kısmına bastırırken, utanmış görünmek için elinden geleni yaptı. “Muayyen dönemimde böyle oluyor. Bazı kadınlar zorlanırlar, bilirsiniz.”

Başını kaldırıp bakınca yüzlerinde boş bir ifadenin olduğunu gördü.

“Birkaç gün içinde düzeleceğime söz veriyorum.” Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “En kötüsü kramplardır. Sırtımdan başlayarak ön tarafa doğru ilerliyor. Bazen ağrı o kadar şiddetli oluyor ki midem bulanıyor.”

Kafileyi yeniden harekete geçirmek için gereken tek şey buydu.

...

Böylece bir gün daha geçti.

Cerise paraziti olmadığından neredeyse emindi çünkü

semptomları değişmişti. Midesinde çırpınan balık hissi yerine, kaburgalarının altında artan bir basınç hissediyordu. Var olmayan bir baloncuğu serbest bırakmak için göğsünü okşamaya devam etti.

Yaşadığı sıkıntılara ek olarak Mavi o kadar büyümüştü ki askısı onu taşıyamıyordu. Boyu dizlerini geçmişti. Artık bir tazi büyüklüğüne ulaştığı için kendi başına arabaya atlayıp inebiliyordu. Cerise onu kafileden kaçmaktan alıkoyamıyordu ki bunu günde birkaç kez yapıyordu. Çoğu zaman kirli bir kök veya bir dal yaprakla dönmeden önce saatlerce ortadan kayboluyordu. Sonunda elini bitkilere doğru itekleyince ne yaptığını anladı. Mortara çalışı bulmuştu. Onun hasta olduğunu hissetmiş, onu iyileştirmek için ona şifalı ot getirmişti.

“Benim akıllı oğlum.” Cerise ona sıkıca sarılırken bir yandan da kökleri incelemeye başladı. “Bunlarla ne yapacağımı söyleyebileceğini sanmıyorum.”

“Onları Nero’ya vereceğiz,” dedi Kian, orada durduğunu fark ettirmeyecek kadar sessizce at sürdüğü gölgeliğin diğer tarafından. “Bunları nasıl kullanacağını bilen biri varsa o da Nero’dur.”

Kafile su molası verdiğinde Nero kökleri öğüterek Cerise’in şimdiye kadar içtiği en iğrenç ayı yapmak için yapraklarla birlikte demledi. ay iştahını açmadı ya da göğsündeki basıncı azaltmadı ama günün geri kalanında derin ve dinlendirici bir uykuya dalmasını sağladı ki bu da iştaktan sonraki en önemli şeydi.

Yolculuk başladığından beri ilk kez acı ya da korku hissetmedi. Onun yerine, birinin onu arabadan çıkarıp çadırına taşıdığını ve bir yer yatağının üzerine yerleştirdiğini hayal etti. Kendi bedeninin yanına çömelerek kendini inceledi. Elmacık kemikleri çok sivriydi ve göz kapakları hafifçe çökmüştü. Mavi başını kalçasına dayamış, uyuyordu. Ayak seslerini duyan Mavi irkilerek uyandı ama gelenin Kian olduğunu fark ettiğinde esneyerek tekrar yattı.

Kral Mavi'yi okşayarak Cerise'in yanında durdu, Cerise'in rüya gören bedeninin hemen yanı başında durduğundan habersizdi. Kian'ın bakışları uyuyan bedenine sabitlenmişti. Yüzünü ovuşturmasından ve nefes almayı unutmasından onun için ne kadar endişelendiğini anlayabiliyordu. Tek bir dokuyla onu rahatlatmaya çalışsa da eli maddesel değildi ve içinden geçip gitti.

Kian diz çökerek alnına bir öpücük kondurdu. Öpücük hafif bir temastan fazlası olmasa da Cerise kendi tenine dokunarak bunu hissedebilmeyi, uyanıkken onu öpebilmeyi diledi.

Kral gün batımının son ışıklarıyla çadırın dışına baktı ve bedeni yavaşça gölgelere karışmaya başladı. Onun gölgelere karışmasını daha önce de izlemişti ama bu farklıydı. Şimdi kralın ardında, havada yuvarlak, geniş ve gri sisten, girdaba benzer bir geçit belirmişti. Kian ortadan kaybolup giysileri yere düşerken, geçit parladı ve aniden geçidin diğer tarafında, çıplak ve bütün bir hâlde belirerek yürüyüp uzaklaştı.

Geçit yavaşça kapanmaya başladı. Cerise sise yaklaştı, içine girmeyi denemeli mi, denememeli mi diye düşündü. Kralın geceleri nereye gittiğini öğrenmek için tek şansı bu olabilirdi. Uyuyan bedenine baktı, Mavi'nin onu güvende tutacağını biliyordu. Bu yüzden nefesini tuttu, küçülen geçitten içeri bir adım attı ve Kian'ı karanlıkta takip etti.

Geçidin diğer tarafında anında cisme büründü, ayakkabılarının altındaki taştan ve tenine değen havadan bunu anlayabiliyordu. Nedenini bilmesede Kian'm aksine kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Kıpırdamadan durdu ve gözlerinin soğuk, renksiz dünyaya alışması için bekledi.

Yukarıdan, bulutların arasından süzülen aya benzer bir parıltı fark etti. Bu ona orada hiçbir şeyin, tek bir otun ya da çalının bile yetişmediğini göstermeye yetti. Burada bir şeye hayat verebilecek türden bir toprak yoktu. Var olan tek şey kayaydı, her yöne yayılan geçitler oluşturan uzun, gri renkli yassı taşlarla doluydu. Buranın ne olduğunu anlayamamıştı.

Bulunduğu noktadan bakıldığında devasa bir labirente benziyordu. Aşağı bakınca sayısız ayak tarafından pürüzsüz hâle getirilmiş parlak bir yol fark etti. Ürpererek kendine sarıldı ve yolun nereye gittiğini görmek üzere ileri doğru bir adım attı.

İlk geçit ıssızdı, bu yüzden iki köşeyi daha dönerek devam etti. Uzun süre önce kurumuş bir çeşmenin etrafına dizili, uflanmış mermer banklarla dolu bir avluya ulaştı. Avlunun karşı tarafında farklı yönlerle açılan dört kemerli bir kapı vardı. Her birini kontrol etti ama hepsi boştu. Dördüncü kapı aralığında uzaktan gelen bir ses fark etti, böcek vızıltısına benzeyen alçak bir uğultuydu. Sesin kaynağını merak ederek ilerlemeye devam etti. Ayakları sandaletlerine sürtünmekten ağrıyana kadar köşe ardına köşe dönüp durdu.

Ses arttıkça adımları da yavaşladı. Yürümenin acısından değil de sesi çıkaranın böcekler olmadığını fark etmeye başladığı için hızını düşürdü.

Duyduğu ses insan sesiydi, yüzlercesi acı içinde inliyordu.

Bir noktada durdu.

Tüm içgüdüleri onu geri dönmeye zorluyordu ama Kian'ı düşünerek kendini ilerlemeye zorladı. Kian buna her gece dayanabiliyorsa o da bir kez olsun katlanabilirdi.

Çok geçmeden iki genç adamla karşılaştı... tabii onlara genç denebilirse çünkü her biri, kendilerini insan yapan tüm özellikleri kaybetmiş görünüyordu. Tenleri mum gibi, yanakları çöküktü. Yanından geçerken ona baktılar ama gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Adamlar bir o yana bir bu yana sallanıyor, çılgınca feryat ediyorlardı.

Bir sonraki köşede genç bir kadın elleri ve dizleri üzerinde, sanki bir şey arıyormuş gibi hayali nesneleri bir kenara süpürüyordu. Kadın olduğu yerde donup kaldı. Ne aradığını unutmuş gibiydi ve başını öne eğip o kadar yürek parçalayıcı, umuttan yoksun bir hıçkırık kopardı ki Cerise gözlerindeki yaşları silmek zorunda kaldı.

Erkeklerin ya da kadınların hiçbiri yirmi yaşından bü-

yük görünmüyordu ve hepsi Mortara soyunun koyu tenine ve saçlarına sahipti. Efsaneler uzun zamandır ilk doğan Mortara'ların ölmediğini, sonsuza dek gölgelerde kaldıklarını iddia ediyordu. Cerise söylentilerin doğru olduğunu kendi gözleriyle görmüştü ve bu bilgiyi zihninden silebilmeyi diledi. Böyle bir acıyı bilmek istemiyordu. Tanrıça'nın ne kadar öfkeli olabileceğinin kanıtlarını görmek istemiyordu. Bu hiç adil değildi.

Cerise kadından uzaklaşarak farklı bir geçide yönelmek için adımlarını boş avluya doğru yönlendirdi. Ne kadar süre yürüdüğünü bilmiyordu. Saatler geçmiş olmalıydı çünkü göz kapakları ağırlaşmıştı ve iki kez kendi ayaklarına takılarak düşme tehlikesi atlattı. Taş bir odanın girişini geçtiğinde neredeyse vazgeçmek üzereydi ki Kian'ı gördü; başı öne eğik, iki dizini göğsüne çekmiş, çıplak bir şekilde köşede oturuyordu.

Hiç bu kadar aciz görünmemişti.

Onun bu şekilde geçirdiği geceleri düşününce Cerise'in kalbi sıkıştı. Önünde çömelerek iç çekti. "Mide yatıştırıcılarına ihtiyaç duymana şaşmamalı."

Kian anında kafasını kaldırdı.

"Ah," dedi elini sallayarak. "Beni görebiliyor musun?"

Kian yavaşça ayağa kalkarak duvara yapıştı ve dehşet içinde başını sallayarak ondan uzaklaştı. "Hayır," dedi nefes nefese. "Hayır, hayır, hayır."

"Kian, benim," dedi kendi göğsüne dokunarak. "Cerise."

Kian bir eliyle ağzını kapattı. Bakışları ağlayacakmış gibiydi.

"Benim," dedi Cerise bir kez daha.

"Biliyordum," dedi Kian boğuk bir sesle. "Seni dinlemem gerektiğini biliyordum. Daerick bana muayyen dönemin hakkında yalan söylediğini söyledi. Genç kız kardeşleri olduğu için bu konuda bilgisi var."

“Kian, ben–”

“Çok uzun süre bekledim.” Hâlâ duvara yaslanmış, titrek ellerini saçlarında gezdiriyordu. Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. “Fırsatım varken seni eve götürmeliydim. Bunu içten içe biliyor olmama rağmen Petros Kılıcı’na ulaşmak istediğim için dinlemedim.”

Cerise temkinli adımlarla ona doğru ilerledi. “Sorun yok. Seni çadırımdan buraya kadar takip ettim. Rüya görüyordum. Sen beni göremesen de ben seni görüyordum. Alnımı öpüşünü izledim. Bunu yaptığını hatırlıyor musun?”

Kian’ın içinde bir şeyler paramparça oluyormuş gibiydi. Aralarındaki mesafeyi kapattı, yüzünü kabaca ellerinin arasına aldı ve dudaklarını birbirinden ayıran tek şey birbirine karışmış bir nefes olana kadar alınlarını birbirine değdirdi.

Cerise’in iç organları kanatlanıp uçmaya hazır gibiydi. Kian’ın kokusu başını döndürüyordu. Ona dokunmak için elini kaldırdı, parmak uçlarını göğsüne dayayıp oradaki yumuşak, koyu tüylere dokunmadan önce tereddüt etti. Titrek bir nefes aldı. Tıpkı Kian gibi. Sertçe yutkunarak ellerini Kian’ın omuzlarında gezdirdi ve boynunun arkasında birleştirdi. Kısa bir adımla vücudunun her bir noktası birbirlerine değene kadar ona yaslandı.

Bu yakınlık hem çok fazlaydı hem de yetersizdi.

Başım kaldırdı ve istemeden dudaklarını araladı. Onun kendisini öpmesini kalbinin atmasını istediğinden daha çok istese de neden öpemediğini hatırladı.

Saf inançla ibadet eden biri.

Gün batımı rünlerine ulaşabilmek için buna layık olduğunu kanıtlamak zorundaydı. Kian’ı sonsuza kadar bu cehenne me mahkûm etme riskini göze alamazdı. Yüzünü yana çevirip bakışlarını taş duvarlara çevirdi çünkü gözlerinin içine bakamıyordu. O an, onu öpmemesi için başka bir nedeni hatırlattı; Kian ondan kaçıyordu.

“Anlamıyorum,” diye mırıldandı Cerise. “Ruhun hâlâ bana çekiliyor ama sen her zamankinden daha soğuksun. Günlerdir bana tek güzel söz söylemedin. Bana bu şekilde davranman hiç adil değil, sanki artık umurunda değilmişim gibi.”

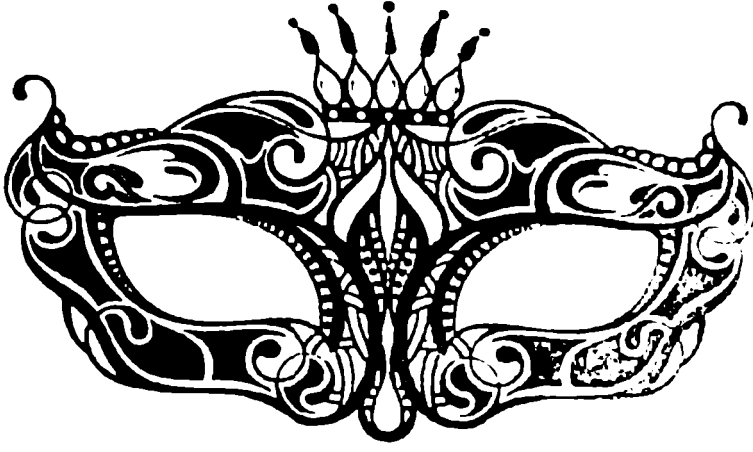
Kian bir elini Cerise’in boyun kıvrımına götürdü, diğer eliyle belini kavrayarak onu kendine çekti. “Umurumdasın,” diye fısıldadı acı dolu bir sesle. “Seni istiyorum, Cerise, hem de uzun zamandır hiçbir şeyi istememe izin vermediğim kadar çok. Sonra sonsuzluğu burada geçireceğim, seni özleyeceğim, senin hatıralarınla işkence çekeceğim geliyor aklıma. Sana sahip olup seni kaybetmek, sana hiç sahip olamamaktan daha kötü olacaktı. Ama şimdi bak. Seni kaybettim ve bu canımı o kadar çok yakıyor ki dayanamıyorum.”

Cerise ona baktığında gözlerini kapatmış olduğunu gördü. “Beni kaybetmedin.”

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Kian.

“Kian, bana bak.” Yanağını ellerinin arasına alarak, “Ben üzgün değilim,” dedi.

Kian hüzünlü bir gülümsemeyle nefes verdi. Elleri sanki onu içine sokmak istiyormuş gibi kasıldı. “Benim tatlı, cesur tapmak leydim. Çünkü daha yeni geldin.” Başparmaklarıyla tenini okşadı ve boğuk bir fısıltıyla, “Nerede olduğunu bilmiyorsun,” dedi. Yanağından aşağı süzülen bir damla sıcak ve ıslak gözyaşı parmak uçlarına düştü. “Öldüğünü bilmiyorsun.”

16. BÖLÜM

Düşmek.

Sonsuzluğa düşmek.

Zaman ve uzay boyunca düşmek.

Cerise öylesine bir şiddetle sarsılarak uyandı ki Mavi irkilerek battaniyenin üzerinden yere yuvarlandı. Bir elini kalbinin üzerine götürdüğünde hissettiği güçlü atış, gerçekten yaşıyor olduğunu kanıtladı. Mavi kendini toparlayıp çenesini yalarken o da sessizce Tanrıça'ya şükretti.

“Özür dilerim, oğlum,” diye fısıldadı Mavi'ye, ona sıkıca sarılarak.

Derin nefes alıp yavaşça verdi, kalbi sakinleşene kadar aynını yapmaya devam etti. Rüyasının kalıntıları zihninden silinirken gözlerini ovuşturdu ve sabah mı yoksa gece mi olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafını saran karanlıkta şafak ya da alacakaranlığa işaret eden hafif bir parıltı vardı. Hâlâ sırtüstü yatarken önce tavana, sonra sağına, sonra da soluna bakınca çadırında olduğunu fark etti. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak etti. Çadır kanatlarının arasındaki ince çizgiden baktığında gökyüzünün yarım ton daha aydınlandığını fark etti.

Sabah olmuş, diye düşündü. Bu da kralın yakında geleceği

anlamına geliyordu, tabii ruhunun hâlâ onu çektiğini varsayarsa. Son zamanlardaki davranışlarından sonra, Cerise'in bu konuda bazı şüpheleri vardı.

Dudaklarını yalayarak matarasını bulmak için etrafına bakındı. Bir ay boyunca uyumuş olmalıydı çünkü bir göleti kurutacak kadar susamıştı. Matarasını bulduğunda yan yatarak büyük bir yudum aldı. Suyun tadı inanılmazdı, o kadar berak ve temizdi ki son damlasına kadar yutkunmayı bırakmadı. Nefes nefese ağzını silerken midesi guruldadı. Yulaflı kek ve kum kavunu şu anda kulağa inanılmaz geliyordu. Kurutulmuş koyun eti ve tavşan eti de. Elinden gelse çadırın zeminini bile yerdı. Göğsüne birkaç kez vurdu. Kaburgalarının arasındaki basınç kaybolmuştu. Midesine gelince, hissettiği tek şey kurt gibi aç olduğuydu.

“Açlıktan ölüyorum,” dedi Mavi'ye başını kaşıyarak. “Bana biraz yiyecek bulma şansın yok, değil mi?”

Mavi olduğu yerde zıplayarak meydan okumayı kabul ettiğini gösterecek şekilde havladı. Sonra arkasını dönerek dışarı fırladı.

Cerise hâlâ yatıyor, kalkıp da peşine düşsün mü diye düşünüyordu ki bir duman bulutu çadırın kapaklarını açıp içeri doldu ve serin, sarhoş edici, temiz erkek teni kokusuyla Cerise'in üzerine çöktü. Gölge başucunda toplanarak ete kemiğe büründü. Kral çırlıçıplak, battaniyesinin üzerine oturmuş, başını öne eğmiş, dizlerini göğsüne çekmiş bir hâlde belirdi, tıpkı rüyasında onu bulduğu zamanki gibiydi. Cerise dikkatini çekmek için hafifçe boğazını temizleyene kadar Kian başını kaldırıp bakmamıştı bile.

Sesle birlikte bakışlarını onunkilere çevirdi. Gözleri kocaman, yüzü ifadeden yoksundu. Ona sanki bir hayaletmiş gibi bakıyordu. Hatta nefes almayı bile bırakmış gibiydi.

“Majesteleri, iyi misiniz?” diye fısıldadı Cerise.

Kian elini öne doğru uzatarak Cerise'in koluna dokundu

ve deneme amaçlı sıklı. “Yaşıyorsun,” dedi soluk soluğa. “Gerçekten yaşıyorsun.”

Cerise yavaşça başını salladığında, farkındalık darbesini indirdi. Bu bir *Görü* müydü? Sonunda *Görü*’ye kavuşmuş muydu?

Peki ya Başrahibe’yle ilgili gördüğü o tuhaf “rüya”? O da mı bir *Görü*’ydü?

İhtiyacı olduğunda tüm kâhinler neredeydi?

“Nasıl?” diye sordu kral zar zor duyulan bir sesle. “Bu nasıl mümkün olabilir? Daha önce hiç kimse beni gölgelere kadar takip edemedi. Sen cisimlenmiştin, etten ve kemiktendin. Seni hissettim.”

Cisimlenmişse eğer, bu bir *Görü* olamazdı. İçindeki umut yerini kafa karışıklığına bıraktı. “Orada gerçekten seninle birlikte miydim? Gerçek zamanda mı oldu yani?”

Böyle bir *Görü* var mıydı?

“Nasıl?” diye sordu Kian bir kez daha, sonra artık umurunda değilmişçesine başını iki yana salladı. Fırtına misali gözleri ona kilitlendi ve öylesine ilkel, öylesine aç bir bakış attı ki Cerise’in nefesi kesildi.

Bir yırtıcının esaretindeki av gibi donakaldı. Kian üzerine sürünerek tıpkı taş odada yaptığı gibi bir eliyle yüzünü kabaca kavradı. Cerise battaniyelerinin arasında dümdüz uzanarak ona baktı ve ellerini yana açtı. Duyuları bir beklenti seline kapılsa da amacını unutamıyordu. Onu durdurmak için avuç içini göğsüne bastırdı.

Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi.

“Olmaz,” dedi Cerise.

Kian elini Cerise’in yüzünden çekti ama ona daha da yaklaştı. Bacaklarını örten battaniyeye değen çıplak teninin sıcaklığını hissettirinceye kadar bir dirseğinin üzerine eğildi.

“Sana soğuk davrandığım için özür dilerim,” diye fısıldadı Kian. “Orada söylediklerimde... ciddiydim. Ruhum artık bana

ait değil. İçinde çok fazla sevgi olan kıza, ışığıyla karanlığı da-
ğıtan kıza ait. Ruhum irkin köpek yavrularının, zehirli kur-
bağaların ve aptal gölge varislerinin koruyucu azizini istiyor.”
Bakışları Cerise’in yüzünde geziniyor, durakladığı her noktayı
adeta yakıyordu. “Seni istiyorum, Cerise. Bundan şüphe etme-
ne neden olduğum için özür dilerim.”

Tekrar ona doğru uzandı ama şimdi, sanki Cerise’in iznini
istercesine tereddtlyd. Cerise bu sefer onu geri çevirecek
gücü kendinde bulamadı. Adamın elini tutup yanağına yerleş-
tirdi ve orada tuttu.

“Kian,” dedi Cerise ve daha düşüncesini tamamlayama-
dan dudaklarını onunkilere bastırınca zihninde ne var ne yok-
sa silinip gitti.

Bu bir rüya ya da tuhaf bir Görü değildi. Kral onu gerçek-
ten öpüyordu... tabii buna öpmek denebilirse çünkü dudakla-
rını öpme şekli öpüşme eylemini yeniden tanımlıyordu.

Bu, birbirine bastırılmış iki çift dudaktan çok daha fazla-
sıydı. Kian’ın her hareketi nefes kesiciydi, her şefkatli hareket
ve alaycı ısırık, ellerinin dokunmadığı yerlerde onu yakıyordu.
Dudaklarını araladı, ağızının tadına baktı, dilini kendininkiy-
le okşadı, daha derinlere indi ve asla doyamadı. Nabızı kulak-
larında uğuldarken, onu biraz daha kendine çekti. Kian onu
yere sabitlemediğı takdirde vücudunun uçup gidebileceğı kor-
kusuyla göğsünü onunkine dayadı ve ağırlığını hissetti.

Kian dudaklarını Cerise’in kulağına götürerek teninde
rpertilere neden olan bir nefesle adını fısıldadı. Kız boynu-
nu yana eğdi, Kian kulağından yakasına doğru bir öpücük izi
bırakırken kıvrandı. Cerice’in gömleğini kenara çekerek om-
zunun st kısmım ısırđı ve gözlerinin geriye doğru yuvarlan-
masına neden oldu. Sonra bir diziyle ketenle örtülü kalçalarını
ayırdı. Bundan sonra ne olacağını bilmeseydi Kian vücudunu
onunkine doğru ittiğinde ortaya çıkan his akınına hazır değil-
di. Uyluklarının arasında o kadar sıcak ve yoğun bir haz mey-
dana geldi ki boğazından yükselen iniltiyey engel olamadı.

O anda Mavi çadırın içine daldı. Cerise'in inlemelerinin acıdan kaynaklandığını düşünmüş olmalıydı çünkü kralı gerçekten ısırıldı.

Kian bir küfür savurarak irkildi. Poposunu incelemek için yana yuvarlandığında, Cerise çadırın zeminine cansız bir tavşan bırakan Mavi'yi gördü.

Cerise çenesini sıkarak burnundan uzun, sakinleştirici bir nefes verdi. Vücudundaki tüm kan bacaklarının arasında birikmiş, Kian'ın dokunuşunu daha fazla hissetmek için yanıp tutuşan yeni bir nabız noktası yaratmış gibiydi. Bu histen kurtulmaya çalıştı. Kontrolünü geri kazanmak zorundaydı, zaten işlerin asla bu noktaya gelmemesi gerekiyordu.

Kian poposunu ovuşturarak Mavi'ye ters ters baktı. "Sanırım biri bizi kıskanıyor."

Mavi uzanarak başını yastığının yanına dayadı, görünüşe göre güvenliğin sağlandığından emindi. Cerise bir nefes daha verdi. Vücudu hâlâ ona karşı çıkmaya çalışıyor olsa da en azından aklı başına gelmeye başlamıştı. Kralın poposuna gizlice bakınca teninin zarar görmemiş olduğunu gördü. Tanrıça'ya şükürler olsun ki Mavi onları durdurmuştu.

Kian ona doğru eğildi. "Nerede kalmıştık?"

Avucunu göğsüne dayayarak, "Yapamayız," dedi Cerise.

"Sorun ne?" Kian geri çekilip ona baktı, gözleri hissettiği arzudan irileşmişti. "Birinin duymasından mı korkuyorsun?"

"Hayır," dedi Cerise. "Aslında evet ama durmak zorunda olmamızın nedenimiz o değil."

Kian soru sormak için tek kaşını kaldırdığında ona sevişmekle ilgili endişelerinden bahsetti. Tarikat'ın bunun Görü'yu nasıl karartacağını ya da ilk etapta Görü'ye kavuşmasını nasıl engelleyeceğini iddia ettiklerini anlattı.

"Hepsi bu kadar değil," diye fısıldadı Cerise. "Rahibe Strout'un günlüğünde gün batımı rünlerinin kendilerini sadece saf inançla ibadet eden birine göstereceği yazıyordu."

“Sen tanıdığım en saf inanca sahipsin.”

Cerise başını iki yana salladı. Kalbin inancı yetersizdi. “Tarikat, kendimi bedenem ve ruhen tamamen Tanrıça’ya vermem gerektiğini söylüyor.”

“Ve sen de onlara inanıyor musun?”

Cerise dudağını ısırıldı. Artık neye inanacağını bilmiyordu.

“Sana yanıldıklarını söylememin bir faydası olur mu?” diye sordu Kian ama hemen ardından başını iki yana salladı. “Tabii ki olmaz. Sen daha çocukken beynini yıkamışlar. O kökler çok derinlere uzanıyor.”

Cerise Kian’ın yüzünü ellerinin arasına aldı. Lanetleri bozmak zorundaydı ve yeteneğine kavuşmak için gün batımı rünlerine layık olması gerekiyordu ki yeteneğini Kian’ı düzeltebilmek için kullanabilsin. Dün gece onu karanlığın içinde takip edebilmiş olması her ne anlama geliyorsa pek bir amaca hizmet etmişe benzemiyordu. Gerçek, yararlı bir *yetenek* alma şansı varsa onu kaybetmemeliydi.

“Talep Günü’me çok az kaldı,” dedi Cerise. “Beklemekte bir sakınca görmüyorum.”

“Peki ya Görü’ye *kavuşursan*?” diye sordu Kian. “O zaman ne olacak? Yeteneğini kaybetmekten korktuğun bu süreçte kendi ışığını mı karartacaksın?”

Cerise ona göz ucuyla baktı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Cerise, kararlarına saygı duyuyorum,” diye fısıldadı. “Ama bir kral olarak, kontrol hakkında bir iki şey biliyorum. Benden önceki krallar korkuyla hükmettiler. Onlardan biri de babamdı. Açık konuşmak gerekirse korku işe yarar çünkü çok güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Ancak halkını korkutarak itaate zorlayan her kral zavallı ve zayıf bir liderdir. Güçlü bir lider diğerlerine kendisini takip etmeleri için gereken ilhamı verir. Aynı şey inanç için de geçerlidir. Dualarına degecek bir Tarikat sana ilhamla yol gösterir fakat sahte bir Tarikat seni kontrol etmek için korku yaratır. Kafanı karıştırırlar, tıpkı şu

anki gibi. Onlara itaatsizlik edilmesin diye var olmayan kurallar ve sonuçlar icat ederler, tıpkı şu anki gibi. Öyleyse kendine sor: Rahipler neden lütufla ilham veremiyor? Hiç lütufları olmadığından olabilir mi?”

“Bu konuda neden yalan söylesinler ki?” diye sordu Cerise. “Bakire kalmamı sağlayarak ne kazanacaklar?”

“Belki de hiçbir şey. Belki de sırf yapabildikleri için seni manipüle ediyorlardır.”

Cerise buna inanmıyordu. Kimse sebepsiz yere yalan söylemezdi, bu çok fazla çaba gerektirirdi. “Doğrunun ne olduğunu bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Sadece neyin doğru hissettirdiğini biliyorum.”

“Bu, dokunuşlarımdan sana yanlış geldiği anlamına mı geliyor?”

“Hayır,” dedi hızlıca. Bir an için bile olsa onun dokunuşlarının zevklerin en yücesinden daha azı olduğuna inanmasını istemiyordu. “Belki gerçekten var olmayan bir şeyden korkuyorum. Ama risk almak istemiyorum. Sadece senin ve benim için değil, Daerick, kız kardeşimin bebeği ve başarısız olduğum takdirde acı çekecek olan tüm ilk doğanlar için çok şey tehlikede. Beni anladığım söyle, lütfen.”

Kralın yüzünde bir hayal kırıklığı belirse de Cerise’in yüzünü ellerinin arasına alarak alnına küçük bir öpücük kondurdu. “Beklememiz senin için önemliyse benim için de öyledir.” Göz kırptı. “Yine de itibarınızı çoktan mahvetmiş olabilirim, leydim. Bu çadır duvarları düşündüğünüzden çok daha ince.”

Cerise donup kaldı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. “Sence birileri duymuş mudur?”

“Yakında öğreniriz,” dedi Kian.

Öğrendiler de. Bir süre sonra, günlük kıyafetlerini giyip çadırdan dışarı çıktıklarında bir sürü bakışla karşılaştılar. İncelemelerini duydukları açıktı. Cerise’in utançtan yüzü kızardı. Herkesin ne düşündüğünü ancak hayal edebiliyordu.

Nero ona muzip bir bakış attı ve kıkırdayarak katlanmış çadırını bir çantaya tıkaştırmaya devam etti. Cerise Mavi'nin getirdiği tavşanı hiçbir şey demeden Nero'ya uzattıktan sonra bir kâse yulaf hazırlamak için ateşe yaklaştı. Daerick'le General Petros da kahvaltılarını hazırlıyorlardı. Cerise yanlarına gittiğinde enselerini kaşıyarak ayakkabılarını incelemeye başladılar. Onun gözünde, ona erkekler hakkında rahatsız edici bir konuşma yapmak için cesaretini toplamaya çalışan aşırı korumacı iki erkek kardeş gibiydiler. Cerise bu hayali ailenin kız kardeşiye Peder Padron da ailenin reisiydi. Peder Padron ona sitem dolu bir bakış attığında adama dilini çıkararak gerçek babası olmadığını hatırlatmak istedi.

“Bunu kraldan bekleyebilirdim ama senden asla,” dedi Peder Padron onu yalnız yakalar yakalamaz. Kendi atını eyerlemeyi tamamlamış, Cerise'inkine yardım etmekte ısrar etmişti. Cerise bu teklifi reddetmesinin uygunsuz olduğunu biliyordu. “Tanrıça bu bedeni sana iradesine hizmet etmen için verdi, kendini erkeklere sunman için değil.”

Cerise eyerini bağlamayı bıraktı ve dönüp ona baktı. Aşka ya da kadınlara dair daha önce bu kadar çarpık bir bakış açısı duymamıştı. Onu rahatsız eden şey kaba sözleri değil, Kian'ın ondan istediği tek şeyin zevk olduğuna inanmasıydı. Sanki ona verebileceği tek şey oymuş gibi. Sanki hiçbir erkek, hele de bir kral onunla bundan başka bir nedenle ilgilenemezmiş gibi.

“Benim hakkımda böyle düşünmenize üzıldüm,” dedi ve hemen ekledi, “hayır, üzülmedim çünkü yanlış bir şey yapmadım. Kral bana elini bile sürmedi.”

“Kulağa hiç öyle gelmiyordu.”

Yanakları bir kez daha kızarmaya başladı. Bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. Kian'ı durdurmayı sevmek utanç verici olduğundan değil, tedbirli davrandığı için tercih etmişti. “Aramızda hiçbir şey yaşanmadı ama yaşanmış olsaydı bile parşömenlere göre bir kâhinin aşk yaşaması yasaklanmamıştır.”

“Görü’yü karartır.”

“Peki bunu nasıl bilebiliriz?” diye sordu Cerise. “Âşık olan güçlü kâhinler duydum. Bunun Görü’yü kararttığı nerede yazıyor? Tanrıça kâhinlerin âşık olmasını istemiyorsa o zaman neden rahiplere yaptığı gibi onları da bu arzudan kurtarmadı?”

Peder bu soruya mantıklı bir yanıt bulamamış olmalıydı çünkü soruyu yanıtlamak yerine Cerise’in kalbindeki en büyük korkuya yöneldi. “Uzun sürmeyecek,” dedi. “Kralın lanetini bozsan bile önünde sonunda seni bir kenara atacaktır.”

Cerise başını iki yana salladı. Buna inanmayı reddediyordu.

“Krallar güç ve barış için evlenir,” diye devam etti Peder Padron. “Aşk için değil. Merhum kraliçe bile sıradan halktan değildi. Halk üzerinde bir etkisi vardı. Saygı görüyordu. Yaşlı kral, onunla evlenmesinin halkın kendisine de saygı duymasını sağlayacağına inanıyordu. Onu sevmediğini hiç gizlemedi.”

Peder Padron onu daha iyi görebilmek için eğildi. Bu şefkat gösterisinden çok, daha fazla zarar vermenin bir yoluydu. “Onun *cariyesi* olabilirsin.” Bu kelime tam da amaçladığı gibi Cerise’in irkilmesine neden oldu. “İstedğin bu mu? Odanda kralın karısıyla sevişmesini bitirip sana gelmesini bekleyerek geçireceğin bir hayat mı? Başka bir kadının artıklarıyla beslenmek mi istiyorsun? Senin karnın onun piçiyle şişerken onun kraliçeyle meşru bir aile kurmasını mı izleyeceksin?”

Cerise cevap vermek bir yana, bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

“İstedğin buysa kendini ona teslim et. Daha yüce bir amaç uğruna görevinden vazgeç. Ama istediğin hayatın bu olduğunu sanmıyorum, Cerise. Bu yüzden böylesi önemli kişilerin yanında dikkatli davran. Aksi takdirde yolun seni uçuruma sürükleyen, yalnızlıklarla dolu bir yol olacaktır.” Atına bindi ve onu düşünceleriyle baş başa bıraktı. “Kaybedeceğin şey *bu*.”

17. BÖLÜM

Gün boyu süren yolculuk boyunca Peder Padron'un sesi zihninde yankılanıp durdu. Ash'in toynak tıkırtılarıyla aynı anda bir şarkı mırıldanıyordu: *uzun sürmeyecek, uzun sürmeyecek, cariyeye, cariyeye*. Göğsüne yeni bir korku yerleşti ve ona Kian'ın karanlık, taş odada söylediklerini hatırlattı; onu kaybetmenin acısından, ona hiç sahip olmamanın hayal kırıklığından daha çok korktuğunu söylemişti. O zamanlar yarının korkusunun bugünün neşesini çalmasına izin vermesinin aptalca olduğuna inanıyordu. Gelgelelim şimdi onu çok daha iyi anlıyordu.

Kralın ruhunu ona sunmasının üzerinden sadece saatler geçmiş olmasına rağmen onu kaybetmekten korkmaya başlamıştı bile. Ona aşkı verdiğini, onu lanetinden kurtardığını ve başka bir kadınla evlendiğine şahit olduğunu düşündüğünde midesinde buzdan bir yumru peydah oluyordu. Ancak bu, kaçınılmaz bir sondu. Bir kralın meşru varislere ihtiyacı vardı ve tapmak leydilerinin evlenmesi yasaktı.

Peder Padron haklıydı. Kian'la birliktelikleri uzun sürmezdi.

Kendine bunun önemsiz olduğunu, her mevsimin bir amacı olduğunu ve şimdi hayatının yazını yaşadığını söyledi.

Yazın sıcaklığından keyif alıp almamak ona kalmıştı ama kışın gelişinden korkmak soğğun gelmesine engel olmayacaktı. Sevmek için cesur olmak zorundaydı... Aldanılacak kadar basit bir düşünce olsa da gerçekte şimdiye kadar karşılaştığı en zor şeydi.

Arabanın arkasında, Daerick'in yanında at sürerek kendini sıkıntılı düşüncelerden sıyırdı ve fısıldayarak bir gece önce Mortara yeraltı dünyasına yaptığı ziyaretin ayrıntılarını aktardı. Daerick o sabah rahatsızlığından aniden kurtulduğu andan beri onu büyük bir dikkatle izliyordu. Kian'm da söylediği gibi, muayyen dönemi hakkındaki bahanesine inanmamıştı. Bunun yanı sıra iyileşmesinin gölgelere yaptığı ziyaretle bağlantılı olduğundan şüpheleniyordu. İki olayın zamanlaması tesadüf olamazdı.

Peder Padron'un duymaması için neredeyse fısıldayarak, "İlk başta bunun bir Görü olduğunu düşündüm," dedi. "Sonunda Görü'ye kavuştuğumu sandım ama ruhum bedenimi terk etti ve sonra geri döndü. Bu daha önce duyduğum hiçbir transa ya da Görü'ye benzemiyor."

Daerick bir elini kaldırdı. "Bekle bir dakika. Yani yeraltı dünyasının gerçekten var olan bir yer olduğunu ama ilk doğan Mortaralılar için bir araf olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle görünüyor." Bir anlığına tüm endişelerinden kurtuldu. Sonsuza kadar orada kalmadığı sürece, her gece oraya dönmekten daha kötü bir şey düşünemiyordu. Şimdi Kian'ın lanetinin ağırlığını kendi omuzlarında, her zamankinden daha fazla hissediyordu.

"Kulağa neredeyse astral seyahat deneyimlemişsin gibi geliyor," diye mırıldandı Daerick. "Ama Kian'ı peşinden geçitten geçtiğinde bedeninin cisimleştiğini söylüyorsun."

"Evet," dedi Cerise. "Bundan eminim."

"O zaman bu yeni yeteneğini nasıl adlandırmam gerektiğini bilmiyorum."

“Yetenek mi?” diye sordu Cerise. Bugüne kadar sadece bir kere olmuştu. “Yetenek olduğunu nasıl bileceğiz ki?”

“Sanırım bilemeyiz,” diye itiraf etti Daerick. “En azından tekrarlayana kadar. Kian’ın sana onu gölgelere kadar takip eden tek kişi olduğunu söylediğini söylemiştin. Daha önce hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi yaptın. Bu bir yetenek değilse nedir, ben de bilmiyorum.”

“Pekâlâ, diyelim ki *bu* bir yetenek,” dedi Cerise. “Sence sahip olmam gereken tek yetenek bu mu? Talep Günü’ne kapıda. Görü’ye kavuşmayı umarak kendimi mi kandırıyorum?”

Daerick duygusuzca güldü. “Bu sıra dışı günlerde mi? Kim bilebilir ki? Talep Günü’ne hâlâ aylar var ve sen benim akıl sağlığımdaki düşüşü gördün. Doğa kurallarının bir önemi kalmamış gibi görünüyor.”

O anda kafilenin ön tarafına bakarak Kian’ın atının bir binici aradığını gördü. Kian yeni ortadan kaybolmuş olmalıydı çünkü giysileri hâlâ eyerinin üzerindeydi. Keten yığını toprak yola doğru düşerken General Petros atından yavaşça inip kralın giysilerini topladı ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. Kian’ın aniden ortadan kaybolması artık kimseyi şaşırtmıyordu. Gündüz saatlerini kaybetmesi sıradanlaşmıştı ve bu Cerise’i endişelendiriyordu.

“Peki neden?” diye sordu Daerick’e. “Sence lanet, zaman perdesini neden aşıyor?”

Daerick patikanın her iki tarafındaki manzaraya ağır ağır baktı: çatlak, çorak bir zemin, kurumuş otlar, etraflarındaki uçsuz bucaksız arazi. “Sanırım sorun bu yer. Buradaki lanet çok derine iniyor. Bu dağda hiç iyi bir şey yaşanmadı.”

Cerise Daerick’in eline dokunarak güven verircesine sıktı. “Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz?”

...

Grup ögle vakti dağın zirvesine yaklaştı. Lanetli Tapınak henüz görünmemişti ama Cerise Nero'nun önünden bakarken tırmanacak yüksek bir yerin olmadığını fark etti... tabii Nero onları bir uçurumdan aşağı sürüklemek istemiyorsa.

Bir elini ensesini serinletmek için kullandı. Bu yükseklikteki sıcaklık dayanılmazdı, hava kuruydu ve çürük kokuyordu. Ne kadar nefes alırsa alsın ciğerlerini tatmin etmiyordu. Mavi de nefes almakta güçlük çekiyordu. Atın yanında koşarken nefes nefese kalmış, zavallı Ash de hızını yavaşlatmıştı, kaburgalarının bacaklarının arasında şiştiğini hissediyordu.

“Yaklaştık,” dedi Cerise Nero'ya, Ash'in boynunu okşayarak. “Değil mi?”

Nero başıyla onayladı, konuşamayacak kadar yorgun görünüyordu. Grup kısa süreliğine sessizlik içinde yoluna devam etti, ta ki keskin bir eğimle karşılaşana kadar. Atlar ilerleyememiş, araba devrilme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Orada durdular ve Nero'yu dağın zirvesine giden patikadan yukarı doğru takip etmeden önce atları kurumuş çalılara bağladılar.

Daha sonra buldukları şey, kötü kokuyu açıklıyordu.

Lanetli Tapınak yukarıda, zirvenin en yüksek noktasındaydı. Tapınağın basit bir tasarımı vardı, bel hizasında bir masa oluşturan üç dar oniks levhadan inşa edilmişti. Tapınağın dibinde bir geyik ya da bir Kanada geyiğine benzeyen, bir zamanlar görkemli görünen bir hayvanın çürümüş kalıntıları yatıyordu. Tanrıça adağı kabul etmemişti. Shiera bunu kabul etmiş olsaydı leş onun kutsal ateşiyle tüketilmiş olurdu.

“Utanç verici,” diye mırıldandı Peder Padron.

Cerise eşarbını burnunun üzerine çekerken Peder Padron'a yoğun bir bakış attı. Kutsal bir mekân ölüm kokusuyla kirletmek büyük bir saygısızlıktı. Tapınak daha misafirperver bir yerde olsaydı rahipler onu korur, başarısız adakların kaldırılıp yakılmasını sağlarlardı. Leşi güneşin altında bırakan her

kimse Shiera'nın lütfuna gerçekten layık değildi. Tanrıça onların ricasını reddetmekle akıllıca davranmıştı.

Mavi sızlanarak burnunu patilerinin altına gömdü. Bu koku, özellikle onunki gibi hassas bir burun için dayanılmaz olmalıydı. Cerise eğilip Mavi'nin ensesini okşarken büyü-
nün ürkütücü tadını aldı ve Peder Padron'un avucunu tapınağa doğru uzattığını gördü. Hayvanın leşi cızırdamaya, üzerinden dumanlar yükselmeye başladı, ta ki devasa canavardan geriye sadece bir kül yığını kalana kadar. Peder Padron elini savurarak külleri zirveden süpürdü. Havayı temizledikten sonra Cerise'e devam etmesinin güvenli olduğunu işaret etti.

Tapınağa giden yolda tırmanılacak sarp taşlardan başka bir şey yoktu, yolun geri kalanını tek başına gitmek zorundaydı. Mavi'ye Daerick'in yanında kalmasını emrettikten sonra Kian'ın yeniden ortaya çıkacağı umuduyla gruba son bir kez daha baktı. Tapınağa ulaşmak için harcadıkları onca çabanın ardından bu ânı onunla paylaşmak istemişti. Kısmet değilmiş gibi, adaklarının hâlâ orada olduğundan emin olmak için ceplerini yoklayıp kayalara doğru döndü.

Tırmanmaya başlamadan önce bir dizinin üzerine çöktü ve çevresine duyduğu saygının bir göstergesi olarak parmak uçlarını öpüp parmaklarını yere değdirdi. Büyük Tanrıça Shiera, bin yıl önce ölümlü formunu aldığı anda tam da bu zirvede durmuştu. Cerise ilk sivri kayaya tırmandı ve orada olmanın, Tanrıça'yı etten bir bedende görmenin nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Shiera'nın altın zırhının güneşin altında parladığını, kaslı kollarını kavuşturmuş, merhamet ve gazap dolu iki ifadeyle yarattıklarını incelediğini hayal etti.

Bu düşünce ürpermesine neden oldu.

Avuçlarına batan keskin taşların acısına aldırmadan tırmanmaya devam etti. Shiera'nın ayak izlerini takip etme düşüncesi onu öylesine büyülemişti ki sandaletinin kayışlarını-

dan birinin ikiye ayrıldığını fark etmemişti bile. Hatırladığı bir sonraki şey, sol sandaletinin ayağından kayarak kayalık zemine doğru düştüğüydü. Ciğerlerindeki havayı çekip çıkaracak kadar sert bir iniş yapmadan önce nefes almak için çok kısa bir zamanı oldu.

Gruptan dehşet dolu bir ses yükseldi. Sızlanıp Cerise'in yanma koşan Mavi'nin dışında hiç kimseden bir ses çıkmadı. Mavi onu oturur pozisyona getirmeye yardım ederken grubun geri kalanı Cerise'in etrafını sararak vücudunda herhangi bir hasarın olup olmadığını kontrol etti. Bir şeyi yoktu. Mucizevi bir şekilde tek çizik bile almamıştı. Ama arkasına, düştüğü yere baktığında yerden tırtıklı bir bıçak gibi yükselmiş bir taş keşfetti. Taşın omurgasını kesmesi ya da en azından gövdesini delip geçmesi gerekirdi. Taşa saplanmak yerine taşın üstünden sekmiş gibi görünüyordu.

Şaşkınlık içinde bakışlarını gruba çevirdi ve Peder Padron'un sanki enerjisini onun hayatını kurtarmak için kullanmış gibi bitkinlikle ellerini dizlerine dayadığını gördü. Ama bunu yapmış olamazdı. Havada hiç büyü tadı alamamıştı.

"Sen mi...?" dedi Cerise güçlükle.

"Hayır," dedi Peder Padron başını iki yana sallayarak. "Harekete geçecek vaktim olmadı."

"O zaman nasıl hayatta olabilirsin?" diye sordu Daerick. "Bu durumdan şikayetçi olduğumdan değil, aklında bulunsun ama çok az şeyi anlamakta güçlük çekerim ve senin ölümü aldatma becerin hızla onlardan birine dönüşüyor."

Cerise gömleğinin altında Nina'nın verdiği kolyenin sıcaklığını hissetti. Kız kardeşinin hediyesi onu bir kez daha korumuştur ama gizlilik yemini ettiği için hiçbir şey söyleyemiyordu. "Sanırım Tanrıça..."

"Gizemli yollar mı tercih ediyor?" diyen Daerick, gözünden kaçmayan bir muziplikle sözlerini tamamladı.

"Aynen öyle. Kutsaması üzerimize olsun," dedi Cerise.

Daerick ona kanmayacak kadar zeki olmasına rağmen karşı çıkmadı. “Ne kadar kutsanmış olursan ol,” dedi, “daha dikkatli olmaya çalış.”

“Belki bu bir derstir,” dedi Cerise diğer sandaletini çıkarırken. “Kutsal topraklarda yürümeden önce ayakkabılarımı çıkarmalıydım.” Bakışlarını Peder Padron’a çevirdi. “Öyle değil mi, Majesteleri?”

Peder Padron onu tamamlanmamış bir bulmacaymış gibi izliyordu. Dalgın dalgın başını sallayarak söylediğini onaylasa da onu kandıramadığı açıktı.

Cerise kendisini daha fazla sorgulamalarına müsaade etmeden ayağa kalktı ve ellerini temizledi. Mavi’ye Daerick’in yanında kalmasını emrettikten sonra kayalara tırmanmaya geri döndü. Şimdi nereye tutunacağına dikkat ediyor, zihnini canlı tutmaya özen gösteriyordu. Taşlar narin ayaklarına batıyordu ama bu temas ona bir bağlantı hissi vererek daha fazla adım atmadan tırmanmasını sağlıyordu. Cerise dakikalar sonra güvenle zirveye ulaştı ve bin yıldır adaklar yakmasına rağmen oniks yüzeyi güneş ışığında parlayan Lanetli Tapınak’a yaklaştı.

Tapınağın etrafındaki hava doğadışı bir şekilde durgundu, sanki dünya merakla nefesini tutmuş gibiydi. Cerise de nefesini tuttu. Şu anda Tanrıça’ya hiç olmadığı kadar yakın olmanın verdiği şaşkınlığın şokunu yaşıyordu. Çıplak ayak tabanlarını taşın üzerine koyarak bedeninin bu yerin tarihini özümsemesine izin verdi.

İlk kez lanetli tepenin önemini, neden kutsal olduğunu anladı. Bu zirvede yaşanan aşk ve ihanet eylemleri, Shiera’nın kendisi gibi aydınlığı ve karanlığı temsil ediyordu. Dağda, Nero ona aşağıdaki gizli vahayı göstermemiş olsaydı Cerise’in asla fark edemeyeceği bir denge vardı. Dağın yüzeyi yanıklarla kavrulurken derinlerde, başka bir boyutta gizli, güzelliklerle dolu küçük bir cennet vardı.

Hem yukarıda hem aşağıda. Tanrıça her şeyi bünyesinde barındırıyordu.

“Shiera Ana, dünyaların efendisi,” diye başladı Cerise duygu yüklü bir sesle, “sana iki mütevazı armağanla geldim; karşılığında rünlerinin beni Petros Kılıcı’na götürmesini istiyorum.” Titan sırtlan dişini alarak gökyüzüne doğru tuttu. “İlk olarak sana karanlığın bir sembolünü sunuyorum çünkü ışığı tanımlayan şey karanlıktır. Acı olmadan neşe kıymetli olmaz. Acı olmadan zevk anlamsızdır. Ölüm vaadi olmadan zamanın hiçbir değeri olmaz. Senin karanlığın bir armağandır.”

Cerise kesici dişi oniks tapınağın üzerine yerleştğinde siyah bir alev, dişi anında tüketti ve diş yok oldu. Kalp atışları heyecandan hızlanmıştı. Tanrıça duasını duymuş, ilk adağını kabul etmişti.

“İkinci olarak sana aydınlığın bir sembolünü sunuyorum,” dedi Cerise, Yeraltı’ndan kopardığı kurumuş lavanta çiçeğini alarak. “Çünkü güneşin sıcaklığı ve yarattıklarının güzelliği sayesinde sevgini hissediyoruz. Senin sevgin, hayatı yaşamaya değer kılan şeydir. Senin aydınlığın bir armağandır.”

Çiçeği tapınağa bıraktığında o da anında tüketildi. Ancak adak kabul edilmiş olsa da Cerise daha fazlasını yapmak, daha fazlasını vermek için çağrıldığını hissetti. İçinde barındırmayacağı kadar çok minnettarlık hissediyordu, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi yaparak Tanrıça’ya şarkıyla seslendi. Çocukken öğrendiği basit bir melodiydi ama sözleri hislerini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Güneşin altın ışınlarından gecenin en karanlık gölgesine kadar,

Senin kutsal varlığın kalbimi keder ve sevinçle dolduruyor.

Gücün sonsuz, elin hem zalim hem naziktir,

Merhametin ruhuma gebe kaldı, böylece sarmaş dolaş olduk.

Cerise sesiyle hiçbir zaman gurur duymamış olsa da gözlerini kapattı, egosunu bir kenara bıraktı ve her notaya kalbindeki tüm sevgiyi ve inancı kattığından emin oldu. Şarkı bittiğinde gözlerini açtı.

Şimdi tapınağın tepesinde bir çift on yüzlü zar duruyordu. Her bir zar mermerden oyulmuştu ve üzerlerinde Cerise'in henüz öğrenmediği kadim bir dilde bazı semboller vardı.

Tanrıça onu ödüllendirmişti.

Tam rünlere uzanırken Tanrıça onu ikinci bir ödülle şaşırttı. Göklerden gelen serin bir yağmur güneş ışığında parlıyor, havayı renkli prizmalarla dolduruyordu. Cerise yağmuru içine çekmek için kollarını iki yana açtı. Nem görüşünü bulanıklaştırırken sevinçle gülümsedi. Tanrıça'nın ona şarkı söylediğini anlamak için Görü'ye ihtiyacı yoktu. Bunu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu ve göğsündeki sıcaklık hayal edebileceğinden çok daha güzeldi.

O buna layık bulunmuştu. Çadırda Kian'la yaşadığı kontrol kaybından sonra bile Tanrıça onun kalbindekini biliyordu.

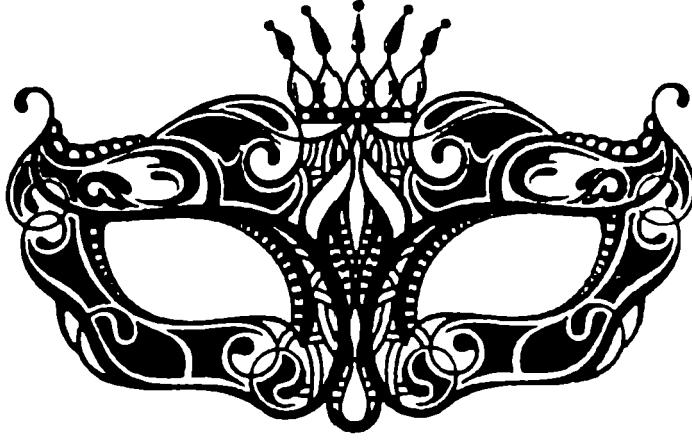
Saf inanç.

Cerise gün batımı rünlerini alıp aşağıda kendisini bekleyen gruba doğru döndüğünde kralın yeniden belirmediğini gördü. Kian kayalıkların dibinde duruyordu. Üzerinde keten bir pantolondan başka bir şey yoktu, o kadar büyük bir hayranlık ve gurur dolu bir gülümsemeye ona bakıyordu ki Cerise'in boğazı düğümlendi. Yanında General Petros bir elini kalbine koymuştu, Nero ise gözüne bir şey kaçmış gibi yapıyordu. Peder Padron bile Cerise'e bakarak sırtıyordu, bakışlarında dile getirilmemiş bir *ben demiştim* ifadesi vardı. Cerise sabah ilahi amacından vazgeçmenin riskleri hakkında verdiği dersi hatırladı.

Kayaların dibine indiğinde onu ilk karşılayan Mavi oldu. Hemen arkasında Daerick vardı ve gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Başardın," dedi Daerick. "Bunun imkânsız olduğunu düşünüyordum ama bu dağda gerçekten iyi bir şeyin olmasını sağladın."

Cerise onun gülümsemesine karşılık vermek için avucunu açıp gün batımı rünlerini işaret etti. "Şimdi buna bir yenisini ekleyelim."

18. BÖLÜM

Gün batımı rünleri bir dizi talimatla birlikte gelmemiş olsa da Cerise'in Daerick'ten öğrendiğine göre zarları alacakaranlıkta atması gerekiyordu, sonrasında rünlerin yüzleri ertesi gün ne kadar uzağa ve hangi yöne gideceğini gösterecekti.

Cerise gün ortası güneşinin konumuna baktı. Gün batımına yaklaşık beş saat kala, kafilenin zirveden hangi yöne gitmesi gerektiğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Eyer üzerinde geçirecekleri her an boşa gidebilirdi.

"Rünler elimizde," dedi Cerise gruba. "Şimdi ne olacak?"

Kian arkasında kalan, o gün erken saatlerde tırmandıkları dik patikayı işaret ederek, "Dün gece kamp kurduğumuz açıklığa dönelim. Az çok korunaklı olduğunu biliyoruz ve yolculuk hava kararmadan varabileceğimiz kadar kısa. Bu eğim atları zorluyor. Dinlenmeleri lazım," dedi.

"Ve su da lazım," dedi Nero başıyla onaylayarak. "Kampın yakınında bir kaynak var. Ayrılmadan önce tüm tuzaklarımı yeniden kurdum. Sadece tavşan olsa bile akşam yemeğine kadar bir şeyler yakalınız."

"Tamam o hâlde," dedi Kian gruba dönerek. "Adımlarımızı açıklığa kadar geri takip edeceğiz ve gün batımında rünlerin yardımıyla yarınki yolculuğumuzu planlayacağız."

Karar verildikten sonra eğimli patikadan atlarını bağladıkları ve arabayı bıraktıkları çalığa indiler. Sonra geldikleri yoldan geri dönerek günün erken saatlerinde geçtikleri toprak patikayı takip ettiler. Öğleden sonra geç saatlerde önceki kamplarına vardılar ve çadır kurma, ateş yakma, atları besleme, su içirme ve akşam yemeği hazırlama görevlerini aralarında paylaştılar. Nero tuzaklarını kontrol etmek için Mavi'yi yanına aldı ve Nero'nun daha sonra temizleyip şişe taktığı birkaç tavşanla geri döndüler.

Tavşan Cerise'in sevmediği bir yemek olmasına rağmen, o günkü yolculuktan dolayı o kadar açtı ki et kızarıırken ağzı sulanmıştı. Yemeğin pişmesini beklemek zorunda kalmayan Mavi'ye kıskanç bir bakış attı. Mavi çiğ tavşan etini mideye indirirken Cerise onun biraz daha büyüdüğünü fark etti. Bir zamanlar avucunun içine aldığı tatlı yavru, şimdi bir katır geyiği boyutuna ulaşmıştı ve o kadar çok yiyordu ki gün boyunca tek başına avlanmasına izin vermek zorunda kalıyordu. Tam boyuna ne zaman ulaşacağını merak ediyordu. Postundaki boğumlar biraz daha büyüyeceğini gösteriyordu. Bu hızla büyümeye devam ederse saraya Ash yerine Mavi'nin sırtında dönebilirdi.

Güneş ufka yaklaşırken Cerise ve diğerleri ateşin etrafında toplanarak kızarmış patates, yulaflı kek ve kurutulmuş tavşandan oluşan akşam yemeklerini yediler. Çadırın içinde oruç tutmayı tercih eden Peder Padron hariç. Nero ve General Petros hiç konuşmadan yemeklerini yerken Cerise, Kian ve Daerick'in arasına oturmuş, gün batımı rünlerinin üzerindeki işaretleri inceliyordu.

"Bu sembolleri okuyabiliyor musun?" diye sordu Cerise Daerick'e.

Daerick'in ağzı dolu olduğu için ona hakarete uğramış gibi baktı.

"Tabii ki okuyabiliyorsun," dedi Cerise. "Affedersin."

Yine de ortada bir sorun vardı. Zarı atma vakti hızla yaklaşıyordu, Kian'ın her gece gölgelere karıştığı saat de öyle. Cerise Kian'a geçitten geçerken bir kez daha eşlik etmek istiyorsa gün batımından önce uykuya dalmak zorundaydı. Aynı anda hem rünlerle ilgilenmek için uyanık hem de Kian'ı yeraltı dünyasına kadar takip etmek için uykuda olamazdı.

Cerise güneşin alçak konumuna baktı. Belki rünlerle şimdi ilgilenebilirdi. "Neredeyse alacakaranlık oldu," dedi ortaya. "Zamanlama yeterince uygun, öyle değil mi?"

Nero ve General Petros omuz silkti.

"Denemekte bir sakınca görmüyorum," dedi Kian ve Daerick'e bakarak. "Ne dersiniz?"

"Aklıma gelen başka bir şey yok." Daerick düşüncesini desteklediğini belli edercesine elini salladı. "Rünleri atmak için çok erken olsa bile yüzünde patlayacaklarını düşünmüyorum."

"Pekâlâ. İşte başlıyoruz." Cerise önündeki toprağın tozunu bir kenara süpürdü. "Shiera Ana, dünyaların efendisi, lütfen yolumuza rehberlik et." Zarları ateşe çok yakın atmamaya gayret göstererek yavaşça attı. Zarlar ileri doğru yuvarlandı ama durmak yerine yön değiştirip tekrar eline döndü.

Kaşlarını çattı. Belki de henüz çok erkendi.

Nero bir lokma yemek için durakladığında Cerise'i işaret etti. "Zara ne aradığını söyledikten sonra bir kez daha dene."

Cerise rünleri dudaklarına götürerek, "Shiera Ana, dünyaların efendisi, lütfen beni Petros Kılıcı'mn gizlendiği yere götür," dedi fısıldayarak. Zarları bir kez daha attı ve bu sefer zarlar ileri doğru yuvarlanıp sabit bir yerde durdular. "Sanırım işe yaradı!"

Daerick gözlerini kısarak zarların üzerindeki sembolleri inceledi. "Görünüşe göre yirmi kilometre boyunca güneybatıya seyahat edeceğiz."

"Yirmi kilometre." Nero, Cerise'in sadece güneybatı

olduğunu tahmin edebileceği bir yöne baktı. “Bu kolay bir yolculuk olmayacak. O yol bir hayli engebeli.”

“O zaman şafağa mümkün olduğunca yakın bir zamanda yola koyulalım,” dedi Kian. “Herkes bu gece iyice dinlendiğinden emin olsun. Gücünüze ihtiyacımız olacak.”

Kralın tavsiyesi daha iyi bir zamanda gelemezdi çünkü Cerise’e, kendisiyle paylaşabileceği bir uyku ilacı olup olmadığı sormak için bahane yarattı. Gün çok yorucu geçmiş olsa da kendi kendine ruhunu bedeninden ayıracak kadar derin bir uykuya dalmak, ayırabileceğinden daha fazla zaman gerektirebilirdi.

“Hoya yapraklarım var,” dedi Nero kaşlarını çatarak. “Ama bu seni uyutmaz. Rüya otu arayabiliriz...”

“Shiera aşkına, hayır,” dedi General Petros. “Hepimiz komaya gireriz. İhtiyacı olan tek şey bundan bir yudum almak.” Heybesinden deri bir matara çıkarıp Cerice’e uzattı. “Ararot şurubu. Tapınaktaki kadını yapıyor.” Bir parmağını kaldırdı. “Hızlı etki ediyor, o yüzden yatmaya hazır olana kadar bekle.”

“Hazırım,” dedi Cerise. Matarayı General Petros’un elinden aldı ve bir eliyle yaralı eklemlerini örterek ona teşekkür etti.

“İyi uykular, evladım,” dedi general.

Söylediği gibi şurup hızla etkisini göstermişti.

Cerise şuruptan koca bir yudum içtikten sonra yulaflı kekin diğer yarısını bitirip tavşandan birkaç ısırik daha aldığı anda görüşü bulanıklaştı ve yemek tabağı elinden düştü. Neyse ki Mavi eti yere düşmekten kurtarmak için oradaydı. Pirzoları yaladı ve daha fazlasını isteyerek Cerise’e baktı. Aniden o yuvarlak, siyah gözlerinin görüntüsü Cerise’in içinde o kadar çok duyguyu hayata geçirdi ki gözünden bir damla yaş aktı.

“Seni seviyorum,” dedi Mavi’ye. Kocaman yavru köpeğini kollarının arasına alarak ona sıkıca sarıldı ancak kasları

gevşeyince Mavi'yi serbest bıraktı. Sonra Daerick'e bakarak ona da kendisini sevdiğini söyledi. Daerick burnundan gülse de Cerise'in umurunda değildi. Buğulu gözlerle teker teker grubun üyelerine baktı. Kian'dan başladı, dipsiz bakışlarıyla onu büyüleyen karanlık kral; sonra General Petros, şefkatli bir kalbi olan cesur savaşçı; son olarak güçlü, cesur Nero'ya baktı. Hepsi onun kalbinde kalıcı bir yere sahipti.

"Mavi'yi ben beslerim," dedi Daerick çadırlara başıyla işaret ederek. "Hadi git ve yatağına yat, âşık kız."

Cerise çok hızlı bir şekilde ayağa kalkmaya çalışınca dünya ekseninden çıkıp yan yattı. Kian dirseğinden tutup onu çadırına götürmek için hızlıca yanına koşmuştu. Çadıra girdiklerinde Kian onu döşegin üzerine yatırmaya çalıştı ama Cerise direnerek daha önce yere serdiği büyük boy giysi bohçasını işaret etti.

"Önce bunları giymeme yardım et," diye mırıldandı.

Kian şaşkınlıkla başını eğdi. "Bu kıyafetleri mi giymek istiyorsun?"

"Hayır, üstüme giydir," diye mırıldandı.

"Şimdiki kıyafetlerinin üzerine mi?" diye sordu Kian.

"Hı hı... Snra... çklarım..."

Kian tartışmaya girmeden isteğini yerine getirdi. Baş dönmesi dengesini sağlamasını zorlaştırdığından, üzerine bir kat daha kıyafet giymesi birkaç dakikasını aldı. İşlem tamamlandığında Kian döşegin üzerine uzanmasına yardım etti ve daha önce orada olmadığına yemin edebileceği bir yastığa uzanırken başının arkasını tuttu.

Cerise'in vücudu yumuşak çarşaflarla birleştğinde kolunu kıpırdatabilecek hâli kalmamıştı.

Kian hemen yanındaydı, bir dirseğinin üzerinde durarak ona sırtıyordu. "Tapınak leydim, sarhoşken acı verecek kadar tatlı oluyorsunuz."

Dünya dönüyordu ve Cerise baş dönmesini durdurmak

için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bir kez kapanan göz kapakları bir daha açılmayı reddetti. Gittikçe daha derinlere, sıcak bir havzanın içine battı. Kısa süre sonra duyuları kayboldu ve hiçliğe teslim oldu.

Bilinci yerine gelene dek ne kadar süre uyuduğunu bilmiyordu. Kendine geldiğinde, tıpkı bir önceki akşam olduğu gibi kendini uyuyan bedeninin ayakucunda, bağdaş kurmuş otururken buldu. Artık ayılmıştı ve pantolonunun bir paçası sandaletini örterken, üzerinde çift kat kıyafetle ne kadar gülünç görüldüğünü gördüğünde utandı. Kian'm umurunda değilmiş gibiydi. Sırıtmaya devam ederek bir sonraki nefesinden daha fazla arzuladığı bir şefkatle bakışlarını yüzünde gezdirdi.

Kian narin parmaklarını Cerise'in alt dudağında gezdirirken eli dumanlı bir gölgeye dönüştü ve ardından hızla vücudunun geri kalanını da sarmaladı. Arkasında aynı karanlık geçit belirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar geçidin diğer tarafında ortaya çıktı; renksiz, çıplak, cisimlenmiş ve sanki onu arıyormuş gibi çadırın içine bakıyordu. Gözleri rüya gören bedeninin üzerinden iki kez geçtiğinde Kian için görünmez olduğunu biliyordu. Geçitten geçip yanına ulaşana kadar Cerise'i göremedi. Sonra geçit kapanana kadar bakışları iki formu arasında şaşkınlıkla gidip geldi.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı Kian şaşkınlıkla. "Senden iki tane var."

"Bence benden sadece bir tane var," diye cevap verdi Cerise. "Sadece bölündüm. Çadırda gördüğün şey benim ölümlü bedenim. Ben oraya geri dönene kadar, bedenim içinde el olmayan bir eldiven gibi. Ama sanırım bu," dedi avucunu göğsüne koyarak, "benim ruhum."

Kian başparmağını boynunun dış kıvrımında gezdirerek ürpermesine neden oldu. "O zaman nasıl cisimleşebiliyorsun?"

"Buradaki herkes öyle," diye açıkladı Cerise. "Sen hariç hepsi uzun zamandır ölü, yani onlar ruh."

“Bu doğru,” dedi Kian. “Yine de katılmamış olmayı dile-
diğim bir mızrak dövüşil dışında, kimsenin kendini ikiye bö-
lebildiğini görmedim. Etkileyici bir şey başardınız, tapmak
leydim.”

“Senin gölgeye dönüşmen kadar etkileyici değil,” dedi Ce-
rise. “Bunu izlemek inanılmaz bir şey.”

“Yine de kazanan sensin.” Kıyafet katmanlarına bakarak
başını salladı. “Kıyafetlerin hâlâ üzerinde.”

“Ah, neredeyse unuttuyordum. Bunları giyme nedenim
buydu.” Üzerindeki ikinci katmanı çıkararak ona uzattı. “Ge-
ceyi senin için biraz daha rahat kılmak istedim.”

Kian ona uzattığı kıyafetleri bir battaniyeye sarılan bir ço-
cuğun hürmetiyle göğsüne bastırdı. “Hâlâ sıcacıklar!” Giysile-
ri giyerken gömleği burnuna yaklaştırarak gülümsedi. “Senin
gibi kokuyor.”

“Eyerde geçen bir günden sonra mı?” dedi sırtarak. “Af-
federsin.”

“Aptal olma,” dedi Kian. “Seninle ilgili her şeyi seviyorum.
Vücudunun kokusunu... ve tadını bilmek bir ayrıcalık.” Göz-
leri, Cerise’in tam olarak çıkaramadığı bir ifadeye büründü.
“Başka kimseyle paylaşmak istemediğim bir ayrıcalık.”

Bakışlarındaki yoğunluk Cerise’in yüzünün kızarmasına
neden oldu. Duyguları hâlâ karmakarışık. Tanrıça onu buna
layık bulmuş olsa da Peder Padron’un geleceği hakkındaki
sözleri zihninde yankılanıyordu. Bir de Görü meselesi vardı.
Onu hâlâ istiyordu, hem de her şeyden çok.

Kian ellerini yavaşça Cerise’in kollarında gezdirirken
avuçlarının sıcaklığı ince kumaşın üzerinden bile tenini ısıtı-
yordu. Kian Cerise’in ellerini kendi ellerinin arasına alarak,
“Emrinize amadeyim, leydim,” dedi.

Cerise’in nabızı kulaklarında atmaya başladı. Kendini,
yüzünü Kian’inkine yaklaştırmış, dudakları dokunuşunun
beklentisiyle aralanmış hâlde buldu. Herhalde Tanrıça bir

öpücüğü çok görmezdi. Gün batımı rünlerini kazanarak bunu kanıtlamıştı. “Öp beni,” dedi Cerise.

Kian da isteğini yerine getirdi.

Dudakları buluştu ve Cerise’in dünyası sarsıldı. Her biri bir öncekinden daha baş döndürücü hisler üzerine hücum etti: dudaklarının tadı, bedenine baskı yapan bedeninin sıcaklığı, dilinin baştan çıkarıcı hareketleri. Cerise dudaklarını biraz daha araladı, Kian’ı içine daha da çekti ve nefes alma ihtiyacı onu öpüşmelerine ara vermelerine neden olana kadar dudaklarından ayrılmadı.

Kian hiç duraksamadı. Dudakları Cerise’in kulaklarına yöneldi, sıcak nefesiyle gıdıklanan kızın tenini ürpertirken, “Beni şaşırtıyorsun. Bunu sana daha önce hiç söylemiş miydim?” diye fısıldadı.

Cerise cevap veremedi. Kian’m, kulak memesini nazikçe dişlerinin arasına almakla hassas tenini yavaş yavaş emmek arasında gidip gelirken yarattığı zevkten başı dönmeye başlamıştı.

“Bugün tapınakta yaptığın şey,” diye mırıldandı Kian. “Nefesimi kesti. Senin içinde bir ışık var.” Boynunun bir yanını okşadı. “Kendini teslim ettiğin anda...” İnce derisini yalamak için durakladığında Cerise’in kanının uyluklarının birleştiği noktaya akın etmesine neden oldu. “O kadar parlaksın ki buna dayanamıyorum. Sen bir mucize gerçekleştirmedin. Mucize olan *sensin*.”

Cerise ellerini Kian’m saçlarına gömerek onu kendine çekti ve onu sahip olduğundan haberdar olmadığı bir şiddetle öptü. Tabii Kian’m sözleri ona daha yapacakları çok şey, gerçekleştirecekleri daha çok mucizenin olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden vücudunun her bir parçası çılglık çılgılığa karşı çıksa da ondan uzaklaştı.

Kian şikâyet etmedi ama iliklerine kadar hissettiği hayal kırıklığı ve arzusunun karşı bir savaş hâlindeydi.

Onun için, dedi Cerise kendi kendine. *Bu onun için.*

Boğazını temizleyerek parmaklarıyla Kian'ın dağınık saçlarını düzeltti. Sonra, az önceki münasebetlerinden daha masum bir sohbet konusu bulmaya çalışarak bakışlarını karanlık taş duvarlarda gezdirdi.

“Burası,” dedi sonunda. “Sanırım Dearick’in teorisini doğruluyor. Buraya gelmek Tanrıça’nın bir armağanı olmalı.”

Kian kuru bir kahkaha attı. “Korkarım senden çok, benim armağanım. Bu cehenneme gelmek zorunda bırakılmadan nefret ediyorum ama açıkçası bunu katlanılabilir kılan tek şey senin buradaki varlığın.” Parmaklarını onunkilere kenetledi ve birleşen ellerini göstermek için yukarı kaldırdı. “Burada olduğuna hâlâ anlamıyorum ama buna minnettirim.”

“Ben de anlamıyorum,” diye itiraf etti Cerise. Kararlılığı her ne kadar sınanıyor da olsa onunla baş başa geçirdiği zaman için o da fazlasıyla minnettardı.

“Gelin, leydim. Size etrafı göstereyim.” Kian dirseğini cennilmence uzattı. “Gece uzun ve zamanımızı geçirmek için bu tünelden çok daha rahat yerler biliyorum.”

Cerise Kian'ın koluna girdi ve loş koridorda yürümeye başladılar. Harabe avluya ve dört kemerli kapısına ulaşana kadar sessizliği kısa konuşmalarla doldurdular. Cerise kuru bir çeşmeye bakan bir bank seçtikten sonra ağırlığını test ederek yavaşça oturdu. Eski mermer kırılmayınca eliyle mermere, hemen yan tarafına hafif hafif vurdu. Kian yanına oturarak kolunu omuzlarına dolarken Cerise titremesini engellemek için Kian'ın sıcak vücuduna sokuldu. Neredeyse karanlık taş koridorları buraya tercih edecekti. Harabe avlu uygarlığın soğuk, kasvetli bir aynası gibiydi ve ona her bakışında medeniyetin ne kadar uzak olduğunu hatırlatıyordu.

“Sence burası eskiden neydi?” diye sordu Cerise. “Yani bu avluyu kastediyorum. Labirentin gerçek gibi görünen tek kısmı burası, sanki gerçekte de var olmuş bir şeymiş gibi.”

“Buraya ilk geldiğimde ben de kendime aynı soruyu sormuştum,” dedi Kian. “Anlam vermek aylar sürdü ama sonunda

saray bekçisinin büyük büyük büyükbabasına ait, eski bir kayıt defterinde bir çizimle karşılaştım.” Çeşmeyi ve onu çevreleyen mermer bankları işaret etti. “Bin yıl önce, doğu bahçesindeki çalılık labirentinin kalbinde tam olarak bu avlu yer alıyormuş.”

“Çalılık labirenti.” Bakışlarını dört kemerli kapıya çevirdi ve kıvrımlı geçitlerini keşfetmeye çalışırken harcadığı saatleri hatırladı. “Bu, taş labirentin bahçe labirentini temsil ettiği anlamına mı geliyor?”

“Kesin bir şey söylemem mümkün değil,” dedi Kian. “Ancak öyle görünüyor.”

Cerise onu ölümlülerin dünyasında diğer çim süslemelerden ayırabilecek ayrıntılar arayışıyla başını eğip fiskiyei inceledi. Görebildiği kadarıyla özel bir yanı yoktu. Mermer banklar da aynı derecede sıradan görünüyordu. Öte yandan zamanlama inkâr edilemeyecek kadar önemliydi. “Bin yıl önce. Bu, Büyük İhanet’in gerçekleştiği zamana denk geliyor.”

“Bunun bir tesadüf olmadığına eminim,” dedi Kian. “Bence bu avluda kötü bir şey yaşandı. Tanrıça’nız için çok rahatsız edici olduğu belli ki acı çekmeye mahkûm ettiklerine bir hatırlatma olarak, olay yerini burada yeniden yaratmış.” Kian acıyla iç geçirdi. “Ne yazık ki bize ebedi hafıza vermeyi akıl edememiş ki böylece hiç olmazsa cezamızın nedenini biliyor olurduk.”

Cerise bir labirentin ortasındaki avluda ne tür bir suç işlenmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Belki de yasak bir buluşma mekânıydı. Avlu zaman içinde değişmiş olsa da hâlâ gizli buluşmaların gerçekleştiği bir yerdi. Delora ve sevgilisiyle de burada karşılaşmıştı.

“Aklıma gelen tek bir ihtimal var,” dedi Cerise. “Mortara hanedanının ihanette nasıl bir rol oynadığını kimse bilmiyor. Ben daima diğer soylu haneleri bir araya getirenin Mortara hanesi olduğunu düşünmüşümdür. Yanılmıyorsam her şey bu avluda yaşanmış olabilir.” Bir elini darmadağın banklara doğru salladı. “Belki de burası dört soylu hanenin buluştuğu

ve Tanrıça'yı öldürmeye karar verdiği yerdir. Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum.”

Kian'm ağzından onaylar gibi bir ses çıktı fakat düşünceleri değişmiş gibiydi. “Artık Tanrıça'n hakkında konuşmak istemiyorum,” dedi sessizce.

Cerise gülümsemesine karşılık verdi. “O senin de Tanrıça'n.”

“Bana hatırlatmaya devam ettiğin gibi.”

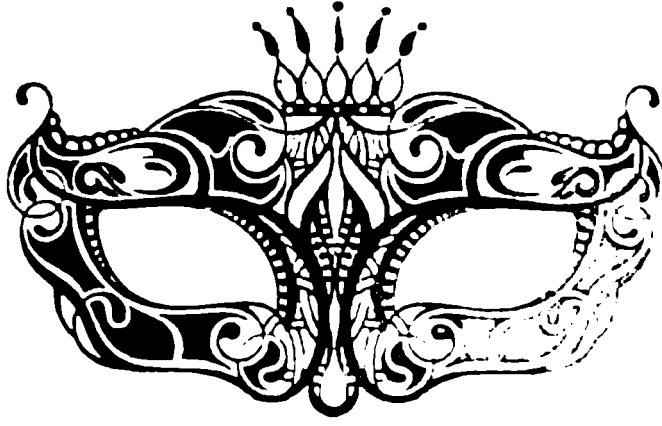
“Çünkü unutmaya devam ediyorsun ama bunu sana karşı kullanmayacağım.”

“O zaman ben de seni bırakmayacağım,” dedi onu sıcak, güçlü kollarının arasına alarak. “Lanet olası Tarikat bile bunu engelleyemez.”

Cerise ona sokularak yanağını göğsünün sert yüzeyine yasladı. Bu histen mahrum kalmayı hayal bile edemiyordu.

Şimdilik iffetli bir kucaklaşmayla yetinecekti çünkü Talep Günü'ne az kalmıştı.

Düzenleme
Ny.ozlem

19. BÖLÜM

Nero'nun onları uyardığı gibi güneybatıya giden patika, ertesi gün daha engebeli ve aşılması daha zor bir hâle gelmişti. Zaman zaman patika tamamen kayboluyordu, grup erzak arabasını geride bırakıp atlarından inmek ve onları jilet gibi keskin kütük parçalarıyla dolu, kurumuş çalılıklardan geçirmek zorunda kalıyordu. Saatler yavaş ve sıkıcı geçmesine rağmen kafilе ilk günü yara almadan tamamlamıştı. Cerise alacakaranlıktan kısa bir süre önce zarları tekrar attı.

Rünler kafilеyi iki gün daha güneybatıya yönlendirdi. Her gece Peder Padron'un koruması altında kamp kurdular ve Cerise gün batımına kadar uyuyabilmek için her akşam yemeğiyle birlikte ararot şurubu içmeye devam etti. Neyse ki General Petros'un paylaşabileceği bol miktarda şurubu vardı ve gruptaki hiç kimse Cerise'in bu şurubu içmesini sorgulamadı. Yolculuk günden güne zorlaştıkça güzel bir uykunun değerini o kadar iyi anlıyorlardı.

Ama gerçekte, Cerise her gece gün batımında sadece Ki-an'ın peşinden Mortara yeraltı dünyasına gitmek istiyordu. Orada en sessiz, en تنها odaları arıyor, saatlerini hikâyeler, vücut ısısı ve az çok iffetli öpücükler paylaşarak geçiriyorlardı. Onunla olduğu her an, sabah onları çadıra döndüren güneşin doğuşu kadar değerliydi. Öyle ki alacakaranlığı şafağa tercih

eder hâle gelmişti. Gündüzleri Kian da Cerise de zamanlarını başkalarıyla paylaşmak zorunda kalıyorlardı ancak geceler sadece onlara aitti. Geceler Cerise'in cenneti ve sığınağıydı.

İşte o zaman Kian'a her şeyiyle âşık oldu.

Ve bu çok yoğun bir duyguydu. Yüreğini kabartan coşku, ona Solon tapınağında gizli gizli kızak kaymak için nadiren yakaladığı fırsatların anılarını canlandırdı. Zemini kaplayacak kadar kar yağdığı zamanlarda mutfaktan düz bir fırın tepsi ödünç alır, gizlice avlunun arkasındaki tepeye tırmanırdı. Diğerleri uykudayken o, son sürat tepeden aşağı kayardı. Bir hanımefendiye yakışmamasının yanı sıra, soğuk rüzgârın gözlerini sulandırıp saçlarını savurduğu ve çok hızlı gittiğinden korktuğu anlar her zaman olurdu. Fakat ne zaman topuklarını kara saplayıp durmak istese kaymanın heyecanı düşme korkusuna ağır basar, sonuna kadar tutunmasını sağlardı.

Şimdi de tıpkı böyle hissediyordu.

Bu, Kian'la geçirdiği zamanın sonsuza dek süreceğini düşünerek kendini kandırdığı anlamına gelmiyordu. Kian hâlâ meşru bir varise ihtiyaç duyan bir kraldı, o da hâlâ tapınağın hizmetindeki bir ikinci doğandı. Yalnız ona göre önünde iki yol vardı; ya ayaklarını yere sağlam basıp kalbini koruyacaktı ya da aşka teslim olacaktı. Ona göre seçim çok basitti. Yavaşça düşmenin hiçbir heyecanı yoktu. Acı hayatın doğal bir parçasıydı, bu yüzden kendine ondan korkmaması gerektiğini hatırlattı. Cesurca aşka teslim oldu ve dördüncü gün doğumunda kalbinin –Mavi'nin olmadığı kısmının– krala ait olduğunu dürüstçe kabul etti.

Sonuçları her ne olursa olsun onlarla daha sonra yüzleşecekti.

Talep Günü'nün şafağı söktüğünde uyandı. Çadıra Kian'dan birkaç dakika önce girmişti. Gözlerini açarak nefesini tuttu, keşfedeceği şeyden az da olsa korkuyordu. Hayatının büyük bir kısmını bekleyerek geçirdiği... ve korktuğu o gün, bugündü. Kaderinde kim ve ne olmak olduğunu öğreneceği

gün, bugündü. Ama karanlığın içinde otururken, ne istediğini bilmiyordu.

Bir gölge çadırın kapaklarının arasından içeri süzülerek hızla kralın ince, kaslı vücuduna dönüştü. Bir anda yüzünü ona döndü ve bakışlarını birbirlerinden ayırmadan yere oturdular.

“Ee?” diye fısıldadı Kian. “Herhangi bir fark hissediyor musun?”

Cerise sanki Görü’yü almak onu fiziksel anlamda değiştirecekmiş gibi göğsünü yokladı. Sonra başını iki yana salladı. Herhangi bir fark yoktu.

Kian bir anlığına düşüncelere daldı. “Bir deneme yapalım,” dedi fısıldayarak. “Bir şey yapacağım. Ne olduğuna çoktan karar verdim ve şu anda yapacaklarımı hayal ediyorum. Bakalım aklımdan geçenleri tahmin edebilecek misin?”

Cerise’in bunu bilmesi imkânsız olsa da önerisi çok tanıdık bir korkunun tetiklenmesine neden oldu. Bu, tapmakta aynı testi yüzlerce kez denemiş, başarısız olmuş olmanın sonucuydu. Yine de başıyla onaylayıp denemeye girişti. Adımlar öylesine alışılmıştı ki bilinçli olarak düşünmeden uygulamaya başlamıştı; gözlerini kapadı, zihnini boşalttı ve krala karşı hissettiği sevgi ve şefkate odaklandı. Rahatlamaya başladığında, Tanrıça’dan sessizce Kian’ın yolunu göstermesini istedi.

Birkaç saniye geçti, sonra birkaç saniye daha. Uzaklardan yankılanan belli belirsiz kuş sesini duyabiliyordu. Yanında uyuyan Mavi’nin vücut sıcaklığını hissedebiliyordu. Ancak göz kapaklarının ardı hâlâ karanlıktı.

Yavaşça nefes alıp verdi. Sonra tekrar zihin gözüyle bir cevap bulmaya çalıştı. *Kral ne yapacak? Bana yolunu göster.*

Hiçbir şey göremiyordu. İçinden bir kehanet titreşimi bile geçmedi. Gözlerini tam Kian parmak ucunu öpüp aynı parmağı burun kemerine bastırırken açtı.

“Bunu tahmin ettin mi?” diye sordu Kian.

Başarısızlığın tanıdık acısını en derininde hissediyordu ancak etkisi bu sefer binle çarpılmış gibiydi. Ona bir yetenek verilmemişti. Tanrıça onu gün batımı rünlerine layık görmüş olsa da Görü'yle kutsanacak kadar sadık değildi.

Belki de Tarikat her şeye rağmen haklıydı. Belki de Kian'a olan tutkusu, her ne kadar tam olarak harekete geçmemiş olsa da Tanrıça'yı gücendirecek kadar dikkatini dağıtmıştı.

Hâlâ lanetleri bozabilecek durumda mıydı?

“Bir şey görüyor musun?” diye fısıldadı Kian. “Herhangi bir şey?”

Cerise karanlık çadırın etrafına bakarak bir görüntü ya da bir işaret aradı, zihin gözünün açıldığı anlamına gelebilecek her türlü ipucuna hazırды. Ama sadece yatağını ve başını döşesine yaslamış olan Mavi'nin gölgeli hatlarını gördü.

“Hayır,” dedi Cerise. Her zaman olduğu gibi hâlâ sıradan biriydi. Görü'ye kavuşamamıştı.

Bir dakika.

Görü'sü yoktu.

Artık onları engelleyen hiçbir şey yoktu.

Başarısızlığından iyi bir sonuç doğabilirdi.

Kucağına bir battaniye atarak, “Bunu üzerine al,” dedikten sonra elini tutup onu çadırdan dışarı çıkardı. Çadır duvarlarının ses geçirdiğini kötü bir tecrübeyle öğrenmişti ve kimseye gösteri yapmaya niyeti yoktu.

Şafağın loş morluğunda diğer çadırların kapalı olduğunu gördü fakat grup yakında uyanacaktı ve sabah rutini olan ateşi yeniden yakma, kahvaltı hazırlama, atları besleme ve günlük yolculuk için kampı toplama işlerine koyulacaktı. Kian'ı nereye götürürse götürsün yoklukları fark edilmeden asla uzaklaşamazlardı.

“Nereye gidiyoruz?” diye fısıldadı Kian bir eliyle battaniyeyi beline sarmaya çalışırken.

Cerise onu susturdu ve orada beklemesi için elini kaldırarak

Mavi'ye doğru uzattı. Mavi birkaç saniye tereddüt etse de devasa başını kralın niyetini değerlendirircesine eğdi, ardından kocaman esneyip çadıra geri döndü.

Cerise bir saniye bile kaybetmeden Kian'ı kamptan biraz daha uzaklaştırdı. Doğuya doğru ilerlemeye devam ederek onu kafilenin bir gün önce geldiği yoldan geri, patikanın başında duran devasa bir kayaya kadar götürdü. Atıyla yanından geçerken bu kayayı gördüğünü hatırlıyordu. En az on metre uzunluğunda ve bunun yarısı genişliğindeki bu kaya, dikkatli oldukları sürece seslerini engelleyebilirdi.

“Burada ne işimiz var?” diye fısıldadı Kian.

“Araya mesafe koyuyoruz,” diye cevap verdi Cerise.

Kian konuşmak için ağzını açsa da Cerise kollarından çektiğinde tekrar kapattı. Belli ki mesajı almıştı. Battaniyesi yere düştü. Kısa bir süre sonra Cerise kendini iki duvar arasında sıkışmış hâlde buldu; biri pürüzsüz, sert taştan, diğeryse sert, çıplak etten oluşuyordu. Kian'ın dudakları onunkilere bu kadar yakınken ve ılık nefesi dudaklarına çarparken tüm başarısızlık düşünceleri aniden uçup gitti. Kian ona sanki siyah ve sonsuz bir gökyüzündeki tek yıldızmış gibi bakıyor, sıradan-
dan başka her şeymiş gibi hissetmesini sağlıyordu.

“Fazla vaktimiz yok,” diye fısıldadı Cerise parmaklarını Kian'm sırtında gezdirirken. “Bu zaman dilimini benimle değerlendirmek ister misin?”

Kian'm göğsünden derin bir hırıltı duyuldu, sonra elleri Cerise'in saçlarına, ağzı kulaklarına kayd ve vücudunun her yumuşak parçasını harekete geçiren bir aciliyetle adını fısıldadı. Kian bir elini kolundan göğsüne doğru götürerek hafifçe avuçladı, başparmağıyla meme ucunu Cerise inleyip ona doğru eğilene kadar okşadı.

Cerise'in tepkisi onu memnun etmişe benziyordu. Kulaklarına burnunu sürterek, “Daha fazlasını ister misiniz, tapınak leydim?” diye mırıldandı.

“Evet,” dedi Cerise nefes nefese.

“Şimdi ne yapmalıyım?”

“Öp beni,” dedi Cerise.

Kian da dediğini yaptı. Çenesini yukarı kaldırarak önce yavaş ve tatlı tatlı dudaklarını onunkilere değdirdi. Dudaklarının dokunuşu tarif edilemeyecek kadar yumuşaktı. Ardından bir şefkatli dokunuş, sonra bir diğeri geldi. Dilinin ucunu Cerise’in üst dudağında gezdirdi ve Cerise dudaklarını araladığında, karşılığında Kian’ı tatması için baştan çıkarıcı dil hamleleriyle onu keşfetti. Dilleri kıvrılarak birbirleriyle dans ediyordu. Cerise her sıcak, ıslak darbeye kanının ısındığını ve damarlarında daha hızlı akmaya başladığını hissetti. Ağızları çaresizlikle hareket edene ve nefesleri kesilene kadar öpüşmeye devam ettiler.

Nefes almak için ara veren Kian, dudaklarını Cerise’in kulak memesine yaklaştırdıktan sonra boynunun kenarından aşağı doğru öpücükler kondurdu. Omzunun ortasına ulaştığında sertçe ısırıldı ve Cerise’in boğazından yüksek perdeden bir zevk iniltisi çıkıverdi. Kian kendine has hırıltısıyla o noktayı emdi, Cerise kollarında kıvranıncaya dek dişlerini geçirdi. Ağızıyla onu zevkin doruklarına çıkarıp geri çekildiğinde Cerise’in başı dönüyor, nefes almakta güçlük çekiyordu.

“Biraz daha?” diye sordu Kian, göz kapakları ağırlaşmıştı.

Cerise şişmiş dudaklarını yalayarak başını aşağı yukarı salladı. Kian’dan ne gelirse gelsin Cerise onu istiyordu.

Onu bir kez daha öptüğü sırada aralarındaki tüm boşluk kapandı. Elleri onun kıvrımlarında gezinirken Cerise’i bedeniyle taş duvarın arasına sıkıştırdı. Her nasılsa, yakınlık hâlâ yeterli gelmiyordu. Cerise ağırlığını ve tenini daha fazla hissetme dürtüsüyle kollarını Kian’ın geniş omuzlarına doladı. Kian onunla aynı ihtiyacı paylaşıyormuş gibi görünüyordu çünkü Cerise’in bacağını kavrayıp kalçasına sardı. Parmak uçları Cerise’in yumuşak tenine batıyor, kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Kian’ın kontrolü kaybettiği belliydi ve bundan sonra ne olacağının, ona ne yapacağının gizemiyle oluşan beklentinin sarsıntısı omurgasından aşağıya süzülüyordu.

Bu sefer ne istediğini sormasına gerek yoktu. Kendisine ait olduğunu güçlükle fark ettiği bir sesle, “Daha fazla,” dedi Cerise. Damarlarındaki heyecandan, dokunuşundan ve kokusundan daha fazlasını istiyordu.

Ondan daha fazlasını istiyordu.

Kian Cerise’in kalçasını bırakarak gömleğinin eteklerini kavradı, sonra onu heyecanlandıran bir sertlikle başının üzerinden çıkardı. Gömleğini bir kenara fırlattıktan sonra, başparmaklarını keten pantolonunun bel kısmına geçirdi ve tek bir hareketle aşağı indirdi. Cerise pantolonunu tekmeleyerek çıkardı. İkisi de çınlıplakken Kian bir adım geri çekilerek ona hayranlıkla baktı. Onun bu ilgisi Cerise’in kızarmasına neden olsa da korkusuna savaş açarak kendini saklama dürtüsüne direndi. Kian belini kavrayarak iki elinin arasına aldı, ardından göbek deliğini ve kalçalarının dış kıvrımlarını inceleyerek saygıyla vücuduna baktı. Yükselen güneş Kian’ın yüzünü aydınlatıyor, Cerise’e soru işaretleriyle bakan yüzünde beliren duyguları ve arzuları ortaya çıkarıyordu.

“Daha fazla,” diye tekrarladı Cerise onu öpücükle kendine çekerek.

Vücudundaki tüyler Cerise’in çıplak tenine değiyor, ürpermesine neden oluyordu. İlk kez ellerinin Kian’ın vücudunun *her bir noktasını* keşfetmesine izin verdi. Göğüs ve omuz hatlarından başladı, yuvarlak poposuna dokunmak için aşağı doğru hareket etti ve sonunda karnını çevreleyen tüyleri parmak ucuyla takip etti. Ama orada durdu. Bundan sonra ne yapacağını, ona nasıl dokunacağını bilmiyordu. Cerise’in yanakları utançtan kızardı.

Kian anlamış gibi görünüyordu. Cerise’in avucunu aşağıya doğru kaydırarak parmaklarını erkekliğinin etrafına sardı. Verdiği his Cerise’in beklediğinden farklıydı. Sert olsa da teni diğer yerlerine göre daha yumuşak ve daha narindi. Onu incitebileceğinden korkarak elini gevşetti ama Kian parmaklarını onunkilerin etrafına sararak elini yavaşça aşağı yukarı hareket

ettirdi. Sonra Kian elini çekti ve Cerise, Kian'dan gelen solukların rehberliğinde ona dokunmaya devam etti. Ciğerlerindeki havanın titremesinden başka bir şey duymayana dek okşadı ama sonra eli aniden durdurulunca, Kian'ın gözlerinde aynı ifadeyle yüzüne baktığını gördü.

“Evet,” dedi Cerise. “Daha fazla.”

Şimdi vücudunu keşfetme sırası Kian'daydı. Bir elini karından aşağıya, kalçalarının birleştiği yere doğru kaydırırken ne yapacağını bilemeyen Cerise, hareketsiz bir şekilde bekledi. Daha sonra olabileceklere kendini hazırlayamadan Kian onu avuçladı ve sert ama nazik bir hareketle yukarı doğru çekti, bundan sonra durmak yoktu. Kian vücuduna haz dolu bir masaj yapmaya devam ederken Cerise kendini Kian'ın avuç içine bastırdı. Tam bu hareketten daha iyi hissettirecek başka bir şeyin olmadığını düşündüğü anda, Kian avuç içini parmaklarıyla değiştirdi ve Cerise başını geriye doğru attı. Parmak uçlarının okşayışının, daireler çizişinin ve içine girmesinin verdiği hislerle çılgına döndü.

Utanç verici sesler çıkarsa da –inlemeler, sızlanmalar, gırtlaktan gelen homurtular– onun dokunuşu dışında hiçbir şeyi umursamıyordu. Kian'm bunu nasıl yaptığını, vücuduna sanki ona aitmiş gibi nasıl hükmettiğini bilmiyordu. Bu durum uzadıkça dizleri güçten düşüyordu.

“Ben...” Nefes nefese kalmış, bacakları titriyordu.

Kian onu alt tarafından kavradı. “Bacaklarım belime sar.”

Kian'ın dediğini yaparak ayak bileklerini belinin arkasından kilitledi.

“Bunu istediğine emin misin?” Kian dudaklarını yalayaarak sertçe yutkundu, çaresizlik dolu bir açlıkla yüzüne bakıyordu. “İstediğin bu değilse şimdi söyle.”

“Emin olmaktan çok öteyim,” diye fısıldadı Cerise. “Seni istiyorum. Her şeyini.” Kian kalçalarının arasına yerleştiğinde Cerise erkekliğinin pürüzsüz ucunun az önce parmaklarının bulunduğu kaygan tene baskı yaptığını hissetti. Kian orada,

girişinde oyalandı, kendini hafifçe içeri itti. Cerise ihtiyaçla sızlayıp patlayacak hâle gelene dek onunla oynamaya devam etti.

“Biraz acıtabilir,” dedi Kian.

“Ah, yıldızlar aşkına, umurumda değil,” dedi Cerise nefes nefese. Hissedebileceği herhangi bir rahatsızlık, uyluklarının arasındaki sızıdan daha kötü olamazdı. Kian’ın omuzlarını kavrayarak bakışlarıyla ona yalvardıktan sonra, Kian yukarı doğru nazikçe hareket ederek bedenlerini birleştirdi.

Kısa süreli acıdan çok, ani dolgunluk hissiyle Cerise’in nefesi kesildi. Kian uzun bir süre hareketsiz kaldı, hızlı nefes alışverişi dışında hareket etmiyordu. Cerise’in vücudunun kendisine uyum sağlamasına izin verirken, her zamanki gibi Cerise’in ifadesine kilitlenip sabırla bekledi. Cerise başıyla onay verdikten sonra alınlarını birbirlerine yaklaştırdılar ve Kian içine girip çıkmaya başladı. Ritmi yavaş ve istikrarlıydı. Hareketi zaman zaman acı verse de bu acı, tarif edilemez bir zevkle birleşiyordu, içine tamamen girdiği her seferinde de çiçek açıp güçleniyordu.

“İyi misin?” diye sordu Kian.

“Durma,” diye cevap verdi Cerise.

Kian’ın gözlerindeki vahşilik durmaya niyetli olmadığını gösteriyordu. Artık aralarında ilkel bir şey vardı. Bunu topuklarını Kian’ın poposuna gömüp onu biraz daha kendine çekerken hissetmişti. İçinde büyük bir gerilim oluşuyor, neredeyse acı verici bir yoğunluğa ulaşıyordu. Kian her yavaş ve kasıtlı vuruşuyla onu zevkin doruklarına biraz daha yaklaştırıyordu. Cerise bir saniye daha dayanamayacağını düşündüğü anda Kian inledi ve son bir kez daha, öncekinden daha derin ve sert bir şekilde içine girdi. Uyluklarının arasındaki baskı, şimdiye kadar tattığı en tatlı hazzla dönüştü. Ta derinlerinden gelen bir kasılmanın ardından, bir dizi istemsiz titremeyle ödüllendirildi.

Gözlerini kapatarak yüzünü gökyüzüne çevirdi, dudakla-

rı boğuk bir çığlıkla aralandı. Cerise'in vücudu yumruk gibi kasılmıştı. Hareket edemiyor, nefes almakta güçlük çekiyor, her biri bir öncekinden daha güzel olan zevk dalgalarının ötesinde hiçbir şey düşünemiyordu. Duyguları o kadar yoğundu ki titreme sona erip de kendini toparladığında neredeyse rahatlamıştı.

Ayak bileklerini birbirinden ayırdı ve çıplak ayaklarını yere koydu, bacakları hâlâ zayıf ve titrekti. Gözlerini açıp Kian'a bakınca yorgun bir sırtışıla kendisini izlediğini gördü, alnında bir ter damlası parlıyordu. Yüzünde belirgin bir memnuniyet ifadesi vardı ve sebebinin kendisi olduğunu bilmek onu mutlu ediyordu. Ama gülümsemesine karşılık veremeden, birkaç şey birden oldu.

Dilini metalik bir bakır tadı kapladı. Hissettiği elektrik ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Ayak tabanlarından kafasına kadar içinden bir enerji dalgası geçti ve arkasındaki muazzam kayadan yüksek bir çatırtı duyuldu.

Kian onu oradan uzaklaştırdı ve Cerise tam zamanında dönerek taş levhanın parçalanıp ayaklarının altındaki toprağı sarsan bir gümbürtüyle yere düşüşünü izledi. Cerise geriye doğru koşarak kayanın az önce durduğu yerden bir su akıntısının yükseldiğini fark etti.

Su, çatlamış toprağın üzerine akıyordu. Cerise kaynağa yaklaştı ve topraktan birkaç yeşil filizin yükseldiğini gördü. Tam önünde tomurcuklanan filizlere huşu içinde baktı. Filizler saniyeler içinde küçük lavantalara dönüştüler, tıpkı Lanetli Tapınak'a sunduğu lavanta gibiydiler.

İzlendiğini hissettiğinde, Kian'ın şaşkınlık dolu gözleriyle karşılaşmak için arkasını döndü. İkisi de hiçbir şey söylemedi. Sonra Kian, "Bunu..." Gördüklerine inanamıyormuş gibi başını sallayarak sözünü kesti. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ben mi?" Cerise göğsüne dokunduğunda hâlâ çıplak olduğunu fark etti. Bir kenara attığı kıyafetlerine doğru atılarak

onları ıslanmadan önce toplamayı başardı. “Bunu ben nasıl yapmış olabilirim?”

Cerise üzerini giyinirken Kian da battaniyesini alıp beline sardı. “Bilmiyorum ama kaya ortadan ikiye ayrılmadan hemen önce parladığını gördüğüme yemin edebilirim.”

“Parlamak mı?” diye sordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Sanki derinin altında ikinci bir güneş doğuyor gibiydi. İlk başta hayal gördüğümü sandım. Ama sonra...” Ortadan ikiye ayrılmış kayayı işaret etti. “Ama sonra şu oldu. Bu bir tesadüf olamaz.”

Cerise olanları hatırlamaya çalışarak gömleğini düzeltti. Zevkin doruklarına ulaştığını, sonra da bakır tadı aldığını hatırladı.

“Büyü,” dedi yaşadığı farkındalıkla. “Burada büyü vardı. Tadını aldım. Hissettim de. Elektrik akımı gibiydi. Yerden yükselerek bedenimden geçti.”

Kian sanki bir bağlantı kurmasını istermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Belki de Nero’ydu,” dedi Cerise bir tahminde bulunarak. “Her kampta bir kaynak açıyor.”

Kian kollarını iki yana açtı. “Rehberimizi herhangi bir yerde görebiliyor musun? Çünkü ben göremiyorum. Sanırım o da diğer herkes gibi hâlâ çadırında.”

“Belki de kaynağı uzaktan açmıştır,” dedi Cerise. Kelimeler dudaklarından dökülürken bile Nero’nun enerjisini Peder Padron gibi uzaktan kullanabilecek kadar güçlü olmadığını biliyordu.

Kian düşüncelerini paylaşıyormuş gibiydi. “Nero değildi, Peder Padron olduğunu da düşünmüyorum.” Parmağıyla kendini işaret etti. “Ben kesinlikle değilim. Bugün *benim* Talep Günü’m değil.”

Cerise gözlerini kırpıştırarak ona baktı. “Tanrıça’nın bana Görü yerine,” dedi sesini alçaltarak, “büyü bahsettiğini mi ima ediyorsun?”

“Parlıyordun,” diye tekrarladı Kian dudaklarında muzip bir gülümseme belirirken. “Sadece üstün sevişme becerilerim yüzünden olmadığından eminim.”

Cerise Kian’ın gülümsemesine karşılık vermedi çünkü aksine o, tahmin ettiği şeyin tehlikelerinin farkındaydı. Kian haklıysa ve büyü ondan gelmiş olsa bile bir kadının rahiplerle aynı yeteneği taşıması duyulmamış bir şeydi. Tarikat bunu büyücülükle aynı kefeye koyardı.

Ah, Tanrıça aşkına, Tarikat. Bu yüzden mi onu bir bakire olarak tutmak için bu kadar uğraşmışlardı? Sevişmek parşömenler tarafından yasaklandığı için değil de uyandırabileceği yeteneği yüzünden mi yasaktı? Tapmaktaki diğer kadınların başına da buna benzer bir şey gelmiş miydi? Bunu öğrenmesi imkânsızdı. Etrafta sorabileceği hiçbir kâhin yoktu ve olsaydı bile gerçeği onlardan birine anlatıp anlatmayacağından emin değildi.

Kesin olarak bildiği tek bir şey vardı: Bir daha asla güvende olmayacaktı.

“Her şey yolunda,” dedi Kian. Onu kucağına çekerek yanağını, omzunun göğsüyle buluştuğu çukura yerleştirdi. Dokunuşu, rahipler üzerindeki hâkimiyeti sürdüğü sürece, söze dökülmemiş bir koruma vaat ediyordu. “Büyünün senden gelip gelmediğini bilmenin tek bir yolu var,” diye mırıldandı saçlarına doğru. “Tekrar yapabilir misin?”

Cerise boş gözlerle ona baktı. Bunu nasıl yaptığını ya da yapıp yapmadığını bilmiyordu ki. “Burada olmaz. Şimdi olmaz. Birileri bizi aramaya gelecektir.”

“Pekâlâ,” dedi Kian. “Daha fazlasını öğrenene dek bunu ikimizin arasında bir sır olarak saklamalıyız.”

“Ve Daerick,” dedi Cerise. “Ona güveniyorum.”

“Ve Daerick,” diye katıldı Kian. “Ama başka biri burada ne olduğunu sorarsa onlara korunmak için kayaya dua etmeye geldiğini, Tanrıça’nın sana bir işaret verdiğini söyleyeceğiz.”

“Bir mucize,” diye mırıldandı Cerise.

“Tapmakta tanık olduklarından sonra kimse bunu sorgulamaz.”

Cerise çenesini eğerek onaylasa da kimsenin baharı ya da lavanta çiçeklerini fark etmemesini umdu. Yalan söylemek istemiyordu. Bu konuda pek başarılı olduğu da söylenemezdi.

Kian yanağını avuçlarının arasına alarak gözlerine baktı. “Ben hayatta olduğum sürece sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Yemin ederim.”

“Sana inanıyorum,” dedi Cerise ona.

“O zaman endişelenmemeye çalış,” dedi Kian. “En azından bu an için.” Başparmağını Cerise’in yumuşak teninin üzerinde gezdirdi. “Bu ânı bana ver. Diğerlerinin yanına dönmeden önce son bir kez, bırak dünya sadece ikimiz için var olsun.”

Başka hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Cerise çoktan ayak parmaklarının üstüne kalkıp kollarını Kian’ın boynuna dolamıştı. Kian’a istediğini vererek ona aşk dolu bir öpücük sundu. Dünyanın işleyişinden pek anlamıyor olsa da nasıl yapacağını bildiği bir şey varsa o da onu sevmekti.

20. BÖLÜM

Cerise, Kian’la birlikte nereye kaybolduklarını sorgulamalarından endişe duymuyordu. Kampa döndüklerinde çadırlar hâlâ sıkı sıkıya kapalıydı, grubun geri kalanı şafakla birlikte uyanamayacak kadar yorgundu. Mavi bile onu karşılamak için dışarı çıkmadı.

“Hâlâ erken,” diye fısıldadı Kian, bakışlarını sıradağların ardında zar zor görünen güneşe çevirerek. “Bırak uyusunlar.”

Sabah işlerini aralarında bölüştüler. Kian giyinip ateşi yaktıktan sonra su kaynatırken, Cerise de atları besledi. Kian avucuna sıcak bir fincan çay tutuşturduğunda Cerise günün son yemini verme işlemini henüz tamamlamıştı. Ancak bu çay onun her zamanki karışımından farklıydı. Fincanın içindeki sıvı birkaç ton daha koyuydu ve sevdiği kadar hoş değil de daha topraksı kokuyordu.

“Nedir bu?” diye sordu Cerise.

“Şifalı ot,” dedi Kian.

Cerise burnunu fincana yaklaştırarak çayı kokladı. Kokuyu umursamadan bir yudum aldı. Dilinin ucuna korkunç, olgunlaşmamış meyvelerden daha acı bir tat yerleşti.

“Of, bu berbat,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Evet, kesinlikle iğrenç,” diye onayladı Kian. “Ama inan

bana, buna ihtiyacın var. Korkarım ki o fincanın tamamını bitirmek zorundasın.”

Kian’ın berbat çayından daha fazla içmek istemese de bundan çok daha kötülerini içmişti. Bu yüzden başını geriye doğru eğerek çayı son yudumuna kadar zorla içti.

Tiksintiyle ürpererek, “Bu *neydi* tam olarak?” diye sordu.

“Kocakarı otu.”

“Peki kocakarı otunu tam olarak hangi sebepten içmek zorunda kaldım?”

“Çünkü, tapmak leydim,” diye başladı eğilip sesini alçaltarak, “bu sabah yaptıklarımızdan sonra, tohumlarımın verimli topraklarınızda kök salmasını istemeyiz, öyle değil mi?”

“Ah,” dedi Cerise. Bunu hiç düşünmemişti. Bakışlarını boş fincanına çevirdiğinde, onunla aynı fikirde olup olmadığını merak etti. Alışılmadık, umutsuzluklarla dolu bir zamanda yaşıyorlardı. Kian hanedanının son üyesiydi. Soylu lanetlerini bozmak için sadece birkaç ayı kalmıştı ve başarısız olmaları hâlinde Kian sonsuza dek gölgelerin içinde kaybolacak, ardında rahipleri kontrol edecek kimseyi bırakmayacaktı. Ama ona gayrimeşru olsa da bir ilk doğan verebilirse çocuğu sadece Mortara soyunun hayatta kalmasını sağlamakla kalmaz, aynı zamanda Tarikat’ın tahtı ele geçirmesini de engellerdi.

“Ya da ister miyiz?” diye sordu Cerise ona bakarak.

Kian bir iki kez gözlerini kırptırdı. Kaşları havaya kalkarken sanki Cerise ona fiziksel bir tokat atmışçasına bir adım geri gitti. “Hayır,” dedi soğuk ve sert bir ses tonuyla. “Kesinlikle istemeyiz.”

“Sadece beni dinle.”

“Gerek yok.”

“Dinle lütfen,” dedi sesini fısıltı derecesine kadar alçaltarak. “Bunun uygun olmadığını farkındayım...”

“*Uygun olmadığını mı?*” diye tısladı Kian. “Sen aklını mı kaçırdın?”

“Anlıyorum, bir çocuğun aşktan doğması gerekir,” dedi Cerise, “herhangi bir amaca hizmet etmek için dünyaya getirilmesi değil. Ama dünyanın Tarikat’tan korunmaya ihtiyacı var. Şu anda o koruma sensin. Ya laneti bozmayı başaramazsak? Arkanı döndüğünde rahiplerin neler yaptığını gördün. Onları efendisiz hayal et. Onları *efendi* olarak hayal et. Buna izin veremezsin. Çocuğumuz bu risklere karşı tam bir tedbir olabilir.”

“Çoktan kaybetmişiz gibi konuşuyorsun,” dedi Kian. “Neden bu kadar çabuk pes ediyorsun? Gün batımı rünleri elimizde. Tanrıça’nın seni kayırdığı belli. Herhangi bir tedbire ihtiyacımız yok.”

“Rünler bizi sadece kılıca ulaştıracak,” diye hatırlattı Cerise. “Nero, onu kazanmak için hakkında hiçbir şey bilmediğim bir sınavla yüzleşmem gerektiğini söyledi. Ayrıca Tanrıça’nın lütfu her gün değişiyor. Gazap dolu gözü de merhametli gözü kadar net görüyor.”

“Benden sana inanmamı istedin,” dedi Kian. “Ben de inandım. Şimdi kendine güvenme sırası sende. Tedbir falan olmayacak. Ya bu laneti bozmayı başarırız ya da benimle birlikte sona erer. Bunu bir veba gibi yaymaya kesinlikle devam etmeyeceğim.”

“Ama bu hiç adil değil,” diye fısıldadı Cerise. “Tarikat ve badan daha tehlikeli. Senden, benden ya da soylu ilk doğanların herhangi birinden daha tehlikeli. Başkalarını da düşünmelisin. Soyunun bilerek tükenmesine izin vermek, bencillik olur.”

Kian anormal bir biçimde hareketsiz kaldı. Bakışları Cerise’in bakışlarına kilitlenmişti. Gözlerini kırpmadan ona bakarken, bakışları saniyeler içinde ateş ve öfkeden buzun en soğuk, en karanlık hâline dönüştü. Cerise yüksekte düşüyor-muş gibi hissetti. Onu çok fazla zorlamıştı.

“Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?” dedi Kian nefes alarak.

“Öyle demek istemedim–”

“Ne *cüretle*,” diye araya girdi ve gözlerini kısarak, “gece-leri nereye gittiğimi görmüşken bana başkalarını düşünmem gerektiğini söylersin? O cehennemi kendi gözlerinle gördün. Tanrıça’nın arafta sıkışıp kalan ruhlara yaptıklarını izledin. O soğuk labirentin köşelerinde çömelerek geçirdiğim onca geceden sonra, kendimden başka kimseyi düşünmediğimi mi sanıyorsun gerçekten?”

Kian’ın gözlerindeki incinmişlik ve ihanetle karışan öfke, dikkatsizce sarf ettiği sözleri geri almak için can atmasına neden oldu.

“Seni temin ederim ki başkalarını da düşündüm,” dedi Kian. “En kötü düşmanımı bile gölgelerde yaşamaya göndermezdim. Eğer kendi çocuğumu orada sonsuza dek yaşamaya mahkûm edeceğime inanıyorsan o zaman beni hiç tanımamışsın demektir. Bu durumda, leydim, bencil olan *sizsiniz*.”

Yanakları utançtan kızaran Cerise bakışlarını yere indirdi. Kıpırdanıp duruyor, elindeki fincanı avucunda evirip çeviriyor ve içinde kaybolmayı diliyordu. Onu incitmiş olmaktan nefret ediyordu. Kian’ın artık Cerise’e sanki gökyüzündeki tek yıldız değil de ufuktaki bir toz fırtınasıymış gibi bakmasından nefret ediyordu. Birbirlerini sevmeye devam edebilmeleri için kırdığı kalbini onarmayı her şeyden çok istiyordu ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Özür dileyerek ilk adımı attı. “Üzgünüm.”

“Bana üzgün olduğunu söyleme,” diye tersledi Kian. “Bana beni anladığını söyle.”

“Anlıyorum,” dedi Cerise. “Gerçekten anlıyorum. Bunu enine boyuna düşünmeliydim. Sadece tüm seçenekleri değerlendirmeni istedim, o kadar.”

“O zaman bu konu sonsuza kadar kapansın.”

Cerise, bağışlayıcılıkla kollarını kendisine açacağını umarak ona kısa bir bakış attı ama Kian böyle bir şey yapmamıştı.

Aksine, topuklarının üzerinde dönerek çadırı sökmeye girişti. O ilk ahşap kazığı yerden çıkarırken Cerise ateşin önünde tek başına durmaya devam etti ve daha birkaç dakika önce iki insanın olabileceği kadar yakın olmalarının nasıl mümkün olduğunu merak etti. Şimdi aralarında görünmez bir engel vardı ve Kian'ın buna nasıl dayanabildiğini anlayamıyordu. Aralarındaki bu anlaşmazlık, Cerise'e bir canlı gibi, derisinin altında kıvranan ve kendi bedeninden sürünerek çıkmak istemesine neden olan bir parazit gibi geliyordu.

Kian öfkesini dindirmekle meşgulken o da kendini meşgul etmek için elinden geleni yaptı. Yavaş yavaş kamp canlanmaya başladı. Önce Mavi, sonra General Petros ve Nero, en son da Daerick'le Peder Padron uyandı. Cerise hepsine birer yulaflı kek ve bir fincan çay uzatırken bakışlarını kaldırmadı. Gözlerinin arkasında sıcak bir basınç hissediyor, Mavi onu rahatlatmak için sırnaşırken gözyaşlarını ne kadar engelleyebileceğini bilmiyordu.

Peder Padron adını seslendiğinde refleks olarak ona baktı. Cerise'in gözlerindeki nemi fark etmiş olmalıydı çünkü bakışları endişe doluydu. Tuhaftı ama gözyaşlarının akmasına neden olan şey pederden gelen sempati dolu bakış olmuştu, bunun farkına vardığında çoktan hıçkırıklara boğulmuştu bile.

"Ah, evladım," dedi Peder Padron. Ona doğru yürüyerek kollarını Cerise'e sardı. "Görü'yü almadın, değil mi?"

O günün Talep Günü olduğunu çoktan unutmuş olsa da Peder Padron'un, gözyaşlarının hayal kırıklığından kaynaklandığını düşünmesine izin verdi.

"Üzgünüm, Cerise," dedi Peder Padron içten bir sesle. Böbürlenmedi, gereksiz öğütler vermedi ya da krala olan aşkı ve bunun nelere mal olabileceği konusundaki uyarısına herhangi bir gönderme yapmadı. En azından şimdilik yapmadı. Azar, şüphesiz daha sonra gelecekti. Şimdilik sadece başını iki yana sallamakla yetindi. "Öyle emindim ki," dedi başkasından çok

kendine. “Sende bir şeyler sezmiştim... hâlâ da seziyorum ki ben nadiren yanılıyorum.”

General Petros boğazını temizleyerek, “Üzgünüm, evladım,” dedi.

“Ben de,” diye ekledi Daerick. “Ama dünyayı değiştirmek için kâhin olmana gerek yok. Bunu bana kendin söylemiştin.”

Cerise başıyla onayladı ve gömleğinin koluyla yüzünü sil-di. Evet, söylemişti.

Onu teselli etmeyenler yalnızca Kian ve Nero’ydu. Her ikisi de kollarını kavuşturmuş, başlarını neredeyse aynı açıyla eğerek okunması imkânsız yüz ifadeleriyle onu inceliyorlardı.

“Pekâlâ,” diye konuşmaya başladı Kian, Nero’ya dönüp konuyu değiştirerek. “Kampı toplamadan önce erzaklar konusunu halletmeliyiz. Günümüzü avlanıp yiyecek bir şeyler bulmaya ayırmak iyi bir fikir olabilir. Arabayı geride bırakınca erzağımızın çoğunu da geride bırakmış olduk. Petros Kılıcı’nın bir sonraki dolunayda tekrar yer değiştireceğinin farkındayım ama oraya varmadan önce açlıktan ölürsek onu bulamayız.”

“Aynı düşüncedeyim,” dedi Nero. “Geyiklerin hareketli olduğu saatlerde, yani şafak sökmeden önce avlanmak en iyisi. Ama ancak bir ya da iki tanesinin izini sürebiliriz.” Başıyla Mavi’yi işaret etti. “Tabii şu çirkin tazi da bizimle gelirse.”

Mavi sızlandı. Cerise onu dünyasındaki en güzel yavru olduğuna ikna etmek için kulaklarının arkasını kaşıdı. Konuşabilecek durumda olduğuna güvenmediğinden, izin verdiğini göstermek için başını aşağı yukarı sallamakla yetindi. Mavi’nin her hâlükârda avlanması gerekiyordu.

“Eti ateşte tütsüleyebiliriz,” diye devam etti Nero. “Bu bütün gece sürer ama yarın sabaha kadar bize bir hafta yetecek kadar kurutulmuş et hazırlamış oluruz.”

“O zaman karar verildi,” diye belirtti Kian. “Bir gece daha kalıyoruz. Nero ve general ava liderlik edecek. Mavi’yi

de yanlarına alacaklar. Peder Padron, avı korumak için sizin de at sürmenizi istiyorum. Taze kan kokusunun yırtıcı hayvanların dikkatini çekmesine izin veremeyiz.”

Peder Padron hoşnutsuz bir tavırla dudaklarını büzerek başını eğdi. “Majesteleri nasıl emrederse.”

“Geri kalanımıza gelince,” dedi Kian “Çadırları tekrar kuracağız, sonra kum kavunu ve bulabileceğimiz her türlü şeyi aramaya çıkacağız.” Bir kez el çırpı. “Hadi işe koyulalım.”

Grubun yarısı ava çıkmaya hazırlanırken kimse kralın niyetini sorgulamadı. Cerise onun gerçekte ne yapmaya çalıştığını biliyordu, Daerick’le kaya parçasında olanlar hakkında konuşabilmek için diğerlerini ava gönderiyordu. Kian’la yaşadıkları kavganın ardından bunu neredeyse tamamen unutmuştu.

Mavi’nin ava çıkan grupta birlikte batıya doğru gidişini izlerken, neredeyse onlarla gitmeyi dileyecekti. Şu anda ateşin diğer tarafında bağdaş kurup oturmuş, çayını yudumlayan ve sabırla grubun bölünme amacının açıklanmasını bekleyen Daerick’le bile konuşacak havada değildi. Daerick ne kadar zeki olursa olsun Kian’m ona geride kalmasını söylemesinin bir nedeni olduğunu biliyor olmalıydı.

“Ee?” dedi Daerick Kian’a.

Kian ona cevap vermek yerine işaret parmağını kaldırarak yavaşça ateşin etrafından dolanıp Cerise’in durduğu yere doğru ilerledi. Aralarında bir kol boyu mesafe bırakarak tam önünde durdu. “Talep Günü’n yüzünden mi üzgünsün?” dedi öne çıkıp başparmağıyla yanağındaki gözyaşı damlasını silerken. “Yoksa tartıştığımız için mi?”

Cerise uzaklara bakarak kollarını sıkı sıkı göğsünde kavuşturdu. İçindeki kıvranış sona ermişti. Şimdi kaburgaları kırılacakmış da vücudunu dağılmaktan korumak için yapabileceği tek şey buymuş gibi hissediyordu.

“Anlıyorum,” dedi Kian iç çekerek. “Alt tarafı küçük bir tartışma yaşadık, Cerise. Eminim daha çok tartışacağız. Bu

hayatın kaçınılmaz bir parçasıdır. Bundan kaçış yok maalesef.” Cerise’in çenesini döndürerek yüzüne bakmaya zorladı. “Bana bakar mısın?”

Cerise çenesini elinden kurtardı.

“Bu kadar yeter,” dedi Kian öfkeli bir sesle. “Oyun oynayacak vaktimiz yok. Diğerleri sonsuza kadar avlanmayacak ve bizim bir tartışmadan daha ciddi sorunlarımız var. Hayatımıza devam edebilmemiz için benimle konuşmak zorundasın. Bana ne düşündüğünü söyle.”

Ona söylemek istese bile düşüncelerini kelimelere dökemiyordu... en azından yüksek sesle söylemek istediklerini. Neler hissettiğini itiraf etmek istemiyordu: zayıf, zavallı, onu kaybetme korkusuyla delirmiş. Sonra içini garip bir his kapladı; bedeniyle zihni arasında bir kopukluk, sanki göğsünün içinde görünmez bir el olan bir kuklaymış gibi hissediyordu. Ne olduğunu anlayamadan fısıldamaya başladı. “Beni bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğinden korkuyorum. Seni o kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattım ki bu bizim için sonun başlangıcı olabilir.”

Ah, Tanrıça aşkına, bunların hiçbirini söylememeliydi!

Ona ne olduğunu anlamasa da dudaklarından daha fazlasının dökülmesini engellemek için eliyle ağzını kapattı. Havayı kaplayan sessizlik, ara sıra ateşten duyulan çıtırtılarla bölünmüştü. Bakışlarını Kian’a çevirdiğinde yüzündeki şaşkınlığı gördü.

“Ne?” dedi Kian nefes nefese. “Bunu nasıl düşünebilirsin?”

Cerise başını iki yana salladı. Kendine konuşacak kadar güvenmiyordu.

“Nasıl?” diye Kian tekrarladı Cerise’in elini ağzından uzaklaştırarak. “Bunu nasıl düşünebildiğini söyle.”

Cerise sertçe yutkundu. “Bana o kadar farklı baktın ki. Sonra da bana bakışın hiç sen gibi değildi. Ben de düşündüm ki—”

“Seni artık *istemediğimi* mi düşündün?” diye sordu, Cerise’in mantığıyla olan tüm bağınyı kaybettiğini gösteren bir tonla. Elini yüzünde gezdirdi. “Kahretsin. Bazen ne kadar korunmuş biri olduğunu unutuyorum.” Derin bir nefes alarak burun kemerini sıktı. “Daha önce biriyle hiç tartıştın mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi Cerise. “En azından bu şekilde değil.” Tapınaktaki diğer çocuklarla arasında yaşanan atışmalar sayılmazdı. O tartışmalar ona şu anda hissettiği kadar korkunç hissettirmemişti. Hiç sevgili tartışması yaşamamıştı çünkü ondan önce hiç sevgilisi olmamıştı.

“Söyleyin bana, tapmak leydim,” dedi Kian. “Beni önemsiyor musunuz?”

“Evet.”

“Peki bazen seni hayal kırıklığına uğratiyor muyum?” diye sordu. “Dürüst ol.”

“Beni sık sık hayal kırıklığına uğratiyorsun,” diye itiraf etti. “Neredeyse her gün.”

Arka planda Daerick’in kıs kıs güldüğünü duydu.

“Pekâlâ o zaman,” dedi Kian kuru kuru. “Her gün. O sık sık canını sıktığım anlarda beni umursamayı bırakıyor musun?”

“Hayır,” dedi Cerise ona.

“O zaman benim için neden farklı olmasını bekliyorsun? Aynı anda birden fazla duyguyu hissedebiliyorum. Sana kızgın olduğum anlarda bile ruhumun sana ait olduğundan asla şüphe duymuyorum ve bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hem de hiçbir şey.” Hançerini kınından çıkararak ona uzattı. “Bu bıçağı alıp her erkeğin kalbine saplayabilirsin, benimki de dahil ve ben seni sevmeye aynen devam ederim.”

Daerick araya girerek, “Pardon? *Herkesin* derken?”

“Lord Calatris hariç,” diye ekledi Kian. “O hâlâ bir çocuk.”

Cerise gülümsememek için dudağını ısırıldı.

“Kanıtı ihtiyacın var mı?” diye sordu bıçağa doğru başını sallayarak.

“Bugün değil,” dedi Cerise. “Bugün erkekler güvende.”

Kian hançerini kınına soktuktan sonra Cerise’in başını sertçe ellerinin arasına aldı. “Aç kulaklarını da beni dinle,” diye fısıldadı. “Ancak son nefesimi verdiğimde zamanımız dolmuş olacak. Ondan bir saniye bile önce değil. Anladın mı?”

“Anladım,” dedi Cerise rahatlayarak.

Daerick öğürür gibi bir ses çıkarırken Kian dudaklarını onunkilere bastırdı.

“Gerçek aşkın şerefine,” diye seslendi Daerick çay fincanını bir kadeh edasıyla kaldırarak. “Aranızdaki anlaşmazlıkları çözdüğünüze göre, belki bana herkesi gönderirken benim burada kalıp öpüşüp koklaşmanızı izlemek zorunda bırakılmamın nedenini söyleyebilirsiniz.”

“Özür dilerim, Lord Calatris,” dedi Kian. “Umarım bu deneyim sizde onarılamayacak yaralar açmıştır.”

“Evet, bunun için üzülmen lazım.” Daerick aralarında bir ileri bir geri işaret etti. “Bu benim için son derece garipti, biliyorsun.”

Cerise de bundan hoşlanmamıştı. “Umarım çok fazla şey duymamışsındır.”

“Şunun bira olmasım dilememe yetti,” dedi fincanına doğru. “Şimdi bana neden burada olduğumu söyleyecek misiniz?”

Kian Cerise’i ateşe yaklaştırdı ve ikisi de Daerick’in yanında bağdaş kurup kısık sesle konuşabilecekleri kadar yakın oturdular. Peder Padron yanlarında olmasa bile ses rüzgârla çok uzaklara taşınabilirdi.

“Leydimizin Talep Günü,” diye söze başladı Kian, Cerise’in elini sıkarak. “Seni inandırdığından çok daha olaylı geçti.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Daerick. “Nasıl yani?”

“Siz uyurken doğuya doğru yürüyüşe çıktık,” dedi Kian. “Böylece... güneşin doğuşunu izleyebilecektik.”

“Güneşin doğuşunu izleyebilmek mi?” diye tekrarladı Daerick düz bir sesle.

Kian ona bir bakış attı. “Sözümü kesmeye devam edersen çok daha uzun sürecek.”

Daerick ağzını kapatarak fermuarını çeker gibi yaptı.

“Dediğim gibi,” diye devam etti Kian, “patikanın başındaki kayaya ulaşana kadar yürümeye devam ettik. Güneşin doğuşunu izlemek için durduk, hiçbir uyarı olmadan büyük kaya ikiye bölündü ve yerde bir su kaynağı açıldı.”

“Bunun basit bir doğa olayı değil de büyü olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Daerick. “Belki de kaya zaten hasar görmüştü ve siz sadece yarıldığına şahit oldunuz.”

“Çünkü büyüünün tadını aldım,” dedi Cerise. “Ve hissettim. Yerden yükselip içimden geçti. Kaynak aniden ortaya çıkıverdi. Suyun bazı özellikleri vardı. Değdiği her yerde çiçekler açtı, Lanetli Tapınak’ta adak olarak sunduğum lavanta çiçeklerinden.”

“Yani büyü bir anda, sebepsiz yere mi ortaya çıktı?” diye sordu Daerick şaşkınlıkla. “Onu tetikleyecek hiçbir şey yaşanmadı mı?”

“Yani... şey.” Cerise’in omuzları kaskatı kesilirken bakışlarını Kian’a çevirdi. “Hiçbir şey yaşanmadı demedim. Ben... şey...”

“Gün doğumunun güzelliğine kapılmıştı,” diye tamamladı Kian. “Bu deneyimden çok etkilendi.”

“Evet,” diye onayladı Cerise. “Etkilendim.”

Daerick’in yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Tanrım, sanırım anladım.”

“Bir tür uyarı da vardı,” dedi Kian. “Her şey olmadan hemen önce, yani kaya ortadan ayrılmadan hemen önce teni parlamaya başladı. Başta hayal gördüğümü ya da güneşin beni yanılttığını sandım. Ama öyle değildi. Sanki içten dışa doğru aydınlanmış gibiydi—”

“Sanki kanı ateşten yapılmış gibi miydi?” diye tahmin yürüttü Daerick. Bakışlarını Cerise’e çevirerek tek kaşını kaldırdı. “Mantıklı. Ben *umbra sangi* teriminin gerçek anlamından çok sembolik olduğunu düşünmüştüm ama yanılmış olabilirim.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” diye sordu Cerise. “Nero gibi miyim sence?”

“Hem evet hem hayır,” dedi Daerick. “O da bir *umbra sangi* ama senin gibi değil.”

“Haklısın, o benim gibi değil,” dedi Cerise. “Teni parlamıyor. Büyü yaptığına şahit oldum, sen de oldun ve ona dair hiçbir şeyi değişmedi. Parlamıyor.”

Daerick omuz silkti. “Kanında daha fazla alev taşısaydı olabilirdi. Bize senin ondan daha fazla ateşin olduğunu söyledi. Bahsettiğim fark bu değil.”

“Ne o zaman?” diye sordu Kian.

Daerick Kian’ı işaret etti. “Ne olan *sensin*. Cerise ölümlü bedeninden çıkıp seninle yeraltı dünyasına gelebiliyor. Nero gelemiyor. Bildiğim kadarıyla bunu yapabilen başka hiç kimse yok. Onu Nero’dan ayıran şey seninle kurduğu ruhani bağ.”

“Yani ne demek istiyorsun?” diye sordu Cerise. “Tanrıça’nın soyundan *gelmediğini* mi?”

“Hayır, geldiğini söylüyorum,” dedi Daerick. “Ama bundan daha fazlası olduğuna inanıyorum.”

Cerise, titan sırtlan saldırısından sonraki sabah Nero’nun ona söylediği bir şeyi hatırladı; kanının normalden daha koyu bir şekilde yanacağından bahsetmişti. Haklı olup olmadığını görmek istiyordu. “Bıçağım ödünç alabilir miyim?” diye sordu Kian’a. Kian bıçağı uzattınca işaret parmağının ucuna küçük bir kesik atarak ateşin üzerine tuttu.

İlk damlacık kızgın kömürlerin üzerine düştüğü anda oniksten daha siyah, küçük bir alev sıçradı.

“Sanırım Nero haklıydı,” dedi Cerise. “Ben *umbra sangiyim*.”

“Başka bir şey olabileceğine dair herhangi bir teorin var mı?” diye sordu Kian Daerick’e.

“Aslında evet,” dedi Daerick. “Ve teorimi test etmek istiyorum.” Sanki onları büyük bir gösteriye hazırlıyormuş gibi tereddüt ederek dudaklarını yaladı. “Cerise’in kralından gelen bir emri reddedip reddedemeyeceğini görmek istiyorum.”

Cerise gözlerini kırpıştırdı. “Bir rahip olabileceğimi mi düşünüyorsun?”

“Rahibe,” diye düzeltti Daerick. “Ama evet, öyle düşünüyorum.”

“Bu çok saçma,” dedi Cerise. Kayıtlı tarih boyunca bir kadın rahipten hiç söz edilmemişti. Bu konuda herhangi bir söylenti bile yoktu, en azından onun kulağına gelen yoktu.

“Öyle mi?” diye sordu Daerick. “Senin bir rahibe olman, bir karanlık ve aydınlık Tanrıça’sının ölümlü varlıklardan oluşan bir dünya yaratmasından ve sonra kendi yarattıklarından birine âşık olmasından daha mı saçma? Sonra ölümlü sevgilisini hamile bırakabilmek, kanında gerçek ateş taşıyan bir varlık yaratabilmek için insan şekline bürünmesinden?”

“Tanrıça’nın ruh hâli değişimlerini unutmayın,” diye ekledi Kian. “Bunu da fazlasıyla saçma buluyorum.”

“Katılmak zorundayım,” dedi Daerick. “Dünya saçmalıklarla dolu, Cerise.”

“Pekâlâ.” Buna itiraz edemezdi. “Devam et ve teorini test et.”

Daerick yerden bir çakıl taşı alıp Kian’a uzattı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Söylediği şey her neyse Kian’ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Sadece yap,” diye buyurdu Daerick.

“Pekâlâ.” Kian iç geçirdikten sonra Cerise’e, “Biraz uzaklaşmak isteyebilirsin. Çok yakın olursan işe yaramaz,” dedi.

“Bu testin bir parçası mı?”

“Henüz değil,” dedi Daerick. “Test öncesi hazırlık gibi düşün.”

Cerise geri adım atarak aralarına biraz daha mesafe koydu.

Kian çakıl taşını ona doğru fırlattı. “Şimdi sana bu taşı almanı ve Lord Calatris’e olabildiğince sert bir şekilde fırlatmanı emrediyorum.”

“Bekle,” diye itiraz etti Daerick. “Sana atması gerekiyor.”

Kian’ın dudaklarına bir sırtış yerleşti. “Yüzüne nişan al. Elinden geleni yap.”

Cerise onların çocukça şakalaşmaları karşısında gözlerini devirdiği hâlde kendini öne doğru eğilip çakıl taşına uzanırken buldu. Onu, bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Niyeti bu değildi. Bu hareket, esnemeye teslim olmak gibiydi.

“Direnmeye çalış,” dedi Daerick onu dikkatle izleyerek.

Cerise aklını çakıl taşını ateşe atmak gibi başka bir şeyle meşgul etmeye çalıştı. Kolunu geri çekerek ateşe nişan aldı ama bir şey hareket etmesini engelledi. Sanki nasıl yapacağını unutmuş gibiydi. Sonra bilinçsizce Daerick’e doğru dönmeye başladı. Ondan uzaklaşmak için tüm gücüyle savaşa da bedeni ona itaat etmiyordu. Bu deneyim, Peder Padron’un hastayken onu bir şeyler içmeye zorlamak için kullandığı büyüye hiç benzemiyordu. Nefes almakta, göz kırpmakta, istediği her şeyi yapmakta özgürdü... kralın emrine karşı gelmek dışında. Kaslarını gererek tüm gücüyle çakıl taşını Daerick’in yüzüne fırlattı.

Daerick yana eğildi ve çakış taşı sekerek uzağa gitti. Cerise’le Kian şaşkınlıkla birbirlerine bakarken Daerick alçak sesle bir ıslık çaldı.

Kian’ın emrine itaat *etmişti*.

Ne kadar imkânsız görünse de itaat bağı anlam kazanmaya başlamıştı. Öncesinde hissettiği garip duyguyu hatırladı.

Zihniyle bedeni arasında bir kopukluk vardı, sanki göğsünün içinde bir kukla var gibiydi.

“Bütün o şeyleri bu yüzden söyledim,” dedi Cerise. “Tartıştığımızda, sana ne düşündüğümü söylememi emrettin. Söylemek istemesem de kendimi durduramadım.”

Kian’ın dudakları aralansa da yüzündeki tüm renk kaybolmuştu, hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturmaya devam ediyordu. Sonra yerinden kalkarak hızlı adımlarla ateşten uzaklaştı.

Cerise peşinden giderek onu durdurdu. “Ne oldu?”

“Sen...” diye fısıldadı boş bir ifadeyle ona bakarak. “Beni gerçekten istiyor musun?” Kian bakışlarını ona çevirdi. “Kayanın oradayken... seni zorlamadım, değil mi?”

“Ne?” Cerise bir elini onun yanağına koydu. “Tabii ki hayır. Seni oraya götüren bendim. Sana ne istediğimi söyledim. Hızımızı bile benim ayarlamama izin verdin.”

“Emin misin?” diye sordu gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle. “Ben senin aşkını istiyorum, bana itaat etmeni değil.”

“Ve buna sahipsin,” dedi Cerise. “Zorlamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Çok yanlış ve doğal olmayan bir histir ve bunlar birlikte yaptığımız şeyi tanımlamak için asla kullanmayacağım kelimeler. Tarikat’tan yeterince utandım. Senden de utanmak istemiyorum. Lütfen hayatımın en güzel anını silip çirkin bir şeye dönüştürme.”

Anlamış gibi görünüyordu. Kian’ın bakışları yumuşadı. “Seni zorlamadığıma yemin eder misin?”

“Kralım,” dedi Cerise. “Benim emrimde olduğunuzu unutunuz mu?”

Kian derin bir nefes alarak bir kez daha elini tuttu. “Ve sonsuza dek öyle kalacağım. Emretmediğin sürece aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek.”

“Pekâlâ,” dedi Cerise. “Eğer istediğin buysa.”

“İstediğim bu,” dedi Kian.

Böylece ateşin başına geri döndüler.

Daerick çayını bitirmiş, boş fincanı elinde evirip çevirmeye başlamıştı. Kasvetli bakışlarını Cerise'e çevirdi. "Dikkatli olmalısın. Dikkatten de öte... her daim tetikte olmalısın. Sahip olduğun yetenekler her neyse onları kontrol etmeyi öğrenmelisin çünkü hata yapar ve yanlış kişinin yanında büyü yapmaya kalkarsan..."

"Haklı," dedi Kian. "Hiç kimse öğrenmemeli."

"Özellikle Peder Padron," diye ekledi Cerise. Adamın uyarısını hatırladığında ürperdi. *Hainler kıyamete kadar acı çecekler.*

Kian korkusunu paylaşıyormuşçasına elini sıktı. "Ben hayattayken rahiplere sana dokunmamalarını emredebilirim ama..."

"Biliyorum," dedi Cerise araya girerek. Gerisini duymasına gerek yoktu. Bu konu hakkında konuşmuşlardı. Laneti bozmayı başaramazsa Tarikat onu bir anomali gibi ortadan kaldırmakta özgür olacaktı.

"Cerise," dedi Daerick tereddütle. "Annene benzediğini ama babana hiç benzemediğini söylemiştin." Cerise başıyla onayladı. Daerick dudağını ısırp gözleriyle özür dilerken, Cerise'e bir çıbanı deşmeye hazırlanan bir şifacıyı hatırlattı. "Onun *gerçek* baban olduğundan ne kadar eminsin?"

Sözleri ağından çıkar çıkmaz, zihninde bir düzine taş yerine oturmaya başlayarak belirgin bir resim oluşturdu, bunu görmesinin bu kadar uzun sürmüş olmasına inanamıyordu. Kalbi karşı çıksa da Daerick'in haklı olabileceğini düşünüyordu. Bu, saraydan biri annesi hakkında sorular sorduğunda babasının neden paniğe kapıldığını açıklıyordu. Annesi bir saray lorduyla ilişki yaşamış, ondan hamile kalmış olmalıydı. Belli ki babası bunu biliyordu ama annesini utandırıp kovmak yerine Cerise'e babalık yapmaya karar vermişti.

Ama bunu neden yapsındı ki?

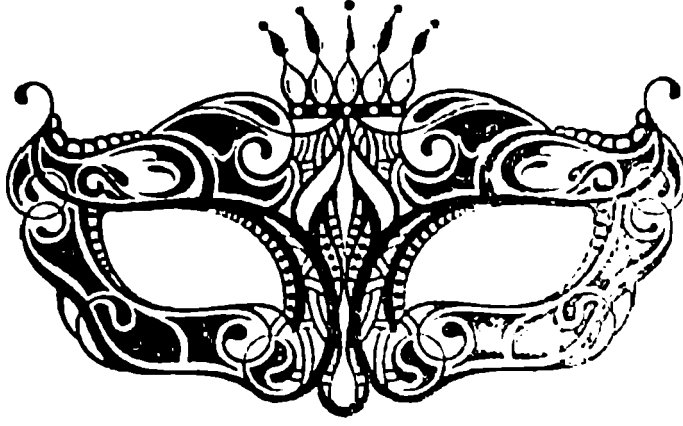
Çünkü ikinci doğanlar tapınağa verilir.

Nefesi kesildi. Bu cevap onu derinden sarsmıştı. Babası onu tapınağa vererek ondan kurtulabilmek için kabullenmişti. Cerise hiçbir zaman oraya ait olmamıştı. Nina'yla birlikte büyümeliydi. Fakat bunun gerçekleşmesi için annesiyle babasının soyuyla ilgili gerçeği itiraf etmeleri gerekirdi, bu da soylu ailelerin kaçındığı türden bir dedikoduya yol açardı. Bu sebeple utançlarını her gün yüzlerine vuracak bir çocukla yaşamak yerine, onu gözden ve gönülden uzak, sadece ziyaret günlerinde görmek zorunda kalacakları bir yere göndermeye karar vermişlerdi.

Gözyaşları gözlerini yakarken boğazı düğümlendi.

Hayatının her bir parçası yalandan ibaretti.

“Üzgünüm, Cerise,” dedi Daerick bir gül yaprağından daha nazık bir sesle. Ona özür dilercesine gülümsedi. “Talep Günün kutlu olsun. Teselli olacaksa, benimki bundan çok daha kötü olabilir.”

21. BÖLÜM

Daerick, Cerise'in büyü yeteneğini denemesine yardımcı olabilmek için diğerlerinin ava gittiği yönün tersine, hep birlikte kum kavunu toplamaya gitmeyi önerdi. Cerise de aynı fikirdeydi ama Daerick'le Kian'm aramaya onsuz başlamalarını istedi. Ailesiyle ciddi ve çok geç kalınmış bir konuşma yaptıktan sonra onlara yetişecekti.

Daerick ve Kian kamp alanından ayrılır ayrılmaz Cerise çadırına girerek aynasını çıkardı. Çadırın zeminine oturdu, annesi sesini duyup cevap verene kadar aynaya seslenmeye devam etti.

"Hayatım," dedi annesi, Cerise'in gözlerindeki kızarıklığı fark ettiğinde hızla kaybolan bir gülümsemeyle. "Neyin var?"

"Nina'yla konuşmak istiyorum," dedi Cerise. Kız kardeşinin hâlâ orada olduğunu biliyordu. Nina'nın ziyareti iki hafta daha sürecekti.

Annesi tereddüt etti. "Üzgün görünüyorsun."

"Bana Nina'yı çağır."

Aynada babası belirince Cerise o yüzde kendi yüzüne benzer bir şeyler aradı. Bulamayacağını biliyordu ki hiçbir zaman bulamamıştı ama onun çocuğu olmadığını hatırladığında kalbinin sıkıştığını hissetti. "Neredesin?" diye sordu

babası arkasındaki çadır duvarlarına bakarak. “Her şey yolunda mı?”

Endişesinin gerçek olduğunu görüyordu ancak bu öfkelerini dindirmedi. Kendini yerde kara bir leke gibi hissetmekten alıkoyamıyordu ve ailesi kendi ayıplarını örtmek için tapınağı bir halı gibi kullanmıştı. Artık ailesinde güvendiği tek bir kişi vardı.

“Nina’yla,” dedi dişlerini gıcırdatarak. “Konuşmak. İstiyorum.” Babası iç çekerek Nina’yı bulana kadar evin içinde dolaşmaya devam etti. Aynayı kendinden uzaklaştırdı ve birkaç saniye sonra siyah peçeli bir yüz belirdi.

“Sorun ne?” diye sordu Nina.

Cerise babasının odadan çıkmasını bekledi. “Yalnız mısınız?”

“Evet,” dedi Nina. “Neden?”

“Bizi duyabilecek biri var mı?”

“Hayır. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle.”

“*Babam* gerçek babam değil,” dedi Cerise. “Sorun bu.”

Nine duyduklarına şaşırmadı. Şaşkınlıkla gülmedi ya da Cerise’e delirmiş olduğunu söylemedi. Bunun yerine gerçeği zaten bildiğini anlatmak istercesine sessiz kaldı.

“Biliyordun,” diye soludu Cerise. Kalbi biraz daha sızladı. Görünen o ki kendi kız kardeşine bile güvenemiyordu. “Biliyordun ve bana söylemedin.”

Nina suçlamaları duymazdan geldi. “Onun baban olmadığım düşünmene neden olacak ne oldu?”

“Bunun bir önemi var mı?”

“Evet, var,” dedi Nina. “Neler olduğunu anlat.”

Cerise tereddüt etti. Eskiden kız kardeşiyle her şeyi paylaşabileceğine inanırdı. Artık o kadar emin değildi. “Eğer anlattıysam,” diye konuşmaya başladı, “başka kimseye anlatamazsın. Anneme, babama, hatta kocana bile. Bunu bir sır olarak saklamak zorundasın.”

“Pekâlâ.”

“Söz ver. Tanrıça’nın üzerine yemin et.”

Nina elini kalbinin üzerine koydu. “Yalan söylüyorsam Shiera beni ölümle çarpsın.”

Cerise kaşlarını çattı. Nina’nın kelime seçiminden hoşlanmamış olsa da kız kardeşine yeraltı dünyasına yaptığı ziyaretleri, krala itaat etme zorunluluğunu, büyüsünün nasıl ortaya çıktığını ve Shiera’nın soyundan gelme ihtimalini anlattı. Cerise söyleyeceklerini bitirdiğinde Nina’nın nefesi kesilmiş gibiydi.

“Ateş kanını annemden miras almış olamam,” dedi Cerise. “Babamdan gelmiş olmalı, gerçek babamdan. Onun kim olduğunu bilmek istiyorum. Onu bulabilirsem, ne olduğumu ve bu yeteneklere neden sahip olduğumu daha iyi anlayabilirim.”

“Ne olduğunu zaten biliyorum,” dedi Nina.

Cerise doğruldu. “Öyle mi?”

“Evet. Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum.”

“Ah, kes şunu. Bu çok önemli. Ciddi ol.”

Nina peçesini dalgalandıran bir şekilde iç çekti. “Pekâlâ. İşte gerçek.”

Cerise aynayı biraz daha yaklaştırdı, Nina’nın söyleyeceklerini sabırsızlıkla bekliyordu.

“Babanın kim olduğunu bilmiyorum,” dedi Nina. “Ama tehlikeli biri olduğunu biliyorum. Annem hamile kaldığında babamla onun hakkında konuştuklarına kulak misafiri olmuş-tum. Uzun zaman önceydi ama ondan korktuklarını düşün-düğümü hatırlıyorum. Hatta o kadar korkmuşlardı ki senin varlığından haberdar olmasımı engellemek için herkese yalan söylediler.”

Cerise başını aniden yukarı kaldırdı. Bu beklediği en son şeydi.

“Beni tapınağa, annemin ilişkisini örtbas etmek için göndermediler mi yani?”

“İlişki mi?” diye tekrarladı Nina. “Lanet olsun, hayır. Öyle bir şey değildi. Annemin davranışlarından, adamın ondan faydalandığı anlaşıyordu.”

“Yani...” Cerise devam edemedi. Bunun doğru olmasını istemiyordu. “Adamın onu zorladığını mı söylüyorsun? Sonra da *beni* doğurmak zorunda kaldı, öyle mi?”

“Hayır!” Nina dehşetle elini kaldırdı. “Böyle düşünmeni istemiyorum.”

“Ama sen dedin ki—”

“Söylediklerimi unut,” diye çıkıştı Nina. “Kastettiğim şey bu değildi.”

“Ne kastettin o zaman?”

“Belki de annem adamın cazibesine ya da gücüne kapılmıştır,” dedi Nina. “İnsanların birbirlerini manipüle etmeleri için pek çok yol var, Cerise. Gerçeğin ne olduğunu bilmiyorum çünkü annem bu konuda tek kelime etmedi. Bildiğim tek şey adamın tehlikeli olduğu. Annemle babam o adamla karşı karşıya gelmek istemedi. Bu yüzden babam seni öz evladı gibi sahiplendi ki bu da seni tapmağa vermemiz gerektiği anlamına geliyordu. Fakat bunu senden kurtulmak için yapmadılar. Hepimiz seni her şeyden çok seviyoruz. Umarım bunu biliyordur.”

Cerise yanaklarının suçluluk duygusuyla kızardığını hissetti. Sarayda geçirdiği kısa sürede yalanlara ve manipülasyonlara o kadar alışmıştı ki aksini görmezden gelerek ailesi hakkında en kötüsünü düşünmüştü. Annesiyle babası tapındaki hiçbir ziyaret gününü kaçırmamıştı. Diğer kâhinler yeteneklerine kavuşur ve o beklemeye devam ederken daha fazla çaba göstermesi için asla baskı yapmamışlardı. Ona hiç istenmeyen ya da seilmeyen biri olduğunu hissettirmemişlerdi. Geldiği soya rağmen onu el üstünde tutmuşlardı.

“Ah,” diyebilirdi sonunda.

“Dinle beni,” dedi Nina aceleyle. “Baban her kimse, senin varlığından haberdar olmaması çok önemli. Bu da onun peşine düşmeyeceğin ya da onu işaret eden sorular sormayacağını anlamına geliyor. Anlıyor musun?”

“Tedbirli olabilirim,” dedi Cerise. Yanlış kişilere soru sorarak dedikodulara yol açmaması gerektiğini biliyordu. “Sarayda kayıtlar, günlükler ve seyahat kayıtlarıyla dolu bir arşiv odası var. Ben doğmadan önceki yıl Solon’u ziyaret eden tüm güç sahibi adamların bir listesini oluşturarak başlayabilirim.” Ama babasının sarayda değil de Solon’da yaşamış olabileceğini, bu durumda onunla ilgili hiçbir kayıtlarla karşılaşma şansının olmadığını fark edince kaşlarını çatı. “Annem nereli olduğunu söyledi mi?”

“Beni dinlemiyorsun. Boş ver gitsin.”

“Nereli olduğunu söyledi mi?”

“Hayır. Onun hakkında hiçbir şey söylemedi.”

“Bir şeyler bulabilir misin?” diye sordu Cerise. “Annemin eski mektuplarına bakabilirsin belki? Ya da günlüğüne? En ufak bir ipucu yeterli olur.”

Nina bir kez daha iç çekti. “Elimden geleni yaparım ama peşini bırakacağına söz verirsen.”

“Babamın günlüğüne de bak,” diye ekledi Cerise.

“Ciddiyim,” dedi Nina. “Söz ver.”

Cerise parmaklarını arkasında çaprazladı. Öylece oturup gerçek babasının kim olduğunu merak etmeye hiç niyeti yoktu. Gerçek babasının kimliği göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Lanetleri bozmak buna bağlı olabilirdi.

“Söz veriyorum.”

...

“Yani baban tehlikeli biri, öyle mi?” dedi Daerick omzunun üzerinden bir bakış atarak. Elindeki küreği bir baston gibi tutuyordu, kavurucu öğle güneşinin altında kavun dikenini aramak için dolaşmanın verdiği yorgunluktan sesi soluk soluğa çıkmıştı. “Ne gibi tehlikeli?”

“Bilmiyorum,” dedi Cerise, o da biraz nefessiz kalmıştı. Kian’ın elini tutmak istese de avucu terden sıırılsıklamdı. “Kız kardeşimin söylediği tek şey, ailemin beni ondan korumak istediğiydi.”

“İlginç,” dedi Daerick. “Bildiklerimize göre, babanın da ateş kanı taşıyan bir rahip olma ihtimalini göz önünde bulundurmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Rahiplerin çocuk sahibi olduğunu hiç duymadım.” Bakışlarını Kian’a çevirdi. “Sen duydun mu?”

Kian başını iki yana salladı.

“Ben de duymadım,” dedi Daerick. “Bu meselelere karşı ilgisiz görünüyorlar. Kardeşimi tapınağında ziyaret ettiğimde fark etmiştim. Yeteneğini alacağı gün yaklaştıkça, yanından güzel bir kız geçtiğinde başını o yana çevirme sıklığı giderek azalıyordu. Artık büyüüne kavuştuğuna göre, çıplak fahişeler tapmakta dans ederek bir geçit töreni yapsa bile gözünü çevirip bakmayacağından eminim. Sanki o konuya tüm ilgisini kaybetmiş gibi.”

“Hepsi böyledir,” dedi Kian. “Ayrıca olsa ben bilirdim. Hizmetimde olup şu ya da bu şekilde tanışmadığım rahip yok.”

“Adil olmak gerekirse,” dedi Daerick, “senden sır saklama konusunda oldukça başarılılar. Rahiplerinden herhangi birinin çocuğu varsa bu bilgiyi sana ve hatta kendi kardeşlerine gönüllü bir şekilde vereceğini düşünmüyorum.”

“Özellikle kendi kardeşlerine,” dedi Kian. “Ama haklısın. Onların zihinlerini okuma şansım yok. Belki aralarından bazıların bedensel arzuları vardır.”

“Peki ya sen, Cerise?” diye sordu Daerick. “Kabalık gibi

olmasın ama yeteneğin ortaya çıktığından beri... yani tensel çekim konusunda herhangi bir değişiklik fark ettin mi?"

Refleks olarak bakışlarını Kian'a, göğsündeki gergin kaslara, adımlarının ritmik hareketine ve yürüyüşündeki ihtişama çevirdi. Kian'm bedenine hükmederken duyduğu güveni hatırladı. Dokunuşunu tekrar hissetme düşüncesiyle kam kaynamaya başladı.

"Hayır," dedi eliyle yüzünü serinletmeye çalışarak. "Hiçbir değişiklik olmadı."

"O zaman Shiera'nın soyundan gelenler için kurallar farklı gibi görünüyor," dedi Daerick. "Bu da aynı özellikleri taşıyan başka kişilerin de olduğunu gösteriyor, Cerise. Göz önünde olmayıp saklanan çok sayıda rahibe olabilir. Büyülerini yanlış insanların yanında kullanmamaya dikkat ettikleri sürece kimsenin haberi olmazdı."

Cerise bir omzunu kaldırdı. Şahit olduklarından sonra artık herhangi bir şeye şaşırabileceğini düşünmüyordu. Yalnız neden Mortara'nın yeraltı dünyasına kendi isteğiyle seyahat edebildiğini bildikleri tek kişinin kendisi olduğunu anlamıyordu. Bir de eski elçinin geride bıraktığı şifreli not vardı: *Hem yerde hem gökte. Söndürmeye çalıştığın alev seni tüketecek.* Bu Cerise'in alev olduğu anlamına mı geliyordu... yoksa tüketilecek olan mı? Peki ya Başrahibe'nin sahte putlar hakkındaki uyarısı? Onun tüm bunlarla alakası neydi?

Cerise nefes alıp verdi. Tüm bunların amacı neydi?

"Babam sıra dışı özellikler taşıyan bir rahipse," dedi, "bu ailemin ondan neden korktuğunu açıklayabilir."

"Ve seni ondan neden sakladıklarını da," diye ekledi Kian.

"Peki kim olabilir?" diye sordu Cerise. "Onu nasıl bulacağız?"

"Annen sarayda vakit geçirdiyse," diye konuşmaya devam etti Kian, "babam sarayda hizmet eden yüzlerce rahipten herhangi biri olabilir."

Cerise yanağının içini ısırdı. Ailesi saraya hiç gitmediklerini söylemiş olsa da ortada ona söyledikleri bunca yalan varken neye inanacağını bilemiyordu. “Annemin saraya hiç gitmediğini varsayalım. Ben dünyaya gelmeden önceki yıl Solon tapınaklarında hangi rahiplerin yaşadığına dair kanıtlarımız var mı?”

“Olduğundan eminim,” dedi Kian. “Solon’u kimlerin ziyaret ettiğini de öğrenebiliriz.”

“Kayıtlar olmasa bile aklıma gelen bir rahip var,” diye ekledi Daerick.

Kian ve Daerick, kimden bahsettiklerini bildiklerini belli eden bir bakışla birbirlerine baktılar. Solon’u ziyaret eden en efsanevi rahip Peder Padron’du. Oraya, eski kral tarafından bir isyanı bastırmak için gönderilmişti. İsyanın hangi yılda gerçekleştiğini hatırlayamıyor olsa da zamanlama uyuyor gibiydi.

“Peder Padron o zamanlar kaç yaşındaydı?” diye sordu Cerise.

Kian omuz silkti. Bilmiyorum. Aşağı yukarı bizim yaşımızda. Talep Günü’nden kısa bir süre sonra.”

“Baba olamayacak kadar ufak değil,” diye belirtti Daerick.

Tam yirmi yıl önce. Annesi o zamanlar olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Şimdi bile genç yaşlı, herkesin başını döndürüyordu. Peder Padron’un dikkatini çekmekte zorlanmazdı. Ama bunda yanlış gelen bir şeyler vardı. Peder Padron ne kadar dindar olursa olsun, onun herhangi bir kadın tarafından baştan çıkarıldığını hayal bile edemiyordu.

“O olduğunu düşünmüyorum,” dedi Cerise. “Kayıtlara bakmak istiyorum.”

Tam o sırada aklıma başka bir şey geldi. Kendisinin tapınağa ait olmadığını ve bu yüzden oraya hiçbir zaman tam olarak ayak uyduramadığını düşünmüştü. Fakat tüm büyü, şifa ve Görü yetenekleri sadece ikinci doğanlara bahşedilirdi. Yani

Cerise gerçekten bir rahipse –ya da *rahibeyse*– bu onun tapınağa *ait olduğu* anlamına geliyordu, sadece kâhinlerinkine değil.

“Ben bir rahibeysem,” diye devam etti Cerise, “aynı zamanda bir ikinci doğanım demektir. Bu da Peder Padron’u saf dışı bırakır çünkü Solon’a gitmeden önce bir çocuğu olmadıysa ki bundan şüpheliyim, annemin değilse bile *onun* ilk çocuğu olurum.”

Daerick düşüncelere dalmış bir hâlde kaşlarını çatı. “Bir rahibin çocuk sahibi olduğunu hiç duymadım, o yüzden bir şey söylemek zor ama iyi bir noktaya değindin.”

Aklının bir köşesinde başka bir şey, anlayabileceğinin ötesinde bir farkındalık vardı. Gözden kaçırdığı şeyi bir araya getirene kadar birkaç dakika geçti. *Baba* dediği adam gerçek babası değildi. O sadece ismen bir Solon’du. Bu da falcının onda neden bu kadar az Solon kanı olduğunu söylediğini açıklıyordu. Annesinden bir miktar almış olsa da önem arz etmeyecek kadar azdı.

“Ben bir Solon değilim,” dedi Cerise.

Kian’la Daerick bakışlarını ona çevirdi.

“Laneti bozmak için,” diye devam etti, “her soylu hanedanın kanını Petros Kılıcı’na sunması gerekir. Burada, yanımızda bir Calatris var, bir Mortara ve bir Petros var...”

“Ama Solon yok,” diye tamamladı Daerick. “Kahretsin. Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Saraya dönene kadar laneti bozamayız. Cole Solon’a ihtiyacımız var.”

“Şu kaypak piç kurusu,” diye ekledi Kian.

“Zamanımız bir ay kadar kısaldı,” dedi Daerick.

22. BÖLÜM

Kampa geri dönmeden önce yapılacak tek bir şey kalmıştı.

“Gücümü denemek istiyorum,” dedi Cerise. “Şimdi, hazır Peder Padron yokken.”

Kian başıyla onayladı. “Başka bir fırsatın olmayacak.”

“Şuraya ne dersin?” Daerick yakındaki kum kavunu tarlasını işaret etti. “Bir tanesini yerden kaldırmayı deneyebilirsin. Bu yeterince kolay görünüyor.”

Cerise bunun kolay olup olmadığını bilmiyordu ama kavun tarlası başlangıç için uygun bir yerdi. Dikenli çalılarının önünde diz çöktü ve topraktan yükselen ince, açık kabuk şeritlerden birini inceledi. Kavunun büyük bir kısmı toprağın altındaydı. Ne kadar ağır olduğunu ya da bunun önemli olup olmadığını bilmediği için bir rahibin ne yapacağını düşünmeye çalıştı.

Kavuna odaklandı, yumruklarını sıktı ve sanki kavunu zihninde kaldırmaya çalışıyormuş gibi vücudunu gerdi. Ağzına metal tadı doldu. Güç bedenine hücum ediyordu. *İşe yarıyordu!* Biraz daha zorladı. Kabuk titremeye başladı. Sonra şiddetli bir *bam* sesi duyuldu ve kavun patlarken Cerise eliyle yüzünü korudu.

Arkasında Daerick maymuna benzer sevinç çığlıkları

atarken Kian şaşkınlıkla güldü. Döndüğünde gökten yağan kavun parçalarının peş peşe üzerlerine düştüğünü gördü.

“Pekâlâ, işe yaradı,” dedi Kian saçından bir parça kavun çıkarırken. “Yerden yukarı bir kavun çıkardın.”

“Hem de gökyüzüne kadar,” diye ekledi Daerick üzerindeki parçaları temizlerken.

“Cesaretiniz kırılmasın, tapınak leydim. Her şey pratik gerektirir.” Göz kırptı. “Sadece beni bir sonraki antrenmanında kullanma yeter.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Daerick.

Cerise kollarındaki meyve suyunu silkeledi. Başarılı olmayı beklememiş olsa da başka bir kavun bulmak için etrafına bakınırken ne kadar ağır nefes aldığını fark etti. “Bu beni yordu.” Yapış yapış olmuş elini göğsüne bastırdığında kalbinin hızla attığını hissetti. “Bu sabah su kaynağını açtığımda kendimi her zamankinden daha güçlü hissettim ama şimdi çok yorgunum.”

“Doğal olarak,” dedi Daerick. “İlk cinayetini işledin, öyle değil mi?”

“Ya.” Cerise arkasına yaslanarak bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Duruma hiç bu yönden bakmamıştı. “Sanırım öyle yaptım.”

“Gün gelir de meyveler ayaklanmaya karar verirse,” dedi Kian, “kimi göndereceğimi biliyorum.”

Yaptığı şaka Kian’ın daha önce Peder Padron’un Solon isyanı sırasında, ter dökmeden elli can aldığı iddiasını hatırlattı. Hikâyenin abartılı olduğunu umuyordu çünkü böyle bir şeyi düşünemiyordu bile. Bir kavunu yok etmek gibi basit bir eylem onu çok yormuştu. Peki ya bu kadar çok can almanın manevi yükü ne olacaktı? Peder o zamanlar çok gençti. Savaş onu değiştirmiş miydi? Onu eskisinden daha soğuk biri mi yapmıştı? Taht uğruna can almak, onu Tarikat adına da öldürme yoluna mı sokmuştu?

Cerise ürperdi. Pederin gücünü kendisine karşı kullandığını düşünmek bile istemiyordu. “Tekrar denemeden önce dinlenmem gerek.”

“O zaman dinlen.” Kian başparmağını başka bir kum kavununa doğru salladı. “Lord Calatris’le kavunları eski usule göre toplayabiliriz.”

“Kampa elimiz boş dönemeyiz, yoksa şüphe uyandırırız.”

Daerick homurdandı. “Bir dahaki sefere Peder Padron’dan kurtulmak için bir neden bulduğunda, el emeği içermeyen bir bahane seç.”

“Bunu dikkate alacağım,” dedi Kian küreğe uzanarak. “Hadi. Ben kazayım, sen topla.”

“Sanmıyorum.” Daerick küreğini kavrayarak dikenli çalıları işaret etti. “Ben kazarım, sen de yerden kavun toplarken kollarını parçalayabilirsin.”

“Sana, kral olduğumu hatırlatmama gerek var mı?”

“Benim *sana* bedeninin gün doğumunda kendini yenilediğini hatırlatmama gerek var mı?” dedi Daerick. “Geri kalanımızın böyle bir lüksü yok.”

“Lüks mü?” diye tekrarladı Kian. “Gölgelerde bir gece geçir, sonra kimin daha çok lüksü olduğunu konuşuruz...”

Cerise atışmalarını kesmek için boğazını temizledi. Büyü konusunda yardıma ihtiyacı vardı ve aklına mükemmel bir öğretmen adayı gelmişti. “Nero’ya gerçeği söylemek istiyorum.”

Kian bakışlarını anında ona çevirdi.

“Tartışmaya başlamadan önce,” dedi avucunu kaldırarak, “bende ateş kanı olduğunu zaten biliyor. Benden önce o biliyordu. O da aynı büyüye sahip, yani beni ondan iyi kim eğitebilir? Bana dağın içinde zamanın neredeyse durduğu bir yer gösterdi. Kamptaki herkes gittiğimizi fark etmeden önce bana bilmem gereken her şeyi öğretebilir.”

Daerick bakışlarını Kian’a çevirdi. “Kötü bir fikir değil.”

“Ona güvenmiyorum,” dedi Kian.

“Ben de,” diye onayladı Daerick. “Onu neredeyse hiç tanımıyoruz. Fakat Cerise için en büyük tehlike Nero değil. Asıl tehlikenin kim olduğunu biliyorsun.”

“Padron,” dedi Kian tükürür gibi.

“Eğer Cerise’in neler yapabildiğini görürse...”

“Yeter.” Kian uzun bir nefes verdikten sonra bakışlarını Cerise’e çevirdi. “Bundan hoşlanmasam da fazla seçeneğimiz yok. Yeteneğini nasıl kullanacağını ya da en azından nasıl *kullanmaman* gerektiğini öğrenmen için onu kontrol etmen gerekiyor. Nero sana gerekli eğitimi verebilecekken bunu reddetmek aptallık olur.”

Cerise ona bakarak sırttı. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok,” diye cevap verdi Kian. “Daha önce söylediklerimde ciddiydim, bana itaat etmeni istemiyorum.”

“O zaman, mantıklı düşündüğün için teşekkür ederim,” diye düzeltti Cerise.

Kian kuru bir kahkaha attı. “Mantıksız biri değilim, bunu kanıtlamak için derslerine bu gece başlamanı öneriyorum.”

“Ama...” Geceyi Kian’la geçirmek istiyordu. Birlikte geçirdikleri zamana alışmıştı ve onu karanlıkta yalnız bırakma düşüncesinden nefret ediyordu.

Kian ona anladığını belirterek şefkatle gülümsedi. “Arkadaşlığınızı özleyeceğim, tapmak leydim. Ama iyi olacağım, söz veriyorum. Karanlıkta kaç geceyi yalnız geçirdiğimi saymayı unuttum. Buna alıştım.”

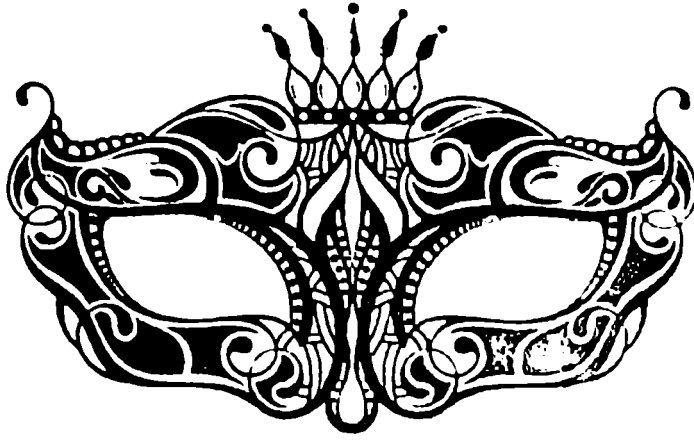
Kian’ın cesareti onu bir söz vermeye itti. “Sonsuza kadar böyle olmayacak. Yakında tüm gecelerini burada, bizimle birlikte geçireceksin.”

“Umarım,” diye cevap verdi Kian.

Cerise başını iki yana salladı. Umudun bununla hiçbir ilgisi yoktu. “Petros Kılıcı’nı bulacağız. Sonra onu saraya götürüp laneti bozacağız. Sen iyileşene kadar durmayacağım. Ya

seni özgür bırakacağım ya da bunun uğrunda öleceğim. Yemin ederim.”

Kian'm gülümsemesi kayboldu. Önce hiçbir şey söylemedi, sonra yavaş ve ciddi bir şekilde başını aşağı yukarı sallayarak, “Sana inanıyorum,” dedi.

23. BÖLÜM

Avcı grubu, Mavi'nin yırtıcı içgüdülerinin yeni bir takdiriyle birlikte, her birinin eyerinde asılı katır geyiğiyle geri döndü. General Petros Mavi'nin sadece geyiğin değil, son anda ellerinden kurtulan iki koçun da kokusunu aldığını söyledi. Mavi aldığı övgüleri hissetmiş gibiydi. Cerise'e doğru koşarken başını dik tuttu ve cansız bir tavşanı ayaklarının dibine bıraktı. Ağzının etrafındaki kurumuş kan, tavşanlardan birkaçını çoktan yemiş olduğunu gösteriyordu.

"Birini benim için mi sakladın?" diye sordu Cerise. Onu kucaklayıp kulaklarının arkasını kaşıyarak ödüllendirdi. "Teşekkür ederim, benim tatlı oğlum. Benim kahramanım hâlâ sensin."

Mavi gölgede kıvrılıp kestirirken grubun geri kalanı kum kavunlarını oymak, geyiği parçalamak ve ince geyik eti şeritlerini kurutmak için kısık ateşin üzerine asmaya yardımcı oldu. Peder Padron et kokusunun rüzgârla kamptan uzak yerlere taşınmasını engellemek için kampın üzerine koruyucu bir büyü yaptı ve gün batımından hemen önce Cerise zarları attı. Talimatları okumaya başladığında Kian gölgelerin içinde kayboldu ve kalbinin yarısını da beraberinde götürdü.

Akşam yemeğinde Cerise her zamanki ararot şurubundan

bir yudum içer gibi yaptı ama uyumaya hiç niyeti yoktu. adırına çekildiğinde battaniyesinin üzerine oturdu ve saatlerin geçmesini bekledi. Sessiz konuşmaları ve kap kacak seslerini dinledikten sonra Peder Padron'un çadırına döndüğünü haber veren hışırtıyı duydu. Padron'un horladığını duyana kadar bekledikten sonra çadırdan çıktı ve gecenin içine doğru ilerledi.

Ay, yıldızlardan oluşan bir fonun üzerinde ince bir şerit hâlinde asılı duruyordu. Akşam havası serin ve berraktı, hâlâ ttmekte olan ateşin kokusunu taşıyordu. Cerise karanlık kampın etrafına göz gezdirince iki çadır hariç –kendisinin ve Nero'nunki– hepsinin kapalı olduğunu gördü.

Bunu bu gece yapmalıydı. Kaybedecek zamanı yoktu.

Mavi'ye yerinde kalmasını işaret ederek Nero'yu aramak için kamp arazisinde dolaşmaya başladı. Yanan otların kokusunu aldı ve onu bir ağaç kütüğüne yaslanmış, tahta piposunu tttürüp koruyucu büyü'nün ötesine bakarken bulana kadar kokuyu takip etti.

Nero ona bakıp piposunu uzatarak, "Hoya yaprağı. Generalin ikisi yeterli gelmediyse sinirleri yatıştırıyor," diye fısıldadı. Keyifle burnunu çekti. "Sarhoşken dünyaya olan aşkını itiraf etmene yetmez gerçi."

Onun yanına oturup pipoyu kendinden uzaklaştırdı ama sonra fikrini değiştirdi. Talep Günü sanki bir yıl sürmüş gibiydi. Yine de zaman daralıyordu, hatta şimdi bozmak için saraya geri dönmeleri gerektiğinden daha büyük bir hızla geçiyordu. Sinirlerinin yatıştırılmasına ihtiyaç duyduğu bir zaman varsa o da bu geceydi. Bir ağız dolusu dumanı içine çekti ve dilinin üzerinde kıpırdanmasına izin verdi. Tatlı bir tadı vardı ama içine çektiğinde ciğerlerinin yandığını hissetti.

Öksürdü, pipoyu Nero'ya geri verirken gözleri yaşardı. Başrahibe kendisini şu anda görebilseydi ne diyeceğini hayal etti çünkü lanetli dağın lanetli topraklarında oturmuş, üzerinde

pantolon, yüzünde kurumuş kir, tırnaklarının altında hâlâ kan artıkları varken bir kâfirle ot içiyordu.

Bu bir hanımefendiye yakışmayacak bir davranıştı.

“Neden uyanıksın?” diye sordu Nero. “Kâbus mu gördün? Teyzem bana rüyaları nasıl yorumlayacağımı öğretti... ya da en azından denedi. Bu konuda pek başarılı değilim.”

Cerise başını iki yana salladı. “Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Ama ilk olarak, daha önce yaptığımız gibi dağın içine girebilir miyiz?” Bakışlarını Peder Padron’un çadırına çevirdi. “Orada zaman daha yavaş geçer. İstedığımız kadar içinde kalabiliriz, bizi kimse duymaz.”

“Yeraltı’nda,” dedi Nero. Düşüncelere dalmış bir hâlde piposunu çiğnedi. “Evet, buraya yakın bir noktada oraya giden bir yol var. Ama ya biri uyanır ve *ikimizin de* kaybolduğunu fark ederse?” Bakışlarını ona çevirdi. “Senin şu Gölge-lerin Varisi ne düşünür?”

Cerise gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Nero’nun sesinde kıskançlık vardı sanki. “Sadece birkaç dakikalığına gideceğimizi varsayarsak, kral büyük ihtimalle hayal kırıklığına uğradığını düşünecektir.”

Nero gülümsemesini engellemeye çalışsa da dumanlı bir kahkaha kaçtı ağzından. “O zaman yakalanmayalım. Kimse böyle bir şöhrete sahip olmak istemez.”

Ayağa kalkarak elini uzattı ve bir tüy kadar hafıfmişçesine Cerise’i ayağa kaldırdı. Piposunu dişlerinin arasına sıkıştırarak yürümeye başladı ve koruyucu kalkanın dışına doğru ilerledi. Birkaç adım sonra taş bir duvarı yarı yarıya gizleyen bir ağaç kümesine ulaştılar. Diğer taş levhaların aksine bu taşta, ay ışığında parıldayan bir mineral çizgisi vardı. Başka biri bunu sıradan bir kristalle karıştırabilirdi ama Cerise Yeraltı’nın belirgin parıltısını fark etti.

Nero ona bir dal uzattı ve piposunun yardımıyla taşı işaret ederken, “Ne yapacağım biliyorsun,” der gibiydi. Cerise ondan bir açıklama bekledi. Sadece bir kez tecrübe ettiği bir şeyi nasıl

kullanması gerektiğini bilmesini beklemesi, Nero'nun öğretme becerileri açısından pek hayra alamet değildi.

“Sen *umbra sangi*’sin,” diye hatırlattı Nero. “Bunu kendi başına yapabilirsin.”

“Ama nasıl?”

“Anahtar kendi kanın.”

“Ne kadar?”

“Sadece birkaç damla,” dedi. “Yanında birini getirirsen birkaç damla daha.”

Yolculuğun ilk gününü, Nero'nun onu mağaradan çıkarıp gizli mahzene götürdüğü ânı düşündü. Onu bileğinden tuttuğunu ve kendi avucunu kesip duvara bastırıldığını hatırladı. Sonrasında yaşadığı mide bulandırıcı düşme hissini de hatırlıyordu. Bu sefer buna hazırlıklı olacaktı.

“Bir şey daha var,” diye ekledi Nero. “Nereye gitmek istediğini kafanda canlandırmalısın. Yeraltı, keşfedilecek pek çok odası ve geçidi olan uçsuz bucaksız bir yer. Seni nereye götürdüğümü hatırlıyor musun? Oranın neye benzediğini?”

Cerise başım salladı. “Hatırlıyorum.”

“O zaman bunu al,” dedi ona küçük bir hançer uzatarak. “Birlikte gideceğiz.”

Cerise cesaretini toplayıp ortaparmağının ucunu kesti.

Bıçağı Nero'ya uzattı ve el ele tutuştular. Sonra Nero'nun onu daha önce götürdüğü serin, loş mağarayı düşündü; parlayan duvarlarını ve yosun kaplı zeminini gözünde canlandırdı; arka plandaki su sesini ve havadaki büyüünün metalik kokusunu hatırladı. Duygulara yoğunlaşarak parmağını taş duvara bastırdı. Yerçekimi midesini sıktı, bir kalp atışı sonra Nero'yla birlikte mağarada gözlerini açtı.

Nefesini tutarak gülümsedi. “Başardım!”

Nero piposundan bir nefes daha çekti. Etkilenmiş benzemiyordu.

Mağara hatırladığından daha aydınlıktı. Duvarlar, bir akarsuda toplanan ve yosunlu zeminin eğimiyle ilerleyip gözden uzak bir yerde kaybolan kulelerce su parıltısıyla aydınlanıyordu.

Cerise bir parmağını suya daldırdıktan sonra başparmağına sürttü. Su ılıktı ve suyun kaygan kıvamı ona bir zamanlar Mavi'ye yedirdiği pıhtılaşmış tavuk kanını hatırlattı.

“Shiera'nın kanı,” dedi Nero.

“Ha?”

“Burası bıçaklandığı dağın tepesi. Öfkeli tarafı Dünya'yı mahvetti, merhametli tarafıysa Yeraltı'nı yarattı.”

“Yani bu onun gerçek...”

“Kanı mı? Evet.” Nero alaycı bir tavırla ona parlak bir damlacık sıçrattı. “Sana zarar vermez. Sonuçta damarlarında dolaşıyor.”

Kısa bir süre önce olsa bu sözleri batıl inanç saçmalıkları diye görmezden gelirdi. Şimdiyse huşu içinde ellerine bakıyordu. “Seninle konuşmak istediğim konu bu. Sanırım kanımdaki ateş bugün parladı.”

Nero şaşkınlıkla başını yana yatırdı.

“Bir Talep Günü yeteneği aldım,” diye itiraf etti. “Bende büyü var.”

Nero'nun yüzündeki değişim aklına bir anda çiçek açan tomurcuğu getirdi. “Resha yeteneğine sahip olan bir kadın mı?”

“Resha büyü anlamına mı geliyor?”

“Sen ona enerji demeyi tercih ediyorsun.”

“O zaman evet,” dedi Cerise. “Sahip olduğum şey bu.”

Nero sırtarak başını iki yana salladı. “Büyükbabam, yani seni test eden adam büyüünün sana gelebileceğini söylemişti ama ona inanmamıştım. Senin sahip olduğun yeteneğin farklı olacağından emindim, tıpkı rüyaları okuyan teyzem gibi.”

“Benim büyüüm *farklı*,” dedi Cerise. “Kraldan gelen emirlere itaatsizlik edemiyorum. Bu yönden rahipler gibiyim. Ama rüyalarda bedenimden çıkabiliyorum. Bu da ikinci yeteneğim. Ruhum kralla birlikte gölgelere gidebiliyor. Yani sanırım ben de hem *umbra sangi* hem rahip büyüü var. Demek ki sen de büyükbaban da haklıymışsınız.”

“Ona söylemek için sabırsızlanıyorum.” Gözleri heyecanla parlayan Nero ona doğru eğildi. “Seni eğitmesi için birini görevlendirecek. Belki bu görevi şehirdeki amcam üstlenebilir.”

“Başka diyarlarda da *umbra sangi* var mı?” diye sordu Cerise. Calatris ya da Solon gibi?”

“Elbette,” dedi Nero. “Shiera’nın soyundan gelenler dünyanın dört bir yanına yayılmış durumdadırlar.”

“Hayatlarını saklanarak mı geçiriyorlar? Yoksa toplumun içine mi karışıyorlar?”

“Sanırım ikisi de. Neden soruyorsun?”

“Babamın *umbra sangi* olduğunu düşünüyorum,” dedi Cerise. “Ailem onun tehlikeli olduğu dışında hiçbir şey söylemiyor. Ancak annemle nerede tanıştıklarını öğrenebilirim, Solon’da olsun ya da olmasın, kim olduğunu bulabilirim.”

Nero kaşlarını çatı. “Herhangi biri olabilir. Birçok erkek tehlikelidir.”

“Bunu öğrendim.”

“Amcama soracağım,” dedi. “Başka diyarlarda bağlantıları var. Eğitim için yanına gittiğimizde onunla bu konu hakkında konuşuruz.”

“Aslında...” Sesi solarken ona umut dolu bir bakış attı. “Beni senin eğitmeni istiyorum.”

“Benim mi?” dedi Nero göğsüne dokunarak. “Ben bir öğretmen değilim.”

“Seçici olacak kadar vaktim yok.”

“Anlamıyorsun,” dedi Nero. “Özensiz eğitim, eğitimsizlikten

daha kötüdür. Sana öğrettiğim her şeyi unutmak zorunda kalırsın. Amcam derimi yüzer.”

Cerise başını iki yana salladı. “Benim şu an yardıma ihtiyacım var, iki hafta sonra değil. Zaten bir kez kontrolümü kaybettim. Ya Peder Padron’un önünde büyü yapmaya kalkarsam? Beni büyücü diye damgalatıp idam ettirir. En azından bana büyümüyü nasıl kapatabileceğimi göster.”

“Kapatmak diye bir şey yok.”

“Ne kadar çok şey öğrenmem gerektiğini görüyor musun?”

Nero sanki büyük bir sabır sınavı için güç topluyormuşçasına piposundan uzun bir nefes çekti. İki nefes daha çektikten sonra başını aşağı yukarı salladı. “Pekâlâ. Bana enerjini kullandığında ne olduğunu anlat.”

“İlki bir kazaydı,” dedi. “Güneşin doğuşunu izlerken büyü bedenimden dışarı taşarak yaslandığım kayayı ortadan ikiye ayırdı.”

Nero alnını kırıştırırsa da daha fazla ayrıntı duymak istemedi. Yapmak isteyeceği son şey, şehvetli anlarını onunla paylaşmaktı.

“Peki ya ikincisi?” diye sordu Nero.

“İkincisi bilerek oldu,” dedi. “Bir kum kavununu yerden kaldırmaya çalıştığımda patladı. Ondan sonra–”

“Bir dakika,” diye araya girdi Nero. “Kum kavununa geri dön. Bunu tam olarak nasıl yaptın?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Düşün,” dedi. “Adımlarını açıklamamı istiyorum.”

“Ona biraz... sert baktım.” Yumruklarını sıktı ve nasıl yaptığını göstermek için gerildi. “Sonra zihnimi kullanarak–”

“Ah,” dedi Nero başını sallayarak. “İşte hatan burada. Sonrasında kendini çok yorgun hissettin, değil mi?”

“Evet. Bir canlıyı öldürdüğüm için olduğunu düşünmüştüm.”

Cevap olarak kıkırdadığında Cerise kendini bir aptal gibi hissetti. O surat ifadesinin önüne geçmek için özür diler gibi elini kaldırdı. “Kavunların atan bir kalbi olsaydı haklı olurdun. Bir kalbi durdurmak için her şeyden daha fazla enerji gerekir. Yoruldun çünkü gücünün,” göğsünü işaret etti, “buradan akmasına izin vermek yerine onu yönlendirmek için zihnini kullandın. Bu ayakların yerine ellerinin üzerinde yürümek gibi bir şey.”

Cerise kaburgalarının birleştiği yeri ovdu. İçinde gizli bir güç varsa bile bunu hissetmiyordu.

“Çok basit,” dedi Nero pipoyu ona uzatarak. “Rahatlarsan daha kolay olur.”

Cerise pipo dumanını tam üç kez içine çekti. Üzerine bir sükûnet çökerken sıkıldığını bile fark etmediği kaslar gevşemeye başladı.

“Güç orada, hazır durumda ve onu kullanmanı bekliyor. Sen sadece,” nefes verdi, “onu serbest bırakmalısın.” Nero piposunu geri aldı ve dersine devam ederken içmeyi de sürdürdü. “Enerji, esnetilmesi gereken bir kas değildir.”

Cerise, bunun gerçekten söylediği kadar basit olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

“Tapınak rahiplerinizi düşün,” dedi. “Büyü yaparken hiç zorlandıklarını ya da gerildiklerini gördün mü?”

“Hayır.”

“Bu sana çalışmak gibi geliyorsa yanlış yaptığın bir şeyler var demektir.”

“Gerçi sonrasında zorlandıklarını görmüştüm,” diye belirtti Cerise. Tapmakta bir porsuğu öldürdükten sonra yere yığılan Peder Diaz’ı düşündü. Öfkeli kalabalığı sakinleştirdikten sonra dizlerinin bağı çözülen şehir rahibini düşündü. Peder Padron bile titan sırtlan sürüsünü dağıttıktan sonra atından düşmüştü. “Enerji oradaysa ve onu kullanmak yorucu bir iş değilse, rahipleri neden güçten düşürüyor?”

Nero, “Güzel soru,” dercesine başıyla onayladı. Kalçasındaki matarayı çıkardı ve sıvıyı avucunun içine almadan önce tenine ufak delikler açtı. “Senin büyüün bu deri gibi. Enerji orada ama hepsini aynı anda kullanamazsın. Sadece kabın içindekini kullanabilirsin.” Avuç içindeki suyu içti ve nemli avuç içini gösterdi. “Tüm rezervi boşaltmak tükenmene neden olur.”

Cerise sızıntıyı işaret etti. “Herkesinki bu kadar yavaş mı damlıyor?”

Nero sıradan bir omuz silkme hareketi yapsa da ifadesi bocalamış, kulaklarının uçları kızarmaya başlamıştı. “Benimki öyle. Enerjimi bu yüzden önemli şeyler için saklıyorum.” Bir elini teninin üzerinden geçirerek onu onarmak için büyüsunü kullandı. “Bazıları için hızlı bir şekilde akar. Diğerleri içinse,” bakışlarını yukarı çevirdi, “mesela şu başrahibin, enerji kırk bir barajın boşluklarından fışkıran bir akıntı gibidir.”

Cerise kollarını kendine doladı. Peder Padron hakkında konuşmak istemiyordu. “Bana ne yapmam gerektiğini göster. Basit olsun, böylece enerjimi hızlı bir şekilde tüketmemiş olurum.”

“Hareket,” dedi Nero duvardan süzülen suyu işaret ederek. “Hafif bir şeyi hareket ettirecek kuvveti oluşturmak için neredeyse hiç büyü kullanılmaz.”

Cerise başını salladı. “Dinliyorum.”

“Bu akarsulardan birini yeniden yönlendireceğiz.” Aşağı doğru akan suyu işaret ettiğinde, su gözlerinin önünde yön değiştirdi.

“Gördün mü?” dedi Nero. “Çok basit.”

“Hiç enerji tadı almıyorum.”

“Çünkü çok az kullanıyorum.” Ayaklarını iki yana açarak duruşunu sağlamlaştırdı. “Anlayacaksın.”

Cerise’in dilini bakır tadı kapladı. Başını geriye doğru eğerek sıvının tek bir parlayan şelaleye dönüşmesini ve ısıltılar

içinde dalga dalga akıp yüzünü buğulandırmasını izledi. Şe-lale ortadan kaybolmadan ve sıvı dağınık bir şekilde akmaya devam etmeden önce, bu etki bir iki dakika kadar sürdü.

Nero sahneyi ona bırakırcasına kenara çekildi. Yanakla-rındaki renk değişimi, bu hareketin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu gösteriyordu. “Sıra sende.”

Cerise duvara yaklaşarak Nero’nun yaptığını tekrarladı ve bir damlayı işaret ederek yolunu değiştirmeye çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Enerjisini göğsünden çıkıp duvarda parlayan bir ışık huzmesi olarak hayal etti. Bu da işe yaramayınca suya sert bir ifadeyle baktı. Enerji ağzını doldurdu. Hissettiği basınç kollarındaki tüylerin dikilmesine neden oldu. Sonra önündeki nem kaynayarak buhara dönüştü ve onu sıcaktan tökezleyip geri çekilmeye zorladı.

“Hile yaptın,” dedi Nero onu ileri doğru iterek. “Bu sefer doğru yaptığından emin ol. Düşüncelerini sustur ve ne istedi-ğini resmet.”

Cerise söylediklerini yaptı.

Hiçbir şey olmadı.

“Nefes vermeyi dene,” diye önerdi Nero. “Ciğerlerinde-ki hava tamamen boşalmak üzereyken son nefesinin dileğini taşıdığını hayal et.” Cerise omuzlarını silkeleyerek tekrar de-nemeye karar verdi. Islak taşın kıvrımlarında gizli bir görün-tü ararcasına bakışlarını yumuşattı. Yavaşça nefes verdikten sonra son anda, ciğerlerindeki tüm hava tükendiğinde, örgü şeklinde birbirine dolanan birkaç akarsu hayal etti.

Kaburgalarına sıcak bir şey dokunmuştu, sanki gömle-ğinin altına yeni pişmiş bir çörek sıkıştırmıştı. Bakışlarını odakladığında sadece başarmakla kalmayıp çok az enerji harcadığını ve ağzındaki tek tadın gurur olduğunu fark etti. Suyun büyüleyici bir dansla birbirine dolanışını izlerken gü-lümsedi. Nero haklıydı. Enerjisinin nerede olduğunu, onu nasıl kullanabileceğini anladığına göre artık her şey çok daha kolaydı.

Başı dönmeye başladı. Kendini yeni oyuncağına kavuşmuş bir çocuk gibi hissediyordu. Daha fazlasını başarmak istiyordu.

Ellerini kaldırarak tüm suyu başının üzerinde dönen bir küreye dönüştürdü. Parlak küreyi önce ikiye, sonra üçe böldü ve mağaranın tavanı yıldızlı bir gece göğünü andırana kadar her birini bir kez daha böldü. Tek bir parmak hareketiyle damlaları birbirlerinin etrafında dönecek şekilde harekete geçirdi. Küreleri odanın dört bir yanında uçuşan noktalara dönüşene kadar küçülttü; kozmos hareket hâlindeydi ve Cerise bu görüntü karşısında gülüşünü bastıramadı. Ellerini ve yüzünü kendi yarattığı gökyüzüne doğru kaldırdığında, hayatında ilk kez bir Tanrı olmanın nasıl bir his olduğunu anladı.

Onu kendine getiren şey bu düşünce oldu.

Suyu duvara doğru yönlendirerek göğsündeki sıcaklığın kaybolmasını diledi. Amacını unutmayacaktı, unutamazdı. Damarlarında kimin kanı akarsa aksın, o bir Tanrıça değil, bir hizmetkârdı.

Sahte putlar yoktu.

Kalbi şimdi ve daima Shiera'ya aitti.

Yanaklarındaki nemi sildikten sonra Nero'ya döndü ve onun kendisini bir gülücük ya da övgü dolu sözlerle ödüllendirmesini bekledi. Bunun yerine ona, büyükbabasının kanını tattığı gün takındığı aynı şaşkın bakışla bakıyordu.

“Bu seni yordu mu?” dedi neredeyse fısıldayarak.

“Hayır,” dedi Cerise. “Yormalı mıydı?”

Nero ona cevap vermedi, bu da yeterli bir cevaptı.

Aralarındaki sessizlik tanıdık bir acıyla derinleşti. Cerise de tapınaktaki diğer kızlara Nero'nun gözlerini dolduran kıskançlıkla bakmıştı. Gayet iyi biliyordu ki bu, asla sahip olmayacağı bir gücü arzulamanın neden olduğu öfkenin ta kendisiydi. Yıllardır bu acıyı yaşamamış olsaydı Nero'nun elini tutup onu teselli edemeyebilirdi. Ama yaptı.

“Düşündüğüm kadar kötü bir öğretmen değilsin,” dedi Cerise.

Nero da birkaç dakika sonra sonunda gülümsedi. “Sen de düşündüğüm kadar yavaş öğrenen bir öğrenci değilsin.”

“Sakıncası yoksa senden daha fazla şey öğrenmek istiyorum,” dedi Cerise. Bugünlük yeter mi? Kampa geri dönmemizi ister misin?”

“Seni hayal kırıklığına uğratmış mı olayım?” Nero’nun gözlerinde hınzırca bir ifade vardı. “Sana söylemiştim. Kimse böyle bir şöhrete sahip olmak istemez.”

...

Cerise yatmaya giderken kendini eskisinden daha temiz hissediyordu. Elleri ve yüzü Tanrıça’nın kanıyla yıkanmış, ruhu başarmanın hazzıyla patlayacak gibi olmuştu. Mavi’yi dizlerinin kıvrımına yerleştirerek yan tarafına kıvrıldı, keyifli bir uykuya daldı ve ertesi sabah dilinde kalan tatlı otların tadıyla uyandı.

Gözleri hâlâ kapalıyken sırtını dikleştirerek gerinmeye başladı. Dirseği sıcak, sert bir göğse çarptığında sırttı, bunun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Uyanmak için kralıyla köpeğinin arasında yatmaktan daha iyi bir yer düşünemiyordu. Mavi’yi rahatsız etmemeye özen göstererek sırtüstü döndü ve Kian’a göz kırptı. Kian ona dönük yatıyordu, başını bir elinin üzerine koymuş, siyah buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Kian, fırtına misali gözlerinin etrafındaki derinin kıvrışmasına neden olan bir şekilde gülümsedi.

“Mutlu olduğunu görmeyi seviyorum,” diye fısıldadı Kian. Uzanarak onu kollarının arasına aldı. “Derslerinin iyi geçtiğini varsayabilir miyim?”

“Hem de çok iyi,” dedi Cerise yanağını göğsüne yaslayıp aralarındaki boşluğu kapatmak için ona biraz daha sokularak.

“Keşke görebilseydin. Nero’dan o kadar çok şey öğrendim ki. Ayrıca deneme yaptığım süre boyunca hiç parlamadım. Kanımdaki ateşin canlandığında parladığını, artık bunun olmaması gerektiğini öğrendim.”

“Bu rahatlatıcı.” Kian başının tepesine bir öpücük konurdu. Dokunuşu sevgi doluydu ama bundan daha fazlası, anlamlandıramadığı bir duygu da vardı. Kolları, sanki aralarından kayıp gitmesinden korkuyormuş gibi onu daha sıkı sardı. “Dün gece seni özledim.”

“Ben de seni özledim.”

“Ama ayrı geçirdiğimiz süre bana düşünme fırsatı verdi.” Kalp atışları yanağının altında gümbürdüyordu. “Bir karara vardım ve bu konuda ne düşüneceğini bilmiyorum.”

Cerise çenesini Kian’m göğsüne dayayarak ona sorgulayıcı bir bakış attı.

“Sana, bana itaat etmeni istemediğimi söyledim,” diye devam etti. “Ama bu tamamıyla doğru değil. Sana vermem gereken bir emir var.”

Cerise nefesini tuttu. Bundan hoşlanmamıştı.

“Sana,” diye devam etti sert bir sesle, “ne pahasına olursa olsun hayatını korumanı emrediyorum. Beni kurtarmak için kendini feda etmeyeceksin.”

Cerise sersemlemiş bir hâlde, söylediklerinin ciddiyetini ve bunun laneti bozmak adına ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Verdiği bu emir onu, hiçbirini tahmin edemeyeceği birçok şekilde kısıtlayabilirdi. Tanrıça’nın nasıl bir yol çizdiğini bilmiyordu. Ya Shiera onu evine çağırmayı düşünüyorsa?

Ya Kian, Daerick ve Nina’nın bebeğini kurtarmak için gereken bedel buysa? Ya da Tarikat’ı tahttan uzak tutmanın bedeli?

“Bunu yapamazsın, Kian,” dedi doğrularak. “Çok fazla insan acı çekiyor. Laneti bozmak için ne gerekiyorsa yapabilme-

liyim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama eğer Tanrıça'nın istediği canımsa—”

“Hayır,” diye sözünü kesti Kian. “Bunu alamayacak.”

“Yani bir kişiyi kurtarmak için dünyayı mı cezalandıracaksın?”

Kian ayağa kalkarak elini tuttu. “Hayatları feda etmek, kral olarak görevimin bir parçası. Çağlar boyunca savaşlarda ölenlerin sayısı bugün hayatta olanlardan fazla. Ama savaşta, teslim olmadan önce kaybedebileceklerinin her zaman bir sınırı vardır.” Cerise'in elini sıktı. “Benim sınırim sensin, Cerise. Alışılmadık derecede saf bir ruha sahipsin ve seni kurban olarak isteyecek herhangi bir Tanrı'nın yarattığı bir dünyada yaşamak istemiyorum. Teslim olmayı tercih ederim. Dünyanın batmasına izin vermeyi tercih ederim.”

Cerise başını iki yana salladı. “Buna karar vermek sana düşmez.”

“Burası benim,” diye düzeltti Kian. “Tanrıça'nız bana rahipler... ve rahibelerin üzerinde hâkimiyet kurmama izin vererek bundan emin oldu. Shiera bu gücü bana verdi. Ve sana yaşamayı emrediyorum.”

“Geri al.”

“Asla.”

“En azından ifadeni değiştir ki daha özgür olayım.”

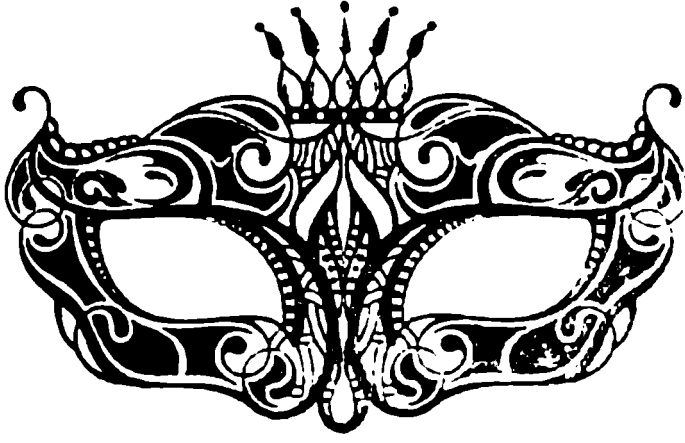
“Hayır,” dedi Kian bir kez daha. Cerise'e bu konu üzerine çok düşündüğünü, kararından dönmeyeceğini belli eden bir bakış attı.

Cerise bir süre orada oturup kucağına baktı, Kian'ın avucundaki parmakları giderek gevşedi. Verdiği karar ikisinin de beklemediği bir şekilde peşlerini bırakmayacaktı. Cerise bunu hissetti.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Kian.

Cerise elini geri çekti. “Hayır, değilsin,” dedi.

“Doğru,” diye itiraf etti Kian. “Üzgün falan değilim.”

24. BÖLÜM

Gün batımı rünleri o gün kafilayı kuzeybatıya götürmüştü ancak bir önceki günün sadece yarısı kadar bir mesafe katetmişlerdi. Cerise alacakaranlıkta zarları tekrar attığında, rünleri ertesi sabah için daha da kısa bir mesafe öngördü.

“Sadece beş tıklama,” dedi gruba dönerek. Rünleri almak için uzandı ancak rünler göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuştu. Umutlu bir nefes alarak bakışlarını Nero’ya çevirdi. “Bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?”

Nero başıyla onayladı fakat dudaklarının düz çizgisi onun heyecanını paylaşmadığını gösteriyordu. “Yarın Petros Kılıcı’na ulaşmış oluruz, muhtemelen öğleni bulmaz, tabii yol zorlayıcı olmazsa.”

“Bu güzel bir haber,” dedi Daerick. Bakışları aralarında gidip geldi. “Değil mi?”

“Öyle,” dedi Nero. “Ama...”

“Sınanacağım,” dedi Cerise. “Ama ne şekilde olacağını bilmiyorum. Gerçi pratikte imkânsız olmalı. Bin yıldır kimse Petros Kılıcı’nı görmediyse bu sınavı hiç kimsenin geçemediği açık.”

“Öyle olmak zorunda değil,” dedi Daerick. “Eskiden gün batımı rünlerinin bir efsane olduğunu düşünürdüm. Onla-

nı daha önce hiç görmemiştim ki konuştuğum hiç kimse de görmemişti. Seninle bu yolculuğa çıkmamış olsaydım, hâlâ görmemiş olacaktım. Kılıcı görmemiş olmamız ona bunca zamandır dokunulmadığı anlamına gelmez. Belki de belirdi sonra yeniden kayboldu, tıpkı rünler gibi. Birçok insan kılıcı görmeyi başarmış olabilir, bunu asla bilemeyiz.”

“Haklı,” dedi Kian. “Ayrıca Petros Kılıcı’na ulaşacak kadar zeki biri, onu saklayacak kadar da akıllıdır. Yalnızca bir aptal böylesi değerli bir şeyi ortaya çıkarıp çalınmasını kolaylaştırdı.”

General Petros sivri uçlu bir sopayla ateşi körüklerken homurdandı. “Tarihteki en yıkıcı silaha el koymak olay olmamalı.” Bakışlarını Cerise’e çevirdi. “Ama bunu hak eden biri varsa o da sensin evladım.”

“Katılıyorum,” dedi Kian. “Tapınak leydimize güveniyorum.”

Peder Padron kampın üzerine koruyucu bir büyü yaparken havaya bir enerji yayıldı. Cerise inanç konusuyla alakalı yorumunu duymayı bekleyerek bakışlarını ona çevirse de pederin söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Sadece topuklarının üzerinde döndü, akşam yemeğini yanına alarak çadırına doğru yürüdü. Belki de bir önemi yoktu ama Cerise pederin, Talep Günü’nden beri her zamankinden daha sessiz olduğunu fark etmişti. Öğleden sonraki yolculuk sırasında onu bir ya da iki kez, sanki bir değişiklik hissetmiş de tam olarak tanımlayamamış gibi kendisine göz ucuyla bakarken yakalamıştı, sanki Cerise’i inceliyordu.

Sessizliği onu huzursuz ediyordu. Peder Padron düşündüklerini saklayacak biri değildi, kırıncı olsalar bile. Özellikle kırıncı olduğunu düşündüklerini saklamazdı. Kendisinden hangi karanlık düşünceleri sakladığını merak etmektense neredeyse öğütlerini dinlemeyi tercih edecekti.

Kian ellerini çırparak onu âna geri döndürdü. “Bu gece iyi dinlenin,” dedi gruba. “Sabah tüm gücümüze ihtiyacımız olacak.”

Gölgelerin arasında kaybolurken Cerise'e göz kırptı; bu sessiz veda, sıkı bir şekilde çalışması için bir hatırlatmaydı çünkü Nero'yla bir ders daha yapmasına karar vermişlerdi.

Cerise bir önceki gece yaptığını tekrarlayarak ararot şurubu içiyormuş gibi davrandı ve sonra çadırına girerek grubun uykuya dalmasını bekledi. Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra Nero'yla buluşmak üzere karanlığa doğru süzüldü.

Yeraltı'nın taştan girişini buldular. Nero akşam saatlerini ona nasıl savunma kalkanı oluşturacağını ve nasıl saldırabileceğini öğreterek geçirdi. Cerise kendini korumayı öğrenene kadar birçok deneme yaptı ve antrenmandan sonra çadırına döndüğünde, öncekinden biraz daha özgüvenli olduğunu hissetti.

...

Ertesi sabah grup toplandı ve beş kilometre boyunca kuzeybatıya doğru yol aldılar. Petros Kılıcı'nın saklandığı yere yaklaştıkça yol, tıpkı Lanetli Tapınak'a yaklaştıklarında olduğu gibi tehlikeli bir hâl almaya başladı. Atlar toynaklarını yerde tutmakta zorlanıyorlardı. Cerise tam durmalarını ve atları bağlamalarını önermek üzereydi ki Daerick aniden eyerinde sırtını dikleştirerek bakışlarını Cerise'e çevirdi.

"Görüyorum," dedi Daerick hülyalı gözlerle.

Dehşet Cerise'in midesine bir yumru gibi oturdu. Yüzündeki bakışı daha önce de görmüştü ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Laneti zaman perdesinden sızıyor, ona evrenin sırlarını ifşa ediyor, bu süreçte onun zihnini yok ediyordu.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Cerise.

"Buradaki hava." Daerick bakışlarını önündeki boşluğa çevirerek parmaklarını sadece kendisinin görebildiği bir şeye doğru uzattı. "Parçacıklar kaygan. Büyü tutmaz." Hayret ede-

rek güldü. “Şimdi her şeyin nasıl işlediğini anlıyorum, parçacıkların doğanın güçlerini yaratmak için nasıl bir araya geldiğini de. Çok basit. Bunu daha önce nasıl görememişim?”

Cerise bakışlarını grubun diğer üyelerine çevirdi. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa herkes neler olduğunu anlamış gibi görünüyordu. Peder Padron bile kibrini bir kenara bırakarak Daerick’e acıdığını belli eden bir bakış attı.

“Lord Calatris,” diye seslendi Kian, Daerick’in omzuna dokunacak kadar yaklaşarak. “Bana kız kardeşinin adını hatırlatmanı istiyorum, hani şu uzun boylu, iri memeli, kahverengi saçlı olan. Kısrağıma onun adını vermiştim, şimdi kışına her vuruşumda ona ne diye hitap edeceğimi unutuyorum.”

İşe yaramış gibi görünüyordu. Daerick gözlerini kırpıştırarak transtan çıktı ve kaşlarını çatı.

“*Beklentilerini düşür* dersin,” diye karşılık verdi, “*çünkü annemin yarısı kadar olamam.*”

“Bu oldukça uzun bir isim,” dedi Kian. “Bir lakabı var mı?”

Daerick kaba bir el hareketi yaptı. “Bu yeterince kısa mı?”

Kian sırtarak omzuna bir kez daha vurdu. “Aramıza dönmene sevindim, dostum.”

Daerick yüzünü başka çevirdi, zihninin bulanıklaşmasından utandığı belliydi. “Büyüler burada işe yaramaz,” dedi gruba dönerek. “Yani kılıca ulaşmak için ne yaparsak yapalım, Peder Padron’un büyüğü işe yaramayacak.”

Kılıcın, onu almak için rahipler göndermiş olabilecek savaş yanlısı krallardan korunmak için saklandığı düşünülürse, bu oldukça mantıklıydı. Ancak Cerise’in tam olarak anlayamadığı, büyüğü bir şeyin bulunduğu herhangi bir yerde büyüğünün nasıl yok olabileceğiydi. Kılıcı çevreleyen bir büyü *olmalıydı*, aksi takdirde her dolunayda yeni bir yere taşınması imkânsız olurdu. Belki de doğada birden fazla büyü türü vardı ve kılıcı koruyan enerji rahiplerinkinden farklıydı. Daerick’e cevabı görüp görmediğini sormak istese de onu zaten olduğundan

daha rahatsız bir duruma sokmak istemiyordu. Belki daha sonra özel olarak sormayı deneyebilirdi.

Grup kısa bir süre daha sessizlik içinde ilerledikten sonra atları bağlamak ve yola yürüyerek devam etmek zorunda kaldı. Cerise, yükseklerle tırmanmaya başladıklarında havada kötü bir koku algıladı. Bu, gittikçe güçlenen, Mavi'nin sızlanıp patisini burnuna sürmesine neden olacak türden yabancı bir kokuydu. Kısa süre sonra bir sonraki tepeye ulaştıklarında kokunun sebebi anlaşıldı.

“Asit,” dedi Nero elini yüzünün önünde sallayarak.

On adımdan daha kısa bir mesafede, Cerise'in dibini göremeyeceği kadar derin, fokurdayan bir asit havuzu vardı. Etrafı çamurla çevrili sığlığın ortasında yeşilimsi bir tona dönüşen bir renk vardı. Boncuklar havuzdan sıçrayıp çatlamış toprağa düştüğünde tıslıyor, köpürmeye başlıyordu.

Cerise asit dolu birikintiye cesaret edebildiği kadar yaklaşıp yüzeyin altına baktı. Gözüne bir şey takıldı: Metal üzerinde güneşin parıltısı. Gözlerini kısarak bakınca cilalı çelik kabızalı, çift ağızlı bir bıçağı zar zor görebildi. Kılıç hayal ettiğinden daha küçüktü, aşağı yukarı önkolu kadardı. Görünmez bir yumrukla kavranmış gibi derinlerde asılı duruyordu.

“İşte burada,” dedi Cerise. “Petros Kılıcı.”

Kian onu asit havuzundan uzaklaştırdı. “Dikkatli ol. Beni geriyorsun.”

“Onu oradan nasıl çıkarabilirim?” diye sordu Cerise Nero'ya.

“Bunu yapabileceğini düşünmüyorum,” dedi Nero. “Bu çok kolay olurdu. Tahminde bulunacak olursam, içine girip onu alman gerekiyor derdim.”

“İçine girmek mi?” diye sordu Cerise. “Asit dolu bir havuza mı?”

Peder Padron asit havuzunun kenarında onlara katıldı ve kılıcı kavrayacakmış gibi elini uzattı. Enerjisi canlansa da hiç-

bir şey olmadı. Tekrar denedi. Gücü bir elektrik fırtınası gibiydi. Sonra aşağıdaki derinliklerden asit fokurdamaya başladı. Zaferle gülümsedi fakat ödülünü almak için elini uzattığında asit cübbesinin ön tarafına sıçrayarak yaldızlı kumaşı saniyeler içerisinde eritti. Peder sendeleyerek geri çekildi ve derisinin erimemesi için kumaş parçalarını yırtıp attı.

“Burada büyü işe yaramaz,” diye hatırlattı Daerick.

“Anladım, teşekkürler, Lord Calatris,” diye tersledi Peder Padron. “Bunu ben de görebiliyorum.”

“Peki ne yapacağız?” diye sordu General Petros.

Nero Cerise’i işaret etti. “Kılıca ulaşmak isteyen sensin, bu yüzden sınanmak zorunda olan kişi sensin. Sanırım bir adak sunarak başlamalısın.”

“Ne tür bir adak?” diye sordu Cerise.

Nero omzunu silkti. “Kan belki?”

“Kan ayini büyücülüktür,” diye uyardı Peder Padron.

“Ama sunabileceğim başka bir şey yok ki,” dedi Cerise.

Kian ona küçük bıçak uzattı. “Bir tutam saç dene.”

Cerise saçından kestiği bir tutamı asit dolu havuza attı. Birkaç dakika geçti. Hiçbir şey olmadı.

Peder Padron Mavi’ye baktıktan sonra tek kaşını kaldırarak bakışlarını Cerise’e çevirdi ve sessizce ona sunabileceği başka bir şeyi olduğunu hatırlattı.

“Olmaz,” dedi Cerise. Tanrıça Mavi’yi istiyorsa, Shiera’nın göklerden inmesi, onu Cerise’in kollarından fiziksel olarak alması gerekecekti.

“Pekâlâ,” dedi Peder Padron. “İstediğin buysa kanını sun o zaman. Ama ortaya çıkacak sonuçların acısını sen çekeceksin.”

Cerise nefesini tutarak dördüncü parmağının ucunu bıçakla delirken kanındaki ateşin görünmez kalması için dua etti. Elini asit havuzunun üzerine uzattı. Bir damla kan düşerek yüzeye çarptı.

Grup olanları izlemek için biraz daha yaklaştı.

Kaynayan şaraba damlatılan bir damla konyak gibi, Cerise'in kanı etrafındaki asidin köpürmesine neden oldu. Köpürme durana kadar güvenli bir mesafede durmak için geri çekildikten sonra bir şeyin değişip değişmediğini görmek üzere bir kez daha eğildi. Şimdi sarıya çalan asidin içinden geçen saf, temiz bir su ve onun altında kılıca inen taş bir merdiven vardı.

"Görünüşe göre adağın kabul edilmiş," dedi Nero.

Kian gözlerini kısarak havuza baktı. "Nasıl anladın?"

"Çünkü orada merdivenler var." Cerise onunla yer değiştirerek eliyle işaret etti. "Görüyor musun?"

"Gördüğüm tek şey sıvı ölüm."

"Benim de," dedi Daerick.

General Petros'la Peder Padron da başlarını iki yana salladılar. Onlar da merdivenleri göremiyorlardı. Sonra sudan bir erkek sesi yükseldi. Alçak ve netti. "İki kişi girmeli," diye emretti ses.

"İki kişi mi?" diye tekrarladı Nero, grubun geri kalanı hiçbir şey olmamış gibi havuza bakarken bakışlarını Cerise'e çevirdi.

"Bunu duyan başka biri var mı?"

"Neyi duyan?" diye sordu Kian.

Cerise ona kendisinin ve diğerlerinin duyamadığı şeyi söyledi. "Sanırım ses Nero ve benimle konuşuyordu. Sesi duyabilen tek kişiler bizdik ve bizden başka kimse merdivenleri göremiyor. Ses oraya inmemizi istiyor."

"Ama neden?" diye sordu Nero başını iki yana sallayarak. "Buraya kılıcı almak için gelmedim. Bir adakta bulunmadım. Neden içeri girmem istensin ki?"

Kian gözlerini kısarak Nero'yu inceledi. "Belki de kılıç senin hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur."

Nero geri adım atacakmış gibi gerildi ama belli ki sonra vazgeçti. "Saklayacak hiçbir şeyim yok."

"O hâlde endişelenmen için hiçbir neden yok," dedi Kian.

Cerise onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu. "Nero'nun bize rehberlik etmek için hayatını tehlikeye attığını unutmayalım."

"Kesinlikle," dedi Kian. "Özel hazinemden iki kese para karşılığında." Çenesini Nero'ya doğru uzattı. "Şimdi karşılığını alma vakti. Onunla aşağı in ama önden inen sen ol. Sen aşağıdayken ona bir şey olmadığından emin ol. Eğer sen çıkarsan ve o çıkamazsa seni böceklerin bile fark edemeyeceği kadar küçük parçalara ayırarak bu dağda bırakırım."

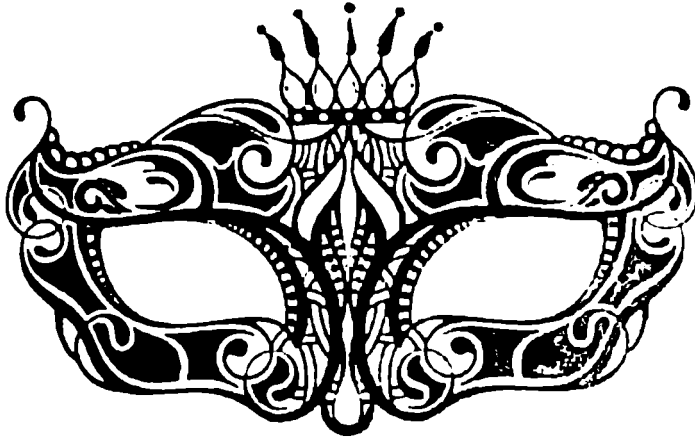
Nero'nun yüzündeki renk solsa da itiraz etmedi.

Cerise, Nero'nun önünden havuzun su dolu kenarına doğru ilerledi ve çöküp parmak ucuyla yüzeyi yokladı. Hiçbir şey, en ufak bir nem bile hissetmedi. Bir kez daha denedi, bu kez elini sıvının içine daldırdı ama su olarak gördüğü şey havadan daha somut değildi. Bacaklarını harekete geçirdi ve merdivenin sağlam olduğundan emin olmak için sandaletiyle en üst basamağa vurdu. Ayağı taşın sert yüzeyine oturduğunda ayağa kalktı.

"Önce o," diye hatırlattı Kian.

Nero yanından geçip merdivenlere yöneldi, ta ki kafası suyun altında, daha doğrusu, hiçbir yerini ıslatmayan suyun yanılsamasında kaybolana kadar.

Cerise Mavi'ye beklemesini söyleyerek bakışlarını son bir kez Kian'a çevirdi. Göz göze geldiklerinde aralarında sessiz bir konuşma geçti. Kian'ın gözleri ona kendine dikkat etmesini ve kendisine geri dönmesini emrediyor gibiydi. Cerise elinden gelenin en iyisini yapacağını gösterircesine sessizce başını salladı ve Nero'nun arkasından havuza indi.

25. BÖLÜM

Cerise yüzeyin tamamen altına inince bakışlarım yukarı kaldırdı ve kendi yansımasını gördü. Merdivenler grup için ne kadar görünmezse, grup da onun için aynı şekilde görünmezdi. Nero en alt basamakta onu bekliyordu, onun ötesindeyse görebildiği tek şey karanlıktı.

Petros Kılıcı kaybolmuştu. Her şey yok olmuştu.

“Gel,” diye seslendi Nero.

Aşağı doğru indikçe kükürt kokusu yerini daha kötü bir kokuya bıraktı, öğürme refleksini tetikleyecek kadar ağır bir kokuydu bu. Yakasını burnunun üzerine çekerek, “Bu koku da ne?” dedi.

Nero yüzünü başka bir tarafa çevirdi. “Tahmin bulunacak olursam muhtemelen bizden önce gelenlerin kokusu derdim.”

“Kılıcı almak için gelenler mi? Onlar...” *ölmüş müydü?*

Nero sesindeki korkuyu duymuş olmalıydı çünkü elini ona doğru uzattı.

Cerise hızlıca merdivenlerden inerek elini tuttu. Nero’nun eli gevşek ama sağlamdı, onunla aşağı inmek zorunda kalmış olmasına rağmen onu desteklediğini gösteriyordu.

Birlikte karanlığa bir adım attılar.

Ayakları yere basar basmaz etraflarındakiler değişti. Artık bir asit havuzunda değil, eski bir tapınağın loş duvarlarının arasındaydılar. Merdiven de değişmişti, şimdi zeminle aynı tozlu kil tuğlalardan oluşuyordu. Açıık odada hiıbir yapı görünmüyordu, en azından yarım düzine titrek duvar apliğinin aydınlattığı alanlarda. Gölgelerin gizlediği köşelerde nelerin olduğunu kim bilebilirdi ki? Diğer tek ışık kaynağı, yetişkin bir adam kadar uzun, geniş ve büyük bir taş kürsünün üzerinde yüzen Petros Kılıcı'nın kendisinden geliyordu. Görünürde kılıcı koruyan hiıbir şey yoktu ama Cerise onu öylece alabileceğini düşünmemesi gerektiğini biliyordu.

“Cesaretini kanıtla,” diye bağırdı bir ses.

Cesaret mi? Belki de her şeye rağmen kılıcı alıp hızlıca buradan uzaklaşmalıydı.

Bunu düşünmeye başlar başlamaz bir kazıma sesi dikkatini odanın gölgeli arka kısmına çekti. O taraftan uzun boylu, ince yapılı, lekeli paıavralar giymiş bir adam topallayarak onlara doğru geliyordu.

Meşale ışığında topallayarak ilerleyen adamın bir *insan olmadığını* fark etti. Bu, *yarı çürümüş bir cesetti*.

Adamdan yayılan dehşetle olduğu yerde donup kaldı. Daha önce hiı bu kadar acayip bir şey görmemişti. Siyah saı tutamları kafa derisinden yukarı doğru çıkıyordu. Başı tuhaf bir aııyla yana eğilmişti ve yüzü yok gibiydi. Gözleri ve dudakları yoktu, derisi kokuşmuş bir dantel parıası gibi   r m şt . Burnunun sadece yarısı kalmıştı ve Cerise'in kokusunu almak için havayı kokladığında titriyordu. Cerise ayaklarını savunma pozisyonuna getirerek Nero'nun ona öğrettiklerini uyguladı. Enerjisini toplayarak önünde bir kalkan oluşturdu. Ama statik duvar oluştuktan kısa bir süre sonra dağıldı. Büyü tutmayacaktı, tıpkı Daerick'in söylediği gibi.

Onları koruyacak hiıbir şey yoktu.

Geri  ekilerek Nero'ya çarptı. Kürsüye kadar hızla geri çekildiler.

Sonra sunağın arkasından ikinci bir ceset daha çıktı.

Bu adamın iki gözü de vardı ama içlerinden ışık gelmiyordu. O da başını tıpkı diğeri gibi onlara doğru eğdi ve bunu yaptığı sırada, uzun zaman önce boğazının kesildiği yerdeki boşluk genişledi.

Cerise dehşete kapıldı ve tökezleyerek bir adım geriledi. Koku çok ağırdı. Burnunu kapatmayı denedi ama avucunda beliren ağır bir şey onu aşağıya çekti. Eline baktığında Petros Kılıcı'nı tuttuğunu gördü. Şaşkınlık içinde, kılıcın az önce havada süzüldüğü kürsüye baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Görünüşe göre elindeki gerçektir. Nero'yla göz göze geldiklerinde bir sonraki hamlelerine karar verdiler.

Kılıcı gruba ulaştırmak için merdivenlere doğru koştular.

Tapınak ne yapmak istediklerini anlamış gibi, onları içeri hapsetmek için bir duvar ördü. Duvar zeminden o kadar hızlı yükseliyordu ki yetişemediler. Ayakkabıları kaydı ve büyük bir gümbürtüyle duvara çarptılar. Darbe Cerise'in tutuşunu gevşetti ama kılıcın kabzası yere düşmek yerine olduğu yerde sabit kaldı. Parmaklarını aralayarak elini salladı. Kılıç avuç içine yapışmıştı.

"Yapışmış," dedi kılıcı uzaklaştırmaya çalışarak

"Kullan onu o zaman." Nero havayı koklayarak onlara doğru ilerleyen cesedi işaret etti. "Adamın kalbini del. Kılıç bu şekilde öldürmek için tasarlandı."

"Ama o zaten ölü."

"Kimin umurunda?" Nero adamı arkadan yakalamak için etrafında dönerken bağırdı. "Sapla şu şeyi işte!" Cesedin kollarını arkasına sabitledi. "Şimdi!"

Cerise ileriye doğru atıldı ama ceset dişlerini göstererek ona doğru hamle yapınca anında geri çekildi. Cesedin ağzından yayılan çürük kokusu mide bulandırıcıydı. Cerise korkuyla eğilerek kılıcı adamın kalbine doğrulttu ama adam Nero'nun kollarında kıpırdanmaya devam etti.

“Kıpırdatma,” diye bağırdı Cerise adamın gırtlaktan gelen hırıltıları arasında.

Zorlanmaktan Nero’nun yüzü kızarmaya başlamıştı. “O görüldüğünden çok daha...”

Sesi canlılığını yitirirken bakışlarını arkasına çevirdi. İkinci ceset kürsünün üzerine tırmanmış, ayaklarını sürüyerek onlara doğru geliyordu. “Acele et!”

Cerise gözlerini kapadı, kılıcı adamın göğsüne olabildiğince sert bir şekilde sapladı. Adamın kaburgaları kırıldı ama kılıç bedenine saplı kaldı ve ileri geri savrulurken Cerise’in kolu sarsıldı. Cerise kılıcı geriye doğru çekmeye çalışırken cesedi de kendine doğru çekerek Nero’nun tökezlemesine neden oldu.

“Göğsünden değil!” diye bağırdı Nero arkasına bakarken. “Hiç kimseyi göğsünden bıçaklayamazsın! Kılıcın kaburgalarının arasında sıkışıp kalabilir.”

“Bunu şimdi mi söylüyorsun!”

“Şuraya sapla,” dedi bir kolunu cesedin etrafında tutarken diğeriyle karnının üst kısmını işaret ederek. “Göğüs kafesinin altına sapla ve yukarı doğru it. Kalbi aşağıdan del.”

Ceset bir elini kurtarıp Cerise’in saçlarını kendi eline doladıktan sonra yüzünü kılıca doğru itmesi için birkaç saniye yetti. Cerise nefesini tuttu ve kılıcı çekip çıkardı. Sonra hiç düşünmeden kılıcı adamın kaburgalarına öyle bir kuvvetle sapladı ki darbesi adamın soğuk, ıslak ve yarı çürümüş bedenini sarstı.

Adam gevşedi.

Parmakları Cerise’in saçlarını hıraaktı. Kılıcı göğsünden çıkarmak, oraya saptırmaktan daha zevkli olmasa da ikinci ceset yaklaşırken bunu düşünecek zaman yoktu. Cerise kılıcı çekip çıkardı ve koluna bulaşan çürümüş kana bakmamaya çalıştı.

Nero onu zapt etmek için diğer adamın arkasından dolandı. Artık ne yapması gerektiğini bildiğinden, Cerise’in ikinci adamı öldürmesi uzun sürmemişti. Birkaç dakika sonra kılıcı

başka bir göğüs boşluğundan çıkarmış, bir zamanlar kim olduklarına dair ipuçları bulmak için incelemeye başlama dürtüsüne direnmeye çalışıyordu. Bilmek istemiyordu.

Aniden kolu dışarı doğru savruldu ve kılıç avucundan ayrılarak kürsüye doğru süzölmeye başladı, sanki hiç kullanılmamış gibi kusursuzca parlıyordu. Cerise arkasına baktığında duvarın hâlâ orada olduğunu gördü.

Görünüşe göre işleri hâlâ bitmemişti.

“Hak ettiğini kanıtla,” dedi bir ses.

Cerise tam zamanında dönerek Nero’nun bedeninin yerden yükseldiğini gördü. Bilinmeyen bir güç onu kürsüye doğru taşıırken kolları ve bacaklarını havada savurdu, sonra güç onu sırtüstü yere çarptı. Ardından dört deri kayış belirdi ve elleriyle ayak bileklerine dolandı. Cerise’in ona doğru koştuğu süre zarfında Nero sunağa o kadar sıkı bir şekilde bağlanmıştı ki elleri kızarıp şişmeye başlamıştı.

Cerise kayışları nafile yere çekistirmeye çalıştı, ne yapacağına dair bir işaret bulmak için bakışlarını kürsüye çevirdi. Cevap, taş Nero’nun altında canlamp hemen hemen bir parmak ucu genişliğinde oyulmuş kanallardan oluşan bir ağı aydınlatığında geldi. Minyatür kanallar bileklerinden başlıyor, kürsünün kenarlarından aşağı doğru uzanıyordu. Kanalların içindeki pas rengi lekeler bir zamanlar oradan ne aktığını açıkça gösteriyordu.

Cerise tapınağın ne istediğini biliyordu.

Nero’nun boğazı düğümlendi. O da biliyordu. “Kan. Bu yüzden buraya ikimizin birden inmesi gerekiyordu. Böylece ikimizden biri...”

Fedakârlık.

Sesli bir şekilde dile getirilmeyen kelime aralarında çınladı.

Cerise omzunun üzerinden yerde yatan cesetlere baktı. Ölü adamlar kurban edilmişti. Biri onları önemli bir amaç uğ-

runa kılıcı almak için öldürmüştü. Hayatta kalanların bu katliamı yararlı bulup bulmadıklarını, kılıcın masum insanların öldürülmesini haklı çıkaracak kadar hayat kurtarıp kurtarmadığını merak etti.

Kılıç dikkatini başka yöne çekmek istercesine vızıltıya benzer bir ses çıkardı. Bir şekilde onun dokunuşunu bir kez daha hissetmek istediğini anladı, parmak uçlarında durarak onu bulunduğu yerden aldı. Bu kez kılıcın kabzasmı hareket ettirmekte özgürdü, o yüzden kılıcı Nero'nun omzunun yanına koydu.

Nero bakışlarını önce kılıca sonra Cerise'e çevirdi.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi Cerise, kendisinden şüphe etmesine biraz içerlemişti. "Kılıç için Mavi'yi feda etmeye hazır değilken, seni soğukkanlılıkla öldürebileceğimi düşünmene sebep olan nedir?"

"Başka seçeneğin olmayabilir," dedi Nero.

"Her zaman başka bir seçenek vardır."

"Evet," dedi Nero kasvetli bir sesle. "Ya ben ölürüm ve sen yaşarsın ya da birlikte ölürüz. Teknik olarak bu bir seçim ve beni kurtarmak seçeneklerden biri gibi görünmüyor."

Onu susturdu ve etrafında bir daire çizerek dönerken başka bir çıkış yolu aradı, belki gizli bir duvar ya da bir tuzak kapısı bulabilirdi.

"Shiera bunu istiyor olamaz," diye mırıldandı. "Bir cana kıymak doğru değil."

"Shiera'nın bir yarısı karanlık," diye hatırlattı Nero. "Verdiği kadar can alır."

Cerise bunu mantıken biliyordu ama kalbi karşı çıkıyordu.

"Burada uzun süre dayanamayız," diye devam etti Nero. O sırada görünmez bir yaratık bir tür tırmalama sesi çıkarınca bakışlarını köşeye çevirdi. "En iyi ihtimalle susuzluktan öleceğiz. Büyük olasılıkla, bu gerçekleşmeden önce diğer ölümler tarafından parçalara ayrılacağız."

“Kılıç bende,” dedi Cerise. “Bize yaklaşan herkesi öldürebilirim.”

“Peki ya hayata dönmeye devam ederlerse?”

“Konuşmayı kes de düşüneyim.”

“Beni dinle,” dedi Nero, Cerise onu bir kez daha susturduğunda aynı şeyi tekrarladı. “Yapabiliyorken bunu sana söylemem gerek.”

“İyi. Acele et.”

Buradan sağ çıkamazsam şehre dön ve Ronus’u sor,” dedi. “O benim amcam. Ona güvenebilirsin. Bana olanları anlat ki merak etmesin.”

Cerise bedenine hücum eden korkuyu hissederek kollarını kendine doladı. Nero’nun ölümü kabullenmiş olmasını duymak istemiyordu. Hiç kimse bu korkunç yerde ölmeyi hak etmiyordu, en azından o hak etmiyordu. Kian, Nero’nun her şeyi para için yaptığını düşünmekle yanılıyordu. Şu anda bile, bir kurban sunağına bağlı olduğu hâlde, Nero onun güvenliğini kendi canından daha çok önemsiyordu. Kılıç bu kadar cesur birinin kanını neden akıtmak istiyordu ki? Petros hanedanının bu kılıcı Tanrıça’yı öldürmek için dövdüğünü bilse de bu kadar kötülükle dolu olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Ne olursa olsun, kendini suçlama,” dedi Nero. “Öyle ya da böyle, benim yolum burada sona erecek. Seninki de sona ermek zorunda değil.”

“Tek bir yol var,” dedi Cerise. “Ve ikimiz de aynısını yapacağız. Ya buradan birlikte çıkacağız ya da birlikte öleceğiz.”

“Aptallık etme. Kendini kurt–”

Tapınağın duvarları havayı tozla dolduracak kadar sert bir şekilde sarsılırken derin bir gümbürtü sözünü kesti. Petros Kılıcı kürsünün kenarına doğru hareket etti. Cerise onu yere düşmeden yakalasa da kılıcın kabzasını kavradığı anda büyük taş duvarlardan bir dizi çatırtı gelmeye başladı, tuğla-

lar birbirinden ayrılmıştı ve odanın içine su püskürtüyorlardı. Muazzam basınç çatlakların genişlemesine yol açarak suyun hızla içeri dolup yerde yatan çürük bedenlerin sürüklenmesine neden oldu.

Cerise saniyeler içerisinde ayak bileklerine kadar suya gömüldü.

Tapmak onu zorluyordu.

“Yap şunu,” dedi Nero kürsünün kenarından yükselen suya bakarken. Deri kayışları faydasızca çekiştirdi. “Öldür beni! Boğulmaktansa kan kaybından ölmeyi tercih ederim!”

Petros Kılıcı, Nero’ya istediği hızlı ölümü vermesi için onu zorluyormuş gibi ısınmaya başladı. Su dizlerine ulaşmıştı. Elleri titriyordu. Çıkış yolu yoktu ve deneyecek başka hiçbir şey kalmamıştı. Nero’yu öldürmezse ikisi de boğularak ölecekti.

Kian’m, hayatını ne pahasına olursa olsun koruma emrini düşündü. Tapınağın içinde büyü olmaması, onun itaat bağı-nı bozmuş olmalıydı çünkü özgür iradeye sahipti. Ama Kian’ı, Mavi’yi, annesini, babasını, Nina’yı, onu özleyecek tüm insan-ları, laneti bozacak kadar uzun süre hayatta kalamazsa mah-volacak tüm hayatları düşündüğünde, Nero’ya hak vermeye başladı. İkisinin de ölmesinin ne anlamı vardı?

Gizlice bakışlarını ona çevirdi. Nero onu şaşırtıcı bir sa-kinlikle izliyordu. Başıyla onayladı. “Hadi,” dedi. “Henüz far-kında olmasan da kaderinde bundan çok daha fazlası var. Sa-nırım benim görevim seni buraya getirmektir. Benim savaşım burada bitti ama seninki bitmedi. O yüzden bitir işimi. Çabuk ol. İstedğim tek şey bu.”

Cerise parmaklarını kabzanın etrafında sıkı. İçinden bir ses ona bir canın dünyayı kurtarmak için küçük bir bedel ol-duğunu söyledi. Su kalçalarına ulaştığında iki eliyle kılıcı ha-vaya kaldırdı. Nero gözlerini kapattı. Cerise ona yakın duran bileğine odaklanarak kılıcını indirdi.

Et yerine, güçlü bir bağı kesti. Nero’nun kalbi duracak

gibi diğerlerini de teker teker kesti. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Doğrulup ellerine baktı.

“Bu benim sınıırım,” dedi Cerise.

“Ne?”

“Ne kadar kaybetmeye hazır olduğuma dair sınıırım,” dedi Cerise. Kian’ın ona daha önce, teslim olmadan önceki sınırıyla ilgili söylediği sözleri şimdi anlamıştı. “Tanrıça kalbimde ne olduğunu biliyor. Kılıcı neden istediğimi biliyor. Kötülüğün kefareтини ödemek için benden kötü bir şey yapmamı isteyeceğini düşünmüyorum. Ama eğer yanılıyorsam varsın öyle olsun.”

Nero alnını sıkarak, “Aklını mı kaybettin sen?” diye bağırdı.

“Belki,” dedi Cerise. “Ama ruhumu kaybetmedim.”

Giderek yükselen sudan kaçmak için Nero’nun yanındaki taş kürsüye tırmandı. Uzanarak Petros Kılıcı’nı olması gereken yere geri koydu. Parlayarak havada huzurla süzülüyordu. Artık ona ihtiyacı olmayacağını düşünüyordu.

Bir kolunu Nero’nunkinin içinden geçirdi. Anlamlı bir şey söylemesi gerektiğini hissetse de korkusu suyla birlikte yükseliyordu, yapabildiği tek şey titremekti. Nero da su ağzına ulaşmadan hemen öncesine kadar tek kelime etmedi. Aldığı son nefesi Cerise’e aptal demek için kullandı.

Cerise’se son nefesini gülmek için kullandı.

26. BÖLÜM

Sel onları yuttu. Sonrasıysa sadece karanlıktan, basınçtan ve her şeyi tüketen nefes alma ihtiyacından oluşuyordu. Çok geçmeden Nero'yu gözden kaybetti. Akıntı vücudunu yönünü kaybettirecek şekilde oradan oraya savurdu. Ağız açıldı ve suyla doldu. Düştüğünü hissettikten sonra bildiği tek şey, güneş ışığının göz kapaklarını delip geçtiği ve ciğerlerindeki son havayı da boşaltarak sertçe yere çarptığı oldu.

Nefes almaya çalışırken ciğerlerine dolan suyu boşaltmak için elleri ve dizlerinin üstüne yuvarlandı. Kükürt kokusunu alıp gözlerini açtığında, ıslak ellerinin altında çamura dönüşen toprağı görene kadar nerede olduğunu anlayamadı. Nero sağında yatıyor, ciğerlerindeki suyu boşaltmaya çalışıyordu. Solunda Mavi yüzünü yalarken, Kian dizlerinin üzerine çökmüş saçlarını düzeltiyordu. Kian bunu yaptığı sırada ona duyularının sınırlarını zorlayan sorular soruyordu. Şokun etkisi geçip beynine oksijen gitmeye başladığında, dizine sert bir şeyin değdiğini hissetti. Yana kaydığında dizine degen şeyin bir çelik parçası olduğunu gördü.

Petros Kılıcı.

Kılıcı kabzasından tutup kaldırdı ve en az onun kadar şaşkın görünen Nero'yla baktı. Peki sınavda başarısız olduysa,

nasıl hayatta kalmış ve kılıçla geri dönmeyi başarmışlardı? Onu hak ettiğini kanıtlayamamıştı ki.

Tabii eğer...

Tabii eğer fedakârlık farklı şekilde, geçmek için başarısız olunması gereken türden bir zorlukla sınanmamışsa. Düşündükçe mantıklı gelmeye başladı. Bir insanın dürüstlüğüne ölçmenin, kılıç karşılığında kanını feda etmesini istemekten daha iyi bir yolu olabilir miydi? Kılıcı yanlış nedenlerle, güç ya da açgözlülük için arayanlar, onu elde etmek için masum bir adamın canına kıymaktan çekinmezlerdi. Daha saf bir ruha sahip olanlarsa direnirdi.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Aptallığım kazandı!”

Nero sırt üstü yatarak bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. “Bunun için sana teşekkür edeceğim hiç aklıma gelmezdi.”

“Hâlâ etmedin,” diye belirtti Cerise.

“Teşekkür ederim.”

Kian’ın bakışları ikisinin arasında gidip geldi. “Heyecan verici hikâyenizi bizimle de paylaşmak ister misiniz?”

“Evet,” dedi Daerick. “Aptallığınızı duymak istiyorum.”

“Ben de,” dedi General Petros.

“Önce aşağı patıkaya dönmemizi öneririm,” dedi Peder Padron dalgın bir sesle, gözleri inanamamazlıkla irileşmiş, bakışlarını kılıca sabitlemişti. “Burada bizi koruyamam.”

“Elbette,” dedi Kian. Cerise’in yanağını okşayarak, “Yürü-yebilecek misin?” diye sordu.

Cerise başıyla onayladıktan sonra ayağa kalkmasına yardımcı olmasına izin verdi. Fiziksel yorgunluktan çok, ölümden kurtulmuş olmanın verdiği heyecandan dizleri titriyordu. Kılıcı güneş ışığında inceledi, cilalı çeliğini sağa sola çevirerek parlak yüzeyine hayranlıkla baktı. Kılıç gün ışığında o kadar şeytani görünmese de verebileceği zararı hafife almaması gerektiğini biliyordu. Tıpkı yolculuklarının başında Nero’ya söz

verdiği gibi, kılıca uygun bir kılıf yapması ve onu her zaman yanında tutması gerekecekti.

Nero sanki onun düşüncelerini paylaşıyormuş gibi, “Ettiğin yemini hatırla,” dedi.

“Unutmadım,” dedi Cerise.

Nero dikkatini krala çevirdi. “Benim görevim sizi kılıca götürmektir. Artık sizde olduğuna göre, aldığım parayı hak etmediğimi söyleyemezsin.”

“İyi iş çıkardın,” dedi Kian.

“O zaman yollarımız burada ayrılıyor demektir.” Nero atların bağlı olduğu çalılıkları işaret etti. “Dağdan aşağı inen yol, buraya gelirken kullandığımız yolla aynı. İzlerimiz takip etmekte zorlanmazsınız.”

“Bizimle gelmiyor musun?” diye sordu Cerise.

“Yolu kolaylıkla bulabilirsiniz,” dedi Nero. “Artık sana rehberlik etmeme gerek yok ama gelecekte bana ihtiyacın olursa beni nerede bulabileceğini biliyorsun.”

Cerise başını aşağı yukarı salladı.

Nero, sanki kaderlerinde tekrar bir araya gelmek varmışçasına, “Hoşça kal... *şimdilik*,” dedi.

“Şimdilik hoşça kal,” diye karşılık verdi Cerise çünkü onu bir kez daha göreceğine inanıyordu.

...

“Tapınak leydim,” diye seslendi Kian atlarına dönüp dağdan aşağıya doğru yavaş ve temkinli bir şekilde inmeye başladıklarında. Tek sıra hâlinde ilerliyorlardı; General Petros gruba liderlik ediyordu, onu Peder Padron, Daerick, Cerise ve Mavi izliyordu. Kian ise kafilenin en arkasındaydı. “Bir asit havuzuna indikten sonra gökyüzünden nasıl düştüğünü açıklamamanın vakti geldi.”

“Evet, dinliyoruz,” dedi Daerick omzunun üzerinden. “Bu çok etkileyiciydi ve ben kolay kolay etkilenmem.”

Cerise karşılaştığı zorluklarla nasıl beceriksizce yüzleştiğini hatırladığında kahkaha attı. Çürümekte olan bir ceset tarafından kolu göğsüne saplanmış hâlde ileri geri savruluşunu izleselerdi, kimsenin etkilenmeyeceğinden emindi. Gruba neler olduğunu anlatırken özellikle ikinci denemeye odaklandı. Nero’nun kendini feda etmeyi teklif ettiğini bilmelerini istiyordu. Gerçi bu pek bir etki yaratmadı. Hikâyesini bitirdiğinde, Peder Padron her zamanki gibi sıkılmış bir ifadeyle önündeki yola bakıyordu. Daerick küçük tırnağını çiğneyerek uzaklara baktı. Kian’ın alnında bir endişe izi belirirken, General Petros ona öyle sert baktı ki çenesindeki gamze ortaya çıktı.

“Ben olsam onu öldürürdüm,” diye homurdandı general. “Ama onu sevdiğimi bil.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Cerise. “Hiç kimse bu durumla karşı karşıya gelene kadar ne yapacağını bilemez. Sen de orada olsaydın ve onun yüzündeki ifadeyi görseydin–”

“Ölmüş olurdu,” dedi general araya girerek.

“Aslında ikiniz de ölmüş olurdunuz,” dedi Cerise. “Bu bir merhamet sınavıydı.”

General kendi yüzünü işaret etti, güneşten o kadar kızarmıştı ki teni neredeyse kafasındaki alev dövmeleriyle eşleşiyordu. “Bu merhametin yüzüne benziyor mu, evladım?”

Cerise ona yalan söylemek istemediğinden omuz silkerek karşılık verdi.

“Benim için bir şeyi açıklığa kavuştur,” dedi Kian. “Nero’nun hayatını alarak kendi hayatını koruyabileceğini biliyor muydun?”

Cerise yüzünü ona döndü. Onun aslında ne sormaya çalıştığını anlamıştı. Ne pahasına olursa olsun hayatta kalma emrine nasıl karşı gelebildiğini öğrenmek istiyordu. “Büyülerin bir etkisi yoktu, unuttun mu?” diye hatırlattı Cerise. “Büyü kuralları farklıydı.”

“Yani orada öylece ölecek miydin?” diye sordu Kian kaşlarını çatarak. “Kaybının yasını tutmamız için bizi geride bırakacaktın, öyle mi? Hayatından vazgeçip o sefil yerde boğulmaya karar verdiğinde bizi hiç düşünmedin mi?”

“Ama boğulmadım,” diye hatırlattı Cerise. “Güvendeyim ve tek parçayım... ve bin yıl sonra Petros Kılıcı’na sahip olan ilk kişiyim.”

“Bildiğimiz kadarıyla,” diye araya girdi Daerick.

“Bildiğimiz kadarıyla,” diye kabul etti Cerise. “Ama farklı bir şey yapsaydım, yani kendi hayatımı kurtarmak için Nero’yu öldürseydim hepimizin hayatını mahvetmiş olurum. Ben ölmüş olurum, Nero ölmüş olurdu ve Petros Kılıcı’m almayı başaramazdık. Ben doğru olanı yaptım, beni sana geri getireni seçtim.”

“Ama o zaman bunu bilmiyordun,” diye karşı çıktı Kian. “Sular boynuna ulaştığında, seni kurtaracak tek kararı verdiğinden haberin yoktu. Tam aksine. Boğulacağına inanmak için her türlü nedenin vardı.” Sesindeki acıdan sanki ona olan güvenine ihanet ettiğini hissediyordu. “Bu dünyadan ayrılma konusunda çok hevesli görünüyorsun. Bu beni endişeleniyor.”

Duyguları karmakarışık. Kian’ın acı çektiğini görmekten nefret ediyordu. Kian’ın acısı, onun acısıydı. Fakat acısının nedenini anlasa da küçük bir parçası onu kaybetme korkusunun zaferini gölgelemesine izin verdiği için ona kızdı. Çoğu insanın bir ömür boyu başarabileceğinden çok daha önemli bir şeyi bir günde başarmıştı. Bunu içgüdülerine güvenerek başarmıştı. Erkeklerin emirlerini değil, kalbinin sesini dinlemişti. O emirler onu canından edebilirdi. Hayatta kalmayı başardığı için kendisine teşekkür etmeliydi, bunun için övgü istemek acınasıydı belki ama yine de yaptı.

“Benden kendime inanmamı istemiştin,” diye hatırlattı Cerise. “Ben de dediğini yaptım ve beni kurtaran da bu oldu. Ölmeye hevesli değilim. Yaşamak istiyorum. Ama saf bir ruha

sahip olduğum için beni övüp, sonra cinayet işlemeyi reddet-
tim diye eleştirmen adil değil.”

Kian alçak sesle homurdandı.

“Sence de öyle değil mi?” diye sordu Cerise. Anlatmaya
çalıştıklarını anlamasını istiyordu.

“Pekâlâ, evet,” dedi Kian. “Haklısın. Empati yeteneğin se-
ninle ilgili en sevdiğim şey. Tam olarak olduğun kişi olduğun
için seni suçlamamalıydım. İyi iş çıkardın, Cerise.”

“Olağanüstü bir iş çıkardın,” diye ekledi Daerick. “Seninle
gurur duyuyoruz.”

“Teşekkür ederim.” Cerise bir süre eyerinde oturduktan
sonra Kian’a döndü. “Lütfen benim için endişelenmemeye ça-
lış,” dedi işe yarar umuduyla. Bir âşığın ilk işi endişelenmek
gibi görünüyordu. Kian’ın neşesini geri getirmek için, “Sen-
den daha uzun yaşamaya niyetim var,” dedi.

Kian duygusuzca güldü. “İlk doğan bir Mortara’dan daha
uzun yaşamak başarı sayılmaz. Hiçbirimiz yirmi birinci yaş
günümüzden sonra hayatta kalamadık. Ama ne demek iste-
diğini anlıyorum.” Sesini sadece onun duyabileceği kadar al-
çalttı. “Sana hâlâ kendi canını korumanı emrediyorum ama
cinayeti zorunluluklar listesinden çıkarmaya hazırım. Mecbur
kalmadığın sürece, masum birinin canını almak dışında, ken-
dini korumak için ne gerekiyorsa yapmanı emrediyorum.”

Cerise iç geçirdi. Kian’m ona teşekkür etmesini bekleme-
diğini umuyordu. Ondan bu emri tamamen ortadan kaldırma-
sını istemişti.

Daerick ona bakıp sırtarak, “Hallolduğuna sevindim,”
dedi. “Annemle babamın kavga ettiğini görmekten nefret edi-
yorum. Şimdi Petros Kılıcı’yla ne yapacağımızı konuşalım.”

Kılıç konusu açıldığında Cerise, General Petros’un eski
sırt çantasından yaptığı derme çatma bir kılıfla vücuduna bağ-
ladığı kılıcın ağırlığını hissetti. Silahın kendisi bir tüy kadar
hafifti. Omuzlarına ağır gelen şey, zaman dolmadan önce onu

kullanma aciliyetiydi. Daerick'in Talep Günü ve Kian'ın yirmi birinci yaş günü hızla yaklaşırken, dağdan aşağıya doğru dört-nala koşma düşüncesinden vazgeçmeliydi. Ayini tamamlamak için Cole Solon'un kanına ihtiyacı olmamasını diledi. Saray hiç bu kadar uzak görünmemişti.

"Bence bir tören yapmalıyız," dedi Cerise. "Güzel bir tören. Büyük İhanet için ondan af dilediğimizde Tanrıça'yı onurlandıracak görkemli bir şey."

Daerick kaşlarını çattı. "Bunu yapmak zorunda mıyız? Zaten kısıtlı zamanımız var. Atları ahıra koyar koymaz işe başlayacağımızı umuyordum."

"Ahırda mı?" diye sordu Cerise.

"Yani belki ahırda değil," dedi. "Ama bir tören planlamak için beklememeliyiz. Ya işe yaramazsa? Denemeye devam etmek için kendimize bol bol zaman tanınmalıyız."

Önerisinde yanlış bir şeyler vardı. Nerdeyse utanç verici bir şeyler. "Bunu bir düşün," dedi Cerise. "Şimdiye kadarki tüm sınavlarımız sadık, cesur ve değerli olduğumuzu kanıtlamak içindi. Peki sürecin en önemli kısmını aceleye getirmekle nasıl bir mesaj vermiş oluruz? Tanrıça korktuğumuzu düşünecektir."

"Korkmuyor muyuz ki?" diye sordu Daerick.

"Tabii ki korkuyoruz ama korkuyla hareket edemeyiz," dedi Cerise. "Tanrıça zayıflığa saygı duymaz. Güçlü olmalıyız. İçgüdülerim bana bir törene ihtiyacımız olduğunu söylüyor."

Kian Daerick'e, "İçgüdülerini şimdiye kadar yanıltmadı," dedi.

"Kızı dinleyin," diye ekledi General Petros.

Daerick bir küfür mırıldandı. "Pekâlâ. Bir tören düzenleyeceğiz ve bunu bir ahırda yapmayacağız."

"Ahırda yapmayacağız," dedi Cerise. "Kutsal bir yerde yapılmalı. Belki sarayın mabedinde," diyerek Peder Padron'a seslendi, "tabii Majesteleri izin verirse."

Peder Padron başını aşağı yukarı sallayarak sözsüz bir şekilde izin verdi. Sessizliği Cerise'i her zamankinden daha fazla tedirgin ediyordu. Adam onun hayatından tamamen çekilmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Cerise pederi dikkatle izlemeye devam ederken. "Bir duayla başlamalıyız, sonra her hanedanın Büyük İhanet'teki rolünü anlatmak mantıklı olacaktır. Bu şekilde dördünüz de Tanrıça'dan atalarınızın günahlarını bağışlamasını isteyebilirsiniz."

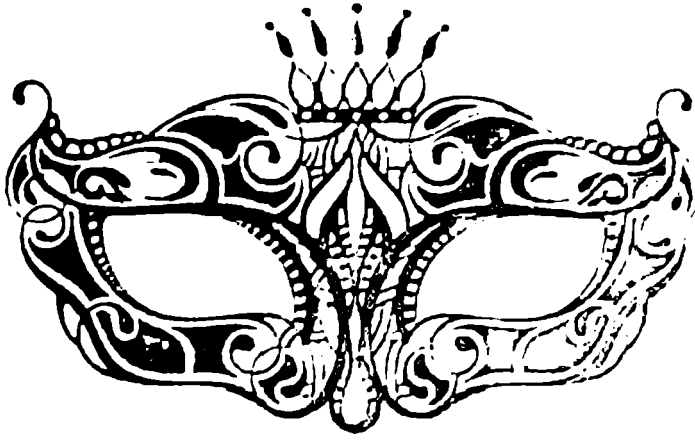
"Dördünüz mü?" Peder Padron omzunun üzerinden ona baktı. "Sen ayine katılmıyor musun?"

Ona gerçeği söyleyemezdi. Neyse ki Cole'un neden Solon Hanesi'ni temsil etmesi gerektiğine dair bir mazeret düşünmüştü. "Ben Majesteleri, Lord Calatris ve General Petros gibi bir ilk doğan değilim. Cole'un hanemiz için daha iyi bir temsilci olacağı fikrindeyim. Bana gelince, Tanrıça rünleri ve kılıcı bana emanet ettiği için töreni düzenlemeyi umuyordum." Ardından, "Siz ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?" diye eklemek zorunda kaldı.

Peder Padron bir omzunu kaldırarak bakışlarını önündeki yola çevirdi. "Sanırım bu da kulağa diğer her şey kadar mantıklı geliyor. Nasıl istersen öyle yap, Cerise."

Dehşet midesine bir yumru gibi oturdu. Sessizliği bir şeydi ama kontrolü ona bırakması bambaşka bir şeydi. O Tarikat'ın başrahibiydi. Bu rolün getirdiği ilgiden hoşlanıyordu. Ve dahası, töreni düzenleyen kişi potansiyel olarak sonuca yön verebilirdi. Eğer gerçekten tahta göz diktiyse, soyluların sonsuz acılar çekerek kefareti ödemelerini istiyorsa ya da ayinin başarısız olması kendi çıkarına olacaksa ayini sabote etmek için bile olsa bir şekilde katılmakta ısrar etmeliydi.

Peder Padron'un ilgisizliği Cerise'in kürek kemiklerinin arasına bir kulunç gibi yerleşti. Ya onun bilmediği bir şey biliyorsa?

27. BÖLÜM

Grup yolculuklarına iki gün daha devam etti ve daha önce terk ettikleri erzak arabasına ulaşana kadar dağdan aşağıya doğru kendi izlerini takip etti. Yulafın yarısı ve işlenmiş yağın tamamı çöl yaratıkları tarafından silip süpürülmüştü ancak at yemi çuvallarına ve bitki çayı torbalarına neredeyse hiç dokunmadıkları için minnettarlardı. Önlerinde geniş ve düz bir patika varken arabayı Daerick'in kısırağına bağladılar, sonrasında yolculuklarına üç gün daha devam ettiler.

Cerise her geceyi Mavi'yle birlikte çadırında geçiriyor, Kian'ın arkadaşlığını ve dokunuşlarını özliyordu. Her ne kadar onu gölgelere kadar takip edebilse de kılıcı koruyacağına yemin etmişti ve bunu yapmak için fiziksel bedeninin içinde kalması gerekiyordu. Tabii bu, onunla vakit geçirmenin yollarını aramasına engel değildi. Her kamp kurduklarında, Nero'nun ona gösterdiği gibi Yeraltı'na açılan bir taş levha aradı. Sonunda bir tane bulmasının ertesi sabahı, gün doğarken Kian'a keten bir pantolon aldı ve onu kamptan uzaklaştırdıktan sonra onları Yeraltı mağaralarına götürmek için kanını kullandı.

Kian transferden dolayı kesilen nefesi yüzünden dizlerinin üzerine çöktü. Nefes alışverişini düzenledikten sonra merakla parlayan duvarlar ve yosun kaplı zemine baktı. "Çok iyi tarif etmişsin," dedi Kian. "Buranın bin yıldır burada olduğuna

hâlâ inanamıyorum. Burası, kimsenin bilmediği bambaşka bir âlem.”

Bu duyguyu anlıyordu. *Umbra sangi* sır saklamada iyiydi.

“Burada zaman ne kadar yavaş geçiyor?” diye sordu.

“Aşağıda saatler, yukarıda anlar gibidir.”

Kian’ın etrafını incelemesini sabırla beklerken kendine bunu hatırlattı. Uzun zamandır onu mağaraya getirmenin, serin, yosun kaplı zemine uzanıp onu tekrar içinde hissetmenin hayalini kurmuştu. Şimdi pantolonunu indirmemek için elinden gelen tek şey orada öylece durmaktı. Petros Kılıcı’nı üzerinden çıkararak yere bıraktı.

“O zaman burada istediğimiz kadar kalabilir miyiz?” diye sordu Kian.

Cerise başıyla onayladı. Bunun üzerine Kian düşüncelerini okur gibi oldu. Gözlerinde muzip bir ifade belirirken sırttı. “Zamanımızı nasıl geçirmemizi istersiniz, tapınak leydim?”

“Hiç sormayacaksın sandım,” dedi Cerise ellerini Kian’ın çıplak göğsünün üzerinde gezdirip ensesinde kenetleyerek. Parmak uçlarında durarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

“O kadar aceleci davranma,” diye fısıldadı Kian dudaklarına. “Kuralımızı unutma. Sen emretmedikçe hiçbir şey olmaz.”

Cerise unutmamıştı. Aslında ilk emrinin ne olacağına çoktan karar vermişti bile. Şimdilik sadece onu öpmek, ayrı geçirdikleri gecelerden sonra onunla yeniden tek vücut olmak istiyordu. Bu yüzden ayak parmaklarının üzerinde yükselerek dudaklarını onunkilere sürttü. Birbirlerinde eridiler, nefesleri kesilene kadar birbirlerini keşfettiler. Kendini kalçalarını ona doğru iterken yakaladığında öpüşmeye ara vererek parmak uçlarından indi.

“İşte ilk emrim,” dedi Cerise. “Beni eğitmeni istiyorum.”

“Eğitmek mi?”

“Sevişmekle ilgili bilinmesi gereken her şeyi öğretmeni istiyorum.”

Kian nefes nefese kıkırdadı. “Bunun için birden fazla derse ihtiyaç duyabiliriz. O kadar çok sevişme şekli var ki her birini öğrenmek için bir ömür yetmeyebilir. Ve korkarım yarısına bile hâkim değilim. O konuda hâlâ acemiyim.”

Cerise bir kaşını kaldırdı. *Acemi mi?* Ona inanmıyordu. Talep Günü’nün sabahında ona yaptıklarında hiçbir amatör-lük yoktu.

“Gerçekten,” dedi Kian. “Bu konuda kitaplar yazıldı, hem de birçok dilde yüzlerce cilt.”

“Gerçekten bu kadar karmaşık bir şey mi?”

“Karmaşık değil,” dedi Kian. “Çok çeşitli. Tıpkı bir elmanın tadını çıkarmanın farklı yolları olduğu gibi, mesela benim favorim elmalı turta, birbirimizi memnun etmenin de pek çok yolu var.”

“O zaman bana onlardan bir tanesini göster,” dedi Cerise. “Bana en favorini göster.”

Sanki bu emri beklermiş gibi dudaklarında anında bir gülümseme belirdi. “Emriniz olur, leydim.”

Kian yere eğilerek Cerise’e ona katılmasını işaret etti.

Yumuşak yosunların üzerine yan yana uzanarak öpüş-tüler, daha önce olduğu gibi aynı nefes açlığını yaşadılar. Kian parmaklarını pantolonunun bel kısmına geçirdiğinde, Cerise hazırdan da öteydi. Sırt üstü dönerek ona dokunması için bacaklarını araladı, neyse ki Kian onu bekletmedi. İşaret parmağını içine doğru iterken, başparmağıyla daireler çizdi. Cerise bacaklarını biraz daha açtı, sırtını gerdi ve daha fazlası için yalvardı. Sonra Kian parmaklarını derinliklerine kaydır-dı ve varlığından haberdar bile olmadığı bir nokta keşfetti. Ayak parmakları kıvrılırken Kian oraya masaj yapmaya devam etti ve boğazından hayvansı bir inilti yükseldi.

“Bu sesi seviyorum,” diye fısıldadı Kian kulağına doğru.

“Ama bu sesi daha çok seviyorum,” derken Cerise’in sesini artırmak için ikinci bir parmak ekledi. “Ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun?”

Başını sallayarak vücudunu ona doğru itti.

“Beden yalan söylemez,” dedi Kian. “Avuç içimi bu şekilde ıslattığında, beni bir sonraki kalp atışından daha çok istediğini biliyorum.”

Haklıydı. Vücudu ondan başka hiçbir şeyi istemiyordu.

“Sana favorimi göstermemi istemiştin, işte favorim bu.” Parmaklarını geri çekti ve emerek temizledi. “Senin tadın, senin kayganlığın. İçinde boğulmak istiyorum. Seni ilk öptüğüm andan beri bunu yapmak için can atıyorum.”

Kian pantolonunu çıkarıp karnından kalçasına, iz bıraka bıraka öpmeye başlayana kadar ne yapmak istediğini anlayamadı. Sonra kafası bacaklarının arasındayken dilini parmaklarını kullandığı şekilde kullanmaya başladı. Cerise başta gerildi. Rahatlamaya başladıkça dilinin verdiği hissin fazlasıyla hoşuna gittiğini fark etti. Kian onu yavaşça yaladı, narin sinirlerini uyarmaya devam etti, sonra biraz daha baskı uyguladı. Döngüyü tekrarlamaya devam etti. Onu zevkin doruklarına ulaşmaya yaklaştırıp hızını tekrar düşürüyordu. Cerise’in klitorisindeki ağrı dayanılmaz hâldeydi. Kian bir anlığına duraklayınca aklına ona emir vermediği geldi.

“Daha fazla,” diye mırıldandı Cerise. “Parmaklarını da içimde hareket ettir.”

Kian dediğini yaptı. Hiçbir şey onu Kian’ın kalm parmaklarının vuruşu ve dilinin kıvrılışının birleşimiyle gelen zevke hazırlayamazdı. İnleyerek dizlerini yanlara doğru açtı. “Sakin durma,” dese de bacaklarının arasındaki ağrı dayanılmaz hâlde geliyordu. Kian aynı şekilde devam ederek Cerise’i çıldırma noktasına biraz daha yaklaştırdı. Sonra hafif bir emme hareketiyle onu ağzına doğru çekti ve bu o kadar iyi geldi ki Cerise nefes almayı unuttu. Neredeyse kaldıramayacağı kadar yoğun duygular yaşıyordu. Tam ona bırakmasını söylemek üzerey-

ken, Kian aynı büyüü noktayı bulmak için parmaklarını hareket ettirdi ve Cerise'in içindeki tüm basınç serbest kaldı. Zevk dalgaları onu yıkarken iç duvarlarının Kian'ın parmaklarını sıkıldığını hissetti. Kanındaki ateş yükseliyordu. Artık ona emredecek kelime bulamıyordu ama Kian bir şekilde ne yapacağını, son titreme geçene kadar dokunuşunu nasıl hafifleteceğini biliyordu.

Kalbi delicesine çarparken yerde uzandı. Kian gerçekten bir acemiye bir uzman olarak neler yapabileceğini tahmin bile edemiyordu. Kalçalarının iç kısımlarına öpücükler konduktan sonra Kian da yanına uzandı. Yüzündeki gururlu ifadenin farkındaydı ama gülümsemesinin ardında başka bir şey daha var gibiydi, Cerise'e yaşattıklarını ona da yaşatacak aynı dokunuşa özlem duyuyordu.

Cerise bir sonraki emrinin ne olacağını biliyordu. "Arkana yaslan. Ben de senin tadına bakmak istiyorum."

İki kez söylemesine gerek yoktu.

Cerise Kian'ın pantolonunu çekştirerek bacaklarından aşağı indirdi ve bir kenara attı. Sonra durup ona hayranlıkla baktı; güçlü omuzları, yağsız karnı, göğsünün kaslı yüzeyi, göbeğini çevreleyen ve onu arzulamasına neden olan koyu renkli tüyler.

"Beden yalan söylemez," diye tekrarladı Cerise parmakları erkekliğinin etrafına kıvrılırken.

Kian zaten sertleşmişti ama onu okşamaya başladığında daha da sertleştiğini hissetti. Erkekliğinin ucundan bir damla sıvının geldiğini gördü. Sıvıyı yaymak için başparmağını kullandı ve kendi kayganlığına benzediğini fark etti. Tadının neye benzediğini merak ettiği için eğilerek kadifemsi ucunu yaladı.

Kian bundan hoşlanmış olmalıydı çünkü mağarada yankılanan bir inilti çıkardı. Kian'ın tadı tuzlu olsa da temizdi. Vücudunun ona verdiği tepkiyi, dilinin her hareketinde kaslarının gerilmesini, onu bir aşağı bir yukarı okşarken çıkardığı inlemeleri sevmiştir. Bunu daha önce hiç yapmamış olmasına

rağmen Kian'ı zevk içinde kıvrandırıyor. Bu, damarlarındaki ateşten daha güçlü hissettiriyordu.

Kalçalarının arasında yeni bir kayganlığın oluştuğunu hissetti. Onu tekrar istiyordu, bu sefer tamamen içinde olmasını istiyordu. İçinden bir ses, bu kadar kısa sürede daha fazla zevk almasının açgözlülük olacağı konusunda ısrarcı olsa da o sesi susturdu. Ama artık komuta Cerise'deydi. Hayatında bir kez olsun istediğini alacak, bundan utanç duymayacaktı.

“Seninle daha işim bitmedi,” dedi üstünü çekiştirip çıkarırken. Kendini Kian'ın kalçalarına doğru yeniden konumlandırdı ve ıslaklığını onun erkekliği boyunca kaydırmaya başladı.

Kian'ın kalp atışları ona itiraz etmediğini gösteriyordu. “Emriniz olur, leydim.”

Ellerini Kian'm omuzlarına koyarak onunla aynı hiza-ya gelmek için eğildi. Sonra her seferinde bir santim olmak üzere, tamamen üzerinde oturana kadar erkekliğini içine aldı. İçindeki dolgunluk hatırladığı kadar güzeldi ama artık onu yavaşlaması için zorlayan bir acı yoktu. Cerise kalçasını hareket ettirmeye başladı, ilk başta nazıkçe, her hareketin ve açının vücudundaki hisleri nasıl değiştirdiğini test etti. İyice öne eğildiğinde, hatta kalçalarını eyer üzerindeymiş gibi hareket ettirdiğinde bundan hoşlandığını fark etti.

Kian arka tarafım kavradı. Bunu da sevmiştir.

“İyice kavramanı istiyorum,” dedi Cerise.

Kian, Cerise'in istediğini yaparken bir yandan çenesini sıkarak kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Parmakları etine gömülse de hızını artırmayı denemedi. Doğal bir ritim oluşturan kadar deneyler yapmasına izin verdikten bir süre sonra kontrol Cerise'in vücudundaydı. Kalçalarının üzerinde daha hızlı ve giderek daha sert bir şekilde hareket etmeye başladı. Onu daha derininde hissetmek için omuzlarını itse de yeterli gelmiyordu.

“Daha sert,” diye emretti Cerise.

Gözleri birbirine kenetlendi ve bir süre öyle kaldılar. Cerise hissettiği arzunun Kian'ın gözlerindeki yansımaları gördü, Cerise'in bedenine duyduğu ham çaresizlik, sanki vücutlarını tek vücut hâline getirecekmiş gibiydi. Birleşmeleri kusursuzdu. Kalçalarını defalarca vücuduna çarparak bakışlarındaki çılgınlığı izledi. Son bir hareketle aralarındaki gerilim kırıldı ve aynı anda haykırdılar. Cerise'in tüyleri diken diken olurken ve damarlarındaki enerji inanılmaz boyutlara ulaşırken başını geriye doğru eğdi.

Cerise'in dünyasında hiçbir şey bu kadar inanılmaz hissettirmemişti.

Sonrasında Kian bir koluyla onu tutup boşta eliyi omurgasını okşarken, Cerise onun göğsüne uzanarak kalp atışlarını dinledi. Çenesini kaldırıp, "Bir sonraki dersim için hazırım," demeden önce nefes alışverişinin yavaşlamasını bekledi.

Kıkırdarken göğsü titreyen Kian, "Tapınak leydim, ciddi olamazsınız," dedi.

Cerise kaşlarını oynattı. "Belki biraz ciddi olabilirim."

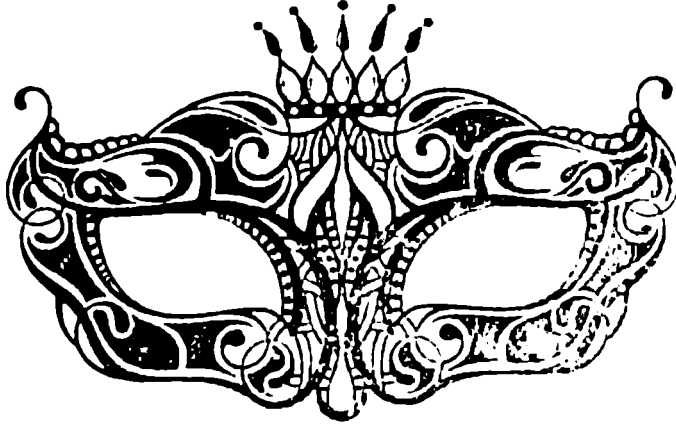
"Şu anda başka bir derse enerjin varsa işimi düzgün yapmamışım demektir," dedi Kian. "Tükenmiş olmalısın çünkü ben kesinlikle tükendim."

Garipti ama kendini hiç yorgun hissetmiyordu. Aksine kendini eskisinden de güçlü hissediyordu. Kanındaki ateş aldığı zevklere karşılık veriyor, hatta artıyor gibiydi. Fakat daha sadece iki kez sevişmişti. Damarlarındaki enerjinin kalıcı mı yoksa geçici mi olduğunu ya da sevişmekle ilgili olup olmadığını bilmesi imkânsızdı.

Teorisini test etmek için daha fazla deneyime ihtiyacı vardı.

Dudağını ısırarak bakışlarını Kian'a çevirdi. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Kian yorgun olduğunu belli eden bir karşılık verse de ağırlığını kaydırarak onu sırtüstü yatırdı. Dudaklarında çarpık bir sırıtış oluşurken üzerine yüklendi. "Emriniz olur, leydim."

28. BÖLÜM

Sonraki günlerde hemen hemen her zaman Yeraltı'na bir giriş buldu ve Kian'la birlikte gün doğumunda gizlice kaçıp mağaraya girdiler ve saatlerini konuşarak, birbirlerine sarılarak ve sevişerek geçirdiler.

Çok fazla sevişerek.

Kian sözüne sadık kalarak derslere devam etmiş, bir yandan da tüm hareketlerini ve dokunuşlarını yönlendirmesi için ısrar etmişti. Kian ona bedenlerini birleştirmenin bir düzine farklı yolunu gösterdi. Cerise her yeni ve leziz hareketle büyüsünün zayıflamak yerine güçlendiğini hissetti. Zaman zaman hücrelerinde oluşan enerji, serbest bırakmadığı takdirde onu paramparça edecekmiş gibi geliyordu. Kian'la kampa dönmeyen önce savunma talimleri yaparak enerjisini boşaltmaya çalışıyordu. Artık bunu inkâr etmek imkânsızdı. Tarikat, sevişmenin bir kadının yeteneğini ya da en azından *Cerise'in* yeteneğini zayıflatmış konusunda yanılmıştı. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirlerdi?

Kafle dağın eteklerine doğru ilerledikçe daha az taş levha bulabiliyordu. Onu saraya yaklaştıran her kilometre için minnettar olması gerektiğini bilse de Yeraltı'nda Kian'la geçirdiği zamana değer veriyordu. Bunu özleyecekti.

Yolculuklarının son günü gelmişti. Öğleden sonra saraya ulaşmış olacaktı, bu da onlara gün batımından önce bir ayın planlamak ve gerekli ayarlamaları yapmak için bolca zaman bırakıyordu. Başarısız oldukları takdirde Kian'ın bir şansı daha olacaktı ama Daerick'in olmayacaktı. Cerise çadırını tortop yapıp katlarken avuçlarının terlediğini ve ellerinin titrediğini fark etti.

İnanç, diye hatırlattı kendine. İnancını kaybetme.

Bir süre sonra, atına bindikten uzun bir süre sonra omzunun üzerinden bakarak lanetli dağın giderek küçülmesini izledi. İçinde bir parça hüznün hissetti. İlk başta bunun nede-nini bilmiyordu. Çöl sıcaklığını ya da dağın zirvesindeki havayı özlemeyecekti. Avlarını tüketen gece avcılarının çığlıklarını ve ulumalarını kesinlikle özlemeyecekti. Tavşanın tadını ya da eyerde geçen bir günün ardından kemiklerinde oluşan ağrıyı da özlemeyecekti. Yüzünü ileriye çevirip saray belirene kadar onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlayamadı.

Eski hayatına dönmek istemiyordu.

Siyah beyaz tapınak elbisesini giymek istemiyordu. Keten pantolonu ve deri sandaletleri çok daha rahattı. Bol seyahat kıyafetleri nefes almasını, tırmanmasını, esnemesini, koşmasını, yani yapmaması gereken tüm işleri kolaylaştırıyordu. Şimdi yeniden bir hanımefendi gibi süzölmeyi öğrenmesi gerekecekti ve bu düşünce omuzlarının çökmesine neden oldu. Artık kamp ateşinin etrafında yemek yemeyecekti. Bu gece her şey yolunda giderse ya sevmediği insanlarla birlikte kilometrelerce uzun bir masada ya da yatak odasında tek başına yemek yiyecekti. Daha da kötüsü bunu mabetteki rahiplerin eşliğinde yapacak olmasıydı.

Mabet. Bir zamanlar kendini güvende hissettiği yerin şimdi en büyük korkusunun kaynağı olması ne kadar tuhaftı. Peder Padron ona saygıyla yaklaştığı hâlde rahipler ona hiç ısınmamıştı. Şimdi pederin gözünden düştüğüne göre, saraya döndüğünde kralın sevgilisi olduğu söylentisi yayıldığında

rahipler ona daha fazla tepki gösterecekti. Yeteneklerini gizlemek için her zamankinden iki kat daha dikkatli olması gerekcekti. Gücü artmıştı ama ona saldırmaya karar verdiklerinde, dünyadaki tüm savunma talimlerine hâkim olsa bile Tarikat'ın gazabından kurtulamayacaktı.

Mavi onun tedirginliğini hissetmiş olmalıydı ki dikkatini çekmek için burnuyla bileğine dokundu. Bakışlarını ona çevirdiğinde korkuları yerini öylece sevgiye bıraktı. Ona bakan kara gözler hayranlık ve başka bir duyguyla dolup taşıyordu, sanki Mavi annesini endişelendiren tehdit her neyse ondan koruyacakmış gibi şiddetli bir kararlılık içeriyorlardı. Kendisinin hâlâ bir yavru olduğunu, asıl *Cerise'in onu* korumak zorunda olduğunu bilmiyor gibiydi. Gerçi artık bir yavru köpek gibi görünmüyordu. Bir midilli boyutuna ulaşmış, neredeyse bir o kadar da genişlemişti. Cüssesi bedenindeki kırışıkları düzleştirmiş, adını taşıyan mavi doğum lekesini ortaya çıkar-mıştı. Bu kadar iri olduğu için sarayda şaşkınlık yaratacaktı.

“Benim akıllı oğlum,” dedi Cerise başını kaşımak için elini ona doğru uzatarak. “Benim tatlı, güçlü–”

“İşte bu!” Daerick arkasından seslendi. Cerise omzunun üzerinden ona bakarken, Daerick kanını donduran çılgın bir kahkaha attı. “Şimdi anlıyorum!” diye bağırdı Mavi’yi işaret edip eyerinde kıpırdanarak. “Efendisinden gelen büyü parçacıkları! Bir titan sırtlanının bir taziyla nasıl çiftleşebileceğini merak ediyordum. Artık biliyorum!”

Cerise'in tüm endişeleri geri döndü. Lanetli Tapınak'tan ayrıldıklarından beri ilk kez Daerick'in lanetiyle karşı karşıya kalmıştı. O karanlık yerden uzakta olmanın onu koruduğunu ummuştu, belki korumuştur da ama yeterli değildi. Yarın onun Talep Günü'ydü. Cerise laneti bozamazsa Daerick hayatının geri kalanında bu şekilde kalacak, kendi zihninin anlaşılmaz derinliklerinde kaybolacaktı.

İnanç, diye hatırlattı kendine Cerise bir kez daha, nabızı deli gibi atmaya devam ederken.

“Bir sırtlanla bir tazının çiftleşmesi mi?” diye seslendi Kian omzunun üzerinden, daha önce Daerick’i transtan çıkaran alaycı ses tonunu tekrar denedi. “Bu ailenizin düğün gecesini tarif etmiyor mu, Lord Calatris?”

Hamlesi işe yaradı. Daerick gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ama bu sefer verecek esprili bir cevabı yoktu. Kül rengine dönen yüzü ifadesizdi. Kian’ın diğer tarafına geçerek elini uzattı. “Şu mide yatıştırıcılarından biraz daha var mı?”

Kian ceplerini karıştırıp küçük bir kutu buldu ve Daerick’e uzattı, o da ağzına birkaç tablet attı... sonra birkaç tane daha.

“Hey,” diye karşı çıktı Kian. “Birazını da geri kalanımıza ayır.”

Daerick mide yatıştırıcı kutusunu uzatınca Kian ağzına bir tane atmadan önce kutuyu açmakta tereddüt etti. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi, başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürterek güneşin konumunu ölçtü. Şüphesiz alacakaranlığa kaç saat kaldığını hesaplıyordu.

Cerise uzanarak elini sıktı. Daerick’in onu şehre götürdüğü günü ve ona umudun acımasızlığı hakkında söylediklerini hatırladı. Daerick ve Kian laneti bozmaya hiç bu kadar yaklaşmamışlardı ve bu korkunç bir his olmalıydı.

“Çok uzun sürmez,” dedi ikisine de. “Saraya varmak üzereyiz, bugün ayini yapacağız, gerekirse birden fazla deneme yapacağız. Endişelenmemeye çalışın. Bolca vaktimiz var.”

Ama bu sözleri söylemek onları doğru kılmiyordu. Eksikliğini duydukları tek şey zamandı ve Daerick bunu herkesten iyi anlıyordu.

Kapıya varana kadar sessizce at sürmeye devam ettiler, çimenli ve ağaçlı yolu takip ederek saraya, oradan da ahırlara ulaştılar. Cerise narenciye kokulu havayı ilk kez koklayınca yolculuğun koku alma duyusunu ne kadar değiştirdiğini fark etti. Ter, toz ve at kokusu onun için yeni bir normal yaratmıştı. Burnuna dolan bu koku, acilen temizlenmesi gereken vücudundan yayılan kokuya kıyasla fazla tatlıydı.

Atundan indi ve kendini kontrol edip bir hanımefendi gibi davranmayı hatırlamadan önce ağrıyan arka tarafını ovuşturdu. Kimse fark etmemiş gibiydi. Onları karşılamak için ahırlara koşan saray çalışanları daha çok krala odaklanmış durumdaydı. Kian'ın kâhyası onu ellerindeki ve yüzündeki tozu temizlemesi için nemli bir havluyla karşıladı, sonra kâhya başka bir hizmetkâra, kral için odasında bir banyo hazırlamasını emretti.

“Benimki de hazırlansın, lütfen,” diye ekledi Cerise.

Genç, esmer bir kız olan hizmetkâr başını aşağı yukarı salladı, reverans yaptı ve Cerise'e saray yangınından sonra kazandığı üzü bir kez daha hatırlatarak kızardı. O zamandan bu yana sanki bir ömür geçmiş gibiydi. “Kutsal ciğerlerini” neredeyse unutmuştu... ayrıca Kian'ı yapılan öldürme girişimlerini de. O zamana kadar laneti bozmanın Kian'ı her zamankinden daha savunmasız hâle getireceği aklına gelmemişti. Gün doğumunda ona yeni bir beden veren şey lanetiydi. Bu olmadan, herkes gibi o da kalıcı şekilde yaralanabilirdi.

Cerise bunun üzerinde durmamaya çalıştı. Şu anda endişelenecek yeterince şeyi vardı. Sonra Leydi Champlain'i ve Kian'm Delora'yı istenmeyen bir evlilikten kurtarmak için nasıl cariyesi yaptığını hatırladı. Kian bu oyuna devam edecek miydi? Cerise ne hissedeceğini bilmiyordu. Bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı ama Kian'a bakıp onu ahırın kapısından güneşin konumuna bakarken bulduğunda, Delora'yı düşünmediğini biliyordu.

Haklıydı da.

Cerise ahırdaki herkese, “Gün batımına neredeyse üç saatimiz var,” diye duyurdu. Bakışlarını önce Kian'a, ardından Peder Padron'a çevirdi. “Temizlenmeli, mabedi hazırlamalı, törenin kendisi ve yapmamız gereken diğer şeyler için en az bir saatimizi ayırmalıyız.”

“Cole Solon'u unutma,” diye ekledi Daerick.

“Doğru,” dedi Cerise. “Ona da haber vermemiz gerekecek.”

Peder Padron cübbesindeki tozu temizledi. “Buna engel olabilecek bir şey göremiyorum. Majestelerinin personelinin de desteğiyle...”

“İhtiyacın olanı al,” dedi Kian. Cerise’i işaret etti. “Tıpınak leydim, size süütünize kadar eşlik etmeyi umuyordum ancak kâhyamla kalıp tören hazırlıklarını görüşmemin daha mühim olduğunu düşünüyorum. Beni bağışlar mısın, sevgilim?”

Cerise gülümseyerek önünde reverans yaptı. Kian’ın ne yapmak istediğini anlamıştı. İnce fikirli davranmış, ilişkilerini alenen kabul etmişti. “Bağışlanacak bir şey yok, Majesteleri. Sizi mabette görmek için sabırsızlanıyorum.”

...

Salonunda onu hoş bir manzara bekliyordu: lavanta kokulu, su dolu bir küvet, sabun, şampuan, havlu ve kokulu yağlardan oluşan bir tepsi. Bu manzara karşısında beklenti dolu bir ses çıkarsa da hızlı olması gerekiyordu, sadece Tanrıça’ya saygısını sunabilecek kadar temizlenmeliydi.

Kıyafetlerini çıkardı ve Petros Kılıcı hâlâ elinde olduğu hâlde ayaklı küvete doğru ilerledi. Bıçağı küvetin altına kaydıldıktan sonra içine tırmanarak boynuna kadar suya daldı. Mavi yanına oturup merakla sabunu koklamaya başladığında, “Bu gece sen de temizleneceksin,” dedi.

Mavi mızızlanarak patisiyle burnunu kapattı.

“Tartışmaya açık bir konu değil.”

Tam o sırada bitişik odada bir şey dikkatini çekti; yatağının yanında, yerde kırmızı bir kumaş parçası vardı. Gözlerini kısarak baktığında bunun kendisine ait olmayan bir bavul olduğunu fark etti. Mavi bakışlarını aniden balkona doğru çevirdi. Kulaklarını dikti ve genzinden alçak bir hırıltı yükseldi.

Cerise bu hırıltıyı Kian'ın gün doğarken gizlice odasında belir-
diği sabahlardan hatırlıyordu.

Yatak odasında biri vardı ama bu seferki ziyaretçi, kral
değildi.

Cerise yerden aldığı havluyla küvetten çıkarken üzerini
örttü. Elini Mavi'nin ensesine koyarak, "Göster kendini," diye
emretti. "Yoksa köpeğimi üzerine salarım ki o bir yarı titan ve
ısırıkları havlamasından çok daha kötüdür."

Tanıdık bir ses, "Teslim oluyorum," dedi dalga geçer gibi.
Sonra uzun boylu, peçeli bir figür belirdi.

Cerise'in ağzı açık kaldı. Nina'nın vücudu hamilelikten
dolayı yuvarlaklaşmış olsa bile kız kardeşini nerede olsa ta-
nırdı. Mavi onu görüşmek için kullandıkları aynadan tanı-
mış olsa gerekti çünkü rahatlayarak kuyruğunu sallamaya
başladı.

Hareket edemeyecek kadar şaşkın olan Cerise'in üze-
rindeki sular küvete damlarken, havlusunu tutmuş öylece
karşısında duruyordu. "Rüya mı görüyorum? Gerçekten sen
misin?"

Nina peçesini kaldırarak gerçek olmadığına dair tüm şüp-
heleri ortadan kaldırdı. Gülümsedi ve her zamankinden daha
dolgun, pembe yanaklarının şişmesine neden oldu. Hamilelik
Cerise'in mümkün olduğunu düşünmediği kadar güzelliğini
artırmıştı. Nefes alamıyor, gözlerini kırpıştıramıyordu. Kız
kardeşine bakarken gözleri irileşti. Nina'nın ışıltısını izlemek
neredeyse acı vericiydi ama Cerise bu ışıltının tek bir anını
bile feda etmektense kendi gözlerini oyardı.

Peçe indi ve Cerise hayatında ilk defa mızızlanmadı.
Gözlerini kırpıştırıp rahatlatmaya çalışarak, "Bu çok fazlaydı,"
dedi. "Aslında acı vericiydi. Kocan sana bakmaktan nasıl kör
olmuyor acaba?"

Nina odayı geçip küvetin yanına bir sandalye çekerken
ipek etekleri hışırdadı. "O beni senin kadar çok sevmiyor."
Sandalyeye oturarak suyu işaret etti. "Şimdi, Cerise, canım,

beni gördüğüne sevindiğinin farkındayım ama lütfen küvete otur. Çok pissin.”

Cerise sırtıttı. Hâlâ şaşkınlık içindeyken havlusunu bir kenara bırakarak çenesine kadar suya girdi. Elini sudan çıkarıp silkeledikten sonra Nina’nın karnına koydu. Karnı çok büyük olmasa da beklediğinden daha sertti, bir kum kavununa benziyordu. “Yüzünü bebeğinden de saklamak zorunda kalacaksın. Ona besleyecekleri sevgiyi—” Beynindeki sis perdesi kalktığına durakladı.

“Bir dakika. Burada ne işin var?”

Nina güldü. “Seni görmek de güzel, Cerise.”

“Seni annemle babam mı gönderdi?” Cevap vermemiş olması *hayır* anlamına geliyordu.

“Burada olduğunu biliyorlar mı?”

Yine sessizlik.

“Burada olduğunu bilen *herhangi* biri var mı?”

“Elbette, aptal,” dedi Nina. “İki gecedir odanda kalıyorum. Kapıdaki muhafızları gizlice geçmedim. Sonra beni odana alan hizmetçiyle yemeklerimi getiren hizmetçi de var.”

“Üç hizmetçi mi?” dedi Cerise. “Burada olduğunu bilenler onlar mı?”

“Dört,” diye düzeltti Nina.

Dört kulağa daha iyi gelmiyordu. Nina’nın kocası neredeydi? Muhtemelen ziyaretinden haberi yoktu, yoksa saraya kadar ona eşlik ederdi.

“Sorun nedir?” diye sordu Cerise. “Annemin günlüğünde bir şey mi buldun? Yoksa babamla mı ilgili?”

“Hayır.”

“O zaman neden söylemiyorsun?”

“Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu kim söyledi? En sevdiğim kız kardeşimi ziyaret edemez miyim?”

“Ben senin tek kız kardeşinim,” diye hatırlattı Cerise.

“Ayrıca aptal değilim. O yüzden ya gerçeği söylersin ya da...” Boş bir tehdit bulmak için çabaladı ve sonunda buldu. “Yoksa zorla söyletirim.”

Nina irkildi. “İşte *bu yüzden* buradayım. Aptalca şeyler yapmanı ve hepimizi öldürtmeni engellemek için.”

“Şaka yaptım, kimseyi zorlayamam. Büyüm konusunda çok dikkatli davrandım.”

“Yeterince dikkatli değilsin,” dedi Nina. “Duvarların kulakları vardır, özellikle saray duvarlarının. Böyle konuşmamanı istesin.”

Cerise odasının kapısına bakarken kolyesiyle oynadı. Koridordaki herhangi birinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğunu düşünmüyordu ama birkaç dakika öncesine kadar Nina’nın odada olduğunu da bilmiyordu.

“Kolyeyi çıkarmamışsın,” dedi Nina. “Güzel. En azından bir konuda beni dinlemişsin.” Kolyeyi incelemek için kaldırdı, sonra peçeli başını iki yana salladı. “Gördüğüm kadarıyla bir hayli meşgulmüşsün.”

“Gerçekten işe yarıyor. Beni rüya otu dumanından ve bir titan sırtlanının saldırısından kurtardı.”

“Lanet kargalar. Dikkatli davrandığını söylerken bunu mu kastediyordun?”

“Ah, bir de uçurumdan düşmekten,” diye ekledi Cerise. “Sence kaç kullanımlık kaldı?”

“Bir, belki iki. Bağlantı kısmı çoktan aşılmış durumda. Bir kez koptuğunda o adamdan—” Kendini düzelterek devam etti, “yani güç kaynağından beslenemeyecek.”

“O adam derken?” diye sordu Cerise. “Gücünü bir insandan mı alıyor?” Kolyeyi geri alarak başparmağını boğumlu metalin üzerinde gezdirdi, her kullanılışında gücünü uzaktaki bir rahipten aldığını hayal etti. “Onu öldürebilirdim.”

“Hayır, öldüremezdin.”

“Enerjinin nasıl çalıştığını anlamıyorsun.”

“Güven bana. Senden başka hiç kimse tehlikede değildi.”

Tartışmak anlamsızdı. Nina dinlemezdi. “Sen öyle diyorsan.”

“Öyle diyorum,” dedi Nina suyu işaret ederek. “Şimdi şu kirli kafanı tekrar suyun içine sok.”

Cerise, Nina saçlarını yıkayabilsin diye eğildi. Ablası saraya sadece ona kızmak için gelmiş olsa bile yanında olmasından memnundu. Onu özlemişti. Nina’nın bebeği için laneti bozacağına söz vereli çok olmamıştı. Şimdi bunu kanıtlama vakti gelmişti. Belki Nina bunun gerçekleştiğini kendi gözleriyle görebilirdi.

“Birkaç saat içinde bir tören düzenlenecek,” dedi Cerise. Sonra kız kardeşine her şeyi anlattı; Rahibe Strout’un günlüğünden ve onları dağlara götüren ipuçlarından başlayıp Petros Kılıcı’nı bulduğu ana kadar. Nina’yı korkutmak istemediği için cesetlerle olan savaşı anlatmadı ama kız kardeşine Kian’dan bahsederken hiçbir şeyi atlamamıştı. Yüksek sesle söylediğinde yüzünün kızarmasına neden olan ayrıntıları bile anlattı.

“Kral mı?” diye sordu Nina saçlarındaki son köpükleri yıkarken. “Gerçekten mi, Cerise? Senden dikkatleri üzerine çekmemeni istedikten sonra krallığın en kötü şöhretli adamıyla ateşli bir ilişki mi yaşamaya başladın?”

“Evet, gerçekten,” dedi Cerise. “Ayrıca bu ateşli bir ilişki değil. Biz birbirimize âşığız.”

Yine de Nina’nın hakkını yememeliydi, alay etmemiş, anlattıklarına gülmemişti. “Seni suçladığımı söyleyemem. Ona bakmak bir hayli hoş.”

“Öyle,” diye onayladı Cerise. Kian’ın kraliyet odasında hazırlandığını, yıkanıp giyindiğini ve şeker gibi mide ilacı tükettiğini düşündü. Kian ona güveniyordu. Bütün soylu ilk doğanlar da öyleydi. Daerick ve General Petros, Nina ve bebeği, hepsinin hayatı onun ellerindeydi.

Gerginliği omuzlarında hissediyordu.

“Gerginsin,” dedi Nina, Cerise’in saçlarını havluyla kurulamaya başlarken. “Sadece elinden gelenin en iyisini yap. Kralın ya da başka herhangi birinin senden tüm beklentisi bu.”

“Senin de orada olduğunu bilmek beni rahatlatacak,” dedi Cerise. “Ön tarafta, seni görebileceğim bir yerde durabilirsin.”

“Tören sırasında mı?” Nina peçeli başını iki yana salladı. “Hayır, Cerise, seninle gelemem. Burada olduğumu kimse bilmemeli.”

“Ama personel biliyor.”

“Saraydan hiç kimse bilmiyor,” dedi Nina. “Bu peçe beni görünmez yapmıyor. Hatta dikkat çekmeme neden oluyor. Ne kadar çok insan beni görürse o kadar çok dedikodu çıkar. Söylentiler yayılacaktır.”

“Kocanın kulağına gitmesinden mi korkuyorsun?”

Nina sanki kocasını unutmuş gibi tereddüt etti. “Evet.”

“Şu an nerede olduğunu sanıyor?”

“Hâlâ annemle babamın yanında olduğumu sanıyor. Neden dikkatli olmam gerektiğini anlıyorsundur. Senin de söylediğin gibi, tören işe yaramazsa kralın son gün batımına kadar denemeye devam edeceksin. Bu günler sürebilir, tabii başarılı bir sonuç verirse.”

“Bir dakika,” dedi Cerise, Nina’nın kendisine olan güvensizliğini görmezden gelerek. “Odamda daha ne kadar saklanmayı planlıyorsun?”

“Sen laneti bozana kadar,” dedi Nina. “Ya da kralın son gününe kadar, hangisi önce olursa.” Uzun bir süre hareketsiz kaldı. “Babamın arabası kapının önünde bekliyor. Neye benzediğini hatırlıyor musun?”

“Evet. Neden?”

“Eğer bir şey olursa seni eve götüreceğim.”

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Cerise. “Hangi eve? Tapınaktan mı bahsediyorsun?”

“Laneti bozamazsan demek istedim,” dedi Nina. “Ve hayır, seni Calatris’teki malikâneme götürmek istiyorum. Orası daha güvenli. Orada her yerden daha güvende olursun.”

“Ama kral...” Cerise başını salladı. “Onu bırakmayacağım.”

“Kral ölürse burada kalamazsın. Bunu bilmen şart.”

“O ölmeyecek,” dedi Cerise. “Ama ölse bile senin yanında yaşayamam. Ben ikinci doğanım. Tapmağa ve Başrahibe’ye geri dönmek zorunda kalırım—”

“Lanet olası tapınak,” dedi Nina öfkeyle. “Başrahibe’ye de lanet olsun! Rahipleri kontrol eden biri yoksa seni ona geri vermeyeceğim.” Kendini tutar gibi oldu ve sesini alçalttı. “Tarikat içinden biri pekâlâ tahta oturabilir. Bunu hiç düşündün mü? Bunun, senin gibi bir kız için ne anlama geleceğini?”

“Elbette düşündüm.” Başka pek bir şey düşünmemiştir. Kendisi gibi anomalileri krallığın sınırlarına kadar kovalamak için Tarikat’ın tüm gücünü kullanmakta özgür olan bir rahibin kral olması fikri, bazı geceler uykusunu kaçırıyordu. “Düşünmediğim şey başarısızlık çünkü bu bir seçenek değil.”

Nina sandalyesinden kalkarak ona kuru bir havlu uzattı. “Haklısın. Paniğe kapılmak için bir neden yok. Henüz.”

Henüz mü?

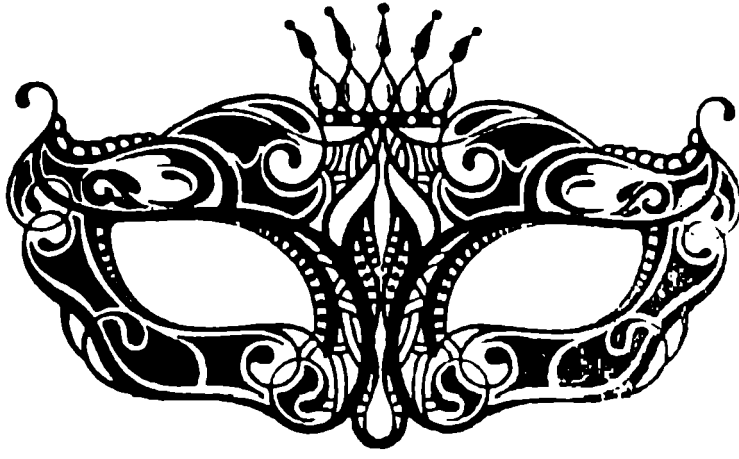
“Aceleci davranmayalım,” diye konuşmaya devam etti Nina. “Hemen durulan, ben de törende giyeceğin elbiseni hazırlayayım. Sen aşağı indiğinde ben burada kalıp Mavi’ye göz kulak olacağım, böylece sen de önemli olan şeylere odaklanabilirsin.” Daha fazla şey söyleyecekmiş gibi bir nefes aldı, sonra verdi ve yatak odasına doğru yürüdü.

Cerise’in ablasının söylemeden bıraktığı şey hakkında bir fikri vardı çünkü o da aynısını düşünüyordu. Ayin işe yarsa tüm endişeleri boşa çıkardı. Kian kendisine bağlı olan

rahiplerle birlikte tahtta kalmaya devam ederdi. Tehdit sona
erirdi, hem onun hem diğerk herkes için.

Laneti bozmak zorundaydı, bu kadar basitti.

Ve bir o kadar da zor.

29. BÖLÜM

Petros Kılıcı hiç, Cerise'in onu merdivenlerden aşağıya, yüzlerce saray çalışanının mabede giden koridorun dışında toplandığı fuayeye taşıdığı andaki kadar ağır gelmemiştir.

Kralın elçisinin son bir mucize gerçekleştirip kendilerini ölümcül bir lanetten ve savaşın pençelerinden kurtarıp kurtarmayacağını öğrenmek için sessizce bekliyorlardı. Cerise tüm o umut dolu bakışların baskısı altında kılıcın ağırlığının iki katına çıktığına yemin edebilirdi.

Kalabalık dağılırken ve o ağır adımlarla aralarından süzülürken, herkes saygıyla başını eğdi. Ara sıra bir el eteklerine dokunmak için uzanıyordu. Ona dokunmalarını engellemek için adımlarını hızlandırdı. Artık herhangi birinin ona farklı davranması her zamankinden çok daha tehlikeliydi. Sessiz bir köşede tek başına duran Leydi Champlain'i fark etti. Delora ellerini ovuşturdu ve Cerise'i cesaretlendirmek için başıyla selam verdi.

Açık hava koridorunu geçerken kemerli mabet kapısı görüldü; altında Peder Padron yaldızlı cübbesinin içinde ellerini önünde kavuşturmuş, dimdik bir şekilde bekliyordu. Krallığın yasaları din adamlarının izin almadan mabede girmesini yasakladığından, eşiğin bu tarafında Kral, Daerick ve General

Petros duruyordu. Üçü de üniformaları ve kuşaklarıyla tam bir edep timsaliydiler, ne bir kırıksıklık ne de bir düzensizlik vardı. Yalnız hiçbirisi boyunlarında deli gibi atan nabızlarını ve kıpırdanıp duran âdemelmalarını gizlemeyi başaramıyordu.

Ve aralarında bir eksik vardı. Cole Solon.

Cerise geleneklere uygun olarak önce Peder Padron'a, sonra da krala reverans yaptı. Kian, önünde reverans yaparken Cerise'e cesaret verircesine tebessüm etse de üst dudağındaki ter damlacıkları endişesini ele veriyordu.

Cerise de aynı hisleri paylaşıyordu.

Dik durdu ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle Peder Padron'a hitap etti. "Ekselansları, Shiera Tarikat'ının en kutsalı ve hizmetkârlarının İlahi Koruyucusu, bu meslekten olmayan kişilerin kutsal alanımıza girmelerine izin vermenizi rica ediyorum, böylece Shiera'nın huzuruna çıkabilir, atalarının günahlarının kefareтини ödeyebilirler."

"Onları içeri davet ediyorum," dedi Peder Padron daha fazla uzatmadan. Cerise yanında yerini alırken yolu göstermek için döndü.

"Cole'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı Cerise.

Peder Padron cevap vermek yerine, mümkün olduğunu bilmediği bir şey yaptı. Cevap vermek için büyü kullandı. Cerise sesiyle zihnine sızdığını hissettiğinde irkildi.

Vurucu bir giriş yapmak için bekliyordur, dedi. Cole ölümlü gözlerin sadece onun yüzüne bakmak için var olduğuna inanıyor.

Cerise Peder Padron'a baktı ama Peder önüne bakmaya devam ederek Cerise'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden geldi. Daha önce hiç yapmadığı hâlde neden onunla büyü yoluyla iletişime geçmek için o ânı seçmişti? Onu tedirgin mi etmek istiyordu? Bu bir tür sınav mıydı, yoksa gücünün bir göstergesi olarak, Petros Kılıcı'm tutmasına rağmen hâlâ

kontrolün elinde olduğunu mu hatırlatmak istiyordu? Cerise yalnızca tahmin yürütebilirdi ama amacı ne olursa olsun, ona değerli bir ders vermişti. Artık büyüü deneyimlediğine göre yapması gereken tek şeyin ona yoğunlaşarak karşılık vermek olduğunu hissediyordu. Ona zihniyle cevap verebilirdi, bu öylesi basit bir eylemdi ama tabii ki bunu yapmadı.

“Onu beklemeli miyiz?” diye sordu Cerise.

“Gün batımına bir saatten az kalmışken mi?” diye fısıldadı peder yüksek sesle. “Sanmıyorum.”

Peder Padron onu şaşırtmış olsa da bu noktada haklıydı. Perdeli pencerelerden sızan güneş ışığı yaklaşan alacakaranlıkla birlikte turuncu renkte parlıyordu. Törene bir an önce başlamak ve Cole’u sona saklamak daha güvenliydi.

Daerick’in hayatı buna bağlıydı.

“Peder Bishop’ı onu getirmesi için gönderdim,” diye ekledi Peder Padron. “Gerekirse zorla.”

Tüm rahiplerin ayin için toplandığı dua odasına girdiler. Adamlar aralarında geniş bir koridor bulunan iki grup oluşturdular ve her rahip ince bir yer minderinin önünde durdu. Hep birlikte minderlerin üzerine diz çöktüler ve enerjilerini kullanarak üzerlerinde süzülen yüzlerce küçük alev yarattılar. Işık, hepsini oraya getiren sebep olan Büyük İhanet’i tasvir eden hareketli tavan fresklerinin üzerine bir parıltı yaydı.

Bu noktadan sonra Cerise içgüdülerine güvenmek zorunda kalacaktı.

Kendine güveniyormuş izlenimini vermek için koridorda hızlı adımlarla ilerledi. Yanan sunağa ulaştığında Petros Kılıcı’nı adak kâsesinden ve altındaki alevden uzağa, çıkıntının üzerine koydu. Kılıç kavurucu bir sıcaklığa ulaşırsa tenlerine batırmak için kullanıldığında kimse ona teşekkür etmeyecekti. Daerick ve General Petros sağında dururken Kian’a solda kendisinin yanında durmasını işaret etti. Peder Padron koridorda, rahiplerinin arasında kalmıştı ama gerisinin onun elinde olduğunu söylercesine başını salladı.

Cerise bir duayla başladı, ardından yaratılışın kısa bir tarihini anlattı; Shiera'nın sevgilisinden ya da onların ölümlü torunlarından hiç bahsetmeyen tapınak onaylı versiyonuydu. Cole Solon'a onlara katılma şansı vermek için ağır ağır konuştu ama hikâyenin en önemli kısmına –her hanedanın Büyük İhanet'te oynadığı role– geldiğinde Solon hâlâ ortalarda yoktu.

Daha fazla ertelemeyerek Petros Kılıcı'nı sunaktan kaldırıp Kian'ın eline uzandı. Onunla başlayacaktı. “Mortara Hanesi'nin,” derken parmakları o kadar soğuk ve uyuşmuş durumdaydı ki Kian'ın dokunuşunu hissetmekte güçlük çekiyordu, “müttefiklerini, Kutsal Yaratıcımızı öldürmeye çağırdığına inanılıyor. Soylu hanedanları tarifsiz bir günaha sürüklediler ve ihanetleri yüzünden Mortara Hanesi karanlıkla lanetlendi.” Krala dönerek, “Kalbiniz pişmanlıkla dolup taşıyor mu?” diye sordu.

Kian gizliden gülümseyerek ona baktı. İkisi de kalbinde ne olduğunu biliyordu ve bu Tanrıça'ya duyduğu aşk değildi. “Evet,” diye cevap verdi ve avuç içini kesebilmesi için elini uzattı.

Kanı yüzeye çıktığı anda bıçak kanı emdi ve Cerise'in gözlerini siper etmesine neden olacak kadar parlak bir ışık yaydı. Bu parıltının sönmesi sadece bir an sürdü ama Cerise'in içini gün boyunca hissettiği ilk gerçek umutla doldurdu. Heyecan aralarında gezinirken göz göze geldiler.

Ayin işe yarıyordu.

Hevesle Daerick'i öne çağırdı. “Calatris Hanesi,” dedi Daerick'in elini tutarak, “üstün zekâlarını Tanrıça'yı öldürmek için planlar yaparak kullandılar. İhanetleri yüzünden ölümlü aklının taşıyabileceğinden daha fazla bilgiyle lanetlendiler.”

“Kalbim pişmanlıkla dolu,” diye cevap verdi Daerick o sormadan önce.

Avuç içini kesti ve kılıç Daerick'in kanını emip bir kez daha parladığında Cerise neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

Arkasından hemen General Petros gelip etine dolgun avucunu uzattı. Cerise, “Askeri sanatlarda yetenekli Petros Hanesi, yaratıcımızı öldürmek için bir silah dövdü. O silah bugün elimde tuttuğum kılıcın ta kendisidir. İhanetleri yüzünden Petros Hanesi doymak bilmez bir kana susamışlıkla lanetlendi.” Generalin nemle parlayan gözlerine bakmak için boynunu geriye doğru eğdi. Kalbinin diğerlerinden daha fazla pişmanlıkla dolu olması ironik ve mantıklıydı. Nasırlı derisini kesmek için biraz daha bastırması gerekmişti ama bunu yaptığında, kılıç kanını hemen emdi ve son adak için bir kez daha karardı.

Solon Hanesi.

Cole hâlâ gelmemiştı. Peder Padron’a döndüğünde onu odanın arka tarafında Peder Bishop’la sohbet ederken buldu. Padron ona bakarak başım iki yana salladı. Cole’u bulamamışlardı.

Cerise’in midesi bulandı. Perdeli pencerelere bakarak gün batımına ne kadar kaldığını merak etti. Kian gölgelere karışmadan önce Cole ortaya çıkmazsa törene devam edilecek miydi, yoksa ertesi gün baştan mı başlamak zorunda kalacaktı?

General Petros eğilerek kulağına fısıldadı. “Kendi kanını kullan, kızım. Cole’un kalbi seninkinin yanında taş gibi kalır.”

Bundan hiç şüphesi yoktu fakat General Petros onun soyu hakkındaki gerçeğı bilmiyordu. Cerise bir Solon değildi.

Ama nerede bir Solon bulabileceğini biliyordu.

“Kimse kımıldamasın,” dedi. “Hemen döneceğim.”

Kılıcı da yanına alarak elbisesini kaldırdı ve rahiplerin arasından koşmaya başladı. Peder Padron’un yanından hızla geçip açık hava koridorundan ilerleyerek kalabalık saray fuayesine girdi. Arkasından gelen şaşkın seslere aldırmadan merdivenleri çıktı. Odasına doğru koştu ve kapıyı o kadar hızlı açtı ki Mavi’ye banyo yaptırmakta olan Nina’nın sırtüstü yere düşmesine neden oldu.

“İyi misin?” diye sordu Cerise.

Nine şişmiş karnını ovuşturarak başını aşağı yukarı salladı. Pençesi geri çekilmiş, kolları ıslanmıştı. “Ayin... ayin bitti mi?”

“Hayır.” Cerise kız kardeşinin ayağa kalkmasına yardım etti. “Benimle gelmen gerekiyor.”

Nina peçesini indirirken başını şiddetle iki yana salladı.

“Dinle beni,” dedi Cerise. “Ayin işe yarıyor ama tamamlamak için bir Solon’a ihtiyacım var. Kanımı kullanacaktım ama ben bir Solon değilim.”

“Peki ya Cole?” diye sordu Nina.

“Onu bulamıyoruz.”

“Sarayda başka bir Solon olmalı.”

“Olabilir ama bakacak vaktim yok.” Cerise elini gün ışığının pembemsi bir renge dönüştüğü açık balkona doğru kaldırdı. “Güneş batmak üzere. Lütfen. Daerick için. Benim için.”

Nina’nın göğsü hızlı nefes alışverişi yüzünden durmadan alçalıp yükseliyordu.

“Kimse sen olduğunu bilmeyecek,” diye söz verdi Cerise, Nina’ya uzanarak. “Yüzün gizli kalacak ve adını söylemeyeceğim. Ondan sonra evine, kocanın yanına gidebilirsin. Buraya geldiğini asla bilmeyecek.”

Nina o kadar gergindi ki ellerini yumruklara dönüştürmüştü. İleri doğru bir adım attı ama bir adım daha atmadan durdu. Peçesini dalgalandıran uzun bir nefesin ardından ellerini eteklerine sildi ve Cerise’in peşinden kapının dışına çıktı. Parmakları birbirine kenetlenmiş hâlde Mavi’yi arkalarında bırakıp mabede doğru koşmaya başladılar.

Cerise onu rahiplerin arasından aşağıya, Kian ve diğerlerinin sorgulayıcı bakışlarla beklediği sunağa doğru çekerken Nina’nın parmakları titriyordu. Cerise başını hızlıca iki yana sallayarak onlara daha sonra açıklayacağını belirtti.

Şu anda buna ayıracak vakitleri yoktu.

Nina'yı odayı görecek şekilde çevirdi ve parmaklarını bıraktı. Nina iki eliyle elbisesini kavradı ve sanki içinde kaybolacakmış gibi sunağa doğru ilerledi.

“Sorun yok,” diye fısıldadı Cerise. “Elini ver.” Nina itaat etti, avuçları titriyordu.

“Solon hanedanı,” dedi Cerise mabede doğru, “aralarından en çekici olanı ortaya çıkardı. Yüzü o kadar nefes kesiciydi ki Tanrıça tuzağa düştü ve savunmasız bir insan biçimini alması için baştan çıkarıldı. İhanetleri yüzünden Solon hanesi kendilerini mahveden bir cazibeyle lanetlendi.” Nina’nın elini sıktı. “Tanrıça’nın huzuruna alçakgönüllülükle çıkıp af diliyorsun musun?”

Nina peçeli başını aşağı yukarı salladı.

“Yüksek sesle söyle,” diye fısıldadı Cerise.

Nina boğuk bir sesle, “Evet,” dedi.

Cerise başparmağıyla Nina’nın narin tenini okşadıktan sonra ablasının avuç içini kılıcın ucuyla kesti. Kılıç kanını emip peçesini şeffaflaştıracak kadar ıslıl ıslıl parlamaya başladı. Nina irkilmedi bile.

Işık sönmeden önce Cerise ablasının yüzüne baktı ve korkuyu gölgede bırakan bir şey gördü. Nina’nın yüz hatları sadece sessiz bir ölüm çığlığı olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle donmuştu. İfadesi Cerise’e, tapınaktaki tavşan yavrusunu ve yılan kafesine girdiğinde nasıl çığlık attığını hatırlattı. Bu Nina’nın kocasıyla ilgili olamazdı.

Bu durumda tavşan Nina’ysa o zaman yılan kimdi ya da neydi?

Kılıç kararınca bu soru Cerise’in aklından uçup gitti. Herkes ayinin işe yaradığını görmek için etrafına bakındı. General Petros ellerini ve kollarını inceledi, sanki yaralı bir uzvunu test ediyormuş gibi esnetti.

“Farklı hissediyor musun?” diye sordu Daerick.

General omuz silkti. “Sen?”

Daerick yüzünü inceleyerek dağınık saçlarını okşadı. “Bilmiyorum. Belki. Bunu söylemek çok zor.”

Hep birlikte, lanetin bozulup bozulmadığına dair şüpheleri ortadan kaldıracabilecek tek kişi olan Kian’a baktılar. Saçlarını geriye doğru taradı ve gölgeli pencereler yaklaşan alacakaranlıkla kararırken Cerise’le göz göze geldi. Aralarında bir umut ışığı belirdi. Cerise bugüne dek hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti; onun bir bütün olarak kalmasını istiyordu.

Lütfen, diye yalvardı Cerise sessizce. *Lütfen işe yarasın.*

Oda sessizleşti, herkesin gözü kralın üzerindeydi. Kimse kıpırdamadı ve biri nefes aldıysa bile Cerise duymadı. Zaman durmuş gibiydi. Daha fazla beklemeye tahammül edemeyeceğini düşündüğü an, pencerelerdeki parıltı tamamen kayboldu. Geriye kalan tek ışık kaynağı tepedeki büyülerden geliyordu.

Kian titrek bir gülümsemeyle nefes verdi.

Güneş batmıştı ve o hâlâ karşılarında duruyordu.

Cerise Tanrıça’ya teşekkür etmek için derin bir nefes aldı. Ciğerlerinin henüz yarısı dolmuşken Kian’ın parmak uçları gölgelere karışmaya başladı. İki elini yüzüne doğru kaldırarak gözlerinin önünde yok oluşunu dehşet içinde izledi. Neyi yanlış yaptığını açıklayabilecekmiş gibi bakışlarını Cerise’e çevirdi. Cerise’in tek yapabildiği başını iki yana sallamaktı. Gördüklerine inanamıyordu ama bu, gölgelerin hızla, vücudundan geriye hiçbir şey bırakmaksızın Kian’ı ele geçirmesini engellemedi. Ondan geriye son kalan gözleriydi; Cerise bir kralın fırtına misali gözlerini değil, lanetlenmişlerin kırık çaresizliğini görüyordu. Bu gözler Cerise’in ruhunun en derin, en hassas parçasını delip geçtikten sonra yok oldular.

“Hayır,” diye bağırdı Cerise.

Mabette ve onu takip eden, şimdi başarısızlığını öğrenen kalabalığın bulunduğu açık hava koridorunda mırıltılar yükseldi. Keder ve şaşkınlık içinde, olanları anlamlandırmasına yardımcı olabilecek tek kişi olan Peder Padron’a baktı.

Ama pederin gösterecek hiçbir yolu yoktu. Tuhaf bir şe-

kilde geri geri gidiyordu. Ayinin başarısız olmasından memnun bile görünmüyordu. Çalışma odasına giden koridorda ilerlerken batmakta olan bir gemiyi terk eden bir kaptana benziyordu, mavi gözleri korku saçıyordu. Cerise'in onu neyin korkutmuş olabileceğine dair hiçbir fikri olmasa da Shiera'nın başrahibi ne yapacağını bilmiyorsa, Cerise'in bilme şansı neydi ki?

Nina Cerise'in yanaklarındaki gözyaşlarını silerek aceleyle, "Benimle gel," dedi. "Arabayla rıhtıma gidelim. Bu gece Calatris'e giden bir gemi var."

"Olmaz," diye fısıldadı Cerise. "Hâlâ vaktimiz var."

Daerick boğazını temizledi. Yüzü kül rengine dönmüştü. "Benim için yok."

"Böyle söyleme," dedi. Cerise. "Gece yarısına kadar vaktimiz var."

"Ne için?"

"Savaşmaya devam etmek için." Kılıcı sunağa doğrulttu. "Ayin işe yarıyordu. Bunu hepimiz gördük. Bir şeyi, son bir adımı atmış olmalıyız. O her neyse, onu bulmak zorundayız."

"Lütfen," dedi Nina, rahiplerin kalabalığı dağıtmak için koridora çıktıkları kutsal alanın girişine bakarak. "Hâlâ fırsatımız varken gidelim."

Cerise onu başından savarak Daerick'e odaklandı. "Anlamama yardım et."

"Arşivler," dedi Daerick bakışlarında bir umut kıvılcımıyla. "Peder Padron'un görmeni istemediği oda. Saklamasının bir nedeni olmalı. Artık büyü yapabildiğine göre," fısıldayarak konuşmaya devam etti, "duvarı açabilir, orada ne olduğunu görebilirsin."

"Hayır!" diye tısladı Nina. "Söz konusu bile olamaz!"

Cerise kız kardeşine doğru döndü. "Nina, hiçbir yere gitmiyorum. Her şey bitene ve deneyecek hiçbir şey kalmayana kadar buradayım. O yüzden ya odama dön ya da—"

“Seni bırakmayacağım.”

“O zaman bana yardım et.” Cerise başıyla Daerick’i işaret etti. “Daha doğrusu, *ona* yardım et.”

Daerick sorgularcasına tek kaşını kaldırdı.

“Arşivlere girmenin tek bir yolu var, o da buradan geçiyor.”

Cerise başparmağını mabedin duvarına doğru uzattı. “Tüm rahiplerin dikkati dağılmışken kimse enerjimi fark etmez ama duvarı yararsam duyarlar.” Tabii bunu yapabilecek beceriye sahip olduğunu varsayıyordu. “Mabedi boşaltmak için bir şey bulmanı istiyorum.”

Daerick yavaşça başıyla onayladı. “Bir fikrim olabilir.”

“Ayrıca,” diye ekledi Cerise, “ben işimi bitirene kadar rahipleri dışarıda tut. Özellikle Peder Padron’u. Talep Günü’mden beri gözü üzerimde. Bende farklı bir şeyler olduğunu bildiğinden eminim.”

Nina kalbinin üzerindeki kumaşı o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Yine de başıyla onayladı. “Bu işi yürütmenin bir yolunu bulacağız.”

“Odamda beklemek istemediğine emin misin?” diye sordu Cerise. Tören sırasında Nina’yı korkutan her neyse üzerindeki etkisini sürdürüyordu.

“Mavi seni koruyacaktır. Ya da istersen babamın arabasıyla güvenli bir yere gidebilirsin.”

“Ah, Cerise,” dedi Nina kahkaha ve gözyaşı arasında gidip geldiğini belli eden bıkkın bir sesle. “Sensiz kendimi güvende hissedeceğim hiçbir yer yok.” Kollarını şişmiş karnının etrafına sararak sessizleşti. “Seni bırakmayacağım, bu yüzden benden bunu istemekten vazgeç.”

Nina’nın ses tonunda Cerise’in hoşuna gitmeyen karanlık bir şey vardı. Ablasının zihninde kendisinin bilmediği, huzursuz edici bir şeyler oluyordu. Umutsuzca, transa geçmeden Nina’nın yüzünü okuyabilmeyi diledi.

“Bana söylemek istediğın bir şey var mı?” diye sordu Cese.

“Evet.” Nina her zamanki gibi inatçı bir tavrıla kollarını kavuşturdu. “İşini yapmaya hazır ol çünkü ben hazırım.”

30. BÖLÜM

Tavanda gördüğünü iddia ettiği potansiyel çatlaklar için mabedi teftiş etme bahanesiyle tahliye emri veren General Petros'un yardımına başvurdular. Cerise, Peder Padron'un itiraz edeceğini düşünmüş olsa da garip bir biçimde o kadar sersemlemiş hâldeydi ki itiraz etmedi. Cerise boş mabetten yararlanırken o da diğer rahiplerle birlikte akşam yemeği için yemek salonuna gitti.

Sırtında Petros Kılıcı'yla devasa taş duvarın önünde durdu ve Peder Padron duvarı hareket ettirdiğinde çatlakların nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Nero'nun ona öğrettiği gibi, enerjisini serbest bırakmadan önce eylemi gözünde canlandırması gerekiyordu ama aradan biraz zaman geçmişti ve ayrıntıları hatırlamakta güçlük çekiyordu. Omzunun üzerinden baktı. Hâlâ yalnızdı ama Daerick'le Nina'nın rahipleri sonsuza dek uzak tutamayacaklarını biliyordu.

Denemek zorundaydı.

Uzun ve yavaş bir nefes vererek bakış açısını genişletti, odaklanarak bakışlarını duvara dikti ve diğer taraftaki koridoru düşündü. Enerjisinin akmasına izin vererek taşın ayrılmasını emretti. Dilini bakır tadı kapladı. Ortaya çıkan enerji ürpermesine neden oldu. Duvar ayakkabılarının altına kadar

hissedilen bir gümbürtüyle ikiye ayrılınca şaşkınlığa uğradı. Cerise eliyle tozları savuştururken sıırttı. Başarmıştı ve en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu. Nero onunla gurur duyardı... belki de biraz kıskanırdı.

Cerise koridora doğru ilerledi ve bir tek el hareketiyle duvar apliklerini aydınlattı. Son ziyaretinde Peder Padron onu koluna takıp gezdirirken “çiçek açmakta geç kaldığı” için endişelenmemesini söylediğinde, ne kadar huzurlu hissettiğini hatırlamak tuhaftı. O zamanlar kendini bir çiçekten çok bir ot olarak görüyordu. Bir gün gücünün, dalları güneşe uzanan ulu bir meşe ağacına benzeyeceğini hiç hayal etmemişti. Buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Koridorun sonuna doğru ilerledi ve mozoleye giden mermer kemerin altından geçti. Peder Padron’un arşivlere erişmek için açtığı köşe duvarlarını hatırladı. Duvarları yarararak ince aralıktan içeri girdiğinde şaşkınlıktan bir süre olduğu yerde donakaldı. Oda çoktan aydınlanmıştı. Birisi arşivlere girmişti. Nabızı küt küt atıyordu. Odayı kim aydınlattıysa meseleleri henüz söndürmemişti, bu da o kişinin hâlâ arşivlerde olabileceği anlamına geliyordu.

Cerise tozlu zeminde daha önce gördüğü yarım çizme izini aradı. Zemin yarım bir ayak izi yerine, titreyen iki aplik arasından ötede bir duvara kadar uzanan izlerle doluydu. Cerise izleri incelemek için çömeldi. Hepsi birbirinin aynısıydı. Görünüşe göre gizli arşive tek bir kişi girip çıkıyordu ki bu büyük olasılıkla Peder Padron’dur. Cerise haklıysa duvarın diğer tarafında kendisini bekleyen adam için endişelenmesine gerek yoktu.

Fakat eğer yanılıyorsa... o zaman kaçacaktı.

Cerise duvarı ikiye ayırdı ve mermer kayarak ışıklı bir koridoru ortaya çıkardı. Koridordan aşağı bakarken hiçbir hareket ya da ses algılamadı. Gizli odanın içinde ağır adımlarla ilerlerken toz ve rutubet kokuları başka bir şeyle karıştı; havada enerji vardı, bulutlar hâlindeydi ve pis bir tuvalet kokusunu da

beraberinde getiriyordu. Cerise burnunu kapatarak koridorun sonuna kadar ilerlemeye devam etti, duvara sığınarak bakışlarını köşeye çevirdi.

Gördüğü şey midesini bulandırdı.

Küçük, taştan bir odanın diğer tarafında bir adam ve bir kadın yarı çıplak ve kanlar içinde duruyordu; ikisi de görünmez bir büyüyle kol ve bacaklarından gerilmiş ve duvara bağlanmışlardı. Kadının saçları keçeleşmiş ve donuktu, kafası gevşekçe öne düşmüş, yüzünün gizlenmesine neden olmuştu. Derisi gevşemiş, sanki açlıktan ölmek üzereymiş gibi kemiklerinden sarkıyordu. Cerise kadının ölü mü yoksa diri mi olduğunu anlayamıyordu. Kaburgalarının her biri görünüyordu ama göğsü hareket etmiyor gibiydi.

Adamın da başı öne düşmüştü ama Cerise yaklaştıkça adamın nefes aldığını fark etti. Buraya daha yeni gelmiş olmalıydı çünkü vücudu iyi beslenmiş birinin yağsız kaslarıyla kaplıydı. Yalnız iyi talihi burada sona eriyordu. Gömleğinin ön tarafı yırtılmıştı ve en acımasız türden bir büyüden başka bir şeyin neden olamayacağı kadar anormal görünen, yüzlerce çıbanın tahrip ettiği göğsünü ortaya çıkarmıştı.

Benim gözetimim altında bunların yaşanabileceğini mi sanıyorsunuz? İstismar? Cinayet gibi şeylerin?

Peder Padron bir keresinde ona bunu sormuştu. Artık onun gözetimi altında neler olduğunu biliyordu. Adamla kadının hangi suçları işlediğini bilmese de işkence görmeyi hak etmiyorlardı, özellikle Tarikat'ın ellerinden. Kutsal büyü bir hediye idi ve bir rahibin gücünü kötüye kullanması, hayal edebileceği en iğrenç şeylerden biriydi. Güneş doğar doğmaz kralla konuşacaktı. Rahipler hâlâ onun emri altındaydı, en azından şimdilik. Peder Padron bir reform istiyorsa istediğini alacaktı.

Kendisinden başlayarak.

Odanın geri kalanını tararken kurbanlara biraz daha yaklaştı. Pislik ve atıkların yanı sıra gözüne çarpan diğer şey,

köşedeki giysi ve çöp yığınıydı. Normalde bu ona önemli bir şeymiş gibi gelmezdi ama birisi yığının etrafına bir tür enerji kalkanı örmüştü, bu yüzden ona daha yakından bakmayı kendine not düştü.

Cerise duvara yaklaştıkça çürüme kokusu biraz daha artıyor, kadının ruhunun Shiera'ya geri döndüğüne dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Kadının saçları ağarmış, teni yaşlılıktan solmuştu. Cerise onun kim olduğundan şüphelenmeye başlamıştı ve haklıydı da. Saraya geldiği ilk gece eteklerine dokunan yaşlı hizmetçinin yüzünü tanıdı; Peder Padron'un görevinden azledip şehre yerleştirdiğini iddia ettiği hizmetçiydi.

İçini tiksinti ve korku kapladı. Cerise pedere tam olarak inanmamıştı. Kadını cezalandırmasını beklemişti ama bu şekilde değildi.

Hayal ettiğinden çok ama çok daha zalim biriydi.

Ölen hizmetçi için fısıltıyla huzur duası etti. Sözleri adamı harekete geçirip inlemesine neden oldu, yüzünü ona doğru kaldırdı... o kadar yakışıklı bir yüzdü ki çürükler bile yakışıklılığını bozamamıştı.

"Cole," dedi soludu Cerise.

"Merhamet, lütfen. Tövbe ettim," dedi Cole çatlamış dudaklarını yalayıp fısıltıyla yalvararak. Gözleri şişip kan çanağına dönmüştü. Cerise'in kim olduğunu bilmiyor gibiydi. "Merhamet edin, lütfen," diye tekrarlardı, sesi hıçkırıklarla bölünüyordu. "Tövbe ettim. Bağışlanacağımı söylemişsiniz."

"Lord Solon, benim," dedi Cerise. "Cerise."

Cole gözlerini kırptırdı. Gözlerini ona odakladı ve farkındalıkla aydınlandı. "Leydim?"

"Evet. Sizi buraya kimin getirdiğini söyleyin. Peder Padron muydu?"

Cole başını aşağı yukarı salladı. "Tövbe ettim."

"Ettiğinize eminim," dedi göğsündeki yaraları incelediği sırada yüzünü buruşturarak. Cole duvarda birkaç saatten fazla

asılı kalmış olamazdı. Peder Padron saraya döndüğünden beri geçen kısa süre içinde ona rahatsız edici oranda işkence yapmıştı. Ve Cole'u Cerise'ten saklamıştı. Belki de her şeye rağmen töreni sabote etmeye çalışmıştı.

“Leydim,” dedi Cole. “Lütfen, size suçlarımı itiraf edersem beni bırakacak mısınız?”

Ne olursa olsun onu serbest bırakacaktı ama Cole'un sözleri, onun ne yapmış olabileceğini merak etmesine neden oldu. “Evet, söz veriyorum.”

“Vatana ihanet ettim, leydim,” dedi Cole hızlıca, Peder Padron'un geri gelmesinden korkuyormuş gibi koridorun girişine baktı. “Vatana ihanet ve cinayet.”

Cerise söylediklerine inanmakta zorlandı. İşkence, bir adama yapmadığı şeyleri itiraf ettirebilirdi. Ama onu incitmeden yere indirmenin en iyi yolunu hesaplarken devam etmesini istedi.

“Kraliçenin sevgilisiydim,” dedi.

“Bu bir sır değil.”

“Ama kraldan başka bir çocuğa hamile kalmaması için ona bazı otlar içirdim. Bu yıllarca böyle devam etti, ta ki şarabına ot atarken yakalanana dek. Kraliçe çok öfkелendi. Sabahın ilk ışıklarıyla sarayı terk etmemi emretti. Ama yaptıklarımı krala anlatmasından korktuğum için ikisini de zehirledim.”

Cerise donup kaldı. “Majestelerinin ailesi... onları öldüren siz miydiniz?”

“Evet,” diye itiraf etti Cole. “Majestelerini de öldürmeye çalıştım. Hem de birden fazla kez.”

Cole çöl panterinin ve rüya otu yangınının da dahil olduğu şafak öncesi saldırılarını anlatmaya devam ederken Cerise artık onun itirafından şüphe etmeyi bıraktı. Anlamadığı tek şeyse bunların sebebiydi. Cole kendini korumaya, paraya ya da intikama ihtiyaç duyuyormuş gibi görünmüyordu. Kraliyet soyunun sonunu getirmek istiyora benziyordu.

“Ama neden?” diye sordu Cerise.

“Çünkü rahipler bunu kendi başlarına yapamazlar.”

“Yani biri sizi kralı öldürmeye mi zorladı?”

Cole bakışlarını bir kez daha koridora çevirdi. “Hayır, rahipler kimseyi krala zarar vermeye zorlamaz. Peder Padron’la bir anlaşma yaptım.”

“Ne tür bir anlaşma?”

“Mortara soyunu bitirerek Tarikat’m tahta geçmesine yardım edersem Tarikat’ın bana daha fazla toprak vereceği konusunda anlaşmıştık.”

Cerise başını kuşkuyla iki yana sallarken, “Daha fazla toprak mı?” diye tekrarladı. “Bana *daha fazla toprak* uğruna öldürülmeyi göze aldığınızı, kralınıza ve krallığınıza ihanet ettiğinizi, bunun uğrunda cinayet işlediğinizi mi söylüyorsunuz?”

“Hayır, anlamıyorsunuz,” dedi Cole. “Mortalıların nüfusu yıllardır azalıyor. Bu benim suçum değil. Tarikat tahtı ele geçirmek zorunda. Bu sadece bir zaman meselesi ve o zaman geldiğinde hedefleri olmaktansa müttefikleri olmayı tercih ederim. Ne yapacaklarını biliyorsunuz.” Bakışlarını ölü kadına çevirdi. “Ne yaptıklarını da. Ya Padron’un müttefiki ya da düşmanı olacaktım.”

“Bu seçimin size ne kazandırdığına bir bakın,” dedi Cerise. “Müttefikiniz tövbe etmenizi istemiyor. Onun umurunda değilsiniz. İsteddiği tek şey sizi kullanmak, sonra da sırlarınızı mezara göndermekti.”

“Hatalıydım, özür dilerim,” diye bağırdı Cole. “Suçlarımın bedelini ödeyeceğime yemin ederim ama böyle değil. Lütfen, böyle değil.”

“Peki ya eski elçi?” diye sordu Cerise. “Onu da öldüren siz miydiniz?”

“Hayır, yemin ederim,” dedi Cole. “O kendini zehirledi.”

Cerise şimdi bundan her zamankinden daha çok şüphe ediyordu. Rahibe Strout çok fazla bilgi toplamıştı ve tüm

bu bilgileri kurnazlığı sayesinde saklamayı başarmıştı. Belki araştırmaları sırasında biri onu yanlış sorular sorarken yakalamıştı. Peder Padron'un adamlarından biri tarafından zehirlenmiş olabilirdi. Belki de Peder Padron'un bizzat kendisi kadını zehirlemişti. Tıpkı hastalandığında Cerise'i su içmeye zorladığı gibi onu da zehir içmeye zorlamış olabilirdi.

"Leydim, lütfen merhamet edin," diye yalvardı Cole.

"Edeceğim," diye güvence verdi Cerise. "Sadece bir şeyi anlamama yardımcı olun. Son Mortara öldüğünde ne olacağını kimse kesin olarak bilmezken Peder Padron neden ihanet riskine girsin ki? Rahipler başka bir krala bağlanabilirler."

Cole başını iki yana salladı. "Bağlanmayacaklar. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum ama bana Tarikat'm sadece ilk doğan bir Mortara'ya bağlanabileceğini söyledi. Bunun lanetin bir parçası olduğunu, rahipler bunu bozmazlarsa şeye kadar bağlı kalmak zorunda olduklarını söyledi—"

"Bir dakika," diye araya girdi Cerise. "Rahipler laneti bozmaya mı çalışıyordu?"

"Evet, onlarca yıldır çalışıyorlar," dedi Cole. "Kendilerini özgür kılmanın tek yolu bu."

Cerise kalbinin midesinde attığını hissetti. Bu doğruysa o zaman her şeyi yanlış anlamıştı. Laneti bozmak Tarikat'ın tahta oturmasını engellemeyecekti. Rahiplere özgürlüklerine daha çabuk kavuşmasını sağlayacaktı. Ne yaparsa yapsın rahipler özgür kalacaktı. Laneti bozmayı başaramazsa Kian'ın ölümü onları serbest bırakacaktı. Başarılı olursa Kian yıllardır kendisini öldürmeyi planlayan adamları kontrol etme gücünü kaybedecekti. Kian'ın hayatını kurtarsa bile rahipler onu kolayca ele geçirebilir, onun yerine hüküm sürebilirlerdi.

Her iki durumda da Tarikat kazanacaktı.

Ama olamaz, diye düşündü. Mantıklı gelmeyen bir şey vardı. Peder Padron her hâlükârda kazanıyorsa ayinden sonra neden bu kadar sarsılmış görünüyordu? Adamlarıyla birlikte

sevinmeli, bir darbe planlıyor olmalıydı, korku içinde saklanması mantıksızdı.

Cerise başını iki yana salladı. Hâlâ bir şeyleri gözden çıkarıyordu.

“Leydim, lütfen,” dedi Cole. Cerise’in sessizliğini onu serbest bırakma konusunda tereddüdüne yormuş olmalıydı. “Lütfen merhamet edin. Beni bırakacak mısınız?”

“Elbette bırakacağım,” diye cevap verdi Cerise.

Cerise Cole’un göğsündeki açık yaraları inceledi. Onu hareket ettirmek acıdan şoka girmesine neden olabilirdi. Önce onu iyileştirmek zorundaydı ki bu daha yeni öğrendiği bir beceriydi. Nero’nun ona ne öğrettiğini, isteğini nasıl hayal edeceğini hatırladı ve avuç içlerini ileri doğru tutarak Cole’un yaralarının iyileşmesini diledi. Yaralarındaki büyü ona direndi ve çıbanları temizlemek için iki deneme yaptı. Sonunda derisini iyileştirmeyi başardı ve çıplak ayakları zemine değene kadar onu yavaşça duvardan indirdi. Cole o kadar rahatlamıştı ki Cerise’in nasıl olup da büyü yaptığını sorgulamamıştı bile. Hiç vakit kaybetmeden titrek bacakları üzerinde koridora doğru tökezlemeye başladı. Cerise onun peşinden gitmeye başlamıştı ki köşedeki yığını hatırladı.

“Siz önden gidin,” dedi Cerise. “Hemen arkanızda olacağım.”

Bunu ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Cole çoktan gitmişti.

Cerise hızlı adımlarla köşeye gitti ve çömelerek statik kalkanın arkasından diğer taraftaki bohçaya baktı. Kumaşın kıvrımları arasından eski bir parşömenin ucu görünüyordu ama bunun ötesinde, nesnelerin ne olduğunu ya da Peder Padron’un onları neden korumak isteyebileceğini anlayamadı. Kalkanı kaldırmak için enerjisini kullanmaya denedi ancak Padron’un koruma büyüğü çok güçlüydü. Omzunun üzerinden bakarken mabedin duvarında bıraktığı boşluğu düşündü. Rahipler yakında yemeklerini bitirecekti, Daerick ve Nina onları daha fazla engelleyemeyecekti.

Son bir deneme için köşeye yöneldi. Kalkanı dağıtmak yerine, elini sokabileceği kadar büyük bir delik yaratmaya odaklandı. İşe yaramıştı. Uzandı ve bohçayı tutmayı başardı. Kalkan deliği yeniden kapatmadan önce bohçayı çekip çıkardı. Parşömene bir göz atınca okuyamadığı bir dilde, karmakarışık bir metinle dolu olduğunu gördü. Bunu yorumlamak için Daerick'e ihtiyacı olacaktı.

Parşömeni elbisesinin cebine soktuktan sonra belki bir ipucu vardır diye bohçaya baktı. Oradan ayrılmak için arkasını döndüğünde, az önce aştığı kalkandan bir gürültü yükseldi.

Bir alarmı tetiklemişti.

Elindeki bohçanın geri kalanına bir saniye bile bakmadan odanın diğer tarafına, koridora doğru ilerledi. İşkence odasından ve arşiv odasından çıkarken arkasındaki duvarları kapatmak için bile durmadı. Ayakkabıları tozlu zeminde kaydı. Kendini toparlayarak mabede giden uzun, eğimli koridorda hızla ilerledi. Önden ilerleyen Cole, Cerise'in ayak seslerini fark etti ve omzunun üzerinden ona bakarak adımlarını hızlandırdı.

Dua odasına girip odayı boş bulduğunda içini olağanüstü bir rahatlama hissi kapladı. Hemen arkasını dönerek enerjisini duvarın iki yarısını birleştirmek için kullandı. İşte o zaman Cole büyü yapan genç bir kadının anormalliğini fark etti.

"Nasıl..." dedi şaşkınlıkla. "Daha önce bunu yapabilen bir kâhin görmemiştim."

"Gördüklerinizi unutun." Bohçayı saklayabileceği bir yer bulmak için etrafına bakındı. Rahipler onu bu bohçayla görürlerse alarmı tetikleyenin kendisi olduğu inkâr götürmeyecekti. "Buradan olabildiğince uzağa gidin."

"Size minnettarım, leydim."

Cerise dalgınca başını aşağı yukarı salladı. Bakışları yanan sunağa kaydı ve bohçayı üzerine attı. Kumaş tutuşmadan hemen önce kurumuş kan lekelerinin arasından görünen yaldızlı ipliklerin desenini fark etti. Bu kıyafet parçasını tanıyordu. Bu, Peder Padron'un titan sırtlan sürüsünü yok ettiği gece

giydiği cübbeydi. Yaralanmış sırtını tedavi etmeden önce cübbeyi yırtıp atmıştı. O gece tüm kanlı giysileri yakmak istemişti ama belli ki birini unutmuştu.

Cübbe tutuştu, kanla kaplı kumaş, kükreyen siyah bir aleve dönüşerek tavana doğru yükseldi ve küle dönüşürken ileri geri kıvrılarak olduğu yerde kaldı.

Soğuk Cerise’i ele geçirdi. İliklerine kadar işlemişti.

Peder Padron’un cübbeyi neden sakladığını artık biliyordu. Neden diğerkıyafet parçalarıyla birlikte yakmak istemediğini de.

Kanı simsiyah yanıyordu.

Tıpkı Cerise’inki gibi.

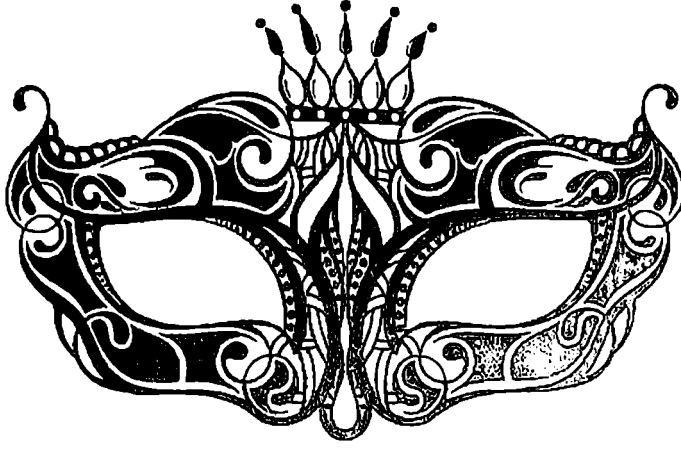
Çünkü o da bir *umbra sangiydi*.

Babasının kimliğiyle ilgili herhangi bir şüphe varsa bile havadaki yoğun dumanın içinde yitip gitti. Artık inkâr etmenin hiçbir faydası yoktu. Babası bir canavardı.

Arkasından gelen alçak bir ses, “Bunu nereden buldun?” diye sordu.

Cerise nefes nefese arkasını döndü.

Canavar onu bulmuştu.

31. BÖLÜM

“Boş ver. Belli ki bunu sana o vermiş.” Peder Padron on adım ötede durmuş, Cole’u büyüsuyle kavramıştı. Yanında başka hiç kimse yoktu. Sırlarını diğer rahiplerden saklamak için alarma tek başına cevap vermiş olmalıydı.

Korumak için adam öldürebileceği sırlardı bunlar.

Ancak Cerise kaçmadı. Mantıksız bir bağ kurma ihtiyacı onu, adamın yüzünde kendi yüzüyle benzerlikler aramaya zorladı. Benzerlikleri gözlerinin şeklinde –sol gözü sağ gözünden biraz daha yukarıdaydı– ve dudaklarının bir tarafa diğerinden biraz daha fazla çekilmesinde buldu. Genel olarak annesine benzese de babası küçük ayrıntıları doldurmuştu.

“Artık en büyük utancımı biliyorsun,” dedi küllerin üzerinde kalan son alevlere acıyla bakarak. “Kanım simsiyah yanıyor çünkü yirmi yıllık kefaretin silemeyeceği kadar iğrenç bir günah işledim. Perhiz yeminimi bozdum, Cerise. Tanrıça beni affetmeyecek.”

Cerise başını iki yana salladı. Adam her şeyi yanlış anlamıştı.

“Tüm adaklarımı reddediyor,” diye devam etti peder. “Ona kanımı ve acımı verdim. Boğazım patlayana kadar dua

ettim. Onun için inançsızları dönüştürdüm ve kâfirleri katlettim ama yine de yetmiyor.”

Cerise onun kesik dolu sırtını hayal ederken, onu soğuk ve zalim bir adama dönüştüren şeyin ne olduğunu anlamaya başladı. *Umbra sangi* olduğunu, rahipliğin yanı sıra Tanrıça'nın kanını da taşıdığını bilmiyordu. Hiç kimse ona Tanrıça'nın, soyunu devam ettirebilmesi için sevmesini istediğini söylememişti. Her zaman sevişmenin kendisine yasaklandığına inanmış, bu yüzden annesiyle birlikte günah işlediğini düşünmüştü.

O zamandan beri bunun için kendini cezalandırıyordu.

Cerise içinde bir anlayış kıvılcımının tutuşmasına engel olamadı. Yaptığı her şeye rağmen onu herkesten daha iyi anlıyordu. Tarikat onu kontrol etmek, gücünü zayıflatmak, gelgitler kadar doğal bir şeyin günah olduğunu düşünmesini sağlamak için yalanlar söylemiş, onu korkutmuştu. Peder Padron'un Cerise'e karşı kullandığı aynı korkunun, sevmenin yeteneğini körelteceği iddiasının ona da zarar vermiş olması ne kadar ironikti. Tarikatın söylediği yalanlara inanmıştı, bu yüzden de kendi suçluluk duygusu ve utancı, yirmi yıl boyunca katlanarak artmıştı. Sırtına yara izlerinden bir pelerin örmüş, hayatının yarısı boyunca bunun yükünü omuzlarında taşımıştı. Bu onu Cerise'in gözünde daha az canavar yapmıyordu ama kötülükten değil, acıdan doğmuştu. Belki yara izlerinin altında Cerise'in dokunabileceği kadar şefkat kırıntısı kalmış olabilirdi.

Belki onu karanlıktan çekip çıkarabilirdi.

“Siyah alev konusunda yanıliyorsun,” dedi Cerise. “Bu, Tanrıça'nın adaklarını reddettiğini göstermez. Bu, diğer rahiplerden farklı olduğunu gösterir.”

Peder üst dudakını bükerek geri çekildi. “*Bana* işaretleri açıklamaya cüret etme, Görü'süz çocuk. Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Sevmenin senin için günah olmadığını biliyorum,” dedi

Cerise. “Benim ya da bunu arzulayan herhangi biri için günah değil. Tanrıça tutkudur. Bizi onun suretinde, onun gibi olmamız için yaratmıştır.”

“Dikkatli ol, Cerise. Tehlikeli sularda yüzüyor, dinden çıkmaya yaklaşıyorsun.”

“Lütfen beni dinle,” diye yalvardı Cerise. “Alev simsiyah çünkü sen sıradan bir rahip değilsin. Sen, Shiera’nın soyundan geliyorsun. Bu yüzden bu kadar güçlüsün. Bu yüzden diğer rahiplerin yapamadığı şeyleri yapabiliyorsun. Damarlarında Tanrıça’nın kanı var.”

Tanrıça’dan ismen bahsettiğinde, pederin inancının sınırlarını çok zorladığını anlamıştı. Onun kendisine inanmayacağını bilmeliydi. Nero Cerise’e gerçeği ilk söylediğinde o da inanmamıştı.

Peder Padron’un bakışları o kadar sert ve soğuktu ki kız bu ağırlığın altında ezildi. “Kâfir,” diye tısladı ona doğru bir enerji göndererek. Cerise saldırıyı engelleyemeden dudakları mühürlendi. “Artık sesini duymayacağım.”

Cerise gözlerini kapatarak üzerindeki büyünün eriyip gittiğini hayal etti. Ses hapsini ortadan kaldırıp bağırdı, “Dinleyeceksin! Yıllar önce yaptığın şey suç değildi. Kendini bağışlamalı, suçluluk duygunu—” Cerise üzerine gelen iki saldırıyı daha engelledi ve, “başkalarından çıkarmayı bırakmalısın,” dedi.

Peder Padron’un ağzı açık kalmıştı. “Bunu nasıl yaptın?”

“Tanrıça beni dinlemenı istiyor.”

Tek bacağını kurtarıp kendini dua odasından dışarı sürüklemeye çalışan Cole’un üzerindeki büyüyü unutmuş gibiydi. Peder Padron şaşkınlık içinde başını iki yana sallarken hareketliliği fark etti. Bir sineği kovalarcasına elini salladı, karşılığında Cole’un boynu ikiye ayrıldı ve vücudu yere yığıldı.

Cerise eliyle ağzını kapattı.

Peder Padron ayakkabısıyla Cole’u dürterek, “Hak ettiğin-

den daha temiz bir ölüm oldu,” diye mırıldandı. “Tövbe edersen seni bundan kurtarabilirim, Cerise.”

Yalan dudaklarından o kadar yumuşakça dökülmüştü ki Cerise neredeyse ona inanacaktı. “Rahibe Strout’a da mı aynısını yaptın?” diye sordu. Son elçinin siyah beyaz günlüğünü gözünün önüne gelirken kadının laneti bozma ritüelini neden sakladığını anladı. Rahiplerin bir tehdit olduğunu biliyordu ve kralın esaretinden kurtulmalarını elinden geldiğince geciktirmek istemişti. “Cole’la senin hakkındaki gerçeği biliyor muydu?”

Peder Padron evet demedi ama inkâr da etmedi.

Bu yeterli bir cevaptı. Bir kâhini, tapınağın sadık bir hanımefendisini, onu tanıyan herkes tarafından saygı gören, iki kralın eski elçisini öldürmüştü. Peder Padron’un işlediği suçlar, sıradan insanlara yapılan kanunsuz işkence ve cinayetlerin ötesine geçmişti. Shiera Tarikatı’nın kız kardeşleri bile bu adamdan korunamıyordu.

Cerise sunağa doğru geri çekildi. Petros Kılıcı hâlâ üzerindeydi. Onu kullanmak istemiyordu ancak pedere sözünü dinletmenin bir yolunu bulamadığı takdirde buna mecbur kalabilirdi.

İnançlarına karşı çıkarak ona ulaşamayacağını biliyordu. Peder onu sadece sapkınlıkla suçlardı. Farklı bir şekilde yaklaşmalıydı ama daha denemeye fırsat bulamadan Nina peçesi yüzüne yapışmış vaziyette, hızla odaya girdi.

Kendini Cerise’in önüne atarak, “Ondan uzak dur!” diye bağırdı.

Cerise gerilerek kız kardeşini savunmaya hazırlandı ama Nina’nın onun yardımına ihtiyacı yoktu. Peder Padron sanki Nina ona fiziksel olarak vurmuş gibi topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Sonra Nina peçesini kaldırdı ve Padron acı içinde kıvranarak, güneşten kaçan bir gece yaratığı gibi gözlerini kapattı.

Neler oluyordu?

Cerise'in yapabildiği tek şey, adamı dizlerinin üzerine çö-kerten şeyin ne olduğuna dair bir işaret bulabilmek için bir kız kardeşine bir pedere bakmaktı. Ne olduğunu anlayamadı. Nina'nın göğsünün kabarması ve ellerinin titremesi, onun da en az kendisi kadar korktuğunu gösteriyordu.

Birbirlerinden neden bu kadar korkuyorlardı?

Nina adamın başına dikilince Peder Padron parmakları-nın arasından ona baktı. Bakışları ilk başta çekingendi. Kısa bakışları, ellerini indirip doğrulana kadar daha uzun ve daha cesur hâle geldi. Dudaklarına, Cerise'in tüylerini ürpertecek kadar zehirli bir gülümseme yerleşti.

"Artık işe yaramıyor," dedi geriye doğru çekilip karnını kucaklayan Nina'ya. "Üzerimdeki gücün etkisini kaybetti." Sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi konuşuyordu, bu çok mantıksızdı. Ta ki muzaffer bir edayla çenesini kaldırıp, "Beni bir daha baştan çıkaramayacaksın," diye ekleyene kadar.

Gerçekler yüzüne bir tokat gibi çarptığında Cerise suna-ğın önüne yığıldı, dizlerinin ne zaman bu kadar güçsüzleşti-ğini fark etmemişti bile. Gerçek, mantığına yer açamayacak kadar büyüktü. Yanılmıştı, hem de çok. Yıllar önce Solon'da Peder Padron'un dikkatini çeken kişi annesi değildi.

Nina'ydı.

Zemin eğilmiş gibiydi. Cerise tutunmaya çalışsa da tüm çabası boşaydı. Tüm eksenı kaymıştı, artık hangi yönün yukarı-sı olduğunu bilmiyordu. Annesi onun büyükannesiydi. Ba-bası büyükbabasıydı, bu da onun bir Solon olduğu anlamına geliyordu.

Ve kız kardeşi...

Bakışlarını Nina'nın karnına çevirdi. Kardeşi oradaydı. Ni-na'nın yüzüne, dudaklarının etrafındaki çizgilerde yazılı yüz-lerce özü görecektik kadar uzun süre baktı. *Annem*. Cerise bunu gerçekte bağdaştıramıyordu. Beyni bunu kabul etmeyi reddedi-yordu. Nina, Peder Padron'un bağlantıyı kuramadığını hatırla-yarak başını salladı. Hâlâ bir çocuğu olduğunu bilmiyordu.

“Kalanını sen de duysan iyi olur,” dedi peder kısık gözlerini Nina’ya sabitleyerek. “Günahımın sebebi işte bu. Beni baştan çıkarmak için büyü kullandı.”

“Hayır,” diye fısıldadı Nina. “Olan bu değildi.”

“İnkâr etme,” diye tersledi Peder Padron. “Başka hiç kimse beni cezbetmemişti. Seninle tanıştığımda bile yüzünden etkilenmemiştim. Ama sen geri gelmeye devam ettin, bana tatlı kekler getirdin, gülümsedin ve o gözlerle beni izledin. Görünüşün beni kendine çekene kadar sana sırtımı dönmemi imkânsız hâle getirdin. Tüm düşüncelerimi işgal ettin. Bunu büyücülükten başka neyle açıklayabilirsin?”

“Sevgi,” dedi Cerise yerden kalkarken. “Solon cazibesini daha da güçlendiriyor. Bu yüzden onun yüzü seni büyüledi çünkü onu seviyordun. Ama artık öyle hissetmiyorsun, bu yüzden cazibesi işe yaramıyor.” Cerise bir adım daha atarak ona yaralı bir hayvanmış gibi yaklaştı. Onun kendisini dinlemesini beklemiyordu fakat Peder Padron kaşlarını çatarak düşünmeye başlayınca fırsatı değerlendirmeye karar verdi. “Bir gecede olmadı, değil mi? Onunla ilk tanıştığında güzel olduğunu düşündün, o kadar. Sonra onu tanıdıkça, dayanamayacağın kadar çarpıcı hâle geldi.”

Pederin sessizliği ona söylediklerinde yanılmadığını söylüyordu.

“Bu duyguyu biliyorum çünkü ben de onu seviyorum,” diye devam etti Cerise. “Nina kimseye zarar vermek istemiyor. Bunu isteseydi, yüzünü bir peçenin ardına saklamak yerine silah olarak kullanırdı.” Cerise elbisesinin altındaki kolyesini çıkardı ve saraya geldiğinden beri onu koruyan kolyeyi gösterdi. Şimdi kolyenin nereden geldiğini, hayatını kurtardığı her seferinde Peder Padron’un neden o kadar bitkin görüldüğünü anlıyordu. Peder kolyeyi kendi enerjisine bağlamıştı. “Bunu ona sen verdin, değil mi? Bir yüzük yaptın ve Nina’yı korumak için gücünü ona bağladın. Onu güvende tutmak istedin çünkü onu seviyordun. Tanrıça bunun için seni suçlamazdı.”

Cerise birkaç saniyeliğine nefesini tuttu ve pederin sözlerini sindirmesini, hayatı boyunca sarıldığı düşüncelerle savaşmasını izledi. Korkuyu salıvermenin, incek güvenli bir yer olmadan geriye doğru düşmeye benzediğini ilk elden biliyordu. Adamın gözleri, içinde bir umut kıvılcımının alevlenmesine neden oluyordu. İçlerinde açık bir pencere vardı ve ancak bir şüphe esintisini kabul edecek kadar aralıktı.

Ama sonunda pencere çat diye kapandı ve öylece peder elinden kayıp gitti. “Siyah alev konusunda beni kandırmayı başaramadın, bu konuda da başaramayacaksın.” Nina’ya demiri eritebilecek güçte bir bakış attı. “Beni baştan çıkardığını itiraf edecek, sonra onun cezasını vereceğim.”

Cerise Cole’un işkence odasının duvarındayken morluklar ve kanlar içinde kalan bedenine baktı. Peder Padron’un adalet anlayışına tanık olmuştu ve bırakın kız kardeşini, ya da annesini, bir böceği bile cezalandırmasına izin vermezdi. Nina’nın onun için ne olduğu önemsizdi çünkü hiçbir şey değişmemişti. Nina’yı hayattaki her amaçtan, her doktrinden ya da kehanetten ve ona babalık eden adamdan kesinlikle daha çok seviyordu.

Cerise hiç tereddüt etmeden Petros Kılıcı’nı kınından çıkararak adama doğru bir hamle yaptı. Ama Peder Padron bileğinin bir hareketiyle kılıcı odanın öbür ucuna fırlattı. Cerise ona bir kez daha, bu sefer onu yirmi adım geriye savuran bir enerji patlamasıyla saldırdı. Peder yere düşerek arka duvara çarpana kadar savruldu. Kendini toparladığında, karşılık vermeyecek kadar sersemlemişti. Ağzından derin bir nefes aldı, şüphesiz Cerise’in enerjisinin tadına bakıyor, bir kadının büyü yapmasının nasıl mümkün olduğunu sorguluyordu.

Ona söylememek için hiçbir neden göremiyordu.

“Ben bir kâfir ya da bir büyücü değilim,” dedi Cerise çenesini kaldırarak. “Ama ben babamın kızıyım.”

Peder söylediğini anlamak için tam üç kez gözlerini kırptırdı. Yüzündeki rengin çekilişini izlemek Cerise’e tuhaf bir tatmin duygusu vermişti. Peder Cerise’den pek çok sır sakla-

miştı ancak bu kez, gerçekten önem taşıyan sırrı en son öğrenen o olmuştu.

Peder, “Bu imkânsız,” diye mırıldanırken Cerise’in yüzünü, tıpkı birkaç dakika önce Cerise’inde ona yaptığı gibi taradı.

“Bu durumdan ben de memnun değilim,” dedi Cerise.

“İmkânsız,” diye tekrarladı peder. “Bu bir yalan. Öyle olmak zorunda. Ben asla başka bir kadınla yatmadım. Sen benim çocuğum olsaydın bir ilk doğan olurdun. Annenin lanetini taşırdın.”

Nina titrek bir sesle konuştu. “İkizdiler. İlk bebek ölü doğdu.” Bakışlarını Cerise’e çevirdi. “Sen ikinci doğandın.”

Peder Padron bir kez daha, “İmkânsız,” diye mırıldandı.

Cerise, onu korkutan şeyleri engellemek için inancını bir göz bağı gibi kullandığı zaman Daerick’in ona söylediği şeyi tekrarladı. “Sağduyuyu görmezden gelmek inanç değildir. Bu düpedüz aptallıktır.”

Yarım nefeslik bir süre zarfında pederin yüzünü öfke bü-rüdü. Nina çok geç gelen bir uyarıda bulundu. Pederin enerjisi Cerise kendini toparlayamadan göğsüne saplandı ama onu geriye savurmak yerine, bir arı sürüsü gibi vızıldayarak göğüs kafesinde kaldı. Sanki büyü Cerise’in içine işlemeye çalışıyormuş gibi teninde tuhaf bir basınç oluşturdu. Çünkü öyleydi. Nefes nefese kalan Cerise bakışlarını Peder Padron’a çevirdi. Adam onun kalbini durdurmaya çalışıyordu. Bu Cerise’i şaşırtmamalıydı ama şaşırtmıştı. Onun kendi kızı olduğunu biliyor, yine de onu hor görüyordu.

Elbisesine değen kolyeden sıcaklık fışkırdı. Son bir koruma hamlesiyle büyü dağıldı ve yüzük ikiye bölündü. Parçalar yere saçılırken güç kaynaklarından bir büyü dalgası boşaldı ve Peder Padron kendi saldırısının gücüyle zayıflamış bir hâlde duvarın dibine çöktü.

Cerise ona iyileşmesi için fırsat tanımadı. Kurtartılamayacak durumdaydı. Kendisini ve sevdiği insanları korumanın

tek yolu onu öldürmektir; hemen, hâlâ güçsüzken. Kollarını uzatarak enerjisinin göğsünün etrafına dolandığını, tıpkı daha önce pederin kendisine yapmaya çalıştığı gibi onun kalbini ezdiğini hayal etti. Enerji ondan sel gibi akıyor, kontrol edebileceğinden çok daha büyük bir hızla dışarı fışkırıyordu. Cerise enerjisinin bu kadar çabuk tükenmesine hazırlıklı değildi. Çok geçmeden elleri titredi ve üst dudağında ter damlacıkları oluşmaya başladı. Daha fazla enerji yönlendirmeye çalıştı fakat Peder büyüsünü engelledi ve kendini ayağa kaldırmak için duvardan destek aldı.

Peder ayağa kalkar kalkmaz Cerise yere yığıldı.

Başı dönüyordu. Padron'un bir sonraki saldırısından önce bir kalkan yaratacak kadar gücü vardı ama baş dönmesi ve mide bulantısı sarmalında kalkanı tutmakta güçlük çekti. Ayak sesleri duydu ve bakışlarını kaldırdığında Nina'nın mabedin diğer tarafındaki kılıcı aldığını gördü.

Nina yüksek tavanda yankılanan bir savaş çılgılığıyla Peder Padron'a saldırdı. Peder onu bir kenara savurmadan önce sadece birkaç adım atabilmişti ve Nina acı dolu bir homurtuyla şiş karnını tutarak yere yığıldı.

Cerise ayağa fırladığında kalkanını düşürdü. Peder Padron bu hatadan yararlanarak Cerise'in etrafına bir ateş çemberi ördü. Alevler o kadar hızlı bir şekilde yayıldı ki Cerise kendini korumaya alamadan etekleri yandı. Peder cehennemi getirmişti. Alevler titrerken kalkanın arkasındaki Peder Padron'un yüzünü görebiliyordu. Dudaklarındaki kibirli gülümseme Cerise'in midesini bulandırdı. Kazandığından emin olan birinin bakışıydı bu.

"Buna bir son verelim, Cerise," dedi Padron. "Sana bir teklifim var." Alevleri, sanki görünmez bir el tarafından boğuluyormuş gibi boğazını tutan Nina'yı görebileceği kadar araladı. "Teslim ol. Sapkınlık ve büyücülük günahlarını itiraf et. Cezanı kabul et ki yaşamasına izin vereyim. Benimle savaşmaya kalkarsan olduğu yerde ölecek."

Cerise avuç içlerini kalkana bastırarak Nina'yla göz göze geldi. Cevap anında geldi. *Tamam*. Binlerce kez tamam. Bedelini biliyordu ve ödemeye hazırdı. Nina ve bebeğinin hayatı için kendi hayatını takas edecekti. Ama konuşmak için dudaklarını araladığında, hiç ses çıkmadı. Bir kez daha *"Tamam!"* diye bağırmayı denese de o kelime dudaklarından çıkmadı.

Kralın hayatını koruma emri teslim olmasına izin vermiyordu. Peder Padron'a teslim olursa onu öldüreceğini çok iyi bildiği için fiziksel olarak bunu yapamıyordu.

Titrek elini saçlarına götürdüğünde iğneler kafa derisini yırttı. Bunu aşmanın bir yolunu bulmalıydı. Gözlerini kapatarak kalkanın inmesini istedi ancak kendi büyüsunü kontrol edemiyordu. Büyü, koruyucu bariyeri beslemek için kendisinden düzenli bir şekilde enerji çalıyordu. Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Gözlerini açtığında Nina'nın yüzü kızarmıştı.

"Kalkanımı indiremem!" diye bağırdı Cerise. "Kralın emirleri izin vermiyor!"

Padron alay etti. "Sana inanmıyorum."

"Doğru söylüyorum!" dedi Cerise. "Bana hayatımı korumak için her şeyi yapmamı emretti. Ben bir rahibeyim. Ben de ona itaat etmekle yükümlüyüm, senin gi—"

"Ne cüretle kendine rahibe dersin?" diye tısladı Padron. "Senin ne tür bir iğrençlik olduğunu bilmiyorum ama bir günü daha karartmana izin vermeyeceğim. Ya şimdi teslim olup anneni kurtarırsın ya da direnip cehennemde ona katılırsın. Seçimini yap."

Nina başını iki yana sallayıp sessizce *hayır* dedi. Cerise'in hayatından vazgeçmesini istemiyordu. Ama bu seçim Nina'ya ya da krala ait değildi. Cerise'e aitti ve içinde Nina'nın olmadığı bir dünyada nefes almak istemiyordu.

"Yemin ederim doğruyu söylüyorum," dedi Cerise. "Nefes almasına izin ver! Nina hamile. Onu öldürürsen bebek de ölür!"

Peder Padron tek omzunu kaldırdı. “Kökünün kazınması gereken bir sapkın daha.”

Sinirleri panikle çılgılık atan Cerise, Petros Kılıcı’nı aradı. Onu bulur bulmaz enerjisini kullanarak kılıcı havaya kaldırıp Padron’un göğsüne doğru savurdu. Gelgelelim gücü bölünmüş, kalkanı tuttuğu için zayıflamıştı ve Peder dalga geçerce-sine cık cıklayıp kılıcı rahatça bir kenara savurdu.

“Vakit kaybediyorsun, Cerise,” dedi başıyla Nina’ya işaret ederek. “Fazla zamanı kalmadı.”

Nine yere çöktü, gözleri pörtleyip sulanmıştı. Bakışlarında korku vardı. Elini kalbinin üzerine koyarak sessizce, “*Seni seviyorum*,” dedi.

“Hayır!” Cerise onun için bir kafese dönüşmüş olan kalkanı yumruklamaya başladı. Zihni başka bir çözüm bulmak için hızla çalışıyordu. Aklına Nero geldi ve zihniyle ona seslendi ama vaktinde yetişemeyeceğini biliyordu. Tam Daerick’e odaklanmaya başladığı anda, Daerick General Petros’un peşinden koşarak mabede girdi. Karşılaştıkları sahne karşısında gözleri yuvalarından fırlarken Cerise Peder Padron’u işaret edip, “Öldürün onu!” diye bağırdı.

General zarafetle hareket etti ve nişan almak için hançerini çekti. Peder Padron’un ona doğru savurduğu enerjiyi algılamasının hiçbir yolu yoktu ve Cerise’in de onu engelleyecek gücü yoktu. Hançer generalin elinde patladı. Adam darbenin etkisiyle yere öyle şiddetle çakıldı ki bilincini kaybetti.

Daerick başını korudu. “Geliyorlar!”

Rahipler.

“İçeri girmelerine izin verme!” diye haykırdı Cerise. Parşömeni cebinden çıkardıktan sonra işaretleri aklında tutmak için bir süre bakmaya devam etti ve sonra görüntüyü zihniyle Daerick’e gönderdi. *Bunu tercüme et*, dedi ona. Parşömendeki bilgilerin laneti bozmaya yardımcı olması için dua etti. Onu kralın emrinden kurtarmanın ve hayatını Nina’nınkiyle takas etmenin tek yolu buydu.

Daerick başıyla onaylayıp gözden kaybolurken Cerise yere diz çökerek alevlerin arasından yan yatmış, kan çanağına dönmüş gözlerinden süzülen yaşlarla arkasına bakan Nina'ya baktı. Bakışlarında yeni bir sakinlik, sönük bir ışığın yaydığı bir huzur vardı. Cerise eliyle zemine vurdu ve Nina'ya dayanması için bağırdı. Sonra saraydaki son müttefikinin görüntüsünü düşündü ve cevap vermesini bekledi.

Delora, diye seslendi. Mavi'yi odamdan çıkar ve mabede gel. Yapabilirsen Peder Padron'u öldür. Hemen!

“Bu senin son şansın, Cerise.” Peder Padron dalga geçer gibi diz çöktü, bir zamanlar çok yakışıklı olan yüzünde bir gülümseme belirdi. “Annenin ruhu yakında yanımızdan ayrılacak—”

Cerise'in kalkanı delip geçerek Peder Padron'un burnunu kıracak kadar enerjisi vardı ve bunu büyük bir zevkle yaptı.

Peder elini kanayan burnuna götürerek geriye doğru tökezledi. Cerise Daerick'in, “Rahipler!” diye bağırdığını duydu.

“Biliyorum!” dedi Cerise. “İçeri girmelerine izin verme!”

“Hayır, eksik olan unsur bu!” diye bağırdı Daerick. “Büyük İhanet'i planlayanlar sadece Mortaralılar değildi. Rahiplerdi. Rahipler halka hizmet etmek istemiyorlardı. Onlara hükmetmek istiyorlardı. Güç sahibi olmak istedikleri için lanetleri esaret oldu.”

Cerise Petros Kılıcı'nı bulmak için gözleriyle yeri taradı. Enerjisini son damlasına kadar kullanarak kılıcı uzattığı eline çağırdı. Kılıç yerde kaya kaya ateş çemberinin içinden geçti. Cerise kılıcı eline aldığı anda kabzası avucunu yaksa da acıyı görmezden geldi. Dik durarak kılıcı ön kolunun üzerinden kaydırırken Peder Padron'un bakışlarıyla karşılaştı.

Kanı kılıca çekilirken, “Shiera'nın rahipleri, Tanrıça'nın kutsal otoritesini gasp etmek ve onun yerine hükmetmek için Mortara hanesiyle iş birliği yaptı. İhanetleri yüzünden başkalarının kaprislerine hizmet etmekle lanetlendiler. Rahipler hâlâ bunu hak etmiyorlar ama bu rahibe tövbe etti.”

Kılıç on güneş ışığı gücünde parlayarak Cerise'i gözlerini kapatmaya zorladı.

Direnç hafifledi.

Başarmıştı. Lanetler bozulmuştu.

Artık krala hizmet bağından kurtulmuştu ve kalkanı indirip babasını öldürmek için gözlerine ihtiyacı yoktu. Pederin cübbesiyle kendi arasındaki mesafeyi hissederek kılıcını savurdu ve onu geri çekilmeye zorladı. Artık daha güçlüydü ve büyüsünü kontrol edebiliyordu. Alevleri söndürdükten sonra kılıcı ona doğru savurdu. Peder acıyla haykırp yere düştüğünde Cerise gözlerini kısarak dumanın içinde Nina'yı bulmak için bir an durdu.

Cerise kollarının gevşediğini hissetti. Çok geç kalmıştı.

Nina daha önce olduğu gibi aynı pozisyonda yatıyordu; narin ellerinden biri kalbinin yanındayken, diğeri sevgiyle rahminin altına yerleştirilmişti. Gözleri yarı açık ve görmez hâldeydi, kırmızı dudakları uykuya dalmış gibi hafif aralıktı. Ama uyumuyordu ve dünyadaki hiçbir büyü bunu değiştiremezdi.

Yoksa değiştirebilir miydi?

Cerise kılıcını kınına soktuktan sonra Nina'ya doğru koşarak dizlerinin üzerine çöktü. Bir elini Nina'nın göğsüne koyarak enerjisini onun bedenine yönlendirdi ve Nina'nın kalbinin atmasını diledi. Hiçbir şey olmadı. Tekrar, tekrar ve tekrar denedi, hatta Nina'nın ciğerlerine hafa üflemek için eğildi.

Nina kıpırdamadı.

Cerise geri çekilerek işe yaramaz ellerine baktı.

Bunca güç ne içindi?

Ne içindi?

Hissettiği tüm güce rağmen Nina'yı kurtarmayı başaramamıştı.

Acı onu kavurmadan önceki o an, Nina'nın ölürken bile ne kadar zarif görüldüğünü fark etti. Lanet bozulmuş olsa bile Nina'ya saatlerce bakabilir, ona asla doyamazdı.

Sonra keder yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Boğazında bir yumru hissetti ve bu his iki yöne yayılmaya başladı; yüzünde, gözlerine bastırıp şakaklarını sıkıştırıyor, göğsünde de kaburgalarının çatlamasından korkmasına neden olacak kadar geriordu. İçinde bir şey hareket ederek paramparça oldu. İçten içe bir daha asla bütün olmayacağını biliyordu. Hayatının bir kısmı sona ermişti. En tatlı kısmı. Sevgi, ışık ve kahkaha zamanı sona ermişti. Artık karanlıkta, etrafında boşluktan başka bir şey olmadan yaşayacaktı.

Sadece annesini ya da kız kardeşini kaybetmemişti. Güneşi ve gökyüzündeki tüm yıldızları kaybetmişti.

32. BÖLÜM

Cerise tökezleyerek Nina'nın cansız bedeninden uzaklaştı.

“Shiera Ana, dünyaların efendisi,” derken duydu kendini. Sesi kesildi. Ölenler için ettiği duayı tamamlayamadı.

Kelimeleri ezbere okumaya hazır değildi. Nina için dua etmek, onun öldüğünü kabul etmek anlamına gelirdi ve bunu öylece yapamazdı. Henüz yapamazdı.

Belki de hiçbir zaman yapamazdı.

Etrafındaki sesler ve ışık parlamaları, sanki suyun altındaymış gibi boğuktu. Dua odasının diğer ucundan gelen kumaş hışırtıları ve ayak sesleri rahiplerin mabede girdiğini gösteriyordu. Kian yanında cisimleşti, çıplaktı ve içinde belirlediği kaosun dehşetiyle sarsılmıştı. Havada duman asılıydı. Cesetler yerde yatıyordu, General Petros baygındı, Peder Padron yaralanmıştı ve rahipler yardımına koşuyordu.

“Lanet olsun, bu da ne?” diye sordu Kian. “Kimin kanı bu? Neler oluyor? Laneti mi bozdun, o yüzden mi buradayım?”

Evet, lanetin zincirini kırmıştı. Onunla birlikte kalbini de.

Cerise yüzünü öteye çevirdi. Gözlerinin içine bakamıyordu. Mantıklı yanı onun emrinin hayatını kurtardığını biliyordu. Teslim olsaydı Peder Padron tarafından öldürülecekti ve

muhtemelen Nina'yı da öldürecekti. Ama kurtuluşunun bir bedelle geldiğini de biliyordu.

Bu ona güneşe mal olmuştu.

Kian Cerise'i kendine doğru çekti, iki kolunu beline dolduktan sonra onu yere düşürdü. Darbe duyularını sarsarak kızı kendine getirdi.

Yukarı bakarak az önce durduğu yerde büyüünün havayı parçalamasını izledi. Peder Padron ayağa kalkmayı başarmıştı, karnının alt kısmındaki yarayı tutarken göze görülür şekilde titriyordu. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Terden yüzü sırılsıklam olmuştu ve bakışlarının odağı değişiyordu ama tıpkı vahşi bir canavar gibi yaraları onu daha tehlikeli kılıyordu.

Cerise dizlerinin üzerine doğrulup kralını savunmaya hazırlandı. Arkasından Kian'm Peder Padron'a geri çekilmesini emrettiğini duydu ancak bunlar duymazdan geline, kudretsiz sözlerdi. Peder Padron acı bir kahkaha attı. Cerise'in hatırladığı bir sonraki şey, enerjinin tadını aldığı ve diz çöktüğü yerde vücudunun kaskatı kesildiği idi. Kendini zamanında savunamamıştı. Kederi onu yavaşlatmıştı fakat aynı durum Peder Padron için geçerli değildi. Cerise'i uzuvlarından ciğerlerine kadar felç etmişti. Hareket edemez ya da nefes alamaz hâldeyken göz ucuyla Kian'ı gördü. O da aynı büyüünün etkisindeydi ve Peder Padron'un bakışları altında donup kalmıştı.

"Bana emir veremezsiniz, *Majesteleri*," dedi Peder Padron öfkeyle. "Bir daha asla veremeyeceksin. Bu gecenin sonunda, sonsuza dek gölgelere teslim olmayı dilemeni sağlayacağım."

Keder yerini hızla korkuya bıraktı. Cerise nefes almak için can atsa da enerjisine bir türlü ulaşamıyordu. Padron bir şekilde onu da felç etmişti. Aralarındaki mesafeyi kapattıktan sonra yarasının izin verdiği ölçüde yana eğilerek Cerise'in gözlerinin içine baktı, çektiği acının tadını çıkarmak için eğildi. Tam dudaklarında bir gülümseme belirmişti ki omzuna onu döndürecek kadar sert bir darbe indi. Cerise etinin yarılma

sesini duyduğunda büyü bozuldu. Aniden Kian da kendisi de özgür kaldılar.

Cerise derin bir nefes aldı. Peder Padron'un arkasına baktığında Delora'nın elinde bir yay tuttuğunu ve çoktan ikinci bir ok yerleştirdiğini gördü. İki rahip Delora'yı etkisiz hâle getirmek için büyülerini kullanınca Delora bir anda bilekleri arkasında olacak şekilde, yüzüstü yere yığıldı ama Mavi hırlayarak Peder Padron'a doğru ilerledi.

Padron kendi etrafına bir kalkan örünce Mavi kayarak durdu ve kalkanı pençelemeye başladı. Büyüyü aşamayınca Cerise'e doğru koşarak tedirginlikle sızlanmaya başladı. Havadaki şiddet, yırtıcı içgüdülerini tetiklemişti ve ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Uzaklardan bir yerlerden kraliyet muhafızlarını çağırmak için bir çan çalındı ve Mavi başını geriye doğru atıp vahşi bir şekilde ulumaya başladı.

Kian, Delora'yı işaret ederek, "Bırakın onu," diye emretti rahiplere. "Başrahibiniz ihanet etti. Sizler bana yardım—"

"Böyle bir şey yapmayacaksınız!" diye seslendi Peder Padron rahiplerine.

"Elçiyi, canavarı ve yolunuza çıkan herkesi öldüreceksiniz!" Omzundaki oku çekip çıkardıktan sonra Cerise'e doğru fırlattı. "Cerise Solon bir kâfir ve bir büyücüdür!"

Cerise hemen kendisinin, Mavi'nin ve kralın önünde bir kalkan oluşturdu. Büyüsünü saklamak artık bir seçenek değildi.

Kian perdelerden bir kumaş parçası koparıp beline sarmıştı. "Geri çekileceksiniz," diye tekrarladı rahiplerine. "Ve kraliyet muhafızlarına yardım—"

"Kian Mortara artık size hükmetmiyor," diye bağırdı Peder Padron. "Zincirleriniz kırıldı. Büyünüzü test edip görün! Hiçbir sıradan insana ve hiçbir sahte krala borçlu değilsiniz! Bugün size söz verdiğim gün! Bin yıllık zulmün ardından ilahi yönetme hakkımızı geri aldığımız gün!"

Daerick mabedin girişinden, “Kraliyet muhafızları geliyor, saraydaki eli kılıç tutabilen her erkek ve kadın da öyle. Hiçbirinizin bu gece bu odada kanlı bir savaşa girmek isteyeceğini sanmıyorum –en azından ben istemediğimi biliyorum– ama kralınızın önünde diz çökmediğiniz takdirde bunun yaşanmaması imkânsız. Burada insanlar ölecek. Aralarında sizlerden bazılarının da olacağını garanti ederim.”

Kraliyet muhafızlarının ilk bölüğü geldiğinde Daerick uyarısını daha yeni bitirmişti. Mabedin dışında toplanan kılıç ve yaylarla donanmış düzinelerce üniformalı muhafız içeri girip giremeyeceklerinden emin değil gibiydiler. Cerise kalabalığın arasından hizmetkârları, seyisleri ve aşçıları görebiliyordu, her birinin elinde derme çatma bir silah vardı: kürek, mutfak bıçağı, dirgen. Çalışanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu. Kian onlara uzak durmalarını işaret etti.

“Bir sonraki eylemlerinizi dikkatle seçin,” dedi Kian kraliyet muhafızlarından sayıca üstün olan rahiplere. Daha fazla muhafız gelse bile kılıçlar ve oklar Tarikat’ın birleşik büyüyle asla boy ölçüşemezdi.

Daerick haklıydı. Rahipler krala baş kaldırırsa insanlar ölecekti. Bakışları bir kez daha Nina’ya kayarken Cerise’in vücudu uyuştı. Rahipler krala karşı gelirse *hepsi* ölebilirdi.

“Vatana ihanetin cezası ölümdür,” diye devam etti Kian. “Bana itaat edin, gidip muhafızlarımın yanında yer alın ki yaptıklarınız bağışlansın.”

“Kralınız inancınızdır,” dedi Peder adamlarına dönerek. “Tanrıça isteğini yerine getirebilmeniz için özgürlüğünüzü verdi. Şimdi isteğinin yerine getirilmesine izin verin. Elçi büyük bir iğrençlikten başka bir şey değil. Kendini korumak için kullandığı yasak büyüü görebilirsiniz. Onu ve ilahi adaletin önünde duran herkesi ortadan kaldırmak, bizim görevimiz.”

“İlahi adalet mi?” diye seslendi Cerise. Vücudunun uyuşmuş kısımları ısınmaya başladı. Önce Cole’u, sonra da Nina’yı

işaret etti. “Başrahibiniz bir katil ve ikiyüzlü biri. Karnında çocuk taşıyan, masum bir kadını öldürdü!”

“Kadını Cole Solon öldürdü,” diye rahatça yalan söyledi Peder Padron. “Çünkü içinde piçini taşıyordu. Onu durdurmayı başaramamış olsam da yaptıkları için onu cezalandırdım.”

Cerise’in kanı öfkeyle kaynıyordu. Her bir parçası yanmaya hazırdı. “Onun taşıdığı tek piç *seninkiydi!*”

Herkes şaşkınlıkla nefesini içine çekti.

Cerise Nina’yı işaret ederek, “O kadın benim annemdi,” diye bağırdı. “Bu da,” dedi işaret parmağını başrahibe doğru uzatarak, “onun kalbini çalan ve babam olan adam.”

“Yalan!” diye bağırdı Peder Padron.

Cerise de ona, “Keşke yalan olsaydı!” diye bağırdı. “Damarlarımda senin kanının dolaşmasından nefret ediyorum! Ama gerçek bu.” Bunu kanıtlamak için avuç içinde bir alev yarattı. “Sihrimin nereden geldiğini sanıyorsun?”

“Büyücülükten,” dedi Peder Padron öfkeyle. “Konuşurken bile günah işliyorsun.”

Cerise onu görmezden gelerek rahiplere seslendi. Bir kez olsun ne tür bir adama hizmet ettiklerini görecektlerdi. Öfkesinin ateşi onu içine çekmiş, tüketmişti. “Sırrını saklamak için annemi öldürdü. Cole Solon’u son kral ve kraliçeyi zehirlemek için kullandıktan sonra öldürdü. Ve Rahibe Strout ihanetini fark ettiğinde onu da zehirledi. Kötülüğünün sınırı yok. Onu tek başıma durdurmayı başaramam ama birlikte başarabiliriz. Bana yardım etmek zorundasınız.”

“Yardım mı?” diye tekrarladı Peder Padron dalga geçerek. “Kendini kurtarmak için bin bir türlü yalan söyleyebilecek bir kâfire mi?”

“Kurtartılmaya ihtiyacım yok.” Cerise Petros Kılıcı’nı kınından çıkardı. “Tanrıça bana tüm yaratılıştaki en güçlü silahı emanet etti. *Bana*, Peder Padron’a değil çünkü onu kullanmaya layık bulduğu tek kişi bendim.” Cerise konuşurken kılıç

tıpkı gün batımı rünlerinin yaptığı gibi kaybolmaya başladı ve herkesin son bir kez görebilmesi için onu havaya kaldırdı. “Shiera lanetleri bozabilmem için bana lütfunu bahsetti. Yoluma rehberlik ederek yolculuğun her adımında beni kutsadı. İşte Tanrıça’nın iradesi *böyle* bir şeydir.” Cerise durakladı. “Kalbinizin sesini dinleyin. Kimi desteklemenizi ister sizce? Kendi suretinde yaratılmış bir rahibeyi mi? Yoksa onun kutsal büyüsunü masumlara işkence etmek, onları öldürmek için kullanarak saptıran bir adamı mı?”

Kian yanına oturarak elini sıktı. Dışarıdan bakan birine göre bu hareket büyük ihtimalle bir dayanışma eylemi gibi görünüyordu. Ama dokunuşu sevgi doluydu, avucunu sıkmasında ve başparmağını bileğinin iç kısmına sürmesinde sessiz bir *özür dilerim* ve *yanındayım* ifadesi vardı. Cerise diğer elini Mavi’nin başına koyarken Kian’ın elini sıktı. Bu ikisi olmasaydı ayakta duracak gücü nasıl bulacağını bilmiyordu.

Rahiplere bakarken, sadakatleri Peder Padron’a ait olan düzinelerce adamın soğuk ve sert bakışlarıyla karşılaştı. Şimdi bile, yaptığı kötülükleri bildikleri hâlde, onlara vaat ettiği şey karşılığında suçlarını görmezden gelmeye hazır durumdaydılar. Onun gibiler umduğundan da fazlaydı. Başrahibe’nin sözlerini hatırladı. *Sahte putlara hizmet eden isimsiz, yüz­süz adamlar*. Sahte put dediği Üçlü değildi. Tarikat’tı.

Birkaç adam birbirlerine temkinli bakışlar attı, harekete geçmekte tereddüt ediyorlardı çünkü Peder Padron’un onlardan yapmalarını istediği ihaneti ve reddettikleri takdirde kendi güvenliklerini tehlikeye atacaklarını düşünüyor, bu yüzden bocalıyorlardı. Cerise Cole’un kendisine söylediklerini hatırladı; Peder Padron’un düşmanı olmak yerine müttefiki olmayı seçmişti. Rahiplerin Cole’dan daha cesur olmalarını ummaktan başka çaresi yoktu.

Adamlar ahlaki değerleriyle boğuşurken bir rahip geri çekilerek hızlı adımlarla kutsal alanın girişindeki kraliyet muhafızlarına katıldı. Cerise onun Peder Bishop olduğunu

fark etti. Nefesini tutarak sessizce diğer adamların da onun arkasından gitmesini, onun cesaretinin diğerlerini de doğru yola yönlendirmesini umdu. Ancak diğer tüm rahipler odada kaldı. Her biri teker teker kararını verdi. Dimdik durdular ve Peder Padron'un önünde ellerini kenetleyip Tarikat'a olan bağlılıklarını toplu bir şekilde ilan ettiler.

Rahipler kalplerinin sesini dinlemiş, korkaklığı seçmişlerdi.

Hizmet ettiklerini iddia ettikleri yüce Tanrıça'yı utandırmışlardı.

"Kral ve rahibesi için savaşıyorum!" diye bağırdı kraliyet muhafızlarının arkasında toplanan kalabalıktan genç bir kadın. Diğer sesler de onu destekliyordu.

Kian bakışlarını Cerise'e çevirdi. "Hazır mısın, aşkım?"

Cerise başıyla onaylayarak, "Lanetli dağdan kurtulduysak bundan da kurtulabiliriz," dedi. Sonra kalkanını indirdi.

Rahipler bir araya toplanıp kendi kalkanlarını kaldırmak için birlikte çalışsalar da Cerise hazırlıklıydı ve enerjisini kalkanlarını düşürmek için kullandı. Sonra Kian kraliyet muhafızlarına saldırımları için işaret verdi ve mabet büyük bir kasa sürüklendi.

Muhafızlar rahiplerin etrafını sardı ve sınırlı büyüleriyle kendilerini savunmaya çalışan adamlara saldırmaya başladı. Yalnız olan bir rahip yenilebilirdi ama toplu hâlde durduramazlardı, o yüzden Cerise çabalarını onların enerjilerini bir araya getirmelerini engellemeye odakladı. Mavi kalçalarının üzerinde gerilerek havladı, hırladı, onu kalabalığın içine salması için yalvardı. "Git," dediğinde Mavi mücadeleye atılıp ilk kurbanını parçalamaya başladı.

Daerick Kian'ın yanına koşup ona bir kılıç verdi ve ikisi birden savaşa katıldılar. Cerise'in onlara baktığı ve savaştan uzaklaştığı o kısa sürede, rahiplerden biri bir muhafız öldürdü ve silahını çoğaltmak için büyü kullandı -iki, sonra dört, se-

kiz, on altı, ta ki silahlı rahip sayısı silahsızların sayısını geçene kadar— ve sonra metallerin birbirine çarpma sesi duyuldu, vahşi bağırışlar ve acı inilti de onlara eşlik etti.

Cerise karmaşanın içinde onun yaldızlı cübbesini aradı. Bulamayınca tek dizinin üzerine çökerek yerde cansız bedenini aradı. Peder Padron'dan geriye kalan tek şey, yan kapıya doğru giden bir dizi kanlı ayak iziydi.

Cerise umut dolu bir nefes aldı. Peder savunmasız olmasaydı savaş alanından asla ayrılmazdı. Arkasında bıraktığı kan izlerine bakılırsa Peder Padron yaralarını iyileştirememişti. Belki de Petros Kılıcı'na aşılan büyü buna engel olmuştu. Eğer öyleyse bu Cerise'in onu bitirme, canavarın kafasını koparma ve Shiera'nın kutsal Tarikat'ına dengeyi geri getirme şansı olduğu anlamına geliyordu.

Kılıcını düşmanının göğsüne saplarken bakışlarını Kian'a çevirdi. Cerise'in yardımına ihtiyaç duymuyordu, en azından şimdilik ve bu yüzden ânı değerlendirip Peder Padron'un peşinden gitti. Eğilip kan izlerini yan kapıya kadar takip ettikten sonra kapıyı açtı ve diğer taraftaki savaşı görebileceği kadar aralık bıraktı.

Gözleri ay ışığına alıştığında, özel bir bahçe gibi görünen bir yere ayak bastı. Biçilmiş çimler dua odasının yaklaşık yarısı boyunca uzanıyordu. Etrafı uzun, yapraklı çitlerle çevrilmişti. Çiçekli sarmaşıklardan ya da fiskiyelelerden yoksun, sade bir bahçeydi. Mekânın en önemli özelliği, köşede duran ve önünde iki atın bağlı olduğu bir at arabasıydı.

Karanlık bir figür topallayarak at arabasına doğru ilerledi. Adımları sarsak ve düzensizdi. Bir eliyle göğsünü tutuyor, diğer kolu okun isabet ettiği omzundan aşağı sarkıyordu. Kaçış noktasına varmak üzereydi.

Cerise çenesini sıktı. Adam hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Ellerini çitlere doğru kaldırıp dallarını uzatmalarını, arabanın tekerleklerini örmelerini isteyerek ilerledi. Dallar filizlenmeye, birbirlerinin üzerine çıkmaya başladı ve ahşap

ya da metalden geriye tek bir iz kalmayana kadar büyümeye devam etti.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Cerise. “Tanrıça dışında. Sonra o sana hak ettiğin adaleti sağlayabilir.”

Peder Padron arkasını dönerek destek almak için çitlere yaslandı. Güçsüz ve kan içinde olmasına rağmen ona güldü, bu tepki Cerise’e tuhaf geldi. İşte o zaman hatasını fark etti. Adam onun kendisini takip etmesini beklemişti.

Onu oraya çekerek bir tuzak kurmuştu ve Cerise de tam içine düşmüştü.

Etrafındaki boşluk görünmez bir silindir oluşturdu ve sonra üzerine toprak yağmaya başladı. Görünüşe göre Peder Padron onun kalbini durduracak güçten yoksundu, bu yüzden onu boğmak istiyordu.

Hızlı düşünerek başını çevreleyen bir hava boşluğu yarattı. Kir yüzüne savrularak görüşünü engelledi. Silindirin patlayarak parçalandığını hayal etti. Hamlesi işe yaramayınca dibinde, sürünerek geçebileceği kadar geniş bir delik açıldığını hayal etti. Peder Padron’un büyüsünü bozmak için iki deneme yaptı ve çimlerin üzerine çıkmak için iki deneme daha yapması gerekti. Üzerindeki toprağı silkeleyerek ayağa kalktı ve arabanın tekerleklerinin yarısının açıkta olduğunu gördü.

“Sana söylemiştim,” dedi Cerise dişlerini sıkarak. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Sarmaşıkları tekrar örerek bu kez onu sardıklarını hayal etti. Ağzı büyünün metalik tadıyla sulandı. Pederi boğabilir, Nina’yla aynı şekilde can vermesini sağlayabilirdi. *Evet* diye düşündü kararını vererek. Ama tam sarmaşıkların boğazma dolanmasını isterken sığınağın içinden keskin bir uluma duyuldu. Cerise sese doğru döndü.

Mavi.

Gözlerini kısarak açık kapıdan baktı ama hava bulanıklaşmıştı ve uzaktan Mavi’yi seçmekte zorlanıyordu. Yerde kıvrı-

nıyor gibi görünüyordu, etrafıysa rahiplerin sandaletli ayaklarıyla çevriliydi.

Cerise ona doğru koşmak için gerilse de tereddüt etti. Peder Padron bir daha asla bu kadar zayıf olmayacaktı. Bu onun sonunu getirme, Nina'ya yaptıklarının bedelini ödetme şansıydı. Gidip rahiplerle savaşmayı seçerse döndüğünde onu öldürecek gücü bulamayabilirdi.

Mavi acı içinde haykırdığında hâlâ tereddüt içindeydi ama sonunda karar kendiliğinden geldi. Peder Padron'u yerinde tutmak için etrafına bir sarmaşık daha ördükten sonra dönüp mabede fırladı.

Oda harabeye dönmüştü.

Biri adak kâsesini perdelere doğru fırlatmış, perde alev almış ve havayı dumanla doldurmuştu. İnsanlar sağa sola koşuşturuyordu ama kim oldukları seçilemiyordu. Bir şeyler görebilmek için dizlerinin üzerine çöktü ve sürünerek Mavi'ye yaklaştı. Etrafında on çift ayak saydı, tek başına savaşamayacağı kadar çok rahip vardı. Sonra ölenlerin yüzlerini gördü, aralarından bazılarını tanıdığını fark etti.

Önünde boynu kırılmış Peder Bishop duruyordu ve yanında nazik ruhlu Lark yatıyordu. Bir zamanlar Cerise'in saçlarını ören genç, çilli hizmetkâr, şimdi katledilmiş, gözleri açık bir hâlde yatıyordu, tıpkı Nina gibi. En fazla on beş yaşında olan bir başka kız, bir rahibin göğsüne attığı taş levhanın ağırlığı altında yayılmış bir hâlde yatıyordu. Daha fazla rahip Mavi'nin etrafını sarmak ve ona karşı büyülerini birleştirmek için toplanırken, sandaletli ayaklar kızların üzerine basıyordu. Rahiplerden biri Lark'ın yüzüne bastığında Cerise kalbinin paramparça olduğunu hissetti ve daha önce aklına gelmeyen bir şeyi fark etti.

Lark rahip için anlamsızdı. Adam onun hayatına değer vermiyordu. Cansız bedenine saygı duymuyordu. Ve asla duymayacaktı. Hiçbiri duymayacaktı.

Tarikat için de durum farksızdı. Bunlar Cerise'i, kendi türlerinden bir canavar için reddeden adamların ta kendileriydi. Onu

asla bir rahibe olarak kabul etmeyeceklerdi çünkü onlara göre kadınlar eve bağlı kalması ve kontrol edilmesi gereken nesnelerden ibaretti, aksi takdirde bir köşeye atılabilecek tehditlerdi. Tanrıça bile bir istisna değildi. Uzun zaman öncesinin rahipleri Shiera'nın gücüne o kadar içerlemişlerdi ki onun ateşini söndürmeye çalışmışlardı. Bin yılın ardından Tarikat hâlâ hiçbir şey öğrenmemiş, değişmeye çalışmamıştı. Bir kadının sıcaklığının tadım çıkarmaktansa onun alevini söndürmeyi tercih ediyorlardı.

Hem yerde hem gökte. Söndürmeye çalıştığın ateş seni tüketecek.

Cerise sonunda amacını anlamıştı. Bu, Tarikat'a dengesini yeniden kazandırmak değildi, onu yerle bir edip yepyeni bir şey inşa etmekte.

Bakışlarını tavandaki büyümlü fresklere çevirdi. Dumanların arasından Shiera'nın yüzünün intikamcı tarafını gördü; bir gözü alev alev yanıyor, üst dudağının yarısı ölümcül ön dişlerini sıyrıyordu. Cerise bu manzara karşısında irkilmedi. Hayatında ilk kez, gazabın merhametten daha değerli olduğunu anlamıştı.

"Shiera Ana, dünyaların efendisi," dedi Tanrıça'nın öfkesine uygun bir sesle. "Sen karanlık ve aydınlıksın, dengenin kendisisin. Kendi türüne daha fazla güç vermenin istikrarsızlık yaratacağını öngörerek rahipleri büyüyle destekledin. Ama şimdi denge bozuldu. Güç onları çürüttü. Onlar kutsal yeteneklerini senin kızlarına hükmetmek ve onları öldürmek için kullanıyorlar. Sesimi duy, beni aracın yap. Düşmanlarımızı cezalandır. Beni alevle doldur ve onları yok et!"

Yanan sunakta simsiyah bir alev belirdi. Cerise, Nina'nın ona verdiği altın zinciri çekip çıkardı. Yerde sürünerek zinciri savurdu ve ayakta kalan tüm rahiplerin ayak bileklerine dolanmasını emretti. Bir elini yanan sunağa doğru uzatarak kendisiyle alevler arasında bir bağlantı hayal etti. Kendini bir kanal gibi açarak alevleri vücudundan geçirdikten sonra zincire yönlendirdi.

İçinden kavurucu bir sıcaklık geçti. Siyah alev damarla-

rındaki kanı kaynatıyor gibiydi. Acı içinde çığlık attı, bağlantıyı ayakta tutarken uzuvları titriyordu. Odanın her yerinde bedenler kaskatı kesilerek yere düştü. Burnuna yanmış saç ve et kokusu doldu. Yine de Cerise Tanrıça'nın kendisine daha fazla ateş, daha fazla ölüm vermesini diledi, ta ki son rahip yere düşüp bağlantının kopmasına neden olana kadar.

Karo zeminin üzerine yığıldı. Ani ölümlerin ardından şaşkınlık çığlıkları yükseldikten sonra geri çekildiklerini fark etti. Kendini Mavi'nin cansız bedenine doğru sürükledi ve avucunu nazikçe üzerinde gezdirdi. Dili dışarı çıkmış, gözleri geriye dönmüştü. Oturmaya bile çalışmaması onu en çok korkutan şeydi. Rahipler onu göremediği yerlerinden yaralamıştı.

Mavi'nin başını okşarken bahçe kapısına bir bakış attı.

“Buradayım, tatlı oğlum,” diye mırıldandı. “Artık sana zarar veremezler.” Gözlerini kapattı ve enerjisinden geriye kalanları Mavi'nin bedenine akıttı, kırık kemiklerinin onarıldığını ve kopmuş dokularının tekrar birbirine kaydığını hayal etti. Onu, son enerji kırıntısına kadar neyi varsa vererek acı çekmemesi için uyuttu.

Mavi'yi elinden geldiğince iyileştirdikten sonra ayağa kalkıp ellerini beline koyarak dengesini sağlamaya çalıştı. Perdeler yanmıştı ve mabette alev alacak bir şey kalmadığından hava temizlenmeye başlamıştı. Bahçeye doğru kendi ayak izlerini takip etti. Yolda giderken atılmış bir kılıcın yanından geçerken onu eline aldı ama kullanacağına dair pek bir umudu yoktu. Gideli çok uzun zaman olmuştu ve Peder Padron bıraktığı yerde kalmayacak kadar zeki biriydi.

Dışarı çıktı ve omuzlarını geriye attı. Araba gitmiş, sarmaşıklar yaprak yığınınna dönüşmüştü. Ufku tarayıp onu bulmak için duvara doğru yürüme zahmetine girmedi. Hangi yöne gittiğini bilse bile peşinden gidemeyecek kadar güçsüzdü. Kılıcı otların arasına daldırarak yüzünü aya çevirdi.

Bu gece bir lanetten daha fazlasını bozmuştu.

Önemli olan her şeyi bozmuştu.

33. BÖLÜM

Ertesi sabah güneş doğdu ve hayat devam etti.

Savaşta hayatını kaybedenler defnedilmek üzere tapınağa nakledilmişlerdi. Hayatta kalanlar tedavi ediliyordu. Saray çalışanları isli halıları havalandırıp yer karolarındaki kanı temizlerken, kraliyet muhafızları her türlü saldırı ihtimaline karşı pencere ve kapıları güçlendirmişlerdi.

Saray bin yıldır ilk kez savunmasızdı. Terk edilmiş arabası şehrin dış mahallelerinde bulunan Peder Padron dahil olmak üzere, ana koruma kaynağı ortadan kaybolmuştu. Adamın nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Kian ve General Petros müttefiklerini bir araya getirmiş, askerlerini toplamış, Peder Padron'un görüldüğü yerde öldürülmesi emriyle arama ekipleri göndermişti. Diyarın tapınaklarında hayatta kalan rahiplerse –Daerick'in kardeşi gibi olanlar– yeni Tarikat'taki yerlerini belirlemek için Shiera'nın başrahibesiyle görüşmek üzere saraya çağırılmışlardı.

Shiera'nın başrahibesi. Cerise'in unvanıydı bu.

Şimdi bunu hak etmesi gerekiyordu, bu da kendini kutsal alanın zemininden kaldıracak gücü toplamak anlamına geliyordu. Hâlâ derin uykuda olan Mavi'yle bir daha asla uyanmayacak olan Nina'nın arasına kıvrılmış, hareket etmemişti.

Gece boyunca bir noktada güçsüzlüğüne yenik düşmüş olmaydı çünkü başı şu anda Delora'nın kucağındaydı ve bunun ne ara olduğunu hatırlamıyordu.

Delora Cerise'in saçlarını okşarken dalgınca mırıldanıyordu. Bunu bir süredir yapıyordu ve Cerise hem verdiği rahatlık hem de hareketsiz kalmanın sağladığı gözlem imkânı için minnettardı. Nina hiç var olmamış gibi davranmayan tek kişi Delora'ydı. Kian bir ya da iki kez ziyarete gelmiş fakat uzun süre yanında kalmamıştı. Cerise onu suçlayamazdı, tüm saray güvence ve liderlik için ona bakarken olmazdı. Daerick bir şeyler yemeye gitmişti ve diğer herkes görevleriyle meşguldü.

Bu saygısızlıktı. Bugün dünyada daha az güzellik olduğunu kimse fark etmemiş miydi? Daha az tatlılık? Yataklarında biraz daha üşüyerek uyanmamışlar mıydı?

"Sence..." Delora usulca boğazını temizledi. "Şey, belki de..."

"Hayır." Cerise uzanarak Nina'nın elini tuttu. Eli buz gibiydi ve hemen bırakmasına neden oldu. "Henüz değil. Lütfen."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Delora.

"Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Sorun yok," dedi Delora.

Ama bu doğru değildi. Saraydan biri Nina'nın ölümünü anne ve babasına bildirmek için gece boyunca yolculuk etmişti ama Nina'nın bedeni kocasına aitti. Yakında Nina'yı teslim almak için Calatris'ten gelecekti. Sonra da onu ilk karısının yanına defnedecekti ve Cerise'in ziyaret edebileceği bir mezar bile olmayacaktı.

Bu düşünce göğsünü, bir türlü geçmeyen bir şekilde ağrıttıyordu. Bu ona Kian'ın bir zamanlar söylediği şeyi hatırlattı. *İçinizde çok fazla sevgi var. Bunu dışa vurmanın bir yolunu bulamazsanız patlayabilirsiniz.* Sorun da tam olarak buydu. Nina'ya karşı hissettiği tüm sevgi, hiçbir çıkış yolu olmaksızın

içinde sıkışıp kalmıştı. “Haklıydın,” dedi Delora başını hafifçe yana eğip Nina’ya bakarak.

Nina.

“Güzelliğin üzerine gerçekten gölge düşürüyor.”

Cerise başını aşağı yukarı salladı.

“Seni sevdiğini söyleyebilirim.” Delora onu nazikçe okşamaya devam etti. “Onu kaybettiğin için üzgünüm. Bir anneyi kaybetmenin ne demek olduğunu iyi bilirim.”

Anne.

Bu terim Cerise’in kulaklarına hâlâ yabancı geliyordu. Peder Padron onu elinden almadan önce Nina’yı bir anne olarak düşünecek vakti bile olmamıştı. Ondan çok şey almıştı ama Nina’dan daha fazlasını almıştı. Nina’nın aşkını çalmıştı. Mutluluğunu ve güvenliğini elinden almıştı. Onun canını almış, bunu yaparken de uzun zamandır istediği bebeği öldürmüştü. Bir bakıma Cerise’i bile ondan almıştı. Nina onun yüzünden kendi çocuğuna kardeşi gibi davranmak zorunda kalmıştı.

Bu hiç adil değildi.

Cerise bir avucunu Nina’nın yuvarlak karnına koydu ve Nina’nın, ikizi hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını merak etti. Kardeşi gerçekten doğumda ölmüş müydü, yoksa Nina bebeği başka bir ailenin yanına mı saklamıştı? Peder o çocuğu da ondan çalmış mıydı? Cerise annesine ve babasına gerçeği bilip bilmediklerini soracaktı, Nina ne kadar özel olsa da sırları da muhtemelen onunla birlikte ölmüştü.

“Onu çok az tanıyormuşum gibi hissediyorum,” dedi Cerise. “Artık hiç tanıyamayacağım. O öldü. Dünyada beni herkesten çok seven kişi artık yok.” Nina saraya gelerek çok cesur davranmıştı. Kendini en büyük korkusunun ona ulaşabileceği yere koymuştu çünkü sevgisi dehşetini yenmişti. Cerise Nina’yı odasından zorla çıkarmış, onu o cehenneme kendi elleriyle sokmuştu.

“Hayatının yarısını beni koruyarak geçirdi,” diye fısıldadı, “ve ben onu bir gün bile korumayı başaramadım.”

“Böyle konuşma,” dedi Delora. “Nina’yla hiç tanışmamış olsam da kendini suçlamayı istemeyeceğini ve kesinlikle yalnız hissetmeni istemeyeceğini biliyorum. Çok fazla insan tarafından seviliyorsun; ailen, arkadaşların, Kian. O—” Yaklaşan ayak seslerini duyarak konuşmayı bıraktı ve yumuşak bir sesle, “yine seni kontrol etmeye geldi,” diye tamamladı.

İki parlak, siyah çizme Cerise’in önünde durdu, Kian diz çöküp Nina’yı görmesini engelledi.

“Korkarım ki vakit geldi, aşkım,” dedi Kian. “Araba burada. Hizmetlilerin onu eve dönüş yolculuğu için hazırlaması gerekiyor.”

“Ev,” diye tekrarladı Cerise. Nina bu yüzden saraya gelmişti. “Beni eve götürmek istedi ama ben seni bırakamazdım.”

Kian elini Cerise’in yüzüne doğru uzattı ama anma geri çekti. “Keşke onu geri getirebilseydim. Yapabilseydim, onunla yer değiştirirdim.”

Onunla yer değiştirmek mi?

Cerise bakışlarını anında onunkilere çevirdi. Önceki geceden beri ilk kez yüzüne bakıyordu, berbat görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yorgunluktan koyu halkalarla çevrilmişti. Buna rağmen Cerise’in öfkesi alevlendi. Kian, hayatta kalma emrinin onu Nina’nın ölümünü izlemeye zorladığını biliyordu. Nasıl olur da yapmasını engellediği fedakârlığı yapmak isteyebilirdi?

“Bunu söylemeye hakkın yok,” dedi Cerise. “Onun ölümünü izlemek zorunda kalan bendim, sen değil. Onu seven bendim, sen değil. Bu seçeneği elimden almışken bana onunla yer değiştirmekten bahsediyorsun.”

“Cerise,” diye araya girdi Delora arkasından.

“Hayır, sorun değil,” dedi Kian ama bu doğru değildi. Rengi solmuş, yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlenmişti. “Padron sana yalan söyledi, Cerise. Bunu bilmek zorundasın. Sen ve Nina onun en karanlık sırrının yaşayan birer kanıtıydınız.

Bu sırrı ancak ikinizi öldürerek gömebilirdi. Eğer teslim olsaydın Nina'yı yine de öldürecekti. Bir kişi yerine iki kişi ölecekti, sen de laneti bozamayacak, onu saklanmaya itemeyecek ya da Tarikat'ı yenemeyecektin. Hepimizi kurtarmak için hayatta kalamayacaktın."

İçinden bir ses Cerise'e onun haklı olduğunu söylüyordu. Peder Padron Cole'a verdiği sözü tutmadığı gibi, ona verdiği sözü de tutmayacaktı. Ama yarası çok taze, kederi çok yoğundu. Bir kısmını dışarı akıtmalıydı. Bakışlarını sertleştirerek, "En azından bana artık emir vermiyorsun," dedi.

Kian'm gözlerindeki acı hissettiklerini hafifletmeye yetmedi. Aksine, onu incittiğini bildiği için göğsündeki baskı biraz daha artmıştı. Cerise'e arkasını dönmeden önce içine çekilmiş gibiydi. Elini cebine atarak Nina'nın başının üzerine eğildi. Cerise bir *makas sesi* duyana kadar ne yaptığını anlamadı. Sonra Nina'nın kestane rengi saçlarından bir tutamı ince, altın bir zincirden sarkan oval bir madalyonun içine yerleştirdiğini gördü.

Yüzü hâlâ başka tarafa dönük olan Kian kolyeyi Cerise'e uzattı. "Bu anneme aitti. Almak isteyebileceğini düşündüm. Artık Nina'nın bir parçasını her zaman yanında taşıyabilirsin."

Cerise utanç dolu bakışlarla madalyona baktı. Kian'ı bile rek incitmişti ve karşılığında Kian ona kendi annesinden bir hatıra vermişti. Onun da annesini kaybettiğini ne çabuk unutmuştu, hem de Peder Padron yüzünden.

"Teşekkür ederim." Cerise hediyesini kabul ederken dokunuşunu geri çekmedi ve Kian'ı kendisine bakmaya teşvik etti. Göz göze geldiklerinde konuşmalarına gerek kalmadı. Tek bir bakışla birbirlerinden özür dilediler, ikisi de birbirini anlıyordu. Kian kaybı için üzgündü ama onu hayatta kalmaya zorladığı için pişman değildi. Cerise de Kian'ı suçladığı için üzgündü ama Nina'yı hiçbir şeyin kurtaramayacağını kabul etmeye hazır değildi. Şimdilik barıştılar.

"Rica ederim," dedi Kian.

Cerise'in annesiyle vedalaşabilmesi için geri çekildi.

Cerise gözlerini kapattı. Nina'yı bu şekilde, yanakları solgun ve güzel yüzü donuk hâlde hatırlamamaya karar verdi. Peder Padron'un ondan çaldığı onca şeyden sonra, Nina'yla ilgili anılarını da lekelemesine izin vermeyecekti. Onu en sevdiği haliyle hatırlayacaktı: gülümseyen, güzel gözlü, sevgi dolu Nina. Bu onun Nina'sıydı, o örtülü güzelliğin, çok az kişinin gördüğü ve kimsenin elinden alamadığı gizli yanıydı.

"Hoşça kal, Nina," dedi Cerise. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Gözlerini kapalı tuttu ve Nina'nın peçesini yoklayarak son kez indirdi. Sonunda kaçtığı görevle yüzleşti. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü tavana doğru kaldırdı ve onun için dua etti.

"Shiera Ana, dünyaların efendisi," diye seslendi Cerise gözyaşlarının izin verdiği kadar yüksek bir sesle, "Lütfen hizmetkârın Nina'yı kollarına al ve sana karşı işlediği suçlar için ona merhamet et." Boğazından yükselen hıçkırık nefesini kestti. Dua tamamlanmıştı ama göğsünün derinliklerinden söylenmemiş kelimeler yükseliyor, kontrol altına alınamayacak bir baskı hissediyordu. Böylece geleneği bozarak Tanrıça'ya kalpten yalvardı.

"Karanlığın da aydınlık kadar kutsal olduğunu biliyorum. Acının da zevk kadar gerekli olduğunu biliyorum. Birçok sadık hizmetkârının acımasız ve adaletsiz bir şekilde can verdiğini biliyorum. Ama bu şekilde değil. Nina çok iyi biriydi. Güçlü, sadık ve nazikti. Yüce bir Tanrıça'nın suretinde yaratılmış bir kadındı ve hayatı bir erkek tarafından alındı. Sadece bir erkek değil, Nina'nın alevine, bin yıl önceki rahiplerin seninkine duyduğu kin kadar kin duyan kötü ruhlu, sana layık olmayan bir rahip tarafından. Nina'nın sıcaklığını çalmak bir yana, onun kalbinde olmayı bile hak etmiyordu. Onun kazanmasına izin verme. Nina için adaleti sağla. Senden istediğim tek şey bu."

"Bunu ben de istiyorum," diye mırıldandı Kian elini sıkarak.

“Ben de,” dedi Delora.

Cerise gözyaşlarını koluna sildi. O gün Shiera’nın hangi tarafının onu dinliyor olabileceğini bilmiyordu. Merhamet ya da gazapla, tek umudu duasını duymuş olmasıydı.

34. BÖLÜM

Onu uyandıracak kimse olmadığından Cerise o gün tül-lü, keten bir tunik ve bir tayt giydi, sonra saçlarını ensesinde toplayarak bir tapmak leydisinden çok bir leydi hizmetkârına yakışan sade bir örgü yaptı. Umurunda değildi. O artık Shie-ra'nın başrahibesiydi ve istediğini yapmakta özgürdü. Tapına-ğa geri dönmeyecekti, ne şimdi ne de başka bir zaman ve bunu kanıtlamak için siyah beyaz elbiselerini dolaptan çıkarıp bal-kondan aşağı attı. Son elbisesi de parmaklıkların üzerinden uçup gittikten sonra, bir çift sandalet giyerek Mavi'nin uyanıp uyanmadığını kontrol etmek için mabede döndü.

Bakışlarının mabedin içinde Nina'nın bedeninin yattığı boş yere kaymasını engellemeye çalışsa da doğal olarak bak-tığı ilk yer orası olmuştu. Yüreği sızladı. Yer karoları temiz-lenerek parlatılmış, yangının ve ölümün tüm izleri silinmişti. Eksik perdelerle odanın ortasında horlayan devasa bir köpek dışında mabet her zamanki gibi görünüyordu.

Mavi'nin yanma diz çöktü. Bir elini başına koyarak ya-vaşça uyanmasını, zihninin canlanmasını ve bedeninin din-lenmesini diledi. Büyüsü Mavi'nin bedeninin üzerinden ge-çerken horlamaları kesildi ve göz kapakları kıpırdanmaya başladı. Mavi gözlerini birkaç kez açıp kapattıktan sonra gözlerini kırpıştırarak uyandı ve bakışlarını keskinleştirdi.

Yönünü bulmak istercesine önce yere, sonra da duvarlara baktı. Sonunda Cerise'in yüzüne odaklandığında güdük kuyruğu karo zemine çarpmaya başladı.

Cerise gülümsedi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Kuyruğunun zemine çarparak çıkardığı ses arttı.

"Harika. Hadi seni ayağa kaldıralım." Bedeninin geri kalanını zeminden kaldırmasına yardımcı olurken, "Yavaş ol, hadi. Sakın atlama—" Mavi anında ayaklanarak silkelenmeye başladı. Sırtını yay gibi gerdi ve sanki Cerise'in bir çubuk atmasını bekliyormuş gibi heyecanla olduğu yerde zıpladı. Cerise gülerek eliyle ağzını kapattı. Kahkaha atmak için çok erkendi, neredeyse bir ihanet gibi görünüyordu ama kaburgaları titremeye devam etti. Her kıkırtı göğsünü biraz daha rahatlatıyordu, bu yüzden kendini tutmamaya karar verdi. Mavi'nin kafasını okşadı ve midesi ağrıyana kadar gülmeye devam etti. Sonra Mavi'nin midesi yeri sarsacak kadar yüksek bir sesle guruldadı.

"İyileşmek zordur. Aç olmana şaşmamalı. Hadi," dedi ayağa kalkarak. "Acele edersek kahvaltıdan kalan sosislere yetiştirebiliriz."

Eşikten açık hava koridoruna yöneldi ve orada onu bekleyen bir saray muhafızıyla karşılaştı; çenesini kaşıyan adam sanki rahipler gittiğine göre içeri girmesine izin verilip verilmediğini bilmiyormuş gibi bakışlarını mabede çevirmişti.

"Leydim," diye selamladı Cerise'i. "Yoksa *Majesteleri* mi demeliyim?"

Cerise başını iki yana salladı. Kendisine *Majesteleri* diye hitap etmelerini kabul etmemişti. Bu Peder Padron'u ya da Başrahibe'yi hatırlatıyordu. "*Leydim* yeterli olacaktır."

"Pekâlâ, leydim," dedi muhafız. "Kapılarda genç bir adam yakaladık. Sizi görmeye geldiğini söylüyor."

"Genç bir adam mı?"

"Evet, görünüşe bakılırsa buralı. Uzun boylu, yapılı, pek

konuşkan olduğu söylenemez. Onu buraya sizin çağırdığınızı iddia ediyor.”

Cerise keskin bir nefes aldı. *Nero*. “Doğru. Çağırdım. Şimdi nerede?”

“Ön kapıda, leydim.”

“Onunla orada buluşacağım,” dedi Cerise Mavi’nin midesi guruldamaya devam ederken. “Lütfen Mavi’yi mutfağa götürüp mümkün olduğunca çok sosis ayırmalarını söyler misiniz? Yeterince sosis yoksa çiğ tavuk da olur.”

Muhafız büyük bir ihtimalle kendisinden çok daha ağır olan Mavi’ye temkinli bir bakış attı.

“Uslu duracak,” dedi Cerise. “Öyle değil mi, tatlı çocuk?”

Mavi cevap olarak havladı ve kahvaltısını etmek için sabırsız bir şekilde muhafızı takip etti. İkisi mutfağa doğru yola koyulduğunda Cerise *Nero*’yla buluşmak üzere ön kapıya doğru yürüdü.

Çok geçmeden ileride Kian ve General Petros’la birlikte yürüyen *Nero*’yu gördü. Kaleye giden ağaçlarla kaplı patika boyunca ilerleyen grubu izledi. Henüz hiçbirini onu fark etmemişti ve onları görmek, dağda tavşan avlayarak geçirdikleri bir öğleden sonrasını hatırlattı. Onları avdan dönerlerken izlemiş, kollarını savuruşlarıyla, postları omuzlarına asıp başlarını geriye atarak patlattıkları kahkahalarla o zamanlar ne kadar çocuksu göründüklerini düşünerek gülümsemişti.

Artık gülmüyorlardı.

Nero’nun omuzları gergindi. Belli ki rahiplerle yapılan savaşı, daha da önemlisi Peder Padron’un şehre kaçtığını ve artık büyüsünü gönlünce kullanmakta özgür olduğunu duymuştu. Haydut bir rahibin tehdidi, mantıklı her insanı endişelendirirdi ama *Nero* özellikle endişelenmeliydi. O ve diğer “sıra dışı” yeteneklere sahip olanlar, hâlâ zulümden kurtulmuş değillerdi. Hatta Kian artık Peder Padron’u ya da Padron’un yanına alabileceği rahiplerden herhangi birini

kontrol edemediği için, Nero ve diğer ateş kanlılar daha savunmasızdı.

Cerise tekrar savaşa girme fikrinden nefret ediyordu ama kendini buna hazırlamak zorundaydı. Gücün el değiştirmesi nadiren sorunsuz olurdu ve Peder Padron öyle kolay kolay teslim olacak bir adam değildi. Bir savaş sona ermişti ancak bir diğeri yakında başlayacaktı.

General Petros bunu biliyor olmalıydı. Yaraları hâlâ tam iyileşmemiştir fakat sol elini sakınıp topallayarak ilerleyebilecek kadar ayaklanmıştı. Omuzlarında yorgunluktan daha fazlasını taşıdığını belli eden Kian'ın birkaç adım gerisinde hızını korudu. O da savaşta yaralanmış olmalıydı.

Cerise el salladı ve sarayın bahçesinde onlara katıldı.

İlk konuşan General Petros oldu. Cerise'in omzunu okşayarak, "Üzgünüm, evladım. Annene olanları duydum. Tapınaktaki şifacımı ziyaretim sırasında senin için dua ettim," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Cerise. "Minnettarım."

General hüznü bir gülümsemeyle ona baktı. Laneti bozduğundan beri Cerise dikkatini ilk kez ona verdi; gözleri yumuşacık bakıyor, elleri artık öfkeyle titremiyordu. Onu hiç bu kadar özgür gördüğünü hatırlamıyordu.

En azından bir şeyi doğru yapmıştı.

"Ben de üzgünüm," diye ekledi Nero yüzündeki ifade kadar duygusuz ve boş bir sesle. "Shiera'nın başrahibi senin baban. Bu pek çok şeyi açıklıyor ama ben hâlâ inanamıyorum."

Cerise de inanamıyordu. Padron'un babası olduğunu düşünmek istemiyordu. O, bu role layık biri değildi. "Eski başrahip," diye düzeltti Cerise. "O artık sıradan bir kaçak."

"Sıradan mı?" diye sordu Nero kaşlarını kaldırarak.

"Öyle sıradan değil," diye itiraf etti Cerise. "Ama kan kaybeden biri."

Kian yanına geçip bir elini beline koydu. Başparmağını ince bluzunun üzerinde gezdirdi. Dokunuşunun verdiği ra-

hatlık, sıkıldığını fark etmediği omuz kaslarının gevşemesini sağladı. “Müttefik topluyorduk,” dedi Nero’ya. “Ama asıl ihtiyacımız olan şey büyü. Türünüzden daha fazla kişiyi bizimle savaşmaya ikna edebilirsen, kaybımızı en aza indirip Padron’u yenebiliriz.”

Nero kaşlarını çatarak bir an düşüncelere daldı. “*Umbra sangi* gizli ve dağılmış durumda. Ama elimden geleni yapacağım. Başrahip hepimiz için büyük bir tehdit.”

“Eski başrahip,” diye hatırlattı Cerise. “Unvanlar güç ve meşruiyet taşır. Padron saygımızı hak etmiyor. Ona sadist, hain ya da başka her şey diyebilirsin ama başrahip diyemezsin.”

Nero başını sallayarak onayladıktan sonra konu, ateş kanlıların askere alınmasına, yolculuğun ne kadar sürebileceğine ve yol boyunca ihtiyaç duyacağı malzemelere geldi. Onlar konuşurken dışarıdan gelen Daerick onlara katıldı. Kendi önerilerini sunmadan önce bir süre konuşmalarını dinledi.

“Calatris’e giden bir sonraki gemiye binmek ve tapınağından ayrılmadan önce kardeşimi ziyaret etmek istiyorum,” dedi Daerick. “Ona burada olanları ilk ağızdan anlatmak için. Ne tür söylentilerin yayıldığını bilmiyoruz ama Padron’un gerçeği kendi lehine çevireceğinden emin olabiliriz.”

Cerise Daerick’in ne kadar haklı olduğunu fark etti. “Gerçeği çarpıtmasına bile gerek kalmayacak. Yapması gereken tek şey, olduğu gibi anlatmak. Saraydaki tüm rahipleri öldürdüm, Petros Kılıcı’nı ona sapladım, sonra da onun yerini alarak Tarrikat’ın başına geçtim. Rahiplerin duyduğu tek şey bu olsa bile canavarın *ben* olduğumu düşüneceklerdir.”

“Dedikoduların önüne geçmeliyiz,” dedi Daerick. “Kardeşim bana inanacaktır. O bana güveniyor, diğerleri de ona.”

“O zaman ona git,” dedi Kian Daerick’e. “Gerekirse özel bir gemi kirala. Hazineden ihtiyacın kadarını al.”

“Eski tapınağıma da haber gönderelim,” dedi Cerise. “Başrahibe olanları önceden görmüştü. Ne olacağını bildiğinden emin olsam da onu uyarmalıyız.”

“Ben hallederim,” dedi Daerick.

Kian omzuna vurdu. “İyi yolculuklar.”

“Bir şey daha var,” dedi Daerick dikkatini Cerise’e çevirerek. Sıcacık bir gülümsemeyle bir kolunu ona doladı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Cerise’in kulağına. “Beni ömür boyu sürececek bir eziyetten kurtardın ve bunun sana neye mal olduğunu biliyorum. Sana olan borcumu asla ödeyemeyecek olsam da krallıktaki her soylu ailenin, lanetleri bozanın sen olduğunu bilmesini sağlayabilirim.”

Gözlerinden şükran gözyaşları süzülürken Cerise de ona sarıldı. Kaybettiklerine o kadar odaklanmış durumdaydı ki kazandıklarını görememişti. Daerick, Kian, General Petros ve atalarının işlediği suçlar yüzünden acı çeken diğer tüm soylu ilk doğanlar özgürlüğüne kavuşmuştu. Hepsi onun sayesinde artık özgürdü ve diyar da Tarikat’m eski yöntemlerinden kurtulmuştu. Cerise birden fazla şeyi doğru yapmıştı.

“Tüm övgüleri kabul etmem doğru olmaz,” dedi Daerick’e. “İyi bir öğretmenim vardı.”

...

Bir süre sonra Cerise ve Kian gizlice labirente girip merkezdeki gizli avluya saklandılar. Çeşmeye bakan taş bir bankta yan yana oturduktan sonra Cerise başını Kian’ın omzuna yasladı, gölgelerde, aynı taş bankın karanlık bir kopyasında oturarak geçirdikleri geceleri düşündü. Birlikte geçirdikleri saatleri özleyecek olsa da orayı özlemeyeceğinden emindi. Düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu.

“Sana söylemediğim bir şey var,” dedi Kian. “Doğru zamanı bekliyordum. Şimdi yavaşlayıp soluklanma fırsatı bulduğumuza göre, sanırım bunu duymaktan mutlu olacaksın.”

“Neymiş o?” diye sordu Cerise.

“Sen laneti bozmadan hemen önce yeraltı dünyasında gör-

düğüm bir şey,” dedi Kian. “Labirentte yürürken, diğer gecelerde olduğu gibi saatlerce volta attım. Lanetlilerin ruhlarının yanından geçtim ama beni görmediler. Hem de hiç. Sonra, bir anda hepsi yok oldu. Görebildiğim tüm ruhlar öylece ortadan kayboldu.” Parmaklarını şıklattı. “Sonra gözümü kırıştırdım ve kendimi mabette senin yanında dururken buldum. O zaman ne olduğunu anlamamıştım ama şimdi anladığımı düşünüyorum.”

Cerise bakışlarını göğsünde bir umut kıpırtısıyla ona çevirdi. “Ruhları artık özgür mü?”

“Öyle görünüyor,” dedi Kian. “Binlerce yıllık eziyetleri son buldu. Beni neden gölgelere kadar takip edebildiğini merak ettiğini ve artık yeteneğinin hangi amaca hizmet ettiğini biliyoruz. Orada bulunmanın onların serbest bırakılmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Cerise. Sevinmekten de öteydi. Mortara’nın ilk doğanlarının ruhları hiçbir zaman eziyet çekmemeliydi. Sadece rahipler ve onların iş birliği yaptığı soylular cezalandırılmayı hak ediyordu, üstelik sonsuza kadar da değil. “Sanırım yeraltı dünyasındaki avlunun kopması konusunda haklıydık.” Etrafına göz gezdirdi. “Yüzyıllar önce her şeyin gerçekleştiği yer burası olmalı, rahiplerle Mortaralılar burada buluşmuş olmalı.”

“Şüphesiz,” dedi Kian. Bankın üzerinde kıpırdandı ve ardından dizine masaj yaparak acı içinde kıvrandı. “Lanet olsun. Bir yaranın ne kadar uzun sürede iyileştiğini neredeyse unutmuştum. Sakıncası yoksa bu konuda yardımına ihtiyacım olabilir. Çok acıyor.”

“Elbette sakıncası yok.” Sonunda yardımını istediğine sevinmişti. Bir avucunu bacağının üzerinde tutarak enerjisinin yarasını iyileştirmesini diledi.

Kian dizini sağa sola hareket ettirerek işe yarayıp yaramadığını test etti.

“Daha iyi mi?” diye sordu Cerise.

“Çok daha iyi. Teşekkür ederim, aşkım.”

Parmaklarını birbirine kenetleyerek, “Dikkatli ol, artık gün doğumunda yeni bir bedene sahip olmayacaksın. Bu kalıcı bir beden ve ben ona oldukça bağlıyım.”

“Öyle mi?” Kian alaycı bir ciddiyetle bakmadan önce onun tavsiyesini düşünüyormuş gibi yaptı. “Bu durumda, korkarım beni kalbimden bıçaklamana izin verme teklifimi geri çekmek zorundayım.”

Cerise gülümsedi. “Şansımı kaybetmiş olmam çok yazık.”

“Kesinlikle,” dedi Kian, ardından cık cıkladı. “Tereddüt edenler kaybeder.”

Cerise Kian’ın vücudunda göze görülür bir hasar olup olmadığını anlamak için yana doğru eğildi. “Başka bir yerin acıyor mu? Şifa konusunda giderek daha başarılı oluyorum sanırım.”

“Seni tüketmek istemiyorum.”

“Tüketmezsin,” dedi Cerise, sonra Nero’nun ona büyü kaynağına erişme konusunda öğrettiklerinden bahsetti. “Benim sihrim bir sürahi suya benziyor. Enerji orada ama hepsini aynı anda kullanamıyorum. Sadece bardağımdakinden alabiliyorum. Dün gece son damlasına kadar tükettim. O yüzden bitkin düştüm. Ama bugün, bardağım neredeyse tamamen doldu.”

Kian düşüncelere dalmış gibi bir ses çıkardı. “Peki aşk, yeteneklerini ne şekilde güçlendiriyor? Sürahinin mi yoksa bardağının mı hacmini artırıyor?”

“Sanırım ikisini de. Ama bunu söylemek zor.”

“O zaman tamam,” dedi Kian. “Beni iyileştirebilirsin.”

Cerise bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

Kian ona göz kırptı. “Buna izin vereceğim.”

“Pekâlâ. Söyle bakalım, neren acıyor?”

“Her yerim.”

“Her yerin mi?”

“Her yerim,” diye tekrarladı Kian. “Gerçekten ölüyor olabilirim.”

Cerise sırtıtmamak için dudağını ısırđı. Kian’m gerçekten de acıya tahammülü yoktu.

Avuçlarını Kian’m göğsüne koydu ve gözlerini kapatarak enerjisinin Kian’m bedeninde dolaştığını ve tıpkı Mavi için yaptığı gibi onu iyileştirdiğini hayal etti. İşini bitirdiğinde arkasına yaslanarak onun tepkisini izledi.

Kian kaslarını gerip uzuvlarını test ederken rahatlayarak inledi. Ona bir kez daha teşekkür etti ve elinin üzerine bir öpücük kondurdu, sonra ona öyle sıcacık gülümsedi ki dünyanın geri kalanı yok oldu ve bir kalp atışı boyunca dünyada sadece ikisi varmış gibiydi. “Sevişmek, yeteneğini güçlendiriyorsa,” dedi gözlerinde muzip bir parıltıyla, “o zaman gelmiş geçmiş en güçlü büyücü olmana yardımcı olmak için üzerime düşeni yapmaya hazırım.”

Cerise kıkırdadı. “Çok cömertsin.”

“Her zamanki gibi emrinize amadeyim, leydim.”

“O zaman biraz dinlensen iyi olur,” dedi Cerise, Kian’m gözlerinin altında oluşan koyu halkaları inceleyerek. “Yorgun görünüyorsun.”

“Yorgunum,” diye itiraf etti Kian. “Uykuya ihtiyaç duymanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum.” Yeni bir şey fark etmiş gibi sırıttı. “Ve rüya görmeyi. Doğru dürüst bir rüya görmeyeli yıllar oldu.”

Cerise bunu daha önce hiç düşünmemişti. Artık bedeni eski hâline döndüğüne göre değişen birçok şey olacaktı. Gecelerini yeraltı dünyası yerine gerçek bir yatakta geçirebilecek, gün doğarken onun yanında cisimleşmek yerine onunla aynı yatakta uyanabilecekti. İkisi artık rüya saatlerini birlikte geçirmeyecekti, en azından Cerise öyle olacağını düşünmüyordu. Rüyada yürüme yeteneğinin lanetle birlikte sona erdiğini varsayıyordu.

Cerise iç çekti. “Her sabah yanımda belirmene alışmıştım. Gün doğumlarımızı özleyeceğim.”

“Özleyecek misin?” diye sordu Kian. “Saçmalama. Artık her günüm sana ait. Bu gece yanımda kalır mısın?”

Cerise düşünüyormuş gibi yaptı. “Mavi davetli mi?”

“Beni yine ısıracak mı?”

“Büyük ihtimalle evet.”

“Senin için her türlü riski almaya hazırım.”

“O zaman kabul,” dedi Cerise. “Bu gece seninle kalacağım.”

“Peki sonraki geceler?”

Alaycı ses tonunun altında bir ciddiyet vardı. Cerise’in cevaplamaya hazır olmadığı bir soruydu bu çünkü kendine bunu düşünme izni vermemişti. Birlikte geçirdikleri zamanın sona ereceğini hep biliyordu. Hayatlarında birçok şey değişmiş olsa da Kian hâlâ meşru varislere ihtiyaç duyan bir kraldı ve başrahibe olsun ya da olmasın, o tapınağa hizmet etmek için doğmuş bir ikinci doğandı.

Onun hayatı Tanrıça’ya aitti.

Kian yutkunurken boğazı düğümlendi. Cerise’in sessizliği onu öfkelenlendirmiş gibiydi. “Beni hâlâ seviyor musun?”

Cerise keskin bir nefes alarak yüzünü ellerinin arasına aldı. “Her zaman,” dedi sorma ihtiyacı hissettiği için kendinden utanarak.

Bakışlarını Kian’ın yüzünde gezdirdi, kalbini görmekte asla başarısız olmayan fırtına misali gözlerinde kayboldu. Şimdi onu her zamankinden daha çok seviyordu. Onu severek ölecekti ve öbür dünyada da ruhu onu sevmeye devam edecekti. “Her zaman,” dedi ona bir kez daha.

Kian bakışlarını ona çevirdi. “O zaman kraliçem ol.”

“Ama tapınak leydileri—”

“Eski usuller geride kaldı,” diye araya girdi Kian. “Eski kuralların da geçmişte kalması gerektiğini düşünmüyor musun?”

Cerise'in dudakları aralandı. Bunu hiç bu şekilde düşünmemişti.

“Ben kralım,” dedi Kian. “Sen Shiera'nın başrahibesisin. Kendi kurallarını yazmayı hak eden biri varsa o da biziz. Hangi yolu seçeceğimize kendimiz karar verelim.”

Göğsünde bir sıcaklık, kucaklanmaya benzer bir parıltı belirdi. Bu his tanıdıktı çünkü daha önce yüzlerce kez, sessiz tapmak köşelerinde ya da dua etmek için diz çöktüğü dağ zirvelerinde aynı şeyi hissetmişti.

Shiera onu kutsamıştı.

“Kraliçem ol,” diye tekrarladı Kian. “Ruhum senin. Tah-tı senden başka kimseyle paylaşmayacağım. Şimdiye kadar başardıklarımıza bir bak. İkimiz birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz.”

Cerise'in bu konuda daha fazla düşünmesine gerek yoktu. “Evet,” dedi Kian'a, aşkına, müstakbel kocasına, karanlıktan kurtulan Gölgelerin Varisi'ne şaşkınlıkla bakarken. Kalbinin bu kadar büyük bir sevgiyle dolabileceğini hiç düşünmemişti.

Haklıydı. Birlikte durdurulamaz olacaktı.

SON SÖZ

Öldürülen güzel, kızın duasını duymamıştı.

Bedenen ve zihnen, onu taşıyan arabadan daha duyarlı değildi. Etrafındaki hareketler arabanın duvarlarını ve üzerinde yattığı pelüş kadife minderi titretiyordu. Peçesi geri çekilmiş, efsanevi yüzü arabanın pencerelerinden bakabilecek kadar şanslı olan herkese gösterilmişti. Atlar ilerlerken tekerlekler gümbürdüyor, toynaklar takırdıyor, dingiller gıcırdıyordu.

Öldürülen güzel bu sesleri de duymamıştı.

Ne üzerinde beliren ışığı gördü ne de minik nokta, minyatür bir yıldızla dönüp ışıltısıyla onu yıkarken sıcaklığını hissetti. Damarlarındaki kanın seyrelip ısındığından habersizdi, organlarının iyileşip hasarlı derisinin birbirine kaynadığından da aynı derecede habersizdi.

Bebegin rahminde canlanmaya başladığını da hissetmedi. Hissettiği ilk şey, kalbinin ritmik bir atışla tekrar atmaya başladığıydı. Gerçek farkındalık ancak bir an sonra, sessizliği bozan derin bir nefes alıp gözlerini açtığında geldi.

Öldürülen güzel, kızın duasını duymamıştı.

Ama Tanrıça duymuştu.

Ve kaderin cilvesiyle merhametli ve intikamcı yanlarının

her ikisi de o gün ona kulak vermişti. Adalet gibi iki ucu keskin bir duayı kabul etmek için karanlık ve aydınlığın kusursuz dengesi gerekiyordu çünkü savaş olmadan değişim, acı olmadan savaş olmazdı.

Kız bunu bilmese de felaket için dua etmişti.

Yarın duaları kabul olacaktı.

TEŞEKKÜRLER

Kitap yazmak yalnızlık gerektirir ancak kitap *yayınlamak* bir ekip işidir. *Gölgelerin Varisi*'ni hayata geçirmek için birçok insan iş birliği içinde çalıştı ve ben, her birine minnettarım.

Öncelikle editörlerim Molly Majumder ve Mary Lindsey'e bu kitabı sevdiğiniz ve becerimi geliştiren düşünceli önerilerde bulunduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmadan bunu yapamazdım. Hannah Lindsey ve Rae Swain'e keskin gözleriyle hiçbir şeyi gözden kaçırmadıkları için, Britt Marczak, Jessica Meigs, Claire Andress ve Aimee Lim'e mükemmel düzenleme ve düzeltileri için teşekkür ederim.

Çarpıcı kitap kapağım için Bree Archer'a, muhteşem kapak tasarımı için Elizabeth Turner Stokes'a, o rüya gibi son sayfalar için Zarin Baksh'a ve harika haritalandırma için Amy Acosta'ya çok teşekkür ederim. İnsanlar bir kitabı gerçekten kapağına göre yargılıyorlar ve hepiniz harikalar yarattınız.

Basım sürecini sorunsuz bir şekilde yürüttükleri için Heather Riccio ve Curtis Svehlak'a özellikle teşekkür ederim. Gerçek hayatta da sosyal medya ve pazarlama sihirbazları olan Ashley Doliber, Lizzy Mason, Meredith Johnson ve Brittany Zimmerman'a kocaman teşekkürler. Desteğinizi almaktan ne

kadar mutlu olduğumu anlatamam. Bu kitapla ilgili haberleri duyurduğunuz için teşekkür ederim!

On yıldan uzun süredir şampiyonum olan telif ajansım Nicole Resciniti'ye ve bu kitabın yayımlanmasını mümkün kılan bilgili, çalışkan yayıncım Liz Pelletier'e çok minnettarım. İkiniz de benim için birer ilham kaynağısınız!

Çalışmalarımı okuyup değerlendirmek için zaman ayırdığı ve daha da önemlisi bana yazmanın bir yetenek olduğunu hatırlattığı için arkadaşım, eleştiri ortağım, yetenekli yazar Lorie Langdon'a kucak dolusu sevgiler. Bazen ne kadar yol kat ettiğimi ve geçimimi hikâyeler uydurarak sağladığım için ne kadar şanslı olduğumu unutuyorum. Beni ayakları yere basan biri yaptığınız için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi bana olan sonsuz desteklerinden ötürü aileme, arkadaşlarıma ve özellikle de hem beni hem kitaplarımı isteyen (ya da istemeyen) herkese övme fırsatım asla kaçırmayan kocam Kevin'a çok sevgiler. Sen benim en büyük hayranımsın ve seni sevmemin nedenlerinden biri de bu!

SIRLARLA DOLU BİR
KRALLIK.
YALANLARLA DOLU
BİR SARAY. VE
DÜNYAYI
PARAMPARÇA EDEN
BİR LÂNET.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN 978-625-7522-32-8

9 786257 522328

f parolayavinevi
parolayavınlari
parolayavınlari

